

Giới thiệu Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hỉ Tiểu Oan Gia

Thể loại: hiện đại

Converter: Cù Lạc

Editor: lovesu, Gạo Nếp, Lựu đạn

Ngay từ khi còn bé hần đã bị mẹ của mình lôi đến nhà một cô bé để đưa sinh lễ. Cũng chính từ đây, hần và cô có mối duyên phận dây dưa không rõ.

Cô chính là người vợ tương lai của hần, chỉ số thông minh của cô thật sự không có vấn đề sao?

Hần cảm bức tranh vẽ quả táo của cô ngồi dưới bức giảng, trong lòng bỗng nhiên lại dự cảm được một việc không tốt.

"Em Đào Từ, bức tranh quả táo của em nhìn thật sinh động..." giọng thầy giáo run run cất lên. Sau đó hần liền nghe được tiếng của cô: "“Thầy ơi, em vẽ là một cái mông.....”"

một trận cười to ở dưới bức vang lên, hần che trán than nhẹ, chạy nhanh lôi người kia lui về.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hỉ Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Đôi oan gia nhỏ

Đào Từ sinh ra vào một mùa đông khắc nghiệt, mẹ Đào Từ nằm ở trên giường bệnh yếu ớt nhìn ba Đào Từ, rung rung nước mắt nói: “Ba đứa nhỏ, em muốn ăn đào.....”

một câu nói là cho người đàn ông cao một mét tám gấp đến độ vò đầu bứt tóc, “Mẹ đứa nhỏ, mùa đông năm nay rất lớn, anhđi đâu mua đào cho em a? không bằng em ăn táo đi anh có thể nhờ bác anh ở dưới quê mang một ít lên đây cho em.”

Mẹ Đào Từ bất đắc dĩ thở dài một tiếng, ánh mắt chờ mong nhìn chằm chằm đứa trẻ mới được sinh ra không lâu, vẫn còn nhiều nếp nhăn, suy nghĩ nửa ngày, dứt khoát kiên quyết nói: “Nếu không con gái em liền gọi là Đào Từ đi.”

Mẹ Đào Từ vừa dứt lời, ba Đào Từ vài ngày nay vẫn không có ngủ đột nhiên tỉnh táo hần ra, nhìn bộ dáng giống như sói đói của vợ mình đang nhìn chằm chằm con gái, bỗng cảm thấy sợ hãi bà thừa dịp mình không chú ý, vụng trộm đem con gái trở thành quả đào một ngụm cắn.

Vì thế, Đào Từ dưới sự bảo vệ của ba Đào Từ đang kinh hồn bạt vía, trên người an toàn không có bất cứ dấu răng nào.

Đào Từ tên thật gọi là Tô Đào, sau khi lớn lên cô không chỉ một lần cảm thấy may mắn, may mắn mẹ mình không có gả cho người họ Hoàng hoặc là họ Dương, bằng không cô sẽ kêu là Hoàng Đào (quả mơ) hoặc là Dương Đào (trái khế), đương nhiêncô lại càng cảm thấy may mắn là lúc ấy mẹ của mình không có nói muốn ăn sầu riêng, bằng không phòng chừng tên hiện tại của cô sẽ là Tô Lưu Liên (Tô Sầu Riêng).

Quả thật bộ dáng của Đào Từ cũng giống như tên của cô, một khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trắng mềm mềm, đôi môi nhỏ bé hồng hồng, làm cho ai ai cũng yêu mến, khi mẹ Đào Từ ôm cô xuất viện về nhà, gặp được hàng xóm láng giềng, không có aikhông khen ngợi bộ dáng xinh xắn của cô, mọi người còn nói đùa về sau kêu con trai của mình đến lấy cô làm vợ.

Mẹ Đào Từ biết bọn họ là đang nói giỡn, cho nên cũng theo đó cười cười, vui tươi hơn hờ nói: “Được, vậy ở lễ mừng năm mới tới nhà chúng tôi đưa sinh lễ đi.”

Người nói vô tâm, người nghe hữu ý.

Đến đêm ba mươi, thế nhưng lại có người mang theo quả tết lôi kéo con, đến nhà Đào Từ đưa sinh lễ.

Người này chính là mẹ của Trầm Mặc Trần - Nguyệt Vi.

Lúc đó Trầm Mặc Trần vừa tròn hai tuổi, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn tròn tròn, đôi mắt to long lanh, diện mạo lúc đó đã có mang theo vài phần kiêu ngạo, ở tiểu khu của bọn họ là tiểu soái ca nổi tiếng, không ít hàng xóm láng giềng muốn lừa gathần về nhà làm con rể, chẳng qua là tính tình của tiểu tử kia không được tốt lắm, đáng về xa cách đối với những người lớn thích trêu ghẹo hần, khiến cho người khác cũng cảm thấy có chút xấu hổ.

Chính là khi thấy hai người bọn họ đến nhà mình đưa sinh lễ, cũng làm cho mẹ Đào Từ giật mình.

Trong nhà có bảy bác gái tám dì ngay cả ông nội bà nội, ông ngoại bà ngoại của Đào Từ năm nay đều ở nhà cô mừng năm mới, nghe nói có người đến

đưa sính lễ, nhanh chân nhiệt tình đem người đón vào.

Trầm Mặc Trần giờ cao chiếc cằm nhỏ, mười phần kiều ngạo đi theo phía sau Nguyệt Vi cùng nhau tiến vào nhà Đào Từ, tuy rằng hẳn còn không biết chính mình cuối cùng đến đây là để làm gì.

“Mẹ Trần Trần, cô thật là quá khách khí, tôi lúc đó chẳng qua là thuận miệng nói đùa.” Mẹ Đào Từ lôi kéo Nguyệt Vi đi vào nhà, vội vàng bụng trà rót nước, có chút xấu hổ bất an nhìn bà.

Nguyệt Vi cảm chén trà nóng hổi, vẻ mặt đầy ý cười nói: “Tôi a, vẫn luôn muốn có một đứa con gái, Đào Từ nhà chị bộ dáng đáng yêu như vậy, dứt khoát phải trở thành vợ của Trần Trần nhà tôi, đây cũng không phải là nói đùa.”

“Ách.....” Mẹ Đào Từ quay đầu nhìn ba Đào Từ, lại phát hiện ba Đào Từ đứng lúc đó vẻ mặt đầy nghi vấn nhìn bà.

“Oa!!!” Tiếng khóc vang dội của Đào Từ từ trong phòng truyền ra, đoán chừng là vừa tỉnh ngủ muốn tìm sữa uống.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hỉ Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Đôi oan gia nhỏ (2)

Trầm Mặc Trần vẻ mặt tò mò nhìn về phía căn phòng có tiếng khóc vang lên, suy nghĩ một chút, đôi chân nhỏ bước từng bước, vui vẻ chạy lại.

Đào Từ vừa mới tỉnh ngủ, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn mềm mại hơi hơi ửng hồng, đôi môi anh đào nhỏ nhắn đang oa oa khóc lớn, trên đôi lông mi vừa mới mọc ra óng ánh những giọt nước mắt.

Trầm Mặc Trần đứng ở bên cạnh chiếc nôi, cau mày nhìn đứa bé có nhiều nếp nhăn đang oa oa khóc, bộ dáng này xấu muốn chết, thực nhàm chán.

Ai ngờ, Trầm Mặc Trần vừa bước tới bên cạnh chiếc nôi, tiếng khóc của Đào Từ lại đột nhiên ngừng lại, mở to đôi mắt vẫn chưa hoàn toàn mở ra, theo khóe mắt nhìn thấy hẳn, sau đó cái miệng bất thành linh há ra, “Khanh khách” cười.

Cười lên, còn xấu hơn khóc.

Trầm Mặc Trần trong lòng lặng lẽ nói thầm, vươn tay dùng sức nhéo một cái lên khuôn mặt trắng trẻo non nớt của Đào Từ, muốn chọc cho cô khóc, ai biết được hẳn càng nhéo, Đào Từ càng vui vẻ, tiếng cười “khanh khách” cứ thế vang lên không ngừng.

đi theo phía sau Trầm Mặc Trần là mẹ Đào Từ, ba Đào Từ và Nguyệt Vi, vẻ mặt ngạc nhiên nhìn cảnh tượng trước mắt.

Mẹ Đào Từ đi đến trước chiếc nôi, đem Đào Từ bế lên, đang định mở miệng nói chuyện.

Tầm mắt bị ngăn trở, Đào Từ nhìn không thấy Trầm Mặc Trần lại đột nhiên “Oa” lên một tiếng, khóc đến tê tâm liệt phế.

Mẹ Đào Từ nhanh chóng ra hiệu cho ba Đào Từ đi pha sữa bột, ai ngờ, cho dù sữa bột đã được đem đến, Đào Từ vẫn như cũ thương tâm khóc không ngừng, một chút dấu hiệu ngừng lại cũng không có.

Nguyệt Vi lôi kéo Trầm Mặc Trần đang đứng ở một bên, buồn bực nói: “Mới vừa rồi còn tốt, như thế nào đột nhiên lại khóc lên?”

Quay đầu nhìn thoáng qua con của mình nói: “Nếu không làm cho Trần Trần chơi đùa với bé một chút?”

Trầm Mặc Trần lắc lắc cái đầu, hẳn mới không cần chơi đùa với đứa bé có bộ dạng xấu xí như vậy.

Mẹ Đào Từ có lẽ đối với việc Đào Từ đang gào khóc không có biện pháp gì, một tay giờ lên bình sữa, một tay ôm Đào Từ ngồi xỏm xuống ở bên cạnh Trầm Mặc Trần, nhỏ giọng nhẹ nhàng dỗ dành Đào Từ: “Đào Từ bảo bối ngoan ngoan, hôm nay có anh trai nhỏ đến chơi với con, con phải ngoan một chút, anh trai nhỏ mới không chê cười con.”

Đào Từ híp mắt rớt cục lại nhìn thấy Trầm Mặc Trần, lập tức liền ngừng khóc, lại cười đối với Trầm Mặc Trần “khanh khách” lên, từ chiếc mũi nhỏ lộ ra một cái bong bóng lớn.

Việc này.....

Mấy người lớn đứng ở đó ngơ ngác nhìn nhau.

Vẫn là Nguyệt Vi phản ứng lạnh lẽ, ngay tức khắc cười ha ha nói: “Chị xem, hôm nay tôi đến đưa sính lễ là đúng, Đào Từ nhà chị nhìn ra thật sự vừa lòng ông chồng nhỏ của bé.”

Trầm Mặc Trần cau mày nhìn Nguyệt Vi nghi hoặc nói: “Mẹ, ông chồng nhỏ là gì?”

“À, nghĩa là anh trai nhỏ.”

“A.”

Cuối cùng tuy rằng mẹ Đào Tử đã hết lời từ chối, Nguyệt Vi vẫn kiên trì đưa quà tết cho bọn họ, trước khi đi còn cười tủm tỉm nhìn Đào Tử nói: “Đào Tử, bây giờ mẹ nuôi dần chồng con về nhà, ngày mai trở lại chơi với con nha.”

Đào Tử bị ôm ở trong lòng giống như biết được Trầm Mặc Trần phải đi, lại “Oa” một tiếng khóc lên.

Nguyệt Vi rất vui vẻ, vỗ vỗ tay của mẹ Đào Tử nói: “Đây là duyên phận a, chị xem hai đứa bé nhìn thật xứng!”

Trầm Mặc Trần ngẩng đầu nhìn đứa bé vẫn oa oa khóc lớn không ngừng, trong đầu thầm nói một câu, “thật ảm ỉ.....”

Ngày hôm sau, Nguyệt Vi giữ đúng lời nói dẫn theo Trầm Mặc Trần đến chơi với Đào Tử, theo lời của bà nói muốn cho hai đứa trẻ bồi dưỡng cảm tình.

nói cũng thật kỳ lạ, chỉ cần có Trầm Mặc Trần, Đào Tử đều im lặng, không khóc cũng không nháo còn cười “khanh khách” không ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hỉ Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Đôi oan gia nhỏ (3)

Nhưng là chỉ cần Trầm Mặc Trần theo mẹ của hắn rời đi, Đào Tử liền khóc đến tê tâm liệt phế, kinh thiên động địa, cho đến khi mệt mỏi, buồn ngủ, mới chịu buông tha.

Mẹ Đào Tử thật không còn cách nào, chỉ đành mỗi ngày đi đến nhà của Nguyệt Vi hỏi mượn Trầm Mặc Trần một lát.

Ngược lại Nguyệt Vi vô cùng vui mừng, một bên kéo Trầm Mặc Trần, một bên liên tục dụ dỗ ý định lừa hắn đi ra ngoài, “đi mau, Trần Trần, đi theo mẹ vợ đến nhìn vợ con đi.”

Trầm Mặc Trần buồn bực ngẩng đầu, hỏi Nguyệt Vi: “Mẹ vợ là gì?”

Nguyệt Vi cười tủm tỉm trả lời: “Chính là mẹ của Đào Tử.”

“A.” Trầm Mặc Trần gật đầu, ngoan ngoãn nắm tay của mẹ Đào Tử, đi theo, dù sao ở nhà Đào Tử cái gì cũng có, tuy rằng bộ dạng của đứa bé kia có xấu một chút, nhưng mà điều đó cũng không có ảnh hưởng gì đến hắn là được rồi.

Thường xuyên qua lại, hàng xóm láng giềng ai ai cũng biết chuyện này, khi nhìn thấy mẹ Đào Tử nắm tay Trầm Mặc Trần, lại bắt đầu đùa giỡn nói: “Ồ, mẹ Đào Tử, lại đi đón con rể nữa à.”

Mẹ Đào Tử mỉm cười, nắm chặt tay của Trầm Mặc Trần, thầm nghĩ trong lòng, chả cần biết sau này hắn có phải con rể hay không, chỉ cần có thể trị được tiểu ma vương Đào Tử là được.

Đúng vậy, Đào Tử là một tiểu ma vương.

một tháng lại một tháng trôi qua.

Đào Tử chậm rãi biết ngồi, biết đi.

Chỉ cần thứ mà cô có thể đụng đến, lấy được, hoặc là vỡ thành nhiều mảnh, hoặc là bị cắn đến không nhìn ra được nguyên trạng của nó, hoặc là phá đông một mảnh phía tây một mảnh.

Lúc mẹ Đào Tử dẫn Trầm Mặc Trần qua, Đào Tử đang dùng hai cái răng cửa nhỏ của cô chiến đấu với cái chén inox của ba mình.

Vừa thấy mẹ mình dẫn theo Trầm Mặc Trần vào cửa, chân và tay của Đào Tử khẽ lật một cái, văng văng tạo thành một tư thế bò trên mặt đất, bò thẳng về phía Trầm Mặc Trần, vừa bò vừa cười: “Chồng..... Chồng.....”

Đúng, đây là bi kịch khác của nhà Đào Tử.

Những đứa trẻ khác lúc bắt đầu biết nói đều sẽ kêu mẹ, ba, còn không thì sẽ kêu bà nội.

Chỉ có Đào Từ, tiếng nói thứ nhất lại là “Chồng.”

Ngay từ đầu, ba Đào Từ còn nghĩ rằng con mình đang kêu la tùy ý, luyện tập cổ họng một chút, nhưng càng về sau liền phát hiện, chỉ khi có Trầm Mặc Trần, cô mới hướng về hắn không ngừng kêu lên: “Chồng..... Chồng.....”

Chẳng lẽ.....

Cuối cùng ba Đào Từ đau thương đến rơi nước mắt, mọi người đều nói con gái lớn không giữ được, còn con gái nhà ông, còn chưa có lớn, đã muốn một lòng một dạ ở trên người của chồng nó.

Đương nhiên, lúc việc này xảy ra, Trầm Mặc Trần còn chưa đủ ba tuổi, vẫn chưa biết từ chồng này có ý nghĩa là gì, nếu biết được, dựa vào tính cách của Trầm Mặc Trần, khẳng định ngay tức khắc nhào vào bóp chết Đào Từ.

Mẹ Đào Từ bất đắc dĩ thở dài, nhìn Trầm Mặc Trần đang ngoan ngoãn ngồi ở bên cạnh, và Đào Từ về mặt tò mò nhìn chăm chăm hắn, một tia sợ hãi lại nổi lên.

Chỉ có lúc Trầm Mặc Trần ở đây, Đào Từ mới có thể biểu hiện là một đứa bé gái điềm đạm nho nhã, cười đến vô cùng thực nữ lại thêm vài phần ngại ngùng, ngoan ngoãn ngồi ở bên cạnh, làm cho Nguyệt Vi mở miệng khen không ngừng, thật là một bé gái hiểu chuyện, điềm đạm nho nhã, thật nhu thuận, cỡ nào..... Làm cho người khác thương yêu.

Những thứ đó đều là giả! Giả!

Mẹ Đào Từ trong lòng không ngừng giận dữ gào thét, không cần bị lừa gạt bởi lớp nguy trang của con dâu!! Đó là một tiểu ma vương chọc phá nơi nơi, Chỉ có diện mạo của cô là thật!

Chờ chút..... Con dâu?

Mẹ Đào Từ kinh ngạc, không ngờ bản thân mình bất tri bất giác, đã đem hai đứa trẻ ghép thành một đôi.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hi Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Đôi oan gia nhỏ (4)

Ba của Trầm Mặc Trần tuy rằng còn trẻ, nhưng đã là giáo sư đại học, khoa nghiên cứu là lịch sử Trung Quốc, tuy rằng nghiên cứu lịch sử, nhưng tư tưởng của ông một chút cũng không cổ hủ, thậm chí còn có những suy nghĩ mà người thời đại cũ không có, tư tưởng rất tiên bộ.

Nếu không, lúc trước Nguyệt Vi nói với ông về việc đến nhà Đào Từ đưa sính lễ, ông cũng sẽ không vỗ đùi đồng ý.

Theo lời của ông, đây vừa là việc kế thừa truyền thống, vừa là hành động làm người khác kính sợ.

Kế thừa truyền thống chính là chỉ việc訂 hôn cho hai đứa nhỏ, ông cũng không phải người đầu tiên trong lịch sử, cũng không phải là người cuối cùng.

Hành động làm người khác kính sợ ý chỉ, ông cảm thấy trẻ em nếu muốn yêu sớm, vậy thì phải sớm một chút, đợi đến lúc mười tuổi, kia còn có thể gọi là yêu sớm sao, những vị hoàng đế trong lịch sử lúc tám tuổi đã cưới vợ.

Như thế, dưới sự ủng hộ của ba Trầm Mặc Trần, Trầm Mặc Trần ở trong tình huống không hay không biết, đã bị bán. Đương nhiên, còn có một người bị bán khác là Tô Đào.

Đợi cho đến lúc Trầm Mặc Trần bốn tuổi, Đào Từ đã được hai tuổi, đã trưởng thành thành một đứa bé gái biết đi biết nói, mỗi ngày đi theo ở phía sau Trầm Mặc Trần, tiếng nói ngọt ngào kêu hắn: “Chồng..... Chồng.....”

“Chồng ơi anh đợi em với.....”

“Chồng ơi anh có ăn cái này không?”

“Chồng ơi em đói bụng.....”

Trầm Mặc Trần trừng mắt nhìn Đào Từ với đôi mắt đen láy to tròn, khuôn mặt tròn trĩnh, đang dính chặt ở trên người của mình lấy ta đẩy ra một chút tạo khoảng cách, cất tiếng nói trẻ con lên hỏi: “Em có biết từ chồng là có ý gì sao, em có biết chồng là dùng để làm gì không?”

Đào Từ cắn ngón tay cái, một đôi mắt mộng nước đảo qua đảo lại, nhớ đến hình ảnh tình chàng ý thiếp ngày hôm qua của ba mẹ mình khi ngồi trên ghế

sofa ở phòng khách, lập tức về mặt còn vô cùng nghiêm túc nói: “Em biết, chồng chính là dùng để hôn!!”

Vừa mới dứt lời, liền bỏ nhào về phía trước của Trầm Mặc Trần, không nói lời nào nâng mặt của hắn lên, ở trên khuôn mặt trắng nõn của hắn hôn một cái, một tiếng “bep”, còn rất vang.

Khuôn mặt của Trầm Mặc Trần đen lên, đứng ở tại chỗ sững người một hồi lâu, rốt cục không nói được một lời nào xoay đi về phía nhà của mình.

“Chồng ơi, anh muốn đi đâu?”

Trả lời cô là một tiếng “Rầm” đóng cửa vang dội.

Đào Từ đứng ở tại chỗ, cắn ngón tay, nghiêng đầu, nhớ kỹ một chút, chính mình vừa rồi có phải hay không đã làm sai? Ba và mẹ đều hôn môi, cô lại hôn má, có lẽ vì chuyện này mà Trầm Mặc Trần không vui.

Sau khi có kết luận, Đào Từ vỗ vỗ hai tay, vui vẻ về nhà, được rồi, chỉ có thể đợi cho đến lúc gặp lại Trầm Mặc Trần, lại hôn một lần nữa là được.

Chính là, Đào Từ đợi rất nhiều ngày, đều không có nhìn thấy Trầm Mặc Trần, tò mò, liền thừa dịp trước khi Nguyệt Vi đi làm, giữ chặt váy của bà hỏi: “Mẹ nuôi ơi, chồng đâu rồi?”

Nguyệt Vi cúi đầu nhìn Đào Từ, về mặt cười tủm tỉm trả lời: “Trần Trần đi nhà trẻ, vừa mới khai giảng, nhà trẻ là nơi học cách thích ứng với cuộc sống xã hội, phải ở đó một ngày.”

Nhà trẻ? Đó là dùng để làm gì?

Đào Từ buông tay, chậm rãi đi về nhà, nghĩ tới nghĩ lui vẫn không thể hiểu, cho nên cũng không tiếp tục suy nghĩ nữa, dù sao nơi nào có chồng, cô cũng phải đi.

Buổi tối mẹ Đào Từ tan tâm về nhà, liền nhìn Đào Từ nghiêm trang ngồi ở trên chiếc ghế đầu nhỏ, ở trong sân chờ bà, khi nhìn đến thân ảnh của bà, khuôn mặt bỗng bừng sáng lên.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hi Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Đôi oan gia nhỏ (5)

“Đào Từ, con ngồi ở trong sân làm gì vậy?” Mẹ Đào Từ để xe dựa vào tường sân, sau đó đi về phía cô nắm lấy bàn tay bé nhỏ trắng nõn, dắt đi vào nhà.

“Mẹ, con cũng muốn đi nhà trẻ.” Đào Từ nâng khuôn mặt tròn trịa mềm mềm lên, nghiêm túc nhìn bà.

“Con?” Mẹ Đào Từ không khỏi bật cười, “Con chỉ mới hai tuổi, quá nhỏ, nhà trẻ sẽ không nhận con.”

“Mặc kệ, con muốn đi.”

“Vì sao?”

“Bởi vì chồng cũng đi, con muốn cùng một chỗ với chồng.” Đôi mắt to tròn mọng nước của Đào Từ léo lên về kiên định, về mặt mẹ không thể không đồng ý nhìn mẹ của mình.

Mẹ Đào Từ lại một lần có cảm giác con gái lớn không giữ được.

Buổi tối lúc ăn cơm, mẹ Đào Từ bàn bạc với ba Đào Từ, vẫn cảm thấy tuổi của Đào Từ quá nhỏ, nếu đi nhà trẻ sẽ không thể tự chăm sóc cho mình được, chờ thêm một năm nữa rồi hắn nói.

Nhưng là Đào Từ chết sống không chịu, thấy bọn họ không đồng ý, lại bắt đầu “Oa oa” khóc to lên.

Lần này khóc, quả thực là kinh thiên động địa quỷ thần khiếp sợ.

Làm cho hàng xóm xung quanh đều chạy đến vây xem, còn tưởng rằng hai vợ chồng bọn họ ngược đãi Đào Từ.

Vợ chồng Nguyệt Vi nghe thấy tiếng khóc, cũng mau chóng chạy đến nhà Đào Từ, vốn định khuyên ngăn, không nghĩ đến khi nghe xong nguyên nhân lại không thể không cười khổ.

Giáo sư Trầm sờ sờ đầu, suy tư nửa ngày, rốt cục cũng đưa ra một phương án giải quyết: “Hiệu trưởng nhà trẻ đó tôi có quen, chờ ngày mai đi làm, đến hỏi thử, xem có thể hay không dựa vào quan hệ, nghĩ biện pháp cho Đào Tử đến học.”

Được sự bảo đảm của giáo sư Trầm, Đào Tử rốt cục ngừng khóc, với tay lấy khăn mặt lau nước mắt, đi đến bàn cơm bung chén cơm lên đang chuẩn bị ăn cơm chiều, đột nhiên lại ngừng đầu nhìn ông hỏi: “Cha nuôi, không cho cha lừa gạt trẻ con a.”

Giáo sư Trầm dờ khóc dờ cười, liên tục thề: “Lừa ai cũng không dám lừa con dâu tương lai.”

Ngày hôm sau, lúc giáo sư Trầm đi làm, Đào Tử cố ý dậy thật sớm, ra sân, đứng ở trước cửa nhà của Trầm Mặc Trần, vẻ mặt mong đợi nhìn giáo sư Trầm dắt chiếc xe đạp ra ngoài, cũng không nói một câu nào.

Giáo sư Trầm bị cô nhìn chăm chăm như vậy thật không có biện pháp, chỉ còn cách xoay người ngồi xổm xuống trước mặt côcam đoan nói: “Cha nuôi nhất định sẽ đem hết khả năng của mình để con được đi nhà trẻ.”

Được sự bảo đảm của ông, Đào Tử vô cùng vui vẻ tránh qua một bên, không đứng cản đường nữa.

không cần nói, hiệu trưởng nhà trẻ đó vốn không đồng ý, dù sao đứa nhỏ hai tuổi còn quá nhỏ, muốn đến nhà trẻ của bọn họ, thấp nhất cũng phải ba tuổi, nhưng là giáo sư Trầm lại dựa vào cái lưỡi dài ba tấc không xương của mình, dùng hết logic, cuối cùng lấy danh nghĩa là con dâu của mình đến áp chế hiệu trưởng, lúc này hiệu trưởng mới miễn cưỡng đồng ý cho Đào Tử vào lớp nhỏ nhất.

Lúc đó, Trầm Mặc Trần đang ở trong lớp hết sức chuyên chú cầm bút vẽ vẽ, hẳn không thích cùng những đứa trẻ khác nói chuyện, cũng không thích ca hát nhảy múa với cô giáo, không thích nói chuyện, không thích cười, làm cho cô giáo hoài nghi đứa trẻ này có phải bị chứng tự bế hay không.

Nhưng mà, may mắn, khi Đào Tử đến, cuối cùng làm cho cô giáo của Trầm Mặc Trần cảm thấy, đứa nhỏ này vẫn là một đứa trẻ bình thường cũng có vui có buồn.

Ngày đầu tiên Đào Tử đến nhà trẻ, liền trực tiếp chạy đến lớp học của Trầm Mặc Trần.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hỉ Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Đôi oan gia nhỏ (6)

Nhà trẻ được chia thành lớp nhỏ, lớp mầm, lớp chồi và lớp lá.

Lớp nhỏ và lớp mầm ở lầu một, lớp chồi và lớp lá ở lầu hai.

cô giáo dẫn Đào Tử đi đến lớp đang lên tiếng chào với một cô giáo khác, tán gẫu hai câu, vừa quay đầu, đã không thấy Đào Tử đâu hết.

Sợ tới mức hồn của cô giáo kia đều bay đi mất, chạy nhanh lôi kéo cô giáo đang cùng cô nói chuyện, đi khắp nhà trẻ tìm người.

Cuối cùng, các cô nhìn thấy ở trong phòng học của lớp mầm, Đào Tử đang ngồi ngoan ngoãn ở bên cạnh Trầm Mặc Trần.

“Ô Đào, tạo sao em lại chạy đến đây, mau cùng cô trở về.” Chủ nhiệm lớp của Đào Tử nắm lấy bàn tay mềm nhũn nhỏ bé của cô, tính dất cô trở về lớp nhỏ.

không nghĩ tới Đào Tử ôm chặt thắt lưng của Trầm Mặc Trần, khóc lớn nói: “Em không cần, em không cần, em muốn cùng một chỗ với chồng em.”

Hai cô giáo nhìn nhau, nhin một chút, vẫn là không tiếp tục nhin được, “Xì” một tiếng bật cười, cúi người xuống đùa với Tô Đào nói: “Bạn nhỏ, em có biết chồng là gì không?”

“Đương nhiên biết!” Đào Tử giơ lên khuôn mặt ngọt ngào nhỏ nhắn lên, dùng đôi mắt to tròn đen láy, nhìn hai cô giáo ở trước mặt, lớn tiếng nói: “Chồng chính là dùng để hôn.”

nói xong, hai tay lại bung lấy mặt của Trầm Mặc Trần, lần này chính xác hôn vào cái miệng nhỏ nhắn của hắn.

Trầm Mặc Trần lại ngây ngẩn cả người.

Khuôn mặt tuấn tú nhỏ nhắn, trắng trẻo nhuộm một tầng hồng, sau đó lại biến thành màu đen, căm tức nhìn Đào Tử nửa ngày, rốt cục lớn tiếng nói: “Ai là chồng của em!?”

“anh, anh, chính là anh!” Đào Tử khoác lấy cánh tay nhỏ bé của Trầm Mặc Trần, còn vô cùng nghiêm túc nhìn hai cô giáo nói: “Ba mẹ em, cha nuôi mẹ nuôi, đều nói anh ấy là chồng em.”

Ồ..... Hai cô giáo xấu hổ.....

Người bạn nhỏ này, giáo dục của nhà của em thật sự không có vấn đề gì sao.....

Nhìn nhìn lại chuyện về phía bạn nhỏ Trầm Mặc Trần thường không có biểu tình gì, cũng không thích nói chuyện, lúc này thế nhưng trên mặt lại hiện lên vẻ phần nộ khó có được, ần ần còn mang theo chút thẹn thùng, cô giáo không khỏi đảo hai con mắt, cười tìm tìm nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Đào Từ nói: “Nếu nói như vậy, em cũng vào học lớp mầm với Trầm Mặc Trần đi, có người để chăm sóc cũng tốt, sang năm em học lại lớp mầm là được.”

Dù sao cũng là hiệu trưởng tìm cách nhét vào, ở lớp nào cũng không sao cả, chỉ cần có người trông là được.

Đào Từ vô cùng vui vẻ gật đầu, buông cánh tay của Trầm Mặc Trần ra vừa nhún vừa nhảy.

Vì thế bạn nhỏ Đào Từ của chúng ta dù mới hai tuổi, đã học cùng một đám bạn nhỏ bốn tuổi, cùng nhau bắt đầu kiếp sống nhà trẻ của cô.

Phải biết rằng, đứa nhỏ càng nhỏ, khoảng cách về tuổi lại càng rõ ràng.

Đào Từ chỉ cao có tám mươi cm, đứng giữa một đám đứa nhỏ cao một mét, hầu như đều lùn hơn người khác một cái đầu.

Cũng may Trầm Mặc Trần cũng không phải một đứa nhỏ thích vận động, tan học thà ngồi xem liên hoàn họa*, hoặc lại lấy màu nước vẽ bậy ở trên giấy một chút, Đào Từ ngồi ở bên cạnh hẳn cũng là không phải là điều bất ngờ gì.

Chính là thật đáng tiếc cho nhiều bé gái ở lớp học thích Trầm Mặc Trần, vốn đã rất khó để tiếp cận Trầm Mặc Trần, bình thường nói chuyện với hẳn thì đều bị hắt bỏ qua một bên không quan tâm, cổ tình từ sau khi Đào Từ đến đây, mỗi ngày đều quấn lấy Trầm Mặc Trần, mà Trầm Mặc Trần luôn luôn không thích nói chuyện, mặt không chút thay đổi, thế nhưng sẽ ngẫu nhiên cùng Đào Từ nói vài câu, hoặc lộ ra một nụ cười khó có.

Liên hoàn họa: là một loại hình kể chuyện theo tranh vẽ đặc trưng của Trung Quốc. Các câu truyện mang tính lịch sử, thần thánh được thể hiện theo lối tranh liên hoàn giúp người đọc phần nào tưởng tượng được về cốt cách nhân vật, khung cảnh xã hội, thiên nhiên và con người trong những giai đoạn của lịch sử Trung Quốc.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hi Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Đôi oan gia nhỏ (7)

Nếu các bé gái trong lớp biết những câu mà Trầm Mặc Trần nói với Đào Từ, nhiều nhất chính là: “Ăn ớt xanh giùm anh đi.” Hoặc là “Ăn cà rốt giùm anh đi.” Nếu biết, phỏng chừng cũng sẽ không tức giận đến như vậy.

Đúng vậy, các bé gái trong lớp học của Trầm Mặc Trần, phần nộ rồi.

Cho nên nói, người phụ nữ vô luận bao nhiêu tuổi, ghen đúng là thiên tính.

Cho nên thừa dịp Trầm Mặc Trần đi WC, một nhóm bé gái vây quanh Đào Từ, mỗi người đều cao hơn Đào Từ gần một cái đầu, trên mặt các bé đều hiện lên vẻ căm tức, nhìn Đào Từ nói: “Mày cách Trầm Mặc Trần xa một chút!”

“Tại sao?” Đào Từ ngang ngẩng đầu lên, vẻ mặt khó hiểu nhìn bọn họ.

“Mày là cái gì mà suốt ngày cứ quấn quýt lấy cậu ấy.”

“anh ấy là chồng của em.....” Đào Từ kiêu ngạo mà ngẩng đầu, liếc mắt nhìn các bé gái ở xung quanh một cái, sau đó lại không để ý đến bọn họ nữa, tiếp tục cầm màu nước của Trầm Mặc Trần vẽ vẽ lên giấy.

“Mày biết chồng là cái gì sao?” một đám bạn nhỏ với tiếng nói trẻ con, tụ tập cùng một chỗ thảo luận vấn đề này.

“Em đương nhiên là biết, chính là không nói cho các chị.” không thể không nói, bạn nhỏ Đào Từ từ lúc còn nhỏ, đã thể hiện khí thế của vợ chính.

“Hừ, mày chính là không biết nên mới nói thế.” không biết là bé gái nào ra tay đẩy Đào Từ trước, sau đó lại có rất nhiều cách tay nhỏ bé mồm mồm đưa ra, cậu một lần tở một lần cứ thế đẩy Đào Từ.

Đáng thương bạn học Đào Từ của chúng ta có thân hình nhỏ bé bị bọn họ vây quanh, căn bản ngay cả thân hình cũng không ai nhìn thấy, chỉ có thể ngã về phía đông một chút, nghiêng về phía tây một chút, rất nhanh ngay cả đứng cũng đứng không vững.

“Mấy người đang làm cái gì?”

Đám bé gái vây quanh, nghe được thanh âm liền quay đầu lại, lập tức nhìn thấy Trầm Mặc Trần luôn luôn không thích nói chuyện đang đứng ở phía sau, lạnh lùng nhìn bọn họ.

Trong nháy mắt, khí thế của mọi người đều giảm xuống.

“Ồ ồ.....” Đào Từ nước mắt lưng tròng ngẩng đầu lên, nhìn về phía Trầm Mặc Trần vẻ mặt hung dữ đang đứng ở trước mặt, tội nghiệp nhìn hấn.

Mái tóc của cô đã rối bời, quần áo lại nhăn nhúm lại, kết hợp với khuôn mặt trắng nõn mềm mại nhỏ nhắn, một đôi mắt mọng nước to tròn, vô cùng có bộ dáng của người bị hại.

Trầm Mặc Trần nhũu mày, đi đến trước mặt cô, lôi kéo tay cô, vẻ mặt hung ác nhìn nhóm bé gái ở xung quanh nói: “Về sau ai dám khi dễ em ấy, tôi sẽ không để ý đến người đó.”

không thể không nói, lời uy hiếp lúc đó đối với đám nhỏ, hồn nhiên đáng yêu kia rất có hiệu quả, nhóm bé gái kia khi nghe thấy Trầm Mặc Trần sẽ không để ý đến bọn họ, đều nhanh chóng lập tức giải tán, sợ nếu ở lại lâu quá, sẽ bị Trầm Mặc Trần nhớ kỹ, về sau sẽ đối đãi với chính mình như không khí.

Bất quá bọn họ cũng suy nghĩ quá nhiều, mặc kệ các bé gái có khi dễ Đào Từ hay không, Trầm Mặc Trần cũng sẽ không để ý đến bọn họ.

Quay đầu nhìn thoáng qua mái tóc lộn xộn của Đào Từ, Trầm Mặc Trần đi về phía sau của cô, ra lệnh cho cô: “Ngồi xuống.”

Đào Từ ngoan ngoãn ngồi ở trên ghế.

Trầm Mặc Trần xít lại gần, thật cẩn thận đem những lọn tóc rối của cô từng bước nhẹ nhàng gỡ ra, hôm nay mẹ Đào Từ cột mái tóc của Đào Từ giống như các bé gái ở Tân Cương, thô sơ giản lược.

Đào Từ cũng không nói gì, cười tủm tỉm ngồi ở trên ghế, hưởng thụ sự chủ động khó có được của Trầm Mặc Trần.

Ngày hôm sau, Đào Từ lập tức biến thành bạn nhỏ được toàn bộ lớp mầm hoan nghênh nhất.

Đây là chỗ đơn giản trong tư duy của trẻ em.

Nếu Trầm Mặc Trần nói ai khi dễ cô thì sẽ không để ý đến người đó, vậy ngược lại không phải là ai đối với cô tốt, thì sẽ để ý đến người đó sao?

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hi Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Đôi oan gia nhỏ (8)

Vì thế một đám bạn học nhỏ lại vây quanh Đào Từ, chẳng qua lần này, trong tay của mỗi người đều cầm một ít đồ muốn tặng cho cô.

Có thức ăn, có đồ chơi, còn có một ít đồ chơi mới tinh.

Mỗi người đều nghĩ chỉ cần trở thành bạn của Đào Từ, Trầm Mặc Trần sẽ nói chuyện với mình, cho nên càng không ngừng lấy lòng Đào Từ.

Đào Từ chớp chớp mắt, nhìn bọn họ thật lâu, rốt cục vươn bàn tay nhỏ bé, vô cùng vui vẻ nhận quà tặng của mọi người.

không thể không nói tiếp, từ thời điểm đó bắt đầu, Trầm Mặc Trần đã có thiên phú dựa vào mị lực của mình nuôi sống vợ.

Thử nghiệm ở lại nhà trẻ thật ra chỉ có một tuần ngắn ngủi, dù sao cũng đều là những đứa trẻ vừa mới rời nhà đến trường, thời gian rời xa cha mẹ quá dài, khó tránh khỏi bắt đầu nhớ nhung cha mẹ của mình.

Đào Từ bởi vì tuổi nhỏ nhất, mỗi ngày đều là giáo sư Trầm lái xe đạp đưa cô đến nhà trẻ, tan học lại chở cô về nhà.

Trầm Mặc Trần coi như có thể mỗi ngày nhìn đến ba của mình, so sánh với những bạn nhỏ khác, cảm giác nhớ nhung người nhà cũng không cần thiết phải có.

Cho nên giờ phút này, Đào Từ và Trầm Mặc Trần ngồi giữa một đám trẻ con đang gào khóc thảm thiết, có vẻ vô cùng bình tĩnh, vừa không âm ỉ cũng không nháo, nhưng như thế lại vô cùng có tướng vợ chồng.

Trầm Mặc Trần nghe tiếng kêu rên ở xung quanh, cùng với tiếng khóc chói tai, quả thực làm cho hấn không có cách nào tiếp tục chuyên tâm về tranh, không khỏi quay đầu nhìn về phía Đào Từ ở bên cạnh cũng có vẻ mặt bình tĩnh giống như vậy, nhũu mày nói: “Bọn họ âm ỉ muốn chết, em lúc trước

cũng khóc giống như bọn họ vậy.”

“Hà?” Đào Từ không hiểu ngẩng đầu nhìn hân, cô làm sao có khả năng nhớ những chuyện lúc mới sinh ra.

“Khi khóc cũng xấu giống như bọn họ.” Trầm Mặc Trần không lưu tình chút nào nói.

“thật sự rất xấu sao?” Dù sao cũng là cô gái nhỏ, luôn luôn để ý đến hình tượng của mình.

“Ừm.....” Trầm Mặc Trần cau mày tinh tế nhớ lại một chút, lại ngẩng đầu liếc mắt nhìn xung quanh một cái, lắc đầu nói: “không, bọn họ so với em thì xấu hơn một chút.”

“À.” Đào Từ chớp chớp đôi mắt ngọt ngào, cũng theo đó nhìn bốn phía xung quanh một chút, trong lòng âm thầm đánh giá đám bạn nhỏ đang khóc, gật đầu nói: “Vậy Đào Từ cũng không tính là xấu.”

“.....”

Chủ nhiệm lớp mầm đang bận rộn chân tay luống cuống, an ủi đứa bé này đến đứa bé khác, thật vất vả mới khiến cho đám nhỏ yên tĩnh lại, rốt cục thờ dài nhẹ nhõm một hơi.

Vừa vặn lúc này, Trầm Mặc Trần lớn tiếng nói: “Hôm nay ba và mẹ em sẽ không tới đón.”

Đám nhỏ vừa mới yên tĩnh lại, nghe thấy những lời này, đều nghĩ rằng Trầm Mặc Trần đang nói đến mình, lập tức không khí chế được, bắt đầu gào khóc.

cô giáo về mặt bất đắc dĩ nhìn Trầm Mặc Trần, đang chuẩn bị đi qua kêu hân không cần nói lung tung.

Chợt nghe thấy Đào Từ lớn tiếng trả lời: “Đúng vậy, ba nuôi nói bọn họ phải đi ra ngoài, trong nhà không có người, bảo em hôm nay đến nhà anh.”

Chính là những lời này bị tiếng khóc của bọn nhỏ áp đi, nhưng cô giáo vẫn có thể nghe thấy được, như thể xem ra Trầm Mặc Trần cũng không phải cố ý quấy rối, haiz, thật sâu thở dài một hơi, cô giáo nhận mệnh lại bắt đầu an ủi từng đứa nhỏ.

Hôm nay là thứ sáu, bên ngoài nhà trẻ phụ huynh đã sớm đứng đầy chờ đợi, dù sao bây giờ đều là con một, bọn nhỏ vẫn là lần đầu tiên rời xa cha mẹ của mình thời gian lâu như vậy, không nói đám trẻ nhỏ nhớ nhung cha mẹ, ngay cả đám người lớn, cũng vô cùng nhớ cục cưng của mình, vì thế trong tay ai cũng mang theo đồ ngon, nhón chân nhìn về phía vườn trẻ.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hi Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Đôi oan gia nhỏ (9)

Tiếng chuông tan học vang lên, từng bạn nhỏ xếp thành hàng ngũ ngay ngắn được cô giáo dắt ra cổng nhà trẻ, vừa nhìn thấy ba mẹ ông nội bà nội mình đang đứng ở ngoài cửa chờ, hàng ngũ ngay tức khắc liền trở nên rối loạn, không thành hình.

một đám trẻ giơ hai tay vội vàng chạy về phía phụ huynh của mình, sau khi được người lớn ôm vào lòng, càng không ngừng làm nũng: “Con muốn ăn cái này, con muốn ăn cái kia, con muốn ôm đi.”

Mỗi yêu cầu của bọn trẻ đều được đáp ứng, đám người lớn đứng đợi ở trước cửa nhà trẻ rốt cục chậm rãi tản đi.

Trầm Mặc Trần và Đào Từ nắm tay chậm rãi đi về phía cổng nhà trẻ.

Bé gái khuôn mặt tròn tròn đi ở phía trước, vóc dáng so với bé trai ở phía sau nhỏ hơn một cái đầu, nhưng vẻ mặt sáng lạn tươi cười, giống nhau trong tay đang nắm chặt toàn bộ giới của mình.

Bé trai đi ở phía sau cô mi thanh mục tú*, bộ dáng không tình nguyện, lông mi gât gao nhăn lại, như muốn vùng khỏi tay cô, nhưng do dự nửa ngày, vẫn như cũ tùy ý để cô nắm.

Đào Từ ngẩng đầu nhìn về phía cổng, liếc mắt một cái liền nhìn thấy cha nuôi và mẹ nuôi đang đứng ở một góc cây cách đó không xa, cười tủm tỉm nhìn về phía bọn họ.

Lúc này liền lời Trầm Mặc Trần nhảy chân sao đi về phía bọn họ.

Đây không phải lần đầu tiên, Đào Từ ở lại nhà Trầm Mặc Trần. Trước kia khi ba mẹ Đào Từ đi công tác, liền thường xuyên gửi Đào Từ ở nhà của hân, mỗi khi đến lúc này, Đào Từ đều vô cùng vui vẻ, bởi vì rốt cục không cần cùng Trầm Mặc Trần tách ra, lại có thể ôm hân cùng nhau ngủ.

Chẳng qua Đào Tử vui vẻ, nhưng Trầm Mặc Trần cao hứng không được. Bởi vì tư thế ngủ của Đào Tử thật sự là một lời khờnói hết, quan trọng hơn là, nếu Trầm Mặc Trần không ôm cô ngủ, thì cô sẽ giống như con bạch tuộc, quần chật lấy hân.

đã không biết đây là lần thứ mấy, Trầm Mặc Trần thừa dịp cô ngủ say, nghĩ hết mọi biện pháp đem tay và chân của cô đangquấn lá trên người mình lấy ra, sau đó sẽ đem cánh tay của mình rút về, nhưng là, mỗi lần đến lúc này, Đào Tử đang ngủ sẽđột nhiên khóc lên, sau đó đánh thức ba Trầm và mẹ Trầm

Loại thời điểm này, Trầm Mặc Trần chỉ có thể giả bộ ngủ.

Ngay từ đầu Nguyệt Vi còn không biết Đào Tử xảy ra chuyện gì, chỉ có thể đem cô ôm lấy dỗ dành, sau lại phát hiện được, dứt khoát trực tiếp ôm cô, để về phía người của Trầm Mặc Trần, tiếng khóc lập tức liền ngừng, chỉ còn lại Trầm Mặc Trần buồn bực nằm ở trên giường, cảm thấy chính mình sắp bị Đào Tử đè chết.

nói tóm lại, ở trong mắt của Trầm Mặc Trần khi còn nhỏ, Đào Tử là một cái tồn tại vô cùng phiền toái, như thế nào đuổi cái đuôi nhỏ này cũng không được.

Đào Tử đi theo Trầm Mặc Trần một đường từ lớp mầm lên lớp chồi lại tới lớp lá.

Rốt cục Trầm Mặc Trần bảy tuổi, có thể đi học tiểu học.

Cánh cửa trường tiểu học cũng không dễ tiến vào như nhà trẻ, lúc đó chỉ mới Đào Tử mới năm tuổi, hiệu trưởng trường tiểu học nói thế nào cũng không chịu nhận nằng. Đào Tử ở nhà nước mắt lưng tròng khóc vài ngày, trông mong nhìn ba mẹ cô, lại chỉ có thể ngoan ngoãn mỗi ngày đi nhà trẻ.

Trầm Mặc Trần rốt cục thoát khỏi cái đuôi nhỏ hay đi theo hân, trong lòng vô cùng vui vẻ.

Mi thanh mục tứ: là chỉ lông mày thanh mảnh, rõ nét, còn ám chỉ mắt sáng và đẹp. Người có đặc điểm này có đầu óc thông minh, linh khí dồi dào, tâm tính nho nhã, có khả năng quan sát nhạy bén và phân tích tốt.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hi Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Đôi oan gia nhỏ (10)

Nhưng là hân vui vẻ không được vài ngày, lại bắt đầu mất hứng.

Vì sao??

Bởi vì các nữ sinh trong lớp tiểu học, còn phiền phức hơn Đào Tử.

Ít nhất Đào Tử ở trước mặt hân vô cùng ngoan ngoãn, lúc hân bận, Đào Tử chính là chuyên chú ở một bên nhìn, hoặc tự mình chơi. Mà các nữ sinh ở lớp học của hân, lại vô cùng thích thú cầm sách giáo khoa tới hỏi hân đủ kiểu loại vấn đề.

“Bạn học Trầm Mặc Trần, bạn có biết chín mươi chín cộng thêm chín mươi chín là bằng bao nhiêu không?”

“Trầm Mặc Trần, bạn có biết ba mươi chia cho năm bằng bao nhiêu không?”

“Trầm Mặc Trần, chữ này đọc như thế nào a, bạn có thể nói cho mình biết không?”

Những vấn đề ngu ngốc hoặc dễ dàng như thế, không ngừng vòn quanh bố phía Trầm Mặc Trần, hân cảm thấy đầu của mình rất nhanh sẽ trở nên lớn hơn.

Buổi chiều tan học hôm đó, hân một mình đi ở trên đường, bỗng nhiên liền phát hiện một bóng lưng đeo cặp sách với cái váy hoa màu hồng ở phía trước thoạt nhìn có chút quen mắt, ba bước biến thành hai bước chạy lên liền nhìn thấy, thật đúng là Đào Tử.

“Tại sao em lại một mình đi như thế này?” Trầm Mặc Trần nhíu mày, đưa tay cầm lấy cặp sách trên lưng của Đào Tử, bên trong rất nhẹ, lẽ ra đi nhà trẻ sẽ không cầm đem theo sách, phòng chừng ở bên trong cặp sách đựng áo khoác và một cái bình nước của cô.

Đào Tử ngẩng đầu lên nhìn về phía bên cạnh, nhìn thấy Trầm Mặc Trần, lập tức khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn nở hoa, liền vô cùng thân thiết ôm cánh tay của hân nói: “Ba mẹ em lại đi công tác, cha nuôi nói hôm nay ông phải đi đến tỉnh tham gia trận đấu gì đó, không thể tới đón em, lẽ ra để cho em ở lại nhà trẻ, nhưng mà em cảm thấy em đã biết đường về, cho nên vụng trộm chính mình đi về.”

Trầm Mặc Trần cau mày nhìn lướt qua hai tay nhỏ bé của cô đang dính trên cánh tay của mình, suy nghĩ, vẫn tùy ý để cô lôi kéo.

Mặt trời chiều ngã về phía tây, hai cái bóng một lớn một nhỏ, dọc theo đường cái náo nhiệt, chậm rãi đi về nhà.

Về sau nhiệm vụ lớn nhất mỗi ngày của Trầm Mặc Trần -- đến nhà trẻ đưa và đón Đào Từ.

Mỗi khi hần lòi kéo tay Đào Từ đến hẻm, một nhóm bà cụ ngồi ở trước cửa hẻm về mặt đầy ý cười nhìn hai người bọn họ, trêu ghẹo nói: “O, Trần Trần lại cùng đi học với vợ.”

Đào Từ mỗi ngày đều cười tùm tùm vẫy tay với các bà, hô: “Tạm biệt bà Tôn, tạm biệt bà Lý, tạm biệt bà Tống.” một bên nắm chặt tay của Trầm Mặc Trần sôi nổi kéo đi về phía trước.

không bao lâu sau, trong lớp học của Trầm Mặc Trần liền bắt đầu có tin đồn hần mỗi ngày đưa bạn gái đến trường, sau đó lại đón bạn gái tan học.

Thế là trái tim của một đám nữ sinh nhỏ liền tan vỡ trở thành bột phấn.

Rốt cục khi Trầm Mặc Trần lên năm thứ hai, Đào Từ mãnh liệt kháng nghị với ba mẹ mình cô không muốn học lớp lá lần thứ ba.

Mẹ Đào Từ suy nghĩ cũng thấy rất có lý, con gái của mình lại không ngu ngốc, ai cũng sẽ đều chịu không nổi nếu đi học lớp lá cả ba năm, vì thế trong lòng tính toán lại, đi tìm giáo sư Trần.

Có xui gia là một giáo sư đại học thật ra rất tốt, vừa đúng lúc con của hiệu trưởng trường tiểu học thi vào trường cao đẳng, điểm không tốt, có nguy cơ không thể vào đại học Z, giáo sư Trần sau khi biết được tình huống, vô cùng vội vã chạy tới nhà hiệu trưởng, trước khen ngợi trí thông minh của Đào Từ, lại mãnh liệt cam đoan cô tuy rằng mới sáu tuổi nhưng khẳng định có thể theo kịp chương trình học của lớp một, cuối cùng vô cùng mật mờ ám chỉ, nếu là Đào Từ có thể đi học tiểu học, thì con của hiệu trưởng có thể đến học đại học Z.

Vì thế, thành giao.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hỉ Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Anh ấy là chồng của em

Cứ như vậy, Đào Từ cao hứng vui vẻ theo ba mẹ đi mua cặp sách mới, cùng nhau đi học với Trầm Mặc Trần.

Tiểu học không thể so sánh với nhà trẻ, có rất nhiều quy định phải tuân theo.

Đào Từ một đường đi theo Trầm Mặc Trần vào lớp ba năm thứ hai, lúc đang chuẩn bị đi theo hần vào lớp học, Trầm Mặc Trần đột nhiên ngừng lại, xoay người nhìn cô, nhũn mày nói: “Lớp năm nhất ở dưới lầu, còn tầng này đều là lớp của năm thứ hai, em đi theo anh lên đây làm gì?”

“Há? Em muốn cùng một lớp với anh!” Đào Từ mở lớn đôi mắt to vô tội, lấp lánh nhìn hần.

Trầm Mặc Trần không quan tâm, xoay người đi vào phòng học, trực tiếp ngồi xuống chỗ ngồi của mình.

Đào Từ đeo cặp sách trên lưng cũng đi vào theo.

Học sinh lớp học nhìn thấy một bé gái đi vào, một đám mở to đôi mắt tò mò nhìn Đào Từ, phòng học vốn im lặng, bỗng nhiên liền trở nên ồn ào.

“Bé gái đó là ai a?”

“Vì sao em ấy lại cùng nhau đến trường với Trầm Mặc Trần?”

“Bé gái này như thế nào lại vào lớp của chúng ta?”

Đào Từ không quan tâm đến những lời nghị luận, bước nhanh đến bên cạnh Trầm Mặc Trần, đem cặp sách ở trên vai xuống, đặt ở trên bàn của Trầm Mặc Trần, đang định ngồi xuống, một giọng nói trẻ con trong trẻo vang lên: “Bạn là ai? Vì sao lại ngồi ở chỗ của mình?”

Đào Từ quay đầu nhìn, chỉ thấy một nam sinh nhỏ đứng ở phía sau mình, cằm nhọn, làn da trắng trẻo, một đôi mắt hẹp dài lóe lên nhiều ánh tinh quang.

“Minh ngồi ở bên cạnh chồng mình, mới không phải ngồi chỗ của bạn.” Đào Từ ngẩng khuôn mặt tròn tròn lên, vẻ mặt nghiêm túc nhìn nam sinh nhỏ ở trước mặt.

“Chồng bạn?” Nam sinh nhỏ kia “Xì” một tiếng bật cười, một đôi mắt hẹp dài đánh giá Trầm Mặc Trần đang ngồi ở chỗ ngồi im lặng đọc sách, đưa tay nắm lấy tóc của Đào Từ, cười nhạo nói: “Bạn còn nhỏ như vậy, làm sao có chồng được, phỏng chừng ngay cả chồng là gì cũng không biết đi?”

“Ai nói mình không biết!” Đào Từ vẻ mặt không phục nhìn hấn.

Trầm Mặc Trần nghe thấy âm thanh tranh chấp của hai người, ngẩng đầu liếc mắt nhìn Đào Từ một cái, chỉ thấy khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn của cô hơi hơi ửng hồng, hiển nhiên là một bộ dáng muốn tranh luận, cúi đầu tự hỏi một chút, vạn nhất nếu Đào Từ muốn biểu thị “Ý nghĩa của chồng”, vậy mình sẽ vô cùng mất mặt.

Trầm Mặc Trần không chút hoang mang đứng lên, cầm lấy cặp sách của Đào Từ đang đặt ở trên bàn mình, trực tiếp túm lấy cô lôi ra cửa phòng học.

“Ồ, ơ, chúng ta muốn đi đâu a?” Đào Từ tuy rằng có vẻ hơi khó hiểu, bất quá cũng không có phản kháng, ngoan ngoãn tùy ý để hấn nắm đi.

“đi tới phòng học.”

“không cần, em muốn học chung một lớp với anh.” Đào Từ hiểu được ý của hấn, hai tay vội vàng dùng sức giãy.

Chỉ tiếc Trầm Mặc Trần dù sao cũng lớn hơn cô hai tuổi, lại là con trai, lực nắm tuy không thể so sánh với người lớn, nhưng để đối phó với một bé gái vẫn là dư dả

Đào Từ giãy dụa không có hiệu quả, một đường bị hấn kéo đi, đi đến phòng học của năm nhất ở dưới lầu.

Vừa lúc ở cầu thang, gặp được chủ nhiệm lớp của Đào Từ -- Thầy Dương.

Thầy Dương là một thầy giáo trẻ tuổi, mới tốt nghiệp từ đại học sư phạm không bao lâu, liền bị phân đến trường tiểu học này.

Lúc này đang ở cầu thang nhìn thấy một nam sinh nhỏ túm lấy cánh tay của một nữ sinh nhỏ, hơn nữa vẻ mặt của nữ sinh kia còn lộ vẻ không muốn, nghĩ rằng Đào Từ đang bị học sinh lớn tuổi hơn khi dễ, vì thế liền đi lên ý muốn bảo vệ Đào Từ hỏi: “Các em đang làm cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hỉ Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Anh ấy là chồng em (2)

Trầm Mặc Trần nghe được âm thanh, buông lỏng bàn tay đang nắm lấy quần áo của Đào Từ, ngẩng đầu nhìn thì ra là thầy giáo, vì thế đứng thẳng thân mình, không kiêu ngạo không khiêm nhường nhìn thầy nói: “Em ấy là học sinh mới đến, thuộc năm nhất lớp hai, em đang đưa em ấy đến phòng học.”

“À.” Thầy Dương gật đầu, nhớ tới hôm nay quả thật có một em học sinh mới đến, vì thế kéo Đào Từ qua, hỏi: “Bạn học nhỏ, em là Tô Đào sao?”

Đào Từ ngẩng đầu, nhìn vẻ mặt hòa ái của thầy Dương gật đầu nói: “Đúng vậy.”

“Ừm, thầy là thầy chủ nhiệm lớp của em, em kêu thầy là thầy Dương là được.”

“Dạ.” Đào Từ thanh thúy trả lời.

Trầm Mặc Trần nhìn cô một cái, xoay người đi về phía phòng học ở lầu trên của mình.

“Ai, ai, chồng ơi anh muốn đi đâu?” Đào Từ vội vàng lên tiếng hỏi.

Trầm Mặc Trần lão đảo một cái, thiếu chút nữa thì sẩy chân, xoay người đầu đầy hắc tuyến nhìn cô, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Ồ trong trường học không được gọi anh là chồng!”

“Tại sao a?”

“không có tại sao gì hết.” nói xong, hấn liền không quay đầu đi lên lầu.

Chỉ để lại thầy Dương có chút thú vị nhìn chăm chăm Đào Từ.

“Được rồi, theo thầy vào lớp thôi, chồng của em chắc hấn là học sinh năm hai.” Thầy Dương cười tủm tỉm nắm lấy tay Đào Từ, đi về phía phòng học, tình tế nhớ lại bộ dáng vừa rồi của Trầm Mặc Trần một chút, chắc đó chính là nam sinh nhỏ mà cô Vương vẫn khen không dứt miệng.

“Em không thể học cùng một lớp với chồng em sao?” Đào Từ ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn tròn tròn, vẻ mặt tò mò nhìn thầy.

“không thể, khác năm không thể ở cùng một lầu.”

“Nhưng mà lúc em học ở nhà trẻ, đều là cùng một lớp với anh ấy a.” Trong lòng Đào Tử có một chút nhỏ nhỏ buồn bực, vốn nghĩ tới đến tiểu học sẽ giống với nhà trẻ, có thể cùng một lớp với Trầm Mặc Trần, ngồi cùng một bàn, nhưng mà bây giờ nhìn ra, học tiểu học cũng không có gì tốt cả.

“À.....” Thầy Dương cúi đầu còn nhìn khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn hết sức nghiêm túc của Đào Tử, kỳ quái nói: “Em vì sao gọi cậu ấy là chồng?”

anh ta nhớ rõ lúc trước cô Vương còn cùng anh ta oán giận, nói lớp của cô có một nam sinh nhỏ rất đẹp trai, thành tích đứng thứ nhất, chính là không thích nói chuyện với bạn học, đối với mọi người cũng có chút xa cách, vô cùng không thích học giờ thể dục, luôn nghĩ đủ loại biện pháp để xin phép nghỉ tiết thể dục, thật có chút bất đắc dĩ.

“Mọi người đều nói anh ấy là chồng em.” Đào Tử vươn bàn tay nhỏ bé mập mạp ra đếm: “Ba em, mẹ em, cha nuôi, mẹ nuôi, bà Tôn, bà Lí, ông Vương còn có.....”

“Đính hôn từ nhỏ?” Thầy Dương sờ sờ mái tóc mềm của cô, đánh gãy lời nói của cô.

“Cái gì là đính hôn từ nhỏ?”

“Đó là.....”

Vừa lúc này hai người cũng đã đến phòng học của năm nhất lớp hai, thầy Dương nhìn Đào Tử, cười tủm tỉm nói: “Về sau sẽ giải thích cho em, hiện tại trước vào lớp học cùng thầy báo tên.”

“Dạ!” Đào Tử gật đầu, ngoan ngoãn đi theo thầy Dương vào phòng học.

“Xin chào các em học sinh!”

“Xin chào, thầy!” một đám bạn nhỏ ngồi ở trong phòng học đứng lên lớn tiếng nói.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hỉ Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Anh ấy là chồng em (3)

“Các em ngồi xuống, hôm nay lớp chúng ta có một bạn học mới đến.” Thầy Dương đứng ở trên bục giảng, vẻ mặt tươi cười nhìn nhóm học sinh ở phía dưới, sau đó vẫy vẫy tay với Đào Tử, ý bảo cô đi lên bục giảng, “Chúng ta cùng mời bạn học Đào Tử giới thiệu về mình một chút nào.”

Đào Tử đứng ở trên bục giảng, nhìn thoáng qua các bạn học đang ngồi ở phía dưới, hít thật sâu một hơi, cười tủm tỉm nói: “Xin chào mọi người hảo, mình tên là Tô Đào, nhũ danh kêu là Đào Tử, thật vui khi được quen biết các bạn”

Phòng học đang im lặng bỗng vang lên một mảnh tiếng nói chuyện ồn ào.

“Được rồi, chúng ta cũng nhau chào mừng bạn học mới đến gia nhập lớp chúng ta nào.” Thầy Dương đi trước vỗ tay, sau đó ánh mắt nhìn quét một vòng phòng học, sau đó chỉ vào một vị trí còn trống nói với Đào Tử: “Em Tô Đào ngồi ở bên kia đi, vị trí còn trống kế bên em Lí Đình Đình.”

“Dạ.” Đào Tử đeo cặp sách đi đến vị trí mà thầy Dương chỉ, ngồi xuống.

“Được rồi, chúng ta bắt đầu học thôi, nội dung phải học hôm nay là ghép vần Hán ngữ, mọi người mở sách ra.....”

Lí Đình Đình là một bé gái có bộ dạng rất thanh tú, tuy rằng vô cùng tò mò về Tô Đào, nhưng lại sợ bây giờ đang trong giờ học cho nên cũng không dám ở trong lớp học nói chuyện.

Nhưng thật ra ở trên lầu đang ở trong tiết toán Trầm Mặc Trần bị bạn ngồi cùng bàn hỏi: “Trầm Mặc Trần, nữ sinh vừa rồi là bạn gái của cậu?”

Hỏi câu này chính là nam sinh nhỏ có cái cằm nhọn, làn da trắng, một đôi mắt hẹp dài vừa rồi, bạn ngồi cùng bàn với Trầm Mặc Trần-- Hồ Ngọc Thành.

Trầm Mặc Trần thần nhiên liếc mắt nhìn hắn một cái, không có trả lời.

Hồ Ngọc Thành tựa hồ đã sớm có thói quen với bộ dạng này của hắn, cũng không chờ hắn trả lời liền tiếp tục lẩm bẩm: “Nhưng mà em ấy vừa rồi nói cậu là chồng của em ấy, nữ sinh kia vóc dáng thấp như vậy, thoát nhìn ngay cả học sinh năm nhất cũng không giống, đừng nói rằng bây giờ em ấy vẫn còn học nhà trẻ?”

Trầm Mặc Trần vẫn như cũ không có trả lời.

“Ai, cậu thật sự là chồng của em ấy sao?” Hồ Ngọc Thành rút cục nhìn không được, đưa tay chọt chojy cánh tay của hắn.

“không phải.”

“À.....” Hồ Ngọc Thành gật gật đầu, “Chẳng qua mình nhìn thấy bộ dạng của em ấy rất đáng yêu, nếu cậu không phải là chồng của em ấy, không bằng tặng cho mình đi, để cho em ấy làm bạn gái của mình, cũng rất có mặt mũi.”

Đáng yêu? Trầm Mặc Trần quay đầu qua, cau mày nhìn bạn ngồi cùng bàn của hắn, dùng từ đáng yêu này để chỉ Đào Tử có thích hợp không?

hắn lại nghĩ Đào Tử bé gái cả ngày đi chân đất chạy loạn, chảy nước miếng mong đợi nhìn hắn ăn, khi khóc lại cọ cọ nước mũi ở khắp nơi, ở trong cảm nhận của hắn, tựa hồ chỉ có hai từ xấu và phiền mới có thể hình dung được cô.

“Sao vậy? Cậu không muốn?” Hồ Ngọc Thành nhìn bộ dáng cau mày của hắn, nghĩ rằng hắn không vui, bộ dáng lấy lòng từ trong hộp bút lấy ra một cây bút máy mới mua, đưa tới trước mặt của Trầm Mặc Trần, nhỏ giọng nói: “Đây là bút máy mà ba mình mới mua cho mình, bút máy tự động, lấy cái này đổi với cậu, thế nào?”

Trầm Mặc Trần quay đầu về phía trước, nhìn bảng đen nói: “Tùy cậu.”

“Thành giao.” Hồ Ngọc Thành vô cùng vừa lòng vỗ vỗ bờ vai của hắn.

“Hồ Ngọc Thành, em lên bảng đen làm bài này cho cô.” Ở trên bục giảng bỗng vang lên giọng nói thanh thúy của cô Vương, cô vừa rồi đã nhìn cậu thật lâu, Hồ Ngọc Thành này, bản thân mình không thích học thi thôi đi, thế nhưng trong giờ học lại lôi kéo Trầm Mặc Trần nói chuyện, thật sự là một chút cũng không nghe lời.

“A?” Hồ Ngọc Thành vẻ mặt suy sụp, giống như cầu cứu nhìn Trầm Mặc Trần.

“4.” Trầm Mặc Trần nhìn lướt qua bài tập ở trên bảng đen, thuận miệng liền nói ra đáp án cuối cùng.

Hồ Ngọc Thành mừng như chạy lên bục giảng, viết đáp án xuống.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hi Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Anh ấy là chồng em (4)

cô Vương nhìn thoáng qua đáp án, gật gật đầu, nghiêm túc nói: “đi xuống đi, về sau trong giờ học không được nói chuyện.”

Hồ Ngọc Thành xám xịt trở về chỗ ngồi.

Rốt cục đến giờ tan học, lúc Trầm Mặc Trần thu dọn sách vở thật tốt chuẩn bị về nhà, chợt nghe có người gọi hắn: “Trầm Mặc Trần, bên ngoài có một nữ sinh tìm cậu.”

hắn vẫn như cũ không chút hoang mang đeo cặp sách lên vai, đẩy ghế dựa vào dưới gầm bàn, sau đó mới ra khỏi phòng học.

Quả nhiên là Đào Tử đang ở bên ngoài chờ hắn.

“Chồng oi, chúng ta về nhà thôi.” Đào Tử cười hi hi chạy tới, kéo cánh tay của hắn chuẩn bị chạy về phía cầu thang.

“không phải đã nói với em trong trường không được gọi anh như vậy sao?” Lòng mày của Trầm Mặc Trần gắt gao nhấn lại, tuy rằng vẫn là một đứa trẻ, nhưng cũng đã có bộ dáng của một tiểu đại nhân.

Đào Tử thè lưỡi, chung quanh nhìn nhìn, nhỏ giọng nói: “Lại không ai, có sao đâu, hơn nữa anh vốn là chồng của em mà.”

trên cơ bản vấn đề đến đây, liền bế tắc.

Trầm Mặc Trần vô luận như thế nào đều thoát không khỏi thân phận là chồng của cô, bởi vì cô sẽ đếm ngón tay từ từ liệt kê những người đồng ý hắn là chồng của cô, sau đó còn mạnh mẽ lôi kéo tay hắn, từng bước từng bước đến xung quanh hỏi, cho đến khi hỏi hết những người hàng xóm quen biết, mới bằng lòng bỏ qua.

Trầm Mặc Trần vô cùng buồn bực suy nghĩ, vì cái gì rõ ràng hắn là người trong cuộc, nhưng hắn lại không có một chút quyền lựa chọn nào.

“Trầm Mặc Trần!” một giọng nói trẻ con thanh thúy truyền từ phía sau vọng lại.

Hai người bọn họ đồng thời xoay người lại nhìn, chỉ thấy Hồ Ngọc Thành đeo cặp sách trên lưng hồng học chạy về phía bọn họ.

“Minh hôm nay đi cùng với hai người, mình muốn đi qua nhà bà nội.” hần nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của Trầm Mặc Trần, lập tức giải thích nói.

“À.” Trầm Mặc Trần thần nhiên gật đầu.

Vốn nhà của Hồ Ngọc Thành trái hướng với nhà của bọn họ, chẳng qua thật đúng lúc nhà bà nội của Hồ Ngọc Thành lại ở cùng một khu vực, chỉ cách một con đường, như vậy là có thể tiện đường đi chung.

Hồ Ngọc Thành vẻ mặt cười hi hi đi ở bên cạnh Đào Từ, vô cùng hữu hảo hỏi: “Bạn học này, em là học sinh mới tới sao?”

Đào Từ liếc mắt đánh giá Hồ Ngọc Thành một cái, phát hiện hần chính là nam sinh lúc sáng nói mình ngồi vào chỗ ngồi của hần, vì thế gật gù đầu, nhỏ giọng nói: “Đúng vậy, em là Tô Đào học sinh lớp hai năm nhất.”

“À à, anh là bạn ngồi cùng bàn với Trầm Mặc Trần, anh tên là Hồ Ngọc Thành.”

“À.” Đào Từ nhìn hần gật gù đầu, tỏ vẻ mình đã hiểu, liền tiếp tục kéo cánh tay của Trầm Mặc Trần hỏi: “Chồng ơi, hôm nay chúng ta ăn cái gì?”

Trầm Mặc Trần quay đầu, nhìn đôi mắt sáng long lanh của Đào Từ, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn phấn nộn, đôi môi nhónhắn hồng nhuận, mái tóc đuôi ngựa lắc lư theo từng bước của cô, nhú mày nói: “Bài tập hôm nay em đã làm xong?”

“Vẫn chưa.”

“Ba nói chưa làm xong bài tập thì không thể ăn cơm.”

“A?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Đào Từ lập tức lộ ra vẻ suy sụp.

Về mặt của Hồ Ngọc Thành bị thương nhìn Trầm Mặc Trần, ánh mắt oán niệm kia không có lúc nào không truyền đến: Cậu chẳng phải đã nói cậu không phải là chồng của em ấy sao.....?

Trầm Mặc Trần nhìn lướt qua Hồ Ngọc Thành, lại nhìn thoáng qua Đào Từ ở bên người, thuận miệng nói: “Mình không có thừa nhận.”

“Hừm? Thừa nhận cái gì?” Đào Từ gãi gãi đầu, nghĩ không ra vì sao hần lại đột nhiên nói ra một câu như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hi Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 15: Anh ấy là chồng em (5)

Đột nhiên Hồ Ngọc Thành lại giống như một con cá được thả về nước, tinh thần lập tức tỉnh táo lại, chạy nhanh giữ chặt lấy cánh tay của Đào Từ, cười tủm tỉm nói: “Bạn học Tô Đào, bộ dạng của em đáng yêu như vậy, không bằng làm bạn gái của anh đi?”

không thể không nói, từ lúc Hồ Ngọc Thành còn nhỏ như bây giờ hần đã có một thiên phú tán gái không gì sánh kịp.

“A?” Đào Từ ngây ngẩn cả người, quay đầu nhìn thoáng qua Trầm Mặc Trần, lại phát hiện trên mặt hần không có biểu tình gì.

“anh cam đoan sẽ đối xử với em thật tốt, có đồ ăn gì ngon hay đồ chơi nào vui, anh chắc chắn sẽ đều cho em trước, nếu như em đồng ý, về sau tiền tiêu vặt của anh cũng cho em một nửa!” Hồ Ngọc Thành thề son thề sắt với Đào Từ.

“Bạn gái là gì?” Ở trong từ điển của Đào Từ, chưa từng có xuất hiện qua từ bạn gái này, cô chỉ biết là vợ có nghĩa là con dâu của cha nuôi có nghĩa là Đào Từ.

“Ừm..... thì chính là bạn bè nữ tính tốt nhất, em yên tâm, anh khẳng định sẽ phụ trách với em, về sau em sẽ trở thành vợ của anh.” Hồ Ngọc Thành vỗ vỗ ngực, kỳ thật hần đối với khái niệm này cũng rất mơ hồ, cũng không phải rõ ràng cho lắm, chẳng qua đưa trẻ xem truyền hình, không thể tránh khỏi thích bắt chước thể giới của người lớn.

“không cần.” Đào Từ thực rõ ràng từ chối, một cánh tay mũm mĩm đầy thịt ôm chặt lấy cánh tay của Trầm Mặc Trần nói: “anh ấy là chồng em, người khác không phải.”

Được rồi, tuy rằng không thể nói rõ vì sao, nhưng Trầm Mặc Trần đúng là cảm thấy những lời này nghe thực thích.

“Ai..... Em không cần cự tuyệt anh nhanh như vậy, em có thể khảo nghiệm khảo nghiệm anh a, anh thấy trên truyền hình không phải còn có thử việc sao?” Về mặt của Hồ Ngọc Thành không cam lòng đi theo hai người bọn họ, ôm tư thế quyết tâm nhất định phải chia rẽ hai người, một đường làm vật hi sinh cho đến khi tốt nghiệp tiểu học, đương nhiên đây là chuyện về sau.

Học sinh tiểu học được trường học phát triển theo hướng toàn diện đức trí thể mĩ.

Cho nên ở trong trường học cũng mở rất nhiều lớp năng khiếu, cũng muốn từng ém học sinh phải đăng ký ít nhất một lớp năng khiếu.

Đào Từ cầm phiếu đăng ký mà trường học phát ở phía dưới có liệt kê rất nhiều lớp năng khiếu, từng bước từng bước cẩn thận nghiên cứu, chẳng qua nghiên cứu hơn nửa ngày, lại phát hiện, những chữ kia đúng là nhận thức mình, nhưng bản thân mình lại không nhận thức tại nó.

Vì thế thừa dịp lúc tan học, liền chạy như điên lên lầu hai, đi tìm Trầm Mặc Trần.

“Có chuyện gì?” Trầm Mặc Trần ở cái nhìn vô cùng ai oán của Hồ Ngọc Thành, vô cùng bình tĩnh đi tới cửa phòng học.

“Chồng ơi, ở trên tờ giấy này có rất nhiều chữ mà em không biết, chủ nhiệm lớp nói trước khi tan học phải muốn phiếu đăng ký này.” Về mặt Đào Từ vô cùng đáng thương, đưa tờ phiếu đăng ký ở trong tay mình cho hắn.

Đừng tưởng rằng Trầm Mặc Trần chỉ học năm thứ hai của tiểu học, những lại có người ba là giáo sư trường đại học, từ lúc còn ở nhà trẻ, trình độ biết chữ đã muốn đạt đến tiêu chuẩn của học sinh tiểu học năm thứ sáu.

Đương nhiên, việc mà Đào Từ hứng thú nhất là nhìn chồng của mình, cho nên lúc ấy cũng không có nghiêm túc nghe cha nuôi dạy hai người biết chữ.

“Em thích làm gì?” Trầm Mặc Trần cũng không có đưa tay nhận lấy tờ phiếu kia, mà là nhìn thoáng qua Đào Từ, thuận miệng hỏi.

“Ừm..... Hình như cũng không thích cái gì.” Đào Từ nghiêng đầu, nhìn bầu trời xanh ở bên ngoài hành lang, “Nhưng mà thầy nói không thể không đi học lớp năng khiếu, đúng rồi, anh học lớp năng khiếu nào?”

“anh?” Trầm Mặc Trần nhú mày, thân nhiên trả lời: “Lớp mỹ thuật tạo hình.”

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hỉ Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Anh ấy là chồng em (6)

“anh?” Trầm Mặc Trần nhú mày, thân nhiên đáp: “Lớp mỹ thuật tạo hình.”

“Vậy em cũng lên lớp mỹ thuật tạo hình.” Đào Từ quả quyết thành lời, tay nhỏ nắm chặt, xoay người hướng lầu trên mà chạy vội.

“Ai..... bài kiểm tra.....” Trầm Mặc Trần còn chưa nói hết câu, Đào Từ đã chạy trốn không còn bóng dáng đâu.

Bài kiểm tra để vào lớp tạo hình cũng vô cùng đơn giản, dù sao cũng như các bé hai ba tuổi, làm sao có bản lĩnh vẽ tạo hình, chỉ là xem thử chúng có hứng thú và thiên phú hay không thôi

Kiểm tra mà nói là cho các bạn nhỏ về nhà vẽ này nọ mười mẫu vẽ, nội dung không giới hạn.

Giờ phút này, giáo viên Từ đang đứng trên bục giảng lớp mỹ thuật tạo hình, cười tủm tỉm nhìn bảng vẽ của các bạn nhỏ trong tay mình, mỗi lần đọc một cái tên, gọi lên bục giảng trình bày nội dung bảng vẽ của chính mình cùng mọi người.

“Chúng ta sẽ xem tác phẩm của bạn học đầu tiên.” Giáo viên Từ đảo đảo các bảng vẽ trong tay, tùy ý rút ra một cái trên đó viết hai chữ “Tô Đào”

“Bạn học Tô Đào, mời trò lên đây trình bày nội dung bức vẽ của mình nào.”

“Có.” Đào Từ thật nhanh đứng dậy, chạy chậm lên bục.

Ban mỹ thuật là ngồi vẽ ngay tại phòng học mọi người tùy ý chọn một chỗ để vẽ, từng bạn nhỏ trước mặt đều có khung vẽ.

Trầm Mặc Trần vừa lúc ngồi ở đầu, cậu ngẩn đầu nhìn thoáng gương mặt nhỏ nhắn đầy hưng phấn của Đào Từ, trong lòng khẽ rung.

Đêm qua Đào Từ cả nửa ngày theo xin cậu, nói cậu giúp mình vẽ, cậu không đồng ý, cuối cùng Đào Từ tức giận, dùng thời gian ngắn ngủi năm phút, liền vẽ xong mười bức vẽ này nọ, còn không chịu cho cậu xem, cậu cảm thấy, thành phẩm của nhóc sẽ cực kì thể thảm....

Giáo viên Từ mở bức tranh thứ nhất của Đào Từ ra, treo lên để mọi người cùng xem.

Trầm Mặc Trần ngẩn đầu liếc mắt một cái, là cái lá cây, cũng không tệ, vẽ thế cũng không tính là quá khó xem.

“Chúng ta cùng xem bạn Tô Đào đang vẽ cái gì nào” Giáo viên Từ cười tủm tỉm chỉ hướng cái lá cây kia, nhìn Đào Từ hỏi: “Đó là một lá cây, bạn nhớ Tô Đào, con là vẽ lá cây gì vậy?”

“.....” Đào Từ sững sốt một chút, sợ hãi nhìn từ giáo viên, ngượng ngùng: “Thầy ơi..con vẽ đó là một giáo tử.....”

“.....” Nụ cười tươi rói bỗng đông cứng lại trên mặt thầy Từ...

“.....” Trầm Mặc Trần bất đắc dĩ liếc Đào Từ một cái.

“Này..... Hình dạng cũng có chút giống, thầy nhìn lầm rồi.....” Thầy Từ lau lau mồ hôi trên đầu, gật gật đầu khen ngợi nói: “Tô Đào là vẽ giáo tử không sai.”

Đến bảng vẽ thứ hai, cảm thấy vẽ thế này vẫn là không khó nhận ra, nhất định là cái bánh xe, hẳn là sẽ không nhìn lầm, vì thế cất cao giọng nói: “Cái bánh xe này vẽ rất giống.....”

“Cái kia..... Thầy ơi..... con là vẽ quả cam bỏ ra mà.....” Đào Từ ngượng ngùng gãi gãi đầu, thật sự là không đành lòng lại một lần nữa chỉ điểm sai lầm của thầy Từ.

“Ách.....” Thầy Từ cảm thấy trong phòng học nóng quá, chứ không tại sao mồ hôi chảy đầy đầu.

“Vẽ rất tốt, rất tốt.....”

Đào Từ nhìn nhìn thầy Từ, chắc có lẽ đến bức vẽ thứ ba thầy ấy sẽ không nhìn sai nữa....

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hi Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Anh ấy là chồng em (7)

Thầy Từ đảo đến bản thứ ba, cẩn thận quan sát nửa ngày trên giấy chỉ có hai mẫu móc câu, lại là hai mẫu móc câu tròn đầy.

Ui... cái này phải nói sao đây..... Thoạt nhìn cứ giống quả táo không có lá, xét thấy Tô Đào trước đã vẽ thực vật, lúc này thầy Từ tự tin mười phần nhìn Đào Từ, cười tủm tỉm nói: “Tô Đào bé nhỏ tranh thứ ba này, là con vẽ quả táo đúng không?”

Đào Từ mang vẻ mặt khiếp sợ nhìn thầy Từ

Quả nhiên nhận sai!!

“Này..... Chẳng lẽ không đúng sao?” thầy Từ liên tục lau mồ hôi đầu, ghé sát Tô Đào hỏi nhỏ.

“Thầy ơi, cái con vẽ là một cái móng!!” câu trả lời của Đào Từ bật ra, nháy mắt liền dập nát hai mươi lăm năm làm nghệ thuật của thầy Từ.

“Ha ha ha.....” Trong phòng tiếng cười của trẻ con đông loạt vang lên.

Ngay cả Trầm Mặc Trần cũng phải cong khóe môi.

“Này..... Chúng ta vậy thì chúng ta lại tiếp tục xem tranh của bạn nào.” Thầy Từ thật sự muốn xui ngay trên bục giảng, tùy tay luân phiên tranh còn lại của Đào Từ, thật sự là rất trừu tượng nha, con nhóc này ngay cả móng cũng vẽ lên đây được, nói không chừng mấy bức sau cũng không ra cái gì, vạn nhất lại đoán sai, mình cũng không thể tự nhiên bước xuống bục giảng, mà là trực tiếp té xui làm cho học trò mang ra ngoài có lẽ còn chút thực tế.

“Được rồi.....” Đào Từ biau môi, không quá vui mừng mà đi xuống, nhóc cảm thấy mấy bức tranh sau còn đẹp hơn.

Sau đó, thầy Từ gặp cha mẹ Đào Từ một chút, rất là khéo léo rằng Đào Từ nhà họ không hợp với bộ môn mỹ thuật tạo hình, hơn nữa đề nghị bọn cho Đào Từ đến lớp múa có lẽ hợp hơn, dù sao bộ dáng cô nhóc cũng rất đáng yêu, học múa còn có lợi nâng cao khí chất.

Ba mẹ Đào về nhà yến chuyển nói lại ý muốn của thầy giáo, hơn nữa luôn hứa với nhóc là, tuy rằng không cùng lớp năng khiếu với Trầm Mặc Trần, nhưng mà các lớp năng khiếu tan học đồng giờ, lúc tan học nhóc cũng có thể đến tìm Trầm Mặc Trần cùng về nhà. Đào Từ chu chu cái miệng nhòn nhớt, không hẳn là vui vẻ mà đồng ý.

Bất ngờ là Đào Từ của chúng ta nhờ vào bức tranh mà thành danh, sau vài ngày, trường xuyên sẽ có giáo viên đồng nghiệp đến lớp hai của Đào Từ, sau đó lại hơn hờ giới thiệu với giáo viên khác, đây là cô bé vẽ móng.

Trầm Mặc Trần cứ như thế liên quan mà nổi danh, ngẫu nhiên lúc nhìn thấy cậu, lại trung vẻ mặt cười hì hì chỉ vào cậu mà giới thiệu, đây là chồng

của cô bé về cái mộng đấy.

Tuy rằng các giáo viên chỉ là đùa có ý tốt, nhưng là Trầm Mặc Trần cũng không vui về gì suốt mấy ngày, vốn là cậu là học sinh nhỏ tuổi nhờ vào thành tích tốt mà nổi danh, hiện tại học tiểu học nhưng đã hoàn thành chương trình lớp sáu tiểu học, có giáo viên nào lớp cậu lại không biết quan hệ giữa cậu và Đào Từ, người ta vốn là phái thực lực, cũng có chút phẫn tượng, hiện tại trực tiếp thành phái bất hảo, cũng là nhờ cái mộng quá táo của Đào Từ kia mà thành, thử hỏi cậu không buồn bực sao được.

Cũng may tranh của Đào Từ không có sức ảnh hưởng đạt cấp thần tượng, giáo viên vì thế cũng chỉ vui về bàn luận vài ngày rồi thôi.

Chỉ là Đào Từ mang khuôn mặt u sầu chỉ vì mấy ngày rồi Trầm Mặc Trần không muốn nhìn mặt nhóc, biết vậy mình không thêm đi báo danh lớp mỹ thuật rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phức Hắc: Hoan Hi Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Vợ chồng son cãi nhau (1)

Liên tiếp vài ngày, Trầm Mặc Trần tan học cũng không chờ Đào Từ mà một mình về nhà.

Nhưng mà cũng may, tiểu học năm nhất tan lớp sớm, chiều nào tan lớp Đào Từ cũng canh giữ cửa lớp ba, đợi chờ họ tan lớp.

Lại liên tục vài ngày, khiến cho các thầy cô giáo cảm thấy rất áp lực nha. cô dâu nhỏ người ta chờ cửa nhìn mà tội nghiệp, còn mình thì lại dạy thêm giờ, cũng có vài thầy giáo còn độc thân, trong lòng lè roi, người ta nhỏ như vậy đã có cô dâu, còn bà xã của mình còn không biết đang trôi dạt nơi nào...

Mấy ngày nay, các bạn nhỏ năm ba lớp hai phát hiện ra tan lớp đúng giờ, trong lòng có chút tò mò a~~~

Trầm Mặc Trần, cũng không chút hoang mang, thu thập sách vở, kéo ghế ngay ngắn rồi ung dung bước ra khỏi phòng.

"Chồng ơi!" Đào Từ vai đeo balo lúi thúi sau lưng cậu. Mấy ngày nay Trầm Mặc Trần không cho bé sắc mặt tốt, nên bé cũng không dám tiến lên nắm lấy tay cậu.

"Ui, vợ chồng son cãi nhau à!" Chủ nhiệm lớp Trầm Mặc Trần, cô giáo Vương cũng đang chuẩn bị ra về, ngay cửa liền gặp hai đứa nhóc.

cô giáo Vương là sinh viên vừa tốt nghiệp, có một mái tóc dài tha thướt, cười lên lộ ra hai lúm đồng tiền bất mắt, cô giáo dạy môn toán lớp cậu, nghe nói trong trường có rất nhiều thầy giáo còn độc thân yêu thầm.

Đối với cái núi băng nhỏ lớp mình có vợ, cô mười phần không nghĩ tới, con nít mà, chỉ vui đùa, biết gì về tình yêu, mà có yêu sớm đi chẳng nữa thì hẳn phải thêm vài năm.

Trầm Mặc Trần có chút tức giận nhìn cô giáo chủ nhiệm của mình. Tại sao bất kể là đi đâu cũng gắn cái mác "Chồng của Đào Từ" chứ, ở nhà đã đành, lên trường cũng vậy là sao~~

"Ui.. giận rồi!" cô giáo Vương túm túm cười nhìn cậu, bình thường cũng không tỏ ra thái độ gì, bây giờ lại đùng đùng tức giận với mình, nhìn thiệt là đáng yêu.

"Hừ!!" Trả lời cô là giọng mũi non nót.

"Dạy dỗ em ấy cho tốt" cô giáo Vương to mắt đầy tình cảm nhìn Đào Từ, rồi xoay đi vượt lên phía trước, bỏ xa Trầm Mặc Trần rồi nói vọng lại "đi đường chú ý an toàn, nhớ chăm sóc vợ thật tốt đó nha."

"nói nhiều." Thấp giọng lầu bầu một chút, nhưng vẫn là bước chậm lại, chờ Đào Từ từng bước, từng bước từ phía sau kịp đến, lại tạo khoảng cách với cô bé, rồi tiếp tục đi.

"Chồng ơi, anh đừng giận nữa." Đào Từ không nhanh không chậm đi phía sau cậu. Nghĩ nghĩ lại kéo balo lên phía trước, vừa đi vừa lấy cái gì đó trong túi balo ra, đưa tới trước mặt cậu "Đây là con thỏ nhỏ mà hôm nay học khoá thủ công làm ra, tặng cho anh."

Trầm Mặc Trần, liếc mắt một cái, cũng không thêm để ý đến bé.

"Trầm Mặc Trần, Tô Đào!" Sau lưng truyền tới giọng nói quen thuộc.

Đào Từ quay đầu nhìn, là là cái tên Hồ Ngọc Thanh kia. Lại nói, cái người này gần đây tan học hầu như ngày nào cũng đến nhà bà nội, cô bé không biết nhưng Trầm Mặc Trần biết.

Đào Từ, đây là con thỏ em làm sao, thật đáng yêu nha."

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hi Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Vợ chồng son cãi nhau 2

"Đào Từ, đây là con thỏ cậu làm sao? thật đáng yêu." Hồ Ngọc Thành chạy đến bên người Đào Từ, liếc mắt nhìn liền thấy trên tay bé cầm một con thỏ giấy.

"Ách...Đúng vậy." Đào Từ nhìn thấy đôi mắt lấp lánh của cậu liền do dự gật gật đầu.

"Có thể tặng cho tớ không?" Hồ Ngọc thành có một đôi mắt hồ ly hẹp dài, hai mắt tràn ngập hi vọng mà nhìn Đào Từ.

"Nhưng mà cái này...." Đào Từ do dự nửa ngày, cái con thỏ này là trong giờ thủ công, bé làm muốn tặng cho Thẩm Mặc Trần, nhưng mà Thẩm Mặc Trần lại không có ý muốn nhận lấy, liền đưa trước mặt Hồ Ngọc Thành, do dự nói "Nếu cậu thích..."

Lời còn chưa nói xong, con thỏ nhỏ trong tay đã bị Thẩm Mặc Trần dùng hai ngón tay nhẹ nhàng lấy đi mất.

Thẩm Mặc Trần cau mày đánh giá con thỏ nhỏ trong tay, hồ hững nhìn hai người bọn họ, tùy ý nói "Con thỏ xá xí này mà cũng có người muốn. Hồ ly thẩm mỹ của cậu càng lúc càng kém rồi đó."

Hồ Ngọc Thành dùng ánh mắt chờ mong mà nhìn cậu đem thỏ con bỏ vào balo củ mình, ngập ngừng nói "Tớ cảm thấy rất đáng yêu, xấu ở chỗ nào, câu chê xấu thì cậu còn lấy làm gì..."

Thẩm Mặc Trần vờ như không nghe thấy cậu nói gì, cũng chẳng quay đầu, cứ như vậy mà đi thẳng.

"A, ông xã, chậm chút chờ em với." Đào Từ nhìn thấy cuối cùng cậu cũng chịu nhận con thỏ, không khỏi vui vẻ, mang cặp sách nhảy nhót phía sau cậu.

"Đào Từ.. Chậm chút...Tớ..." Hồ Ngọc Thành nhanh chóng đuổi theo bước chân Đào Từ, không cam lòng hỏi "Đào Từ, cậu có thể làm cho tớ một con thỏ khác được không?"

"không cần, tớ ghét nhất làm thủ công." Đào Từ không nghĩ nhiều, liền trực tiếp từ chối.

Hồ Ngọc Thành ngạch nhiên một chút, tâm hồn trẻ nhỏ lập tức máu chảy thành sông.

Trong giờ giải lao, Lý Đình Đình lén đến bên cạnh Đào Từ nhỏ giọng hỏi "Đào từ có phải cậu cùng Thẩm Mặc Trần rất thân hay không?"

Đào Từ gãi gãi đầu nói "Đúng vậy."

"Vậy cậu có thể giúp tớ mang cái này cho anh ta không?" Lý Đình Đình thật cẩn thận lấy một phong thư màu hồng từ balo ra, lặng lẽ nhét vào tay Đào Từ.

"A?" đào Từ nhìn chằm chằm phong thư trong tay mình, kì quái hỏi "Sao cậu không tự mình đưa cho anh ấy?"

"Ai nha, không phải tôi, mà là người ngồi phía sau, Trần Hiểu Hình muốn tôi giúp....Lý Đình Đình dùng tay trộm chỉ bạn nữ ngồi sau các cô hai dãy bàn học, nói nhỏ:" chính tớ và Thẩm Mặc Trần không thân, tớ thấy cậu cùng anh ta mỗi ngày cùng nhau về, quan hệ hai người hẳn không tệ, liền giúp tớ cái này đi."

"Nhưng mà anh ấy mấy ngày nay giận tớ rồi..." Đào Từ do dự nhìn bức thư trong tay, hai ngày trước tặng con thỏ nhỏ anh ấy còn không muốn lấy, bây giờ đưa thư này cho anh có phải anh lại không vui hay không.

"không sao đâu, cậu xem anh ấy giận như vậy nhưng vẫn về nhà chung với cậu mà, cậu chỉ cần nhét thư này cho anh ấy là được." Lý Đình Đình vỗ vỗ vai Đào Từ, cổ vũ cho cô.

"Được rồi, để tớ thử xem" Đào Từ không có nghĩ đây là thư tình, chỉ nghĩ là thư bình thường, vì thế liền gật đầu đồng ý.

Lúc tan học, Đào Từ lại ngoan ngoãn đứng chờ cửa lớp hai năm ba, nhìn Thẩm Mặc Trần đi ra, chạy nhanh đuổi theo, đem bức thư màu hồng phất trong tay đưa đến trước mặt cậu, lớn tiếng nói: "Cho anh này"

Thẩm Mặc Trần ngẩng đầu về mặt kì quái nhìn bé.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hi Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 20: Vợ chồng son cãi nhau 3

Thẩm Mặc Trần ngẩng đầu về mặt kì quái nhìn bé.

“Em viết?” Cậu liếc nhìn cái thư màu hồng phấn kia, trong lòng lại buồn bực, lấy tiêu lóp một của bé, hẳn là chỉ mới học ghép vần, chẳng lẽ là dùng ghép vần viết thư?

“A...không phải đây. Là do bạn học nữ lớp em nhờ em mang cho anh” Đào Từ thành thật trả lời.

“Hừ...” Thẩm Mặc Trần liếc bé trắng cả mặt, đi thẳng lướt qua bé.

“Ài...Sao mà anh không nhận, em đã đồng ý với người ta là đưa tận tay cho anh mà.” Quả đào chạy nhanh theo sau, nghĩ cách đem lá thư kia đưa đến tay Thẩm Mặc Trần.

“Tự em cầm đưa cho người ta đi, cứ nói anh không cần” Thẩm Mặc Trần lại tức giận liếc cô một cái, mang balo thẳng đường về nhà mà đi.

“Này...không cần thì không cần.... Làm gì mà hung dữ như vậy...” Đào Từ sờ mũi mình, nghĩ không ra là vì sao anh lại giận.

Về đến đại viện, Thẩm Mặc Trần đóng cửa một cái rầm, ngay cả gọi đi vào cũng không thèm nói

Đào Từ đứng ở trong viện, ngo ngắc nhìn câu đối dán trên cửa nhà cậu, suy nghĩ cả buổi, vẫn là không nghĩ ra mình đã chọc anh chỗ nào, chu chu cái miệng nhỏ, rầu rĩ không vui, xoay người đi về nhà mình.

Mẹ Đào Từ đã tan làm về nhà lúc này lại thấy vẻ mặt Đào Từ không có chút vui vẻ mở cửa đi vào nhà, nhanh chóng lau nước trên tay, đi ra cửa đón bé cười hỏi: “Đào Từ đã về rồi, sa lại không vui, Thẩm Mặc Trần còn giận đối với con hả?”

“Đúng vậy ạ” Đào Từ gật gật đầu, tùy tay cầm lấy quả táo được rửa sạch để trên bàn, đưa lên miệng hungh hăng mà gặm, buồn bực nói “Vốn là hai ngày nay đã tốt rồi, hôm nay không biết cái gì lại không vui.”

“Có phải vì bài tập của các con hay không...?”

Mẹ Đào Từ có chút xấu hổ cười cười, ngày hôm qua cô đến nhà Thẩm Mặc Trần chơi, đảo mắt liền thấy một con thỏ nhỏ bằng giấy trên bà phòng khách, hai mắt thỏ dán đến dờ khóc dờ cười, một chút cũng không cân xứng, giống như mắt con thỏ bị lè, cô lúc ấy còn cười to một trận, vỗ vỗ bả vai Nguyệt Vi nói “Đây là con thỏ ai làm mà lại xấu như vậy?”

cô còn nhớ về mặt phức tạp của Nguyệt Vi nhìn mình do dự nói “Cái này là do Đào Từ làm đưa cho Trần Trần”

một câu đủ làm cho mẹ Đào Từ ngưng cười.

“không có, mỗi tuần chúng con chỉ học có một buổi thủ công thôi.” Đào Từ lắc lắc tay nhỏ của mình với mẹ, lại cầm quả táo trong tay, lại gặm loạn mấy cái “Chỉ là hôm nay con chỉ giúp một bạn học nữ đưa thư cho anh ấy, lúc đầu còn không sao, kết quả là con vừa nói là đưa giúp người khác, anh ấy liền không còn để ý đến con”

“Thư gì?” Mẹ Đào Từ về mặt tò mò nhìn bé

“Dạ, chính là cái này này.” Đào Từ lay từ trong balo ra một bức thư hồng phấn đưa cho mẹ bé.

Mẹ Đào Từ cầm lá thư trong tay, vẻ mặt có chút rối rắm, bây giờ cũng chỉ là những đứa nhỏ, cũng trưởng thành quá sớm rồi, mới năm nhất tiểu học đã biết viết thư tình, nhớ năm đó cô học tiểu họcjv, phải gọi là một long một dạ lao vào trên sách giáo khoa, quá đơn thuần ~~~

“Đào Từ có biết đây là gì không?” Mẹ Đào Từ vẩy vẩy lá thư trong tay, giờ lên nhìn Đào Từ

“Là thư ạ.” Đào Từ đảo mắt, nhẹ nhàng mà trả lời.

“Ngốc” Mẹ Đào từ gò nhẹ đầu bé, nhỏ giọng nói “Đây là Thư tình.”

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hỉ Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Vợ chồng son cãi nhau 4

“Ngốc” mẹ Đào từ gò nhẹ đầu bé, nhỏ giọng nói “Đây là Thư tình.”

“A..” Đào Từ gật gật đầu, thư tình thì là thư tình, vậy mà cứ thần thần bí bí làm gì.

“Thư tình chính là có người thích Thắm Mặc Trần, muốn Thắm Mặc Trần làm ông xã của người ấy.” Mẹ Đào Từ cực chẳng đã mà tròn mắt, thật sự nghi ngờ rằng Đào Từ có phải do chính mình sinh ra hay không nữa, sao lại phản ứng ngốc ngốc thế này.

“Cái gì?” Đào Từ giận dữ, từ trên ghế nhảy thẳng xuống, nhìn mẹ của mình nói “Sao như vậy được chứ, Thắm Mặc Trần chỉ có thể là ông xã của một mình con thôi.”

“Vậy sao con còn giúp người khác đưa thư tình cho nó?”

“Con là không biết mà” Về mặt Đào Từ nôn nóng nhìn lá thư màu hồng nhạt trong tay mẹ “Mẹ mau trả lại cho con, ngày mai con sẽ nhanh chóng trả lại cho bạn học ấy.”

“Cầm lấy đi.” Mẹ Đào Từ thở dài một hơi, đem thư trong tay trả lại cho con gái, Ai sao ngốc như vậy chứ, sau này oongxax sẽ bị người khác giành mất, làm không tốt mà còn muốn giúp đỡ người khác kiếm tiền đi. May mắn là thằng nhỏ Thắm Mặc Trần này còn tương đối chỉ có một, mẹ Đào Từ càng nghĩ càng cảm thấy đứa con rề này không tệ, may mắn là đã định sớm trước nếu không với chỉ số thông minh của Đào Từ e là không thể cạnh tranh lại được với các bé gái khác.

“Vậy, còn Thắm Mặc Trần thì làm sao bây giờ, anh ấy còn đang rất tức giận” Đào Từ đem lá thư bỏ vào balo đi học, tính tính ngày mai sẽ trả lại cho bạn học nữ kia, chỉ là ánh mắt liếc nhìn ngoài cửa sổ, cửa lớn nhà Thắm Mặc Trần vẫn còn đóng kín.

“Giận rồi sẽ hết, dù sao nó cũng không phải là lần đầu không để ý đến con.” Mẹ Đào Từ mang về mặt không sao cả nhún vai, xoay người đi vào bếp” Mẹ phải làm cơm chiều, con nhanh đem bài tập làm đi, làm không tốt sẽ không được ăn cơm.”

“Dạ, con biết rồi..” Đào Từ không chút sức lực mà đi đến phòng mình, mẹ thật là, không biết skhi nào, cũng học theo dáng vẻ của cha nuôi, không làm bài tập thì không cho phép ăn cơm, bé lại nhìn cửa lớn nhà Thắm Mặc Trần, về mặt không tình nguyện mà về phòng làm bài tập.

Ngày hôm sau, Đào Từ đến trường sớm, nằm stay lòi kéo Lý Đình Đình, mặt đầy nghiêm túc trả lại thư tình trong tay mình cho bạn, với lý do đầy chính đáng” Đình Đình, ông xã nhà mình nói, anh ấy không cần cái này.”

“Ai.. Có lẽ anh ấy cũng không muốn đâu” Lý Đình Đình cầm thư trong tay, bắt đầu dĩ thở dài một hơi, sau đó mới phản ứng lại, lắc lư hai vai của Đào Từ thét to” Cậu nói cái gì? Ông xã cậu?”

Đào Từ bị bé lắc lư đến chao đảo, chóng mặt như đầu, liên tục nói” Cậu nói nhỏ một chút, không cần đầy đầy tớ như vậy”

“A...A” Lý Đình Đình rút cuộc cũng dừng tay, nhìn quanh bốn phía, may mắn là đang còn sớm, đến lớp chỉ vài bạn, vì thế lại nhẹ giọng hỏi nhỏ “Cậu vừa nói cái gì? Thắm Mặc Trần là ông xã của cậu?”

“Đúng vậy” Về mặt Đào Từ bực bội nhìn bé” Cậu nghe xong lại ngạc nhiên đến vậy sao?”

“Đương nhiên rồi, Thắm Mặc Trần là ai chứ, thường ngày anh ta không thích nói chuyện cùng bạn nam, chứ đừng nói đến bạn nữ, có thể nói cùng Thắm Mặc Trần một câu, cũng đủ cho nữ sinh trong lớp họ vui mừng cả ngày.”

“Sao chuyện ở lớp họ cậu lại rành thế?”

“Cái này thì không cần hỏi?” Lý Đình Đình kéo Đào Từ đến bên mình, âm thầm đánh giá, gật gật đầu nói” Nữ sinh lớp họ đều nói Thắm Mặc Trần có thể có bạn gái rồi, nói cậu chỉ là em gái cậu ta, không thể người được cậu lại chính là bạn gái cậu ta đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hỉ Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 22: Vợ chồng son cãi nhau 5

“Cái này thì không cần hỏi?” Lý Đình Đình kéo Đào Từ đến bên mình, âm thầm đánh giá, gật gật đầu nói” Nữ sinh lớp họ đều nói Thắm Mặc Trần có thể có bạn gái rồi, nói cậu chỉ là em gái cậu ta, không thể người được cậu lại chính là bạn gái cậu ta đâu.”

“không phải là bạn gái, mà là bà xã.” Đào Từ chu môi chưng ra khuôn mặt tròn trong nho nhỏ, nghiêm túc sửa lại.

“Được rồi, được rồi.” Lý Đình Đình vội vàng gạt đầu tỏ vẻ mình đã hiểu, đôi mắt thoáng nhìn bên ngoài lớp học, lập tức hưng phấn nói: “Đào Từ, ông xã cậu đến tìm cậu kia.”

“Gi?” Đào Từ nhìn ra bên ngoài, đúng là Thẩm Mặc Trần, đang đứng cạnh cửa sổ, đôi chân mày xinh đẹp nhíu chặt lại, đang nhìn bé.

Đào Từ vội vàng đứng dậy, chạy đến trước mặt cậu, vẻ mặt đầy vui vẻ nói: “Ông xã, anh đến tìm em hả?”

Thẩm Mặc Trần nhìn bé, im lặng một hồi không nói.

“A, anh không phải đến tìm em hả?” Đào Từ đưa tay chọc chọc cánh tay cậu, làm sao mà cả nửa ngày cũng không nói câu nào vậy.

“Ba mẹ anh sẽ đi Quế Lâm, họ nói anh mấy ngày nay đến ở nhà em.” Rốt cuộc thì cậu cũng rầu rĩ mở miệng.

“A, được, buổi sáng mẹ có nói tối nay về làm hoành thánh, làm nhân anh thích đó, mẹ muốn nói nhấn anh buổi tối đến ăn.” Đào Từ gật gù đầu, thường thì ba mẹ bé hay đi công tác đem bé đến nhà Thẩm Mặc Trần, nhiều năm như vậy rồi, đây cũng là lần đầu tiên ba mẹ Thẩm không có nhà, để cho cậu đến nhà bé ở.

“Nga, hảo a, buổi sáng mẹ còn nói hôm nay buổi tối trở về làm vằn thắn, là người thích nhất ăn nhân, muốn gọi người buổi tối tới ăn đâu.” Quả đào gật gù đầu, thường xuyên đều là nàng ba mẹ đi công tác đem nàng phóng tới Thẩm Mặc Trần gia, nhiều năm như vậy, vẫn là lần đầu tiên Thẩm Mặc Trần ba mẹ đều không ở nhà, làm hắn đến chính mình gia trụ đâu.

Thẩm Mặc Trần có chút rầu rĩ nhìn bé, mở miệng thờ dài, lại không biết có thể nói gì, chỉ đành ném lại một câu: “Tan học chờ anh.” nói xong liền xoay người lên tầng hai đi học.

Hồi tối qua lúc đi vệ sinh để đi ngủ, cậu liền nghe rõ ràng giọng ba mẹ đang nói chuyện trong phòng.

Nguyệt Vi: “Trần Trần lần này giận Đào Từ có vẻ lâu.”

Giáo sư Thẩm: “Con nít mà, giận dỗi mấy ngày lại thôi.”

Nguyệt Vi: “Chính là lần này nghe nói vì có người thứ ba chen vào.”

Giáo sư Thẩm: “Em từ đâu nghe được, hai đứa còn nhỏ như vậy, lấy đâu ra người thứ ba chứ.”

Nguyệt Vi: “Bà thông gia nói.”

Giáo sư Thẩm: “.....”

Nguyệt Vi: “không áy anh xin nghỉ đông rồi hi người chúng ta đi du lịch, thuận tiện để tạo cơ hội cho hai đứa nhỏ”

Giáo sư Thẩm: “Cũng được.”

Vì thế, sáng nay khi chuẩn bị bước ra cửa, ba cậu liền nói với cậu là “Trần Trần, ba và mẹ sẽ đi Quế Lâm dự đám cưới của bạn học cũ, sẽ không ở nhà mấy ngày, mấy ngày này con cứ đến nhà Đào Từ ở nhé, mẹ con cũng đã nói chuyện với mẹ vợ con trước rồi.”

Thẩm Mặc Trần nhíu mày nhìn ba của mình, liền nhận ra ngay sắc mặt của ba mình đang có chút bối rối.

Vẫn là Nguyệt Vi tung đòn sát thủ “Trần Trần, con không đi học sẽ bị muộn đấy, con xem Đào Từ đã đi đến sân lớn sắp không thấy bóng dáng kia kia.”

Thẩm Mặc Trần không vui vẻ gì nâng balo lên, chậm rãi đi ra cửa lớn, cậu còn đang giận Đào Từ đó, mới không thèm đến nhà Đào Từ ở đâu, lại nói thường ngày Đào Từ toàn ở nhà mình, làm có gì mà đột nhiên muốn mình đến ở nhà Đào Từ chứ.

nói tóm lại, cậu bây giờ là không vui, rất là không vui mà càng thêm giận.

Đào Từ vậy mà rất vui, cả ngày đều cười khi khi, tâm trạng vô cùng tốt, lúc học cũng hăng hái dơ tay phát biểu. Lần nào cũng đáp đúng nên được cô giáo khen ngợi rất nhiều.

Cho đến lúc tan học, Đào Từ còn chưa dọn dẹp sách vở, liền nghe Lý Đình Đình bên cạnh chọc chọc tay bé, nhỏ giọng nói: “Đào Từ, ông xã cậu đến đón cậu tan học kia.”

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hi Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 23: Thật sự không có cách nào tốt hơn 1

Chờ đến khi tan học, Đào Tử còn chưa sắp xếp sách vở xong thì Lý Đình Đình ngồi bên cạnh chọc chọc tay bé, nhỏ giọng nói “Đào Tử, ông xã cậu đến đón cậu tan học kìa.”

Đào Tử nhìn nhìn ra bên ngoài, thật đúng là Thảm Mặc Trần đang đứng đợi.

Có vài nữ sinh trong lớp tò mò mà nhìn ra ngoài, Trần Hiểu Hình ngồi phía sau các bé cũng trộm nhìn Thảm Mặc Trần.

Đào Tử nhanh chóng thu dọn sách vở, nhảy nhót rời lớp, nắm lấy ta Thảm Mặc Trần cười tủm tỉm nói: “đi thôi”

Thảm Mặc Trần nhú nhú mày nhìn tay mình bị bé nắm chặt, nhưng cũng không hất ra.

Lúc về đến nhà, đúng lúc mẹ Đào Tử đang làm bánh, thấy hia đứa nhỏ tay trong tay đi về, cười trừ chọc: “Đào Tử, Trần Trần, các con về rồi à?”

“Dạ” Đào Tử buông tay Thảm Mặc Trần ra, chạy đến bên người mẹ, đem cặp sách đặt lên ghế, vô cùng hưng phấn xấn tay áo nói” Mẹ ơi, để con giúp mẹ.”

“Ngưng, ngưng, ngưng” Mẹ Đào Tử nhanh tay ngăn cản bé đang xông vào cục bột, đem tay bé lật qua lật lại nhìn nhìn, nhú mày hỏi “Làm sao tay lại dơ như vậy, đi rửa tay trước rồi làm bài tập đi, làm xong thì đến giúp mẹ.”

“Dạ..” Đào Tử không vui bịu môi, từ trên ghế nhảy xuống, nhìn Thảm Mặc Trần còn đag đứng giữa nhà, ngoắc tay vẫy vẫy cậu, nói” đi thôi, chúng ta đi rửa tay”

Thảm Mặc Trần ngẩn đầu nhìn mẹ Đào Tử, nghĩ nghĩ vẫn là nên chào hỏi “Con chào dì.”

“Ừm, Trần Trần thật ngoan, nhanh đi rửa tay rồi làm bài tập đi, một chút nữa là ăn được rồi, hôm nay chú con có xã giao bên ngoài tối không về, nên chỉ có ba chúng ta thôi.”

“Dạ.” Thảm Mặc Trần gật đầu, liền đi theo Đào Tử rửa tay.

Hai bé làm xong bài tập, Đào Tử liền tung tăng đi giúp mẹ làm bánh, Thảm Mặc Trần gồi bên cạnh cầm một cuốn sách ngoại ngữ mà đọc, vừa đọc sách vừa nhìn bé làm bánh.

Mẹ Đào Tử gói sủi cảo, tròn tròn no đủ, rất giống tiểu nguyên bào, nhìn lại sủi cảo Đào Tử làm, thật giống người say rượu, ngã trái ngã phải.

Thảm Mặc Trần nhìn nửa ngày, rốt cuộc nhìn không được, ném sách trong tay đi, chạy đến cạnh bé, lấy vỏ sủi cảo trên tay bé, giọng nói rầu rầu.” Vẫn là để anh làm, em thật sự chính là lãng phí nguyên liệu.”

“A?” Đào Tử trơ mắt nhìn vỏ sủi cảo trên tay bị Thảm Mặc Trần đoạt đi, lại xem anh vô cùng thành thạo mà dùng cái muỗng lấy nhân, đặt giữa vỏ sủi cảo, tay nhỏ đem vỏ dán lại, sau đó nhẹ nhàng nắn, một cái sủi cảo tròn vo liền ngoan ngoãn nằm trong lòng tay cậu.

“Trần Trần còn biết gói sủi cảo à?” Mẹ Đào Tử nhìn cậu thành thạo như vậy, không khỏi tò mò.

“Dạ, không.” Cậu dứt khoát trả lời, sau đó liếc mắt nhìn Đào Tử bên cạnh, tiếp tục gói sủi cảo vừa nói thêm” Vừa rồi, thấy đi làm nên con biết.”

“Oa, ông xã thật lợi hại.” Mẹ Đào Tử đầy sùng bái nhìn cậu.

“.....” Mẹ Đào Tử không còn gì để nói nhìn con gái mình, ai, cùng là trẻ con giống nhau, sao lại khác biệt quá lớn như vậy. Đào Tử lúc không có gì làm cũng đến giúp mình gói sủi cảo, nhưng mà cũng gói thành nghiêng ngã xiêu vẹo, còn Trần Trần người ta chưa gói lần nào, vừa ra tay là một cái sủi cảo xinh đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hỉ Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 24: Thật sự không có cách nào tốt hơn 2

“.....” Mẹ Đào Tử không còn gì để nói nhìn con gái mình, ai, cùng là trẻ con giống nhau, sao lại khác biệt quá lớn như vậy. Đào Tử lúc không có gì làm cũng đến giúp mình gói sủi cảo, nhưng mà cũng gói thành nghiêng ngã xiêu vẹo, còn Trần Trần người ta chưa gói lần nào, vừa ra tay là một cái sủi cảo xinh đẹp.

Nhưng mà nghĩ đi nghĩ lại thì Đào Tử cũng chỉ mới sáu tuổi, so ra nhỏ hơn Trần Trần hai tuổi, có thể gói sủi cảo như vậy cũng đã là không tệ.

Cứ nghĩ vậy đi, liền sẽ thấy được an ủi trong lòng rất nhiều.

Có Thảm Mặc Trần giúp, sùi cào gói rất nhanh, không lâu sau, trong lòng trúc đã đầy ắp những viên sùi cào no tròn.

Mẹ Đào Từ vô cùng hài lòng đi chuẩn bị nước dùng, để lại Đào Từ và Thảm Mặc Trần trong phòng, mắt to trừng mắt bé. “Chuyện này.. Ông xã.. anh còn giận sao?” Đào Từ cẩn thận nhìn Thảm Mặc Trần một cái, suy nghĩ nửa ngày, vẫn là bé nên đánh vỡ im lặng thì hơn.

“Hừ.” Thảm Mặc Trần nhìn bé một cái, tiếp tục cầm sách trên bàn lên nghiêm túc đọc.

Lại đụng phải lỗ mũi.

Đào Từ hậm hực sờ sờ đầu, dứt khoát rời ghế chạy vào bếp giúp mẹ.

Cơm chiều xong, mẹ Đào Từ giúp hai đứa bé tắm rửa sạch sẽ, lại cầm một cái chăn mới đến bên giường Đào Từ, bắt đầu hỏi thúc hai đứa bé nhanh đi ngủ.

“Trẻ con ngủ sớm dậy sớm nào!” Mẹ Đào Từ chống nạnh, đứng ở cửa phòng, lời lẽ chính đáng dạy bảo trẻ, sau đó về phòng mình xem TV.

Đào Từ cùng Mặc Trần mỗi người một chăn ngồi trên giường, mặt đối mặt nhìn nhau.

Thảm Mặc Trần có thói quen đọc sách trước khi ngủ, vì thế mở đèn bàn, dựa đầu giường, đọc sách.

Đào Từ cuộn trong chăn, nhìn ánh đèn rơi vào sườn mặt cậu, lông mi thật dài, lại cong vút, bây giờ đag rũ xuống, lưu lại một bóng ở hốc mắt, mũi cậu thật thẳng, lúc đọc sách còn nhấp môi, Đào Từ nhìn nhìn, không biết ngủ khi nào.

Rốt cuộc ánh mắt Thảm Mặc Trần cũng rời khỏi cuốn sách chuyển đến trên gương mặt đang ngủ say của Đào Từ.

Khuôn mặt bé trắng nõn, lúc này lại được ủ trong chăn, mà có chút ửng hồng, mắt to thường ngày luôn tròn xoe giờ nhắm chặt, từng sợi lông mi ngắn dài trong lúc ngủ mơ nhẹ nhàng run rẩy, cái miệng nhónhỏ hồng hào kia hơi mở, bộ dáng nhìn qua thật sự rất đáng yêu, hơi thở đều đều từ cánh mũi nhónhỏ.

“Ngốc muốn chết!” đôi mày xinh đẹp của Thảm Mặc Trần nhíu lại, nhìn Đào Từ đang ngủ say mà nhónghọng lắm lắm, nghĩ nghĩ đưa tay ra dùng sức véo lấy má mướt mà của Đào Từ, mặt bé sờ thật mềm mại thật thích, dùng sức một chút, cái miệng nhỏ vốn đang chu chu ra bị kéo thành một đường thẳng tắp.

Rốt cuộc Thảm Mặc Trần cũng hài lòng mà cong khóe miệng, tắt đèn, nằm cạnh Đào Từ mà ngủ.

Ban đêm trong lúc ngủ mơ màng, đột nhiên cảm thấy được có cái gì đó không ngừng kéo kéo chần mình, Thảm Mặc Trần trở mình, liền bị Đào Từ nhào vào lòng ôm chặt, một đôi chân nhỏ ngoài ý muốn gác lên người mình.

Lại nữa rồi...

Thảm Mặc Trần bất đắc dĩ mà mắt tròn trắng, tay chân đem ra, đem đào từ đag dính trên người mình kéo ra.

“Oa ——!!” không hề ngoài ý muốn, bên tai lại vang lên tiếng khóc của Đào Từ, bây giờ là đang đêm, lại có vẻ càng chói tai hơn.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hi Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Thật sự không có cách nào tốt hơn 3

“Oa ——!!” không hề ngoài ý muốn, bên tai lại vang lên tiếng khóc của Đào Từ, bây giờ là đang đêm, lại có vẻ càng chói tai hơn.

“Làm sao vậy?” Bị tiếng khóc của Đào Từ đánh thức mẹ bé tùy tiện lấy áo khoác mặc vào, nhanh chân chạy đến phòng con gái xem sao.

Mở đèn lên, chỉ thấy Thảm Mặc Trần, bị ánh sáng đèn chói nhónhỏ mayw, còn mơ màng nhìn mình, còn Đào Từ bên cạnh thì bọc kín chăn, chỉ là nhắm mắt khóc lớn.

Mẹ bé vẫn là lần đầu thấy chuyện này, hoảng sợ, nhanh đến mang Đào Từ từ chăn ôm ra, ôm vào ngực vừa dỗ dành vừa vỗ về bé “Đào Từ, đừng sợ, đừng sợ, có phải mơ thấy ác mộng không, mẹ ở đây, đừng sợ, ngoan...”

Thảm Mặc Trần hết cách nhượng mảy, tật xấu này của bé con rốt cuộc khi nào mới bỏ được đây.

Trò mình định ngủ tiếp, ai biết được mẹ bé càng dỗ dành thì lại càng khóc đến đau lòng, khóc suốt, khóc suốt, nướ mắt như dải trăn châu rơi rớt, từ khóe mắt đag nhấm chắt chảy ra.

Mẹ bé nóng lòng, cả người đều hoảng lên” Đào Từ, Đào Từ, cục cưng của mẹ, có phải rcon không thoải mái ở đâu không?”

Thẩm Mặc Trần đành thở dài, xem ra không làm be snins khóc thì hôm nay đừng hồng ngủ ngon.

“Đi, đi đưa em cho con.” Thẩm Mặc Trần ôm chầm ngồi dậy, vuốt tay xoa xoa hai mắt đang mở hết lên của mình.

“Há?” Mẹ bé buồn bực nhìn cậu, lại nhìn đến con gái trong lòng mình không ngừng lớn tiếng khóc, do dự đem bé đưa vào lòng cậu.

Đào Từ vừa dính vào cánh tay cậu, lập tức liền nín khóc, cái đầu nhỏ xù xù dùng sức chui vào ngực cậu, ngoan ngoãn ngủ tiếp, chỉ là khóe mắt còn vươn lại dòng nước trong suốt, nhắc bọn họ nhớ vừa rồi có một bé gái khóc đến xé ruột gan....

“A...Ha ha...” Mẹ bé cười ngượng ngùng, về mặt cam chịu mà trừng bé, đây là con gái mình đang muốn ông xã ông mà...

“Cái này...Đào Từ nhờ con nha”

Thẩm Mặc Trần nhận lệnh gật đầu, ôm bé lần nữa chui vào trong chăn.

Mẹ Đào Từ giúp hai bé đắp lại chăn cho cẩn thận, tắt đèn, rồi nhẹ nhàng trở về phòng mình.

“Sao vậy? Sao Đào Từ lại khóc dữ vậy?” Ba Đào Từ mắt đang nhấp nhè vì buồn ngủ, thấy vợ về đến giường, vuốt tay ôm cô kéo vào trong ngực, mơ màng màng hỏi.

“Ai.....” Mẹ Đào Từ thở dài, lắc đầu nói “ không có gì, nói cũng lạ, em dỗ dành nó cỡ nào cũng không được, mà Trần Trần chỉ ôm nó, nó liền nín khóc ngay.

“.....” Ba Đào Từ phản phản ứng gì, nghĩ là đã ngủ rồi, nhưng một lát sau....

Trong phòng đột nhiên vang lên tiếng nghiêng răng kèn kẹt “Cái gì, thằng nhóc thúi kia đang ôm con gái anh ngủ?”

Ba bé liền xoay người hất chân phải đi đến phòng con gái snhinh thừ, mẹ bé chạy nhanh túm chặt tay chồng lại, hỏi “ anh định làm gì đó?”

“không thể để thằng nhóc thúi kia chiếm lợi của con gái anh được.”

“Được rồi mà, hai đứa nó cũng chỉ là con nít, anh đi thì có thể làm gì?” Mẹ bé trong bóng tối mà nhìn ba bé trắng cả mắt” anh mà đi đem con với Trần Trần tách ra, rồi con gái lại khóc nữa, anh tự mình mà đi dỗ con đi.”

Ba bé vô cùng buồn bực, nằm lại trên giường, lải nhải” Thói quen là dưỡng từ nhỏ, lớn lên sao tốt được”

“Được rồi a, hai người bọn họ vẫn là tiểu hài từ đâu, người này sẽ có thể đi làm gì a?” Quả đào mẹ trong bóng đêm tức giận mà triệu quả đào ba mắt tròn trắng, tiếp tục nói: “Người nếu là đi đem quả đào cùng trần trần tách ra, quả sẽ nữ nhi khóc người nhưng chính mình phụ trách hổng nằng ngủ a.”

Quả đào ba thập phần buồn bực mà một lần nữa nằm hồi trên giường, lải nhải: “Này thói quen đều là từ tiểu dưỡng thành, lớn nhưng như thế nào hảo.”

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hi Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Bạn trai?

Quả đào ba thập phần buồn bực mà một lần nữa nằm hồi trên giường, lải nhải: “Này thói quen đều là từ tiểu dưỡng thành, lớn nhưng như thế nào hảo.”

“Lớn rồi nói sau” Mẹ bé thật ra không chút nào lo lắng, “Dù sao Trần Trần cũng là con rể chúng ta.”

“Sinh, gian nan khổ cực. Chết, được an vui! Ai biết sau này nó có phải con rể chúng ta hay không? Ngộ nhờ nó coi trọng con gái nhà khác cùng người ta cao bay xa chạy?”

“Ai nha, sẽ không, anh đừng nhìn nó thường ngày như vậy, thái độ xa cách với Đào Từ, thật ra trong lòng nó so với người khác rất là quan tâm Đào Từ, chỉ là không biểu hiện thôi.” Mẹ Đào Từ ngập một cái, giọng nói càng lúc càng nhỏ.

“Nhưng cũng không thể không ngừa phòng” Ba bé tiếp tục nghiêm túc nói cho rõ ràng.

“Ừm...Ừm...” Trả lời anh cũng là tiếng thờ đều đều của vợ mình.

Đào Từ đến lớp múa áo danh, giáo viên dạy múa là một cô giáo rất xinh đẹp, đầu tóc dài đen nhánh được búi thành một kiêu thật xinh đẹp, làn da trắng, đôi mắt to, dáng đi cũng thật mang khí chất mềm mại vô cùng đặc biệt.

Lớp múa đều thích cô giáo, đều thân thiết gọi cô là chị xinh đẹp.

Chị xinh đẹp vào tiết học đầu tiên, liếc mắt liền coi trọng Đào Từ.

Vì sao ư?

Bởi vì Đào Từ mũm mĩm, làn da trắng hồng, khuôn mặt mượt mà, thật sự như quả mật đào đầy nước ngon miệng.

Chính là do không có Thẩm Mặc Trần không ở bên cạnh, Đào Từ liền hiện nguyên hình tiểu bá vương, ô cùng hoạt bát hiếu động, một giây cũng không nhàn rỗi.

Tiết học đầu tiên của lớp múa là học dáng đứng, chị xinh đẹp trong phòng học liền làm mẫu dáng chữ T, một bên làm mẫu một bên giảng cho các bạn nhỏ, muốn đứng thẳng, ngẩng đầu, ưỡn ngực, hóp bụng, đôi mắt nhìn về phía trước.

Đào Từ ngày đầu còn thấy mới lạ, làm theo lời cô giáo, nhưng chỉ không tới vài phút sau liền bắt đầu thấy buồn chán, trên TV diễn viên múa đều là nhẹ nhàng, xoay người, đá chân, nhảy lên đều có khuôn mẫu, vì cái gì mà mình chỉ có thể ngây ngốc ở chỗ này mà luyện thế đứng.

Vì thế, trong các bạn nhỏ đang tập đứng thẳng tắp, chị xinh đẹp liếc mắt là có thể nhìn thấy được Đào Từ đang nhìn đông nhìn tây, thân thể không ngừng xiêu vẹo.

“Bạn học Tô, sau giờ học ở lại, đem tư thế đứng luyện cho đúng rồi mới được về nhà.” Chị xinh đẹp tuy là xinh đẹp dịu dàng nhưng là giáo viên không có chút lơ đãng nào.

Khuôn mặt bé nhỏ của Đào Từ suy sụp, mình soa đứng được chứ.

Tan lớp học múa, các bạn nhỏ khác đều rời đi, chỉ còn lại mỗi Đào Từ về mặt cam chịu mà đứng tại chỗ, nhìn chị xinh đẹp chính tới chính lui trên người mình.

“Đầu, nâng lên một chút, đôi mắt nhìn về phía trước, bả vai thẳng ra, hóp bụng, hóp bụng lại!” Chị xinh đẹp vừa nói vừa dùng tay sờ bụng Đào Từ, lúc này mới nhận ra, không phải là hóp bụng không được, mà là trên bụng mềm mại toàn là thịt.

“cô bé, buổi trưa ăn bao nhiêu cơm, đến giờ này mà còn chưa tiêu hóa xong?” Thái độ chị xinh đẹp dờ khóc dờ cười...

Đào Từ ngịch ngợm le lưỡi, vừa quay đầu, liền nhìn đến thấy Thẩm Mặc Trần lớp mỹ thuật đã tan, đang đứng ở phòng múa, cau mày nhìn mình.

Chị xinh đẹp theo ánh mắt nhìn ra cửa phòng, chỉ thấy một bé trai tuần tú, đag thẳng lưng đứng ở cửa, một đôi mắt thanh khiết hờ hững đag nhìn Đào Từ ở bên trong

“Bạn trai trò?” Chị xinh đẹp cúi đầu nhìn gương mặt trẻ con của Đào Từ.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hi Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Bạn trai?

“Bạn trai trò?” Chị xinh đẹp cúi đầu nhìn khuôn mặt non nớt trẻ con của Đào Từ, rốt cuộc thì vẫn nhỏ hơn so với các bạn học khác một tuổi cho nên đứng giữa những đứa trẻ khác vóc dáng có phần bé nhỏ xinh xắn.

“không phải, là ông xã.” Đào Từ rất nghiêm túc sửa lại lời nói sai của cô giáo xinh đẹp.

“À...À...” Chị xinh đẹp, vẻ mặt đầy ngạc nhiên gật gật đầu, nhìn về phía Thẩm Mặc Trần vẫy vẫy tay, ý bảo cậu đến đây.

Thẩm Mặc Trần nhìn thoáng qua thấy Đào Từ còn ở trong phòng tập dáng đứng cơ bản, vẻ mặt không tình nguyện đi vào.

“cô bé còn phải luyện tập thêm một lát nữa mới tan lớp được, trò tìm ghế ngồi chờ đi.” Chị xinh đẹp chỉ chỉ Đào Từ cả người mềm oặt đang tập dáng cơ bản, nói với cậu.

“không cần, em đứng ở đây chờ bé.” Thảm Mặc Trần hồ hững trả lời, đôi mắt trong trẻo chăm chăm nhìn Đào Tử, hận không thể khoét một cái lỗ xuyên qua người bé.

“Ách...” Chị xinh đẹp nhìn Đào Tử một chút, dùng mắt nói với bé “Ông xã trò khó bắt chuyện quá” liền tiếp tục nghiêm túc sửa chữa những lỗi cơ bản nhất của bé.

nói cũng lạ, từ khi Thảm Mặc Trần đứng chờ ở phòng múa, Đào Tử sau đó liền trở nên ngoan ngoãn hơn nhiều, rất nghe lời làm theo yêu cầu của chị xinh đẹp, không một chút qua loa tùy tiện nữa mà nghiêm túc hoàn thành đúng đúng cơ bản, thật làm cho chị xinh đẹp có chút giật mình mà tấm tắc bảo lạ.

“thật là, sức hút của cô giáo cũng không thắng nổi ông xã của trò a” Chị xinh đẹp, mang một mặt đầy thương cảm, vỗ vỗ đầu Đào Tử, nhẹ giọng nói “Được rồi, đã đạt, thu dọn này nọ rồi về nhà đi.”

“Dạ, tạm biệt cô giáo!” Đào Tử tủm tỉm cười, rồi chạy nhanh lấy quần áo, thay giày, cầm cặp sách đang để trên sàn, nhanh chân chạy đến trước mặt Thảm Mặc Trần, cười hi hi “đi thôi.”

Thảm Mặc Trần liếc liếc mắt nhìn cô giáo xinh đẹp đang ở sau lưng mình, chậm rì rì nói một câu “cô giáo, tạm biệt.” Liền không cần quay đầu mà đi thẳng ra khỏi phòng.

“A, chậm chậm đợi em” Đào Tử xách một đồng hồ vọi vọi vàng vàng đuổi theo

Lúc Thảm Mặc Trần lớp sáu, Đào Tử cũng lên lớp 5.

Lớp sáu là phải đối mặt với cuộc thi chuyển cấp, bên cạnh đó các vị phụ huynh cũng rất lo lắng khẩn trương vô cùng, Thảm Mặc Trần vẫn như cũ, không một chút lo lắng hoang mang, mỗi ngày đi học rồi lại tan học. Lúc tan học luôn đến phòng học của Đào Tử chờ bé hoặc bé đến lớp chờ cậu.

Nhiều năm qua cứ như vậy trôi đi, cấp tiểu học đều đã biết chuyện Thảm Mặc Trần nổi tiếng đã có cô bạn gái nhỏ.

Năm lớp sáu, kì thật là bắt đầu cảm yêu sớm, chỉ là toàn bộ giáo viên đều trố mắt nhìn hai người bọn họ từ năm lớp một đến lớp sáu còn không rời nhau ra, cứ nghĩ trẻ nhỏ chỉ là vui đùa, lại không nghĩ được rằng bọn họ rất nghiêm túc, tuy bề ngoài Thảm Mặc Trần luôn hồ hững với Đào Tử, nhưng mỗi ngày khi tan học đều cùng về nhà với bé.

Năm nay là năm kỷ niệm sáu mươi năm thành lập trường.

Trong trường liền tổ chức đủ loại hoạt động để mừng ngày kỷ niệm, dọc theo hành lang, treo các tác phẩm hội họa của học sinh, không cần nói cũng biết, nơi này bức tranh đầu tiên nhìn thấy chính là tác phẩm của Thảm Mặc Trần.

Tuy rằng tiểu học có hứng thú nhất thời với từng lớp năng khiếu, nhưng mà Thảm Mặc Trần chính là tài năng thiên phú, luyện tập thành bản lĩnh, cậu vẽ giống như đúc, vô cùng chân thật, mà tranh của cậu được treo chiếm gần hết hành lang.

Lúc tết Nguyên Đán, trường học mở hội văn nghệ, yêu cầu các tổ nhỏ bạn học phải có tiết mục biểu diễn.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hỉ Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Kỷ niệm ngày thành lập trường

“Ông xã, ông xã, anh biết lớp vũ đạo biểu diễn tiết mục gì không?” Đào Tử ngẩn gương mặt đáng yêu lên, vẻ mặt đầy hứng thú mà chụp lấy tay áo Thảm Mặc Trần, lớn tiếng hỏi.

Thảm Mặc Trần hồ hững nhìn cô một cái, rồi cúi đầu làm bài tập của mình, thuận miệng hỏi “Diễn gì vậy?”

“Là Hô Thiên Nga đó.” Vẻ mặt Đào Tử đầy khao khát “cô giáo xinh đẹp sẽ mượn trang phục múa ba lê chuyên nghiệp của đoàn nghệ thuật thiếu nhi, thật mong chờ.”

“À” Thảm Mặc Trần nhỏ giọng nói, tùy tiện viết một đáp án, lại nhìn Đào Tử, hỏi “Có người muốn nhảy điệu Thiên Nga Đen xoay ba mươi hai vòng sao?”

“Đó là cái gì?” Đào Tử mang vẻ mặt mờ mịt hỏi cậu.

“Coi như không có gì.” Thảm Mặc Trần lại tiếp tục cúi đầu làm bài.

“anh cũng không hỏi xem em diễn cái gì sao?” Đào Tử không cam lòng vòng đến bên kia nắm lấy tay áo của cậu.

“Thiên Nga Trắng?”

“không phải.”

“Thiên nga nhỏ?”

“không phải!”

“.....Chẳng lẽ em diễn vai Hoàng Tử?”

“Cũng không phải, hoàng tử là Hồ Ngọc Thành diễn mà.”

“Cậu ta?” Thảm Mặc Trần nhủ thầm, từ sau khi Đào Tử đăng kí câu lạc bộ vũ đạo, Hồ Ngọc Thành liền bám riết không tha liền theo vào, hơn nữa lại được chị xinh đẹp thưởng thức, các buổi diễn đều thường xuyên đóng vai nam chính, thật ra thì cũng không lạ gì cô giáo xinh đẹp cả, vì các bạn nhỏ nam sinh khác đều tham gia bóng đá, bóng rổ, lớp múa cơ bản là một nhóm cô nương quần hồng đi, thật vất vả lắm mới có được một bé trai mặt mày xinh đẹp, soa có thể dễ dàng bỏ qua chứ.

“Sao anh không đoán ra?” Đào Tử với ánh mắt trông mong nhìn cậu, còn lắc lắc cánh tay, ý bảo cậu tiếp tục đoán tiếp.

“Còn có vai chính khác sao?” Thảm Mặc Trần tròn mắt nhìn bé, Thiên Nga Đen khẳng định là bé không thể diễn rồi.

“Em diễn vai một cái cây bên hồ thiên nga!” Đào Tử cuối cùng cũng bật mí nói ra đáp án.

“....”

“Có phải ngoài tưởng tượng hay không?” Đào Tử đắc ý nhìn cậu.

“Có bao gồm kỹ thuật không?”

“.....”

Được rồi, trái tim bé nhỏ của Đào Tử đã bị thương.

không ai không muốn diễn vai Thiên Nga Trắng cả, nhưng mà cô bạn nhỏ diễn vai này tên gọi là Triệu Tinh, dáng dấp cao gầy, chân vừa đẹp vừa dài, tuy trình độ vũ đạo so với bé không hơn thua nhau là mấy, nhưng xét về hình tượng thì, vẫn là cô bé kia tương đối xinh đẹp giống một chú thiên nga hơn.

Mặt khác, buổi sáng, các vai diễn đều đã được chọn xong, chị xinh đẹp nhìn bé đầy xin lỗi, vốn dĩ vai Thiên Nga Trắng là của Đào Tử, ai ngờ được ba của Triệu Tinh lại đến chào hỏi hiệu trưởng, hiệu trưởng lại tìm đến chị xinh đẹp bàn bạc một chút, chỉ đành phải mang vai diễn của Đào Tử đổi cho người khác.

thật ra đối với Đào Tử cũng không có gì lớn cả, diễn vai nào bé cũng có thể làm, thật sự mà nói thì câu lạc bộ vũ đạo này bé không nghĩ đến mình sẽ đến đây, mấy năm nay sau khi câu lạc bộ mỹ thuật học xong, Thảm Mặc Trần đều đến đây giám sát bé luyện tập, cho nên bé mới miễn cưỡng đạt được trình độ như bây giờ.

Chỉ là cô bé nên đều yêu thích cái đẹp, ai không muốn ăn mặc váy trắng xinh đẹp biểu diễn trên sân khấu đâu.

Nghĩ đến đây, Đào Tử liền cảm thấy có một chút buồn bực.

Thảm Mặc Trần yên lặng nhìn biến hóa trên mặt bé, trong vài phút thay đổi rất nhiều lần, lúc thì rất hưng phấn, lúc thì cực chẳng đã, lúc thì rất khác khao, lúc thì lại thất vọng “anh thấy em rất thích hợp đi diễn đôi mắt đó.”

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hỉ Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Kỷ niệm ngày thành lập trường 2

Được rồi, Đào Tử hoàn toàn ổn rồi.

Hôm lễ hội văn nghệ diễn ra, nhà trường mời phụ huynh học sinh và các cấp lãnh đạo phòng giáo dục đến tham dự.

Sân khấu được dựng ở sân bóng rổ trong trường, âm thanh, ánh sáng, đạo cụ phun khói cùng những thiết bị dụng cụ khác cũng đã chuẩn bị đầy đủ, dù sao đây cũng là ngày kỷ niệm sáu mươi năm thành lập trường, nếu tiết kiệm quá thì cũng không tốt lắm.

Ngoài lãnh đạo phòng giáo dục và phụ huynh của các học sinh tham gia biểu diễn đều ngồi ở hàng trước tiên, còn lại chỗ ngồi của các vị phụ huynh khác cũng con mình được chia theo thứ tự năm học, lớp học.

Thẩm Mặc Trần không có tham gia diễn xuất, dựa theo thứ tự được sắp xếp thì lớp sáu ngồi hàng sau cùng, phía trước là các bạn học lớp thấp hơn.

Vợ chồng giáo sư Thẩm cùng ba mẹ Đào Từ đến cùng nhau, vào trong mới biết bọn họ không ngồi cùng nhau, Thẩm Mặc Trần ngoài hàng cuối, vậy vậy tay gọi ba mẹ, giáo sư Thẩm nhìn cậu, cười với ba Tô “Hai người nhanh lên phía trước đi, chờ kết thúc chúng ta cùng nhau ra ngoài ăn bữa cơm chúc mừng.”

Mẹ Tô gật gật đầu, vẻ mặt tiếc nuối thấy chỗ của họ lại xa chỗ mình như vậy, nhỏ giọng lẩm bẩm “Cứ nghĩ cả nhà đều ngồi chung, còn có thể chờ vở kịch của Đào Từ kết thúc thì cùng nhau chụp tấm hình.”

Nguyệt Vi, nâng máy ảnh trong tay, cười tủm tỉm

“không sao đâu, chờ buổi văn nghệ kết thúc, chúng ta sẽ cùng nhau chụp ảnh”

“Đúng đó, khi đó thì chúng ta lại tụ họp một chỗ.” Ba Tô nhìn giáo sư Thẩm gật gật đầu, rồi nhìn vợ chồng họ đi đến chỗ ngồi phía sau, sau đó mới nắm tay vợ mình đi lên hàng ghế phía trước.

Hội văn nghệ còn chưa bắt đầu, lại nhìn thấy giáo viên Trần người phụ trách hoạt động lần này vội vã chạy đến lớp sáu phòng số ba, giống như đang vừa đi vừa tìm gì đó.

Giáo viên Trần vội vàng nhìn từng khuôn mặt non nớt, cuối cùng tầm mắt nhìn đến Thẩm Mặc Trần.

“Lớp sáu phòng ba, Thẩm Mặc Trần!” Giáo viên Trần nhìn cậu lớn tiếng gọi.

Thẩm Mặc Trần ngẩng đầu, nhìn giáo viên Trần, không chút lo lắng mà đứng dậy, trả lời một tiếng “Có”

“Tốt quá., Thẩm Mặc Trần, trò nhanh đến đây.” Giáo viên Trần đứng ở lối đi nhỏ trong phòng, vậy vậy tay gọi cậu, ý muốn cậu nhanh nhanh đến đây.

Thẩm Mặc Trần xoay đầu nhìn ba mẹ, nhỏ giọng nói “Con qua đó một lát.”

“đi đi.” Giáo sư Thẩm cùng Nguyệt Vi gật đầu với cậu.

“Giáo Trần, tìm em có việc gì?” Thẩm Mặc Trần đi qua nhóm người đến bên cạnh giáo viên, ngẩng đầu hỏi.

“Hôm nay, bạn học Vương Viễn Văn làm MC, đột ngột bị viên dạ dày cấp tính, lúc này cha mẹ trò ấy đang đưa đến bệnh viện chuyên nước, Thẩm Mặc Trần, nhiệm vụ gian khổ này giao lại cho trò.” Giáo viên Trần nắm lấy tay cậu, trực tiếp lôi kéo cậu đi về phía sân khấu.

“Em? Em chưa từng làm qua mà.” Thẩm Mặc Trần vẫn cứ như cũ đáng vẻ không chút lo lắng sợ hãi, mặc kệ giáo viên Trần lôi mình đi về phía trước.

“không sao, có kịch bản, trò chỉ cần làm theo là được, thầy cô chính là coi trọng đáng vẻ bình tĩnh của trò, các bạn học khác chỉ cần lên sân khấu liền hai chân run bắn cả lên.”

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hỉ Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Kỷ niệm ngày thành lập trường 3

“không sao, có kịch bản, trò chỉ cần làm theo là được, thầy cô chính là coi trọng đáng vẻ bình tĩnh của trò, các bạn học khác chỉ cần lên sân khấu liền hai chân run bắn cả lên, giọng thì run lấy bấy, đọc kịch bản cũng lắp bắp, tố chất tâm lý quá kém.” Giáo viên Trần một bên kéo cậu đi một bên giải thích chuyện tại sao chọn cậu thay thế MC.

“À..” Thẩm Mặc Trần gật gật đầu, quay đầu nhìn lại ánh mắt ba mẹ vẫn luôn dõi theo mình, nghĩ nghĩ, liền nói với giáo viên Trần “Thầy (cô) Trần nếu em làm MC thì ba mẹ em có phải liền có thể ngồi hàng ghế đầu không a?”

“Hử? Đúng vậy!” Giáo viên Trần nhìn theo ánh mắt cậu, rồi tiện tay túm một giáo viên khác, chỉ chỉ về cha mẹ Thẩm Mặc Trần ở phía sau nói “Phiền cậu đưa hai vị kia đến hàng đầu, hai người họ là cha mẹ của MC hôm nay”

“A, được!” Giáo viên kia gật đầu, liền đi đến chỗ ba mẹ Thẩm Mặc Trần, đến nơi, thấp giọng nói cùng họ mấy câu, rồi liền mời giáo sư Thẩm và Nguyệt Vi đứng dậy đi theo mình đến hàng ghế đầu.

Thẩm Mặc Trần đi theo giáo viên Trần đi đến hậu trường, trong nháy mắt vừa thấy cậu liền không biết từ nơi nào lấy một bộ trang phục đưa cho cậu,

cười tủm tỉm nói “ Đây là trang phục của MC, nhanh đi thay đi.”

“Đường trang?” Thẩm Mặc Trần không nhìn được giật giật khóe môi, nhìn bộ đồ lụa đen thêu hoa văn long phượng trình tường trong tay giáo viên trần, lập tức liền cảm thấy Vương Viễn Văn đột ngột bị bệnh đau dạ dày thật là một lựa chọn sáng suốt, cũng tự hỏi lòng mình có nên bị đau đầu hay gì đó không đây, giáo viên Trần thấy điệu bộ của cậu liền sợ cậu hồi hận, mạnh mẽ nhanh chóng đẩy cậu vào phòng thay đồ nhỏ cạnh hậu trường, sau đó “Rầm” một tiếng đóng cửa lại, lớn tiếng nói “Trò nhanh thay đồ rồi ra.”

Thẩm Mặc Trần mang vè mặt bất đắc dĩ nhìn nhìn bộ đồ trong tay một chút rồi xoay người, vừa ngẩng đầu lên liền thấy Đào Tử đang nhìn mình với vẻ mặt đầy hoảng sợ.

“Sao em ở đây?” Thẩm Mặc Trần nhún nhún, nhìn Đào Tử trang điểm giống như một cây thông Noel, nói là bé sẽ đóng vai một cái cây, không bằng nói là đem bé nhét vào một cái cây di động thì đúng hơn, phía dưới là thân cây màu cà phê, trên người thì là màu xanh biếc của lá cây, chỉ có một lỗ tròn tròn để lộ gương mặt trắng nõn hồng hào của bé.

“Ách... Cái đó....Em đến đổi quần áo.....” Đào Tử nhìn người đi vào là Thẩm Mặc Trần, một đôi mắt đen huyền tức khắc yên tâm hơn, tầm mắt liền nhìn đến quần áo trên tay cậu, kì lạ hỏi “ anh cầm quần áo của MC chỉ vậy?”

“Thầy(cô) Trần để anh làm Mc nam” Thẩm Mặc Trần hồ hững nói, lại đưa mắt nhìn Đào Tử, hỏi bừa “Em thay xong rồi à?”

“Cũng vừa xong.” Đào Tử gật đầu, sau đó xoay người sang chỗ khác, đưa lưng về phía Thẩm Mặc Trần nói “ Chỉ là khóa kéo phía sau em với không tới, cái cây này không có chỗ để đưa tay ra được.”

Thẩm Mặc Trần đen mặt nhìn bé, hiện tại trừ cái khóa kéo còn nhìn thấy được này thì hoàn toàn chính là một cây thông hoàn hảo.

Thở dài một cái, yên lặng mà đến sau lưng bé, kéo khóa lên giúp bé.

“Cảm ơn nha.” Đào Tử tủm tỉm quay đầu lại, trên gương mặt được lộ ra tràn đầy nụ cười sáng lạn.

“Né ra, để anh thay đồ.” Thẩm Mặc Trần nhìn bé mặt không cảm xúc ra lệnh cho bé.

Đường trang = 唐装 lối phục sức của người Trung Quốc.

Lão sư = giáo viên. Nhưng mình ko biết đây là nam hay nữ, mình tạm thời để ngoặc, sau khi đọc kỹ càng hơn mình sẽ sửa lại, hoặc bnaj nào biết thì mách mình với nha.....

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hi Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Lễ hội kỷ niệm thành lập trường 4

“Xoay qua, anh muốn thay đồ.” Thẩm Mặc Trần nhìn cô một cái, mặt không cảm xúc mà ra lệnh nói.

“A” Đào Tử nghe lời xoay người, bởi vì khóa kéo đã kéo lên hết nên cả người có vẻ công kênh.

Chỉ nghe ở phía sau có tiếng quần áo sột soạt, một lát sau, có tiếng nói của Thẩm Mặc Trần vang bên tai “Xong rồi.”

Đào Tử xoay người thì thấy Thẩm Mặc Trần cả người một bộ trang phục đỏ đứng ở đấy, trang phục đỏ xứng với làn da trắng nõn của cậu, thoát nhìn cứ như mấy bé trai trên tranh vẽ ngày tết.

“Woa, haha, chồng ơi, anh mặc bộ đồ này thật là đáng yêu!” Đào Tử khó nhịn cười híp mắt, nếu khôngphải bé đang mặc trang phục cây cối, không có chỗ vươn tay ra ngoài được, nếu không nhất định là muốn chạy lại xoa xoa bóp bóp mặt cậu rồi í.

Thẩm Mặc Trần nghe xong những lời này, sắc mặt liền nghiêm túc, có chút giận mà nhìn cô, bất kể là lớn hay nhỏ thì không có chàng trai nào thật tình muốn người ta khen ngợi đáng yêu đâu.

Đào Tử le lười, nhanh chuyển sang chuyện khác nói “Thay xong rồi, chúng ta nhanh ra ngoài đi, buổi biểu diễn phải bắt đầu rồi.”

“Hừ!” Thẩm Mặc Trần hung hăng nhìn bé, xoay người mở cửa.

Đào Tử đề ý, lỗ tai cậu hình như có chút đỏ lên.

“Thay rồi sao? không tệ, không tệ.” Giáo viên Trần vừa thấyThẩm Mặc Trần mặc đường phục đi ra liền nhanh chạy đến khen cậu một trận, đang chuẩn bị lôi kéo cậu ra phía sau sân khấu, liền nhìn thấy phía sau lưng cậu một cây thông Noel đang lắc lư

“A? Chào Thầy Trần”

Cái cây thông Noel này còn biết nói nữa sao?

Giáo viên Trần sững sốt một hồi phải có thể phản ứng được, cái cây thông Noel này là một học sinh cải trang, lại tí mỉ nhìn về gương mặt nho nhỏ lộ ra. Miệng cười tủm tỉm, khuôn mặt đầy đặn, không phải là Tô Đào thì là ai đây.

“Tô Đào? Sao trò lại ở phòng thay đồ?”

“Thầy ơi, vốn dĩ thì con thay quần áo trong này mà.” Đào Từ ngẩng bộ mặt vô tội nhìn giáo viên Trần, thì ra là bé đến trước, chỉ là quên khóa cửa thôi.

“Ách..” Giáo viên Trần cúi đầu nhìn người bên cạnh Thẩm Mặc Trần, vỗ đầu, cười cười về xấu hổ nói “Thầy cho là phòng thay đồ không có ai, haizz, nhưng mà không sao, dù sao hai đứa chẳng phải là...”

Những lời này bị Thẩm Mặc Trần giận dữ nhìn trân trối phải đành cắt ngang...

“Cái đó, đi thôi, sắp bắt đầu rồi.” Giáo viên Trần cười haha, nắm tay Thẩm Mặc Trần, chạy trốn chết.

“Tô Đào, sao còn đứng đó, nhanh mau đến đây đi.” Cách đó không xa, chị xinh đẹp nhìn Đào Từ đã thay đồ xong còn đứng ở đấy, nhanh hướng bé vẫy vẫy tay, ý bảo bé nhanh đến đây.

“Dạ, đến ngay.” Đào Từ ăn mặc công kênh như mấy cây thông Noel ở công viên giải trí thú bông, khó khăn mà di chuyển đến chỗ các bạn.

“Tiết mục của chúng ta là lên sân khấu đầu tiên, nhanh tập trung một chỗ nào, Mc sẽ sau khi giới thiệu lùi về sau là chúng ta lên sân khấu ngay.”

Chị xinh đẹp nhìn thoáng qua bên nhóm tiểu thiên nga, dịu dàng vỗ về các bé, nói “Sau khi lên sân khấu, không cần quá hồi hộp, cũng không cần nhìn xuống khán đài, chúng ta cứ giống như lúc tập luyện hàng ngày mà phát huy thật tốt, có biết không?”

“Dạ, đã biết!” Tiếng trả lời lần lượt vang lên.

“Đào Từ, tuy là em chỉ diễn vai một cái cây, nhưng mà trong cảm nhận của anh, em tuyệt đối còn xinh đẹp hơn cả công chúa thiên nga nữa.” Hồ Ngọc Thành vỗ mặt nịnh nọt đầy tươi cười, đi đến cạnh Đào Từ.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hi Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Lễ hội kỷ niệm thành lập trường 5

Theo tuổi tác lớn dần, Hồ Ngọc Thành đã có bước đầu mang dáng dấp soái ca rồi, đôi mắt phượng dài đen nhánh, chỉ một ánh mắt vô tình cũng liền làm chao đảo biết bao cô học trò nhỏ.

Đương nhiên, Đào Từ là một ngoại lệ.

Triệu Tinh nghe được mấy lời này xong trắng mắt liếc Hồ Ngọc Thành, tức giận nói “Có bản lĩnh thì cậu không cần khiêu vũ cùng tớ, trực tiếp mà mời cái cây kia đi.”

Hồ Ngọc Thành liền ôm lấy cây thông Noel Đào Từ một cái, quái lạ nói với Triệu Tinh “Cậu cho rằng tớ không dám à, đến lúc đó thì đừng có mà khó đỡ cả mũi.”

“Được rồi, không cần ồn ào nữa!” Chị xinh đẹp “cốc” một cái gò lên đầu Hồ Ngọc Thành, tức giận nói “Trò mà dám nhảy loạn, cô liền đem thư tình của các bạn nữ trong tủ đồ của trò gửi đến cho ba trò ngay.”

“Dạ!” Hồ Ngọc Thành rụt cổ, nhỏ giọng đáp.

“Tiếng chuông báo hiệu năm mới sắp vang lên, bánh xe thời gian đã để lại trên con đường một dấu ấn khó phai. Cùng với ánh nắng ấm áp cuối đông, nguyên đán, đúng hẹn lại đến.” Giữa sân khấu đột nhiên tối đen, chỉ có lưu lại một bóng đèn chiếu, giọng nói trẻ con trong trẻo của Thẩm Mặc Trần vang lên giữa những âm thanh ồn ào nơi sân khấu.

“Hôm nay, chúng ta hẹn nhau nơi này, nhận lấy duyên phận mang đến cho chút ta sự vui vẻ, nhận lấy khoảng thời gian tươi đẹp này, cảm nhận không khí của ngày kỷ niệm sáu mươi năm thành lập trường.” Ngay sau lời của Thẩm Mặc Trần là giọng nói nựng nịu của bé gái.

“Đêm văn nghệ chúc mừng xuân cùng lễ kỷ niệm sáu mươi năm ngày thành lập trường xin được phép bắt đầu! Trước tiên xin mọi người hãy

dành một tràng pháo tay đến tiết mục bale lừng danh Hồ Thiên Nga của câu lạc bộ bale của chúng ta.”

Giáo sư Thắm ngồi dưới khán đài, vẻ mặt đầy ngạc nhiên nhìn Thắm Mặc Trần mặc đường phục bên trên sân khấu, bé gái bên cạnh mặc một bộ sườn xám tơ lụa màu đỏ thêu hoa văn phức lộc thọ, hai người đứng cạnh nhau trên sân khấu giống như một đôi kim đồng ngọc nữ, thật chộc người thương yêu.

Thường ngày Thắm Mặc Trần luôn là vẻ mặt thờ ơ vô cảm, bây giờ trên mặt vậy mà lại có một chút cười nhạt, một đôi mắt sáng trong đầy rạng rỡ, đột nhiên như biến thành một người khác hẳn.

“Chắc chắn, đây là thằng nhóc thối nhà chúng ta sao, nhìn hình người dạng chó mà lại có chút đáng yêu.” Giáo sư Thắm vẻ cảm, liên tục thấy hiếu kì.

Ba mẹ Đào Từ nghe xong chỉ trộm che miệng cười.

Nguyệt Vi trừng chồng một cái, không lên tiếng, trong lòng lại nghĩ, tết năm nay có nên may đồ cặp giống thế này cho Trần Trần và Đào Từ hay không nhỉ.

Giờ phút này trên sân khấu, âm nhạc du dương vang lên. Đào từ cùng các bé khác là đang diễn cảnh hai của Hồ Thiên Nga. Hoàng tử đi săn đến bờ hồ, nhìn thấy một chim thiên nga trắng xinh đẹp, theo ánh mặt trời dần xuống núi, chim thiên nga trắng trong hồ liền hóa thân thành thiếu nữ xinh đẹp. Hoàng tử cùng công chúa bắt đầu khiêu vũ.

không thể không nói, Chị xinh đẹp dàn dựng bài múa này thật sự rất đẹp mắt vui tai, tuy rằng những đứa bé này không phải là diễn viên múa bale chuyên nghiệp nhưng mà từng cái giờ tay nhấc chân cũng ưu nhã cao quý nói không nên lời, hơn nữa phối cảnh, ánh sáng, đưa vào ánh mắt người xem chính là một thiên tình sử đầy lãng mạn.

“O, Đào Từ đâu?” Giáo sư Thắm còn chưa biết vai diễn của Đào Từ là một cái cây a.....

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hi Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Lễ hội kỷ niệm ngày thành lập trường 6

“O, Đào Từ đâu?” Giáo sư Thắm còn chưa biết vai diễn của Đào Từ là một cái cây a... Mớ to hai mắt tìm kiếm trong nhóm bé thiên nga, nhưng tìm đến tìm lui cũng không thấy bóng dáng Đào Từ đâu.

“Đúng vậy, sao lại không thấy Đào Từ?” Nguyệt Vi cũng là vô cùng buồn bực cô nhớ rõ ràng con trai cũng có nói qua Đào Từ cùng các bé khác tham gia tiết mục Hồ Thiên Nga, nhưng mà lại không nói cho họ biết vai diễn của bé, chỉ nói đến lúc đó sẽ để họ mở to mắt mà tìm.

Vợ chồng giáo sư Thắm tìm khắp một vòng trên sân khấu, thật cũng không tìm được bóng dáng Đào Từ, liền đưa ánh mắt muốn biết về phía ba mẹ Tô.

Chỉ là ba mẹ Tô cũng mang vẻ mặt nghi ngờ, hiển nhiên là họ cũng không nhìn thấy Đào Từ.

“Chẳng lẽ trong tiết mục này Đào Từ không tham gia?” ba Tô gãi gãi đầu, nói ra suy nghĩ của mình.

“không đâu, Đào Từ nói cho Trần Trần biết là bé sẽ cùng các bạn diễn tiết mục Hồ Thiên Nga. “ Giáo sư Thắm rất là khẳng định nói với họ, không phải là không có Đào Từ, chỉ là bọn họ không nhìn thấy mà thôi.” Lại nhìn kỹ một chút, mấy bé diễn viên chưa lên sân khấu hết đâu.”

“Ừ” Lúc này bốn người họ mở to mắt, nhìn chăm chăm từng bé một trên sân khấu, ngay cả ruồi muỗi cũng không tha, vậy nhưng cũng không tìm được.

Hồ Thiên Nga kết thúc, dưới sân khấu vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Các bé diễn viên múa xếp thành một hàng, nhìn dưới khán đài khom lưng chào.

Liên ngay lúc này, dưới sân khấu, mọi người mới nhận ra, cây thông Noel vẫn luôn đứng ở phía sau làm bối cảnh, vậy mà cứ lác lác lao đảo mà đi đến phía trước. Sau đó rất vụng về làm động tác khom lưng chào khán giả.

“Ha ha ha..” Dưới sân khấu, lập tức vang lên tiếng cười.

“thì ra là cái cây đó do một bé đóng diễn a.”

“Ha ha, thật đáng yêu quá, nhìn cây thông Noel thật bụ bẫm”

“Nhìn kìa, giữa mấy lá cây, còn có một gương mặt tròn nhỏ đáng yêu quá đi.”

“Đúng, đúng, thật là không dễ dàng đâu.”

Ở dưới sân khấu là một mảnh vui vẻ, trên sân khấu nhóm múa đã chào kết thú, dựa theo thứ tự rời đi.

Mc lại tiếp tục lên sân khấu giới thiệu chương trình.

Mẹ Tô quay đầu định nói chuyện với Nguyệt Vi, lại thấy chỗ ngồi bên cạnh đã trống tự khi nào.

“A, mẹ Trần Trần đâu rồi?” Mẹ Tô nhìn giáo sư Thẩm hỏi.

“không biết nữa, có khi đã đi vệ sinh rồi.” Giáo sư Thaame nhìn quanh một chút, vừa rồi anh chỉ lo nhìn Đào Từ trong bộ dạng cây thông Noel chào kết thú, cười đến eo muốn gãy, căn bản là không chú ý đến Nguyệt Vi rời đi từ lúc nào.

Tiết mục thứ hia bắt đầu, đó là nhóm nhạc hợp tấu khúc ‘Xuân giang hoa nguyệt dạ.’”

Vào lúc giữa tiết mục hợp tấu, Nguyệt Vi cười hi hi quay lại.

“Mẹ Trần Trần, cô đi đâu vậy?” Lúc này cả phòng đều tắt hết đèn, Mẹ Tô nhìn thấy cô đang lay hoay tìm chỗ, nhỏ giọng gọi cô một tiếng.

Nguyệt Vi nghe được giọng cô, vẻ mặt sáng lạn tươi cười đi đến, mới vừa ngồi xuống, liền gấp khôngchờ được lấy máy ảnh kỹ thuật số trong tay, giống như dâng báu vật đưa cho mẹ Tô, nhỏ giọng nói “Mau xem đi, hồi này tôi đi vào hậu trường, nhân lúc Đào Từ chưa thay trang phục, liền chụp ảnh cho hai đứa nhỏ.”

Mẹ Tô nhanh đem đầu ghé lại, nhìn màn hình.

Khung cảnh là phía sau sân khấu, Đào Từ đóng giả một cây thông Noel chỉ lộ ra gương mặt tròn tròn tươi cười, hi hi nhìn màn hình, bên cạnh bé là Thẩm Mặc Trần với vẻ mặt không cảm xúc, thậm chí có chút ghét bỏ, có chút nghiêng mình né tránh Đào Từ.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hỉ Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Lễ hội kỷ niệm ngày thành lập trường 7

Mẹ Tô phì một cái, liền bật cười “Hai đứa nhỏ nhìn giống như không cùng thời đại, liền giống như xa cách vạm dặm ấy.”

“Hắc hắc, nhưng rất hài hòa nha.” Nguyệt Vi đắc ý cười “Chính là thằng nhóc thối Trần Trần này, một chút thái độ cũng không có. Ai, khi nào thì mới thấy nó giống bé Đào Từ mỗi ngày đều cười hi hi ha ha đây chứ, cô nói thử, tôi với ba thằng bé cũng đâu có ngược đãi gì nó, cũng không để nó thua thiệt với ai, sao lại giống như xa cách với nhau cả ngàn dặm đi.”

“Đừng nói vậy, nếu Đào Từ có được một nửa thông minh của Trần Trần, để tôi với nó xa cách ngàn dặm, tôi cũng chịu à.”

Hai người nói đùa với nhau, Đào Từ đã thay quần áo xong, mò mẫm đi đến chỗ bên cạnh cha mẹ ngồi xuống, nhìn thấy Nguyệt Vi cùng giáo sư Thẩm đang ở bên cạnh ba mẹ, ngọt ngào mà gọi một tiếng “Mẹ nuôi, cha nuôi!”

“Ai, Đào Từ ngoan.” Giáo sư Thẩm cười tùm tùm.

Mọi người ổn định chỗ ngồi, lại bắt đầu chăm chú xem biểu diễn.

Đào Từ nhìn bộ dáng cười nhàn nhạt của Thẩm Mặc Trần khi giới thiệu chương trình, trong lòng khôngnhìn được thở dài một hơi, Thẩm Mặc Trần trong ấn tượng của bé vẫn là rất hung dữ như ba của bé, hoặc chính là đáng sợ hơn hững, thờ ơ, khi nào cậu cũng có thể mỉm cười với bé mỗi ngày như vậy là tốt rồi.

Được rồi, Đào Từ quyết định, nguyện vọng sinh nhật năm nay liền xin điều này là được rồi.

Đêm lễ hội mừng Nguyên Đán cùng lễ kỷ niệm thành lập trường viên mãn kết thú trong một rừng tiếng vỗ tay.

Đào Từ cùng mọi người đi ra phía sau sân khấu tìm được Thẩm Mặc Trần đang chuẩn bị đi thay quần áo.

“Nhóc con, hai nhà chúng ta tối nay cùng nhau ra ngoài ăn liên hoan, con có muốn đi ăn cái gì không?” Giáo sư Thẩm đi đến bên cạnh con trai, đưa tay xoa đầu cậu.

“Sao cũng được, con đi thay đồ trước rồi nói sau.” Thẩm Mặc Trần vô cùng khéo léo né tránh thoát khỏi ma trảo của ba mình.

“Ai, ai, ai, đừng thay, đừng thay, chụp ảnh trước rồi thay đi.” Nguyệt Vi nhanh chân chạy đến nắm lấy tay con trai đang chuẩn bị vào phòng thay đồ,

thuận tiện đưa máy ảnh cho giáo viên Trần, cười tủm tỉm nói “Thầy giáo, phiền thầy giúp nhà chúng tôi chụp một tấm ảnh.”

“A, được!” Giáo viên Trần nhìn những người trước mặt, Thẩm Mặc Trần cùng người nhà Tô Đào, trong lòng âm thầm than thở, ai nha, sớm như vậy đã là người một nhà.

Bốn người lớn mỉm cười đứng sau lưng hai đứa nhỏ.

Giáo viên Trần giờ máy ảnh đợi hồi lâu, nhận thấy Thẩm Mặc Trần mang vẻ mặt khó coi, nhìn không được buông máy ảnh, nhìn cậu nói “Thẩm Mặc Trần, cười một cái nha, giống như khi nãy trên sân khấu là được.”

Những lời này vừa ra khỏi miệng thì mặt Thẩm Mặc Trần càng khó coi hơn.

Nguyệt Vi liếc mắt đánh giá con trai mình cẩn thận một chút, liền nhìn Tô Đào muốn bé dùng nhan sắc dụ dỗ “Đào Từ, lên.”

“Dạ!” Đào Từ vô cùng hiểu chuyện gật gù đầu, hai tay nhỏ vòng ôm lấy cánh tay Thẩm Mặc Trần, đến trước mặt cậu, thật nhanh hung hăng ‘Bep’ một cái, hôn lên.

“Em!” Thẩm Mặc Trần trong chốc lát chưa kịp phản ứng, có chút sững sờ.

“Mau, nhanh chụp đi a” Nguyệt Vi nhìn giáo viên Trần nói ra lời.

Giáo viên Trần cạn lời mà nâng máy ảnh lên, ‘tách’ một cái, chụp lại hình ảnh tất cả gia đình họ.

Về mặt Trần Trần không có khó coi, nhưng lại có chút ngốc lảng, lại thêm mặt đỏ ửng, rất nhiều năm sau này, đều đã biến thành vũ khí tốt nhất để bọn họ trêu chọc cậu.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hi Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Chúng ta chuyển nhà 1

Nghi đông năm ấy, Nguyệt Vi cũng mẹ Tô đưa theo hai bạn nhỏ lên thành phố mua quần áo mới dịp tết.

đang ở trung tâm mua sắm rất là vui vẻ, liền có người đưa cho một tờ rơi quảng cáo. Mẹ Tô thuận tay nhận lấy, xem cũng chưa xem liền đưa cho Đào Từ nghịch.

Đào Từ tò mò nhìn tờ rơi chất lượng mẫu mã đẹp mắt, đó là một trang quảng cáo nhà đất, hoa viên Thủy Ngạn, trên quảng cáo là những ngôi biệt thự kiểu nhỏ thẳng hàng, vườn hoa, suối, cầu nhỏ, cây xanh, xinh đẹp đến lạ kỳ.

“Mẹ ơi, cái này so với nhà trong đại viện chúng ta đang ở đẹp hơn rất nhiều.” Đào Từ ngẩng đầu, nắm lấy áo mẹ mình, vẻ mặt nhìn mẹ đầy chờ mong.

Nguyệt Vi cũng thấy tò mò nhìn sang, nhận lấy tờ quảng cáo trong tay Đào Từ, nhìn qua, liên tục gật đầu.

“không tệ, không tệ, khá đẹp.”

Mẹ Tô bị lời trầm trồ của Nguyệt Vi, cũng tỉ mỉ mà nghiên cứu tờ quảng cáo một chút, lập tức vỗ đùi nói “Đẹp, đi, liền đi xem một cái.”

Thẩm Mặc Trần thật sự rất cạn lời mà nhìn các mẹ, nhưc đầu tự hỏi, thế gian này đúng thật là khó sống chung nhất chính là phụ nữ và bọn tiểu nhân.

“Ngán người làm gì, đi thôi.” Nguyệt Vi liền nắm lấy tay Thẩm Mặc Trần, sao sát bước chân cùng mẹ Tô, hướng cửa trung tâm mua sắm mà đi ra bên ngoài.

Về đêm, hai người phụ nữa ai về nhà nấy, tìm ông xã mình, đem chuyện ở tiểu khu kia về với các kiểu vừa dụ dỗ vừa đe dọa, tỏ vẻ rất muốn mua nhà cùng nhau.

Giáo sư Thẩm đầu đầu nhìn vợ mình, trong lòng liền chợt nghĩ đến một điều, vậy mà tư tưởng lại rất giống Thẩm Mặc Trần chiều nay nghĩ ra, thế gian này đúng thật là khó sống chung nhất chính là phụ nữ và bọn tiểu nhân

“Sao hả, ông xã? Cái biệt thự liền kề này không tệ, chúng ta cùng nhà Đào Từ có thể cùng nhau mua, về sau hai đứa nhỏ có thể ở chung với nhau.” Về mặt Nguyệt Vi nịnh nọt tươi cười nhìn anh.

“Bây giờ hai nhà chúng ta không phải ở cũng một nơi sao?”

“Cái này không giống nhau, anh nhìn xem tiểu khu này, hoàn cảnh thật tốt á.”

“Chúng ta còn có sân lớn như thế này, còn cái biệt thự đó ngay cả sân cũng còn không có.”

“Ít nói nhảm đi, em hỏi anh, sau này trần trần cưới vợ, anh định để con trai và Đào Từ ở đâu?”

“....”

“Chẳng lẽ anh muốn cháu nội anh cùng chúng ta chen chúc trong đại viện này hả?”

“.....”

“anh xem, mua cái biệt thự liền nhau thế này, về sau bọn nhỏ kết hôn, chúng ta mấy người già ở chung với nhau, bọn nhỏ cùng con cái ở với nhau, thật tiện.”

“.....”

“Dù sao thì sớm muộn gì cũng phải mua, không bằng hôm nay mình mua sớm một chút, lỡ như sau này giá nhà đất lên cao thì phải làm sao?” Nguyệt Vi lải nhải bên tai ông chồng mình, hướng đến cảnh tượng tương lai tốt đẹp, hoàn toàn không thêm nghĩ đến, con trai nhà mình mới chỉ có mười hai tuổi, vậy mà chuyện năm hai mươi mốt tuổi cũng suy nghĩ rất tốt đi.

Nhưng mà không thể không nói, ở điểm này, Nguyệt Vi thật sự rất nhìn xa trông rộng, tiểu khu mà họ mua nhà, năm năm sau giá tiểu khu này tăng cao chóng mặt, từ hai ngàn một mét vuông nhảy vọt lên những hai vạn.

Nghỉ đông năm nay, hai nhà Thẩm Tô sau khi bàn bạc kỹ càng chọn lựa, cuối cùng cũng quyết định chọn tiểu khu Đông Nam, mua một đôi biệt thự cận kề, trước cửa là một hàng hoa tử đằng, dịch sang hướng bắc một chút, chính là dòng suối có chiếc cầu nhỏ, lại thêm một đình hóng mát tuyệt đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hỉ Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Chúng ta chuyển nhà 2

Sau khi chọn nhà xong, liền vội vàng trang trí, Nguyệt Vi cùng mẹ Tô là chủ chốt, hai người mỗi ngày đều gặp nhau bàn xem nên sửa chữa chỗ nào, nên dùng chất liệu gì, trang trí cái gì, sau đó hai người chia nhau về nhà nói lại với ông chồng mình.

Thường thì hai vị đàn ông nọ chỉ ráng chịu đựng nghe một chút rồi phát tay, đồng ý.

Quá trình trang hoàng nhà cửa kéo dài suốt nửa năm, thẳng đến khi Thẩm Mặc Trần, tốt nghiệp tiểu học xong nghỉ hè, thành tích tốt nghiệp không ngoài dự đoán đã đậu vào sơ trung.

Vì chúc mừng Thẩm Mặc Trần thuận lợi thi đậu, trong cuộc thi quan trọng thứ nhất trong đời, hai nhà quyết định cùng nhau chuyển nhà.

Chỉ là, thân là nhân vật chính được người chúc mừng nhưng Thẩm Mặc Trần một chút vui sướng cũng không có.

Làm ơn đi, cái chuyện chuyển nhà này, sớm hay muộn gì mà không được, một hai cứ nhờ lúc cậu thi đậu, thật sự làm Thẩm Mặc Trần khó chịu một thời gian.

Trang hoàng nhà cửa gần như đều là mẹ Tô cùng Nguyệt Vi làm, còn những người khác, ai cần đi làm thì đi làm, ai nên đi học thì đi học, chạy qua chạy lại nhìn ngó một chút nhìn nó cũng không được.

Chờ đến khi tân gia, Đào Từ mới phát hiện, các mẹ vậy mà lại đem hai căn phòng trong phòng khách, làm một cánh cửa, như vậy bên trong hai căn nhà liền thông nhau, mà trên lầu, ban công lại thẳng tay tháo bỏ mấy thanh chắn cùng bờ tường, nối thẳng hai ban công lại với nhau.

nói ngắn gọn: bên ngoài là hai căn nhà khác nhau, đi vào trong thì chỉ là một căn.

“Sao nào?” Mẹ Tô đắc ý vô cùng nhìn ba Tô, chờ đợi anh khen ngợi mình.

không nghĩ được ba Tô lại nhú mày, chạy đến ban công qua lại một vòng, trở lại với vẻ mặt nghiêm túc hỏi vợ “Em đem ban công nối thẳng với nhau, thằng bé Trần Trần không phải liền có thể trực tiếp chạy đến nhà mình?”

“Đúng vậy.” Mẹ Tô tủm tỉm cười gật đầu trả lời “Đào Từ cũng có thể bất cứ lúc nào đi tìm Trần Trần được.”

“Đào Từ đã là thiếu nữ, lỡ như thằng nhóc kia có ý đồ xấu với con gái mình thì phải làm sao hả?” Ba Tô trong lòng rất nôn nóng, sớm biết thiết kế căn

phòng sẽ bị đổi thành ra thế này, liền tự trách lúc trước bản thân mình không nên lười biếng, đem việc trang hoàng nhà cửa toàn bộ giao cho vợ làm. “Thôi đi.” Mẹ Tô trắng mặt liếc chồng một cái, tức giận nói “Đào Từ nhà anh mới mười tuổi, thân thể còn chưa phát triển hết đâu, mưu đồ gay ròi cái rắm! Thảm Mặc Trần nếu mà muốn gây rối con gái chúng ta, tôi cũng đồng ý, anh không thấy mỗi lần đều là Đào Từ nhà chúng ta chủ động cưỡng hôn thằng bé à, có khi nào nó chủ động không?”

“Ai nha, em chỉ nghĩ bây giờ, chờ đến khi con gái chúng ta dậy thì, thì những chuyện này liền có thể.” Ba Tô ai oán liên tục, lắc đầu mãi không ngừng.

“Vậy tự anh đi mà mua gạch, mua xi măng, tự mà xây tường ngăn ban công lại đi.” Mẹ Tô tức giận không thềm cãi nữa, lời nói ngoài miệng thì nói vậy, chứ muốn anh đi làm chuyện này thì đây, thật sự là chuyện anh không làm được.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hi Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Chúng ta chuyển nhà 3

Nghỉ hè năm đó, Đào Từ vẫn vô tư như cũ, tung ta tung tã theo sau Thảm Mặc Trần, cười hi hi gọi “Chồng ơi, chồng ơi.”

Thảm Mặc Trần ngồi trên bàn học, có chút nói không ra lời xoay người, một đôi mắt đen láy sâu thẳm nhìn chằm chằm Đào Từ, không còn cách nào thờ dài một hơi hỏi “Đào Từ, em thật có hiểu được ‘chồng’ là có ý nghĩa gì không?”

“Hả? Em hiểu á, trước khi không phải là đã nói rất nhiều lần rồi sao?” Đào Từ ôm nửa quả dưa hấu, ngồi trên sàn trong phòng Thảm Mặc Trần, cảm cái muống rất là vui vẻ mức.

Thảm Mặc Trần nhìn bé với thái độ rất phức tạp, bé mới mười tuổi, vẫn là đáng vẻ con nít, khuôn mặt tròn tròn, đôi mắt to, vóc dáng cũng không cao, vẫn là thấp hơn một cái đầu so với mình.

A~~~~~...

Thảm Mặc Trần lại thờ dài lần nữa, lắc lắc đầu, cảm thấy bản thân mình thật là đang gây đàn cho trâu nghe.

“anh sao cứ hỏi mãi chuyện củ rích này hoài dợ?” Đào Từ múc một muống dưa hấu đưa lên miệng, đôi mắt to trắng đen rõ ràng mang theo tò mò, nhìn khắp người cậu một vòng, hỏi “Chẳng lẽ anh nghĩ muốn em muốn hôn anh, nhưng mà anh lại ngượng không dám nói?”

“Sao có thể chứ...” Thảm Mặc Trần có chút giận bé, chỉ là cậu còn chưa nói xong thì Đào Từ đã buông dưa hấu trong tay ra, đứng bên cạnh cậu, cúi đầu hôn lên môi mềm mại của cậu một cái.

Bên môi liền dẫn đến mùi hương ngọt ngào của dưa hấu.

Còn có cảm giác mềm mại non nớt của bé.

“Đào Từ, cái đứa ngốc này!” Thảm Mặc Trần liền có một loại cảm giác thua cuộc.

“Em ngốc ở chỗ nào?” Đào Từ liếm liếm môi, lại bình thân ngồi trên sàn, lấy dưa hấu sang muốn một cái thật to đưa lên miệng ăn.

Thảm Mặc Trần tròn trắng mắt, ngược mặt nhìn trời không còn gì để nói, quay người lại, tiếp tục đọc sách, quyết định nay về sau không cùng bé nói đến vấn đề này nữa.

Sau khi họ chuyển nhà thì đường đến trường học lại thành có chút xa, có điều cũng may là trường tiểu học của Đào Từ không xa trường sơ trung của Thảm Mặc Trần là bao nhiêu, vì vậy, giáo sư Thảm mua hẳn cho cậu một cái xe đạp, để cậu mỗi sáng đưa Đào Từ đi học, lại đến trường, sau đó tan học, Đào Từ sẽ đứng ở cổng trường chờ Thảm Mặc Trần đến đón về.

Sơ trung có lớp tự học buổi tối, nhưng mà cũng không ép buộc học sinh, hơn nữa thành tích học tập của Thảm Mặc Trần ưu tú trước sau như một, đi hay không đi lớp tự học buổi tối, đối với cậu cũng không có gì khác nhau.

Sau khi lên sơ trung, nữ sinh yêu thầm Thảm Mặc Trần có tăng chứ không có giảm, chỉ là ngại cậu suốt ngày đều là đáng vẻ lạnh như băng, không có ai dám đến gần thôi.

Nhưng mà cũng có vài nữ sinh lá gan có chút lớn, vào mỗi chiều tan học, đều cười xe đạp lên theo sau Thảm Mặc Trần, chỉ cần cậu liếc mắt nhìn một cái cũng liền thấy thỏa mãn.

Chính là do đi theo, các bé gái liền phát hiện, Thảm Mặc Trần thường ngày sét đánh không nhúc nhích vậy mà lại đến trường tiểu học đón một bé gái tan học.

“cô bé kia là ai nhỉ?”

“không biết được, nhìn sơ có vẻ còn nhỏ, không lẽ là em gái cậu ấy?”

“Rất có thể đi.”

Các cô bé cũng chỉ có thể đi theo cậu một đoạn đường, phía trước lại ít người đi đường, cứ nói như vậy, rất dễ bại lộ mục tiêu.

Chỉ là Đào Tử không biết, chính mình đã thành nhân vật chính trong câu chuyện của các nữ sinh sơ trung.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hi Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Đào tử phiền não

Bây giờ Đào Tử có chút phiền não nhưng không muốn ai biết, nhưng mà bé cũng không biết nói cùng ai về chuyện này.

Lên lớp sáu, các bạn nữ bắt đầu dậy thì, không nói đến chiều cao thì vẫn là hình thể, đều có chút biết hóa kì diệu, cũng có một số nữ sinh tụm đầu với nhau bí mật nhỏ giọng nói cái này cái kia.

Đào Tử thật sự rất mơ hồ nhìn các bạn, đẩy đẩy người Lý Đình Đình, nhỏ giọng hỏi “Cậu, có cái kia à?”

Lý Đình Đình có chút ngượng đỏ mặt, gật đầu, nhỏ giọng đáp “Tớ có cũng được mấy tháng rồi, còn cậu?”

Đào Tử lắc đầu, tuy là lúc học tiểu học, sách giáo khoa có nói qua chuyện này, nhưng mà thật sự không có nghiệm qua, đơn giản chỉ là nói lời suông thôi.

Lý Đình Đình như suy tư nhìn bé, nghĩ nghĩ, an ủi bé nói “Có thể là cậu nhỏ hơn chúng tớ một tuổi đi, có lẽ sang năm cậu sẽ có đấy.”

thật không, Đào Tử câu hỏi đầy đầu.

Chính là Đào Tử thấy từ sau khi lên lớp sáu, các bạn ấy luôn nhìn mình với ánh mắt nhìn trẻ con, loại ánh mắt này rất giống với ánh mắt ngày thường mà Thẩm Mặc Trần nhìn mình.

Có phải hay không, nếu bé có cái kia, thì sẽ không còn là trẻ con nữa?

Lớp sáu, Đào Tử rất chờ mong cái kia sẽ đến đã nhanh chóng trôi qua.

Đào Tử thi tốt nghiệp tiểu học, thi cử rất là nhẹ nhàng, rốt cuộc là có một vị đại thần là Thẩm Mặc Trần là gia sư miễn phí, muốn thành tích của Đào Tử kém rất khó a, thuận lợi thi đậu vào sơ trung nơi Thẩm Mặc Trần đang học, ba Tô tuyên bố, vì chúc mừng Đào Tử thi tốt nghiệp tiểu học nên nghỉ hè này cả nhà sẽ đi Hải Nam du lịch.

Đào Tử nghe tin, tự nhiên rất là vui mừng, từ nhỏ cô lớn lên cùng sông nước, đến bây giờ còn chưa thấy biển lớn đâu, vì thế liền lôi kéo mẹ nuôi lên phở mua áo tắm.

Thẩm Mặc Trần thì nghe tin này cũng không có phản ứng gì quá lớn, chỉ nghĩ đến năm trước mình thi tốt nghiệp tiểu học, cách chúc mừng của họ cũng chỉ là chuyển nhà, trong lòng liền có buồn bực chút chút.

Thẩm Mặc Trần mười bốn tuổi, vóc dáng lại cao không ít, giọng nói đã thôi dễ nghe, bắt đầu từ từ trở nên trầm thấp, khuôn mặt tròn tròn thuở bé dần dần có hình dáng rõ ràng, một đôi lông mày anh tuấn, đôi mắt thâm túy dần bắt đầu lộ ra ánh sáng thanh xuân thiếu niên nên có.

Đào Tử ngẩng đầu nhìn Thẩm Mặc Trần bên cạnh, trong lòng có chút chua xót không nên lời, vì cái gì mà cậu ấy giống như đã trưởng thành, mà chính mình vẫn là bộ dáng con nít, nhìn mình còn không đứng đến vai cậu, nghĩ lại mấy bạn học chung lớp năm nay đột nhiên cao lên, Đào Tử thì bất tri bất giác, rơi lại phía sau.

“Đào Tử” Giọng nói trầm thấp của Thẩm Mặc Trần vang lên bên tai bé.

cô tự hỏi hồi lâu, rốt cuộc cũng lấy lại tinh thần, Thẩm Mặc Trần đang đứng phía trước không xa, cau mày nhìn mình, là tự khi nào, giọng nói cậu ấy đã không còn trong trẻo trẻ con giống mình?

Đào Tử chạy nhanh đến bên cạnh cậu, đang chuẩn bị mở miệng nói chuyện, thì cậu đã duỗi một bàn tay qua, nắm lấy tay nho nhỏ mềm mại đầy thịt của bé.

“Theo sát anh, đừng đi lạc.” Cậu tùy tiện hờ hững dặn dò.

Đào Từ cuối đầu nhìn tay cậu đang chặt chẽ bao trọn tay mình.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hi Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Đào tử phiên não 2

đã bao lâu rồi không nắm tay cậu cùng nhau đi học? Hình như cũng đã một năm rồi, bàn tay cậu ấy đã bắt đầu có đốt ngón tay rõ ràng, đã không giống như khi còn nhỏ nhiều thịt, mềm mại, vì cái gì mà người xung quanh bé ai cũng lớn lên, mà chỉ có mình bé lại không có chút thay đổi nào?

Thẩm Mặc Trần quay đầu nhìn Đào Từ đang một bộ suy tư, nhíu mày, không nói gì thêm, mà lại nắm chặt tay bé hơn, nhắm cửa sân bay mà đi.

Lần này, chuyến du lịch là nhà bọn họ tự túc, không theo đoàn. Giáo sư Thẩm trước kia cũng đã từng đến Hải Nam, ở đây ngay người hơn nửa tháng, đối với bãi biển Tam Á cùng hai thành phố lớn nơi này anh không thể nào không rõ ràng được, vì thế lúc vừa đến đây, liền xung phong nhận việc làm hướng dẫn viên du lịch cho họ.

Ngày đầu tiên trong hành trình, bọn họ ngồi máy bay đến đảo nhân tạo Phụng Hoàng trên đảo Tam Á, sau đó liền ngồi xe thẳng đến Thiên Nhai Hải Giác, một trong những khu thắng cảnh đẹp nhất đảo, tìm một khách sạn gần đây ở tạm, trời cũng dần tối, mấy người họ nghỉ ngơi một lát, liền tụ tập cùng nhau ra ngoài đi ăn.

Sáng sớm ngày hôm sau, Đào Từ còn đang ngủ, liền cảm thấy chân trên người bị kéo ra, một luồng khí lạnh ủa đến.

Mơ mơ màng màng mà mở to đôi mắt, chỉ thấy ba nhà mình đang nắm cái chân của mình trong tay, về mặt tràn đầy đắc ý nhìn vợ nói “Nhìn thấy chưa, đánh thức như vậy mới đúng cách, thường ngày ở nhà em cứ nhẹ nhàng gọi con, thật không dùng được, cứ như vậy cả nửa tiếng con cũng chưa chịu dậy.”

Vợ anh thật sự không còn gì để nói mà trừng mắt với anh.

Đào Từ duỗi tay tóm lấy cái gối đầu kéo xuống, cuộn tròn lên cơ thể mình, che chắn ít khí lạnh, lại bắt đầu o o ngủ tiếp.

Về mặt ba bé đang rất là đắc ý liền ngay lập tức trở nên xấu hổ.

“Đào Từ, Đào Từ, con gái ngoan... Dậy thôi con...” Ba bé bị buộc đến hết cách, không thể không bắt chước giọng điệu thường ngày của vợ nhà mình, thương yêu dịu dàng bên tai gọi bé thức dậy.

“Ừm... Muốn ngủ thêm mười phút nữa” “Đào Từ, ậm ự mở miệng nói.

Ngày thường ở nhà, mẹ bé đều phải gọi bé trước nửa tiếng, mới có thể để bé thức đúng giờ, mới không bị trễ học.

Có điều hôm nay, là ở đi du lịch bên ngoài, phải biết rằng cảnh thì không chờ người, nếu đi trễ bên trong sẽ rất là đông người, đến lúc đó cả phong cảnh cũng nhìn không tới.

“Đừng, đừng” Đúng lúc này, bên ngoài vang lên tiếng đập cửa.

Mẹ Tô ra mở cửa, liền thấy một nhà Thẩm Mặc Trần đã vệ sinh sạch sẽ, ăn mặc tươm tất đứng trước cửa phòng.

“Mẹ Đào Từ, mọi người chuẩn bị xong chưa?” Nguyệt Vi nhìn dáng vẻ thoải mái tươi mát của mẹ Tô, liền hỏi.

không nghĩ tới là mẹ Tô vậy mà khó xử lắc đầu, lúng túng nói “Tôi với ba bé thì tốt rồi, nhưng mà Đào Từ thì, gọi cách nào cũng không chịu dậy, ai, cũng là do tôi quên mất ngày thường ở nhà cũng gọi bé trước nửa tiếng, nghĩ là đi chơi sẽ không đến mức dính giường.”

“Còn chưa chịu dậy?” Thẩm Mặc Trần theo thói quen nhíu mày, đi thẳng đến giường, liếc mắt liền thấy người nào đó đang ôm gối làm chăn cuộn thành một cuộn, đang ngủ o o.

Thẩm Mặc Trần, đến mép giường của bé, cúi đầu đến gần, nhìn bé thật kỹ.

Khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn trắng nõn mượt mà như trước, lông mi thật dài trong lúc ngủ có chút rung nhẹ, cái miệng nhỏ nhắn hồng hào khẽ nhếch, đúng thật là bộ dáng ngủ ngon mơ đẹp rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hi Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Đào tử phiên não 3

Chỉ là Đào Tử đang ngủ, đột nhiên cảm thấy có một áp lực vô hình ập vào mặt, trên ngực dường như có tảng đá lớn đè lên. Làm cho cả người không thở nổi.

Vừa mở mắt ra, liền thấy một đôi mắt sâu thẳm đen như mực đang tỉ mỉ nhìn mình.

Đào Tử sùng sốt một chút, chớp chớp mắt, lúc này mới phản ứng, thì ra là Thẩm Mặc Trần.

Thẩm Mặc Trần thấy bé mở mắt, liền thẳng lưng đứng dậy, nhàn nhạt nói “Nhanh nhanh lên, nếu đến trễ, không thể đi chơi được đâu.”

“A...A...” Đào Tử liên tục gật đầu, như chú cá chép lộn vòng trên giường, nhanh chân chạy thẳng đến phòng vệ sinh, một loạt tiếng động rửa mặt vang ra, lại nghe sột soạt thay quần áo, Đào Tử chuẩn bị xong rồi, rất là ngoan ngoãn đứng bên cạnh Thẩm Mặc Trần.

Khỏe miệng mẹ Tô có chút mở, cái này cũng quá nhanh đi, từ nửa tiếng mà thẳng nhảy vọt còn ba phút, nhanh như ngựa chạy, trái tim già nua của mình chắc không giữ được a.

Ánh mắt ba Tô phức tạp nhìn Thẩm Mặc Trần một cái, chẳng lẽ con gái nhà mình đời này nhất định phải bị thằng nhóc thối này ăn sạch sẽ sao?

Nguyệt Vi thì cũng không có phản ứng gì đặc biệt cả, lúc trước khi mà Đào Tử ở nhà họ, vẫn luôn là Thẩm Mặc Trần gọi bé thức dậy.

Trong ấn tượng của cô thời gian thức dậy của Đào Tử cũng rất nhanh, sao mà mẹ bé lại nói nếu không đến ba mươi phút thì liền không chịu dậy nhỉ?

Có điều, nếu như Đào Tử đã chuẩn bị xong rồi, thì họ liền rời khỏi khách sạn, đi đến nơi đã định sẵn.

thật giống như khi đến Bắc Kinh, không đến trường thành không là hảo hán, đến Hải Nam không dạo một vòng Thiên Nhai Hải Giác thì cũng như là chưa từng đến.

tuy thời gian còn sớm, nhưng khi họ đến nơi, cửa vào cũng đã có rất nhiều người xếp hàng chờ lấy phiếu, hướng dẫn viên du lịch đầu đội nón lưỡi trai, tay cầm lá cờ nhỏ chỗ nào cũng có.

Ba Tô bất đắc dĩ thở dài, lắc đầu “Đúng là cho dù đến sớm cỡ nào, cũng có rất nhiều người a, Xem ra muốn nhìn thất Thiên Nhai hải Giác yên tĩnh chỉ có thể đến vào buổi tối thôi.”

“Cha nuôi, chúng ta là vì sao không đến đây vào lúc muộn hơn?” Đào Tử to mắt, vẻ mặt đầy kì lạ nhìn giáo sư Thẩm

“Ngốc, buổi tối ở đây không mở cửa.” Thẩm Mặc Trần nhàn nhạt liếc mắt nhìn bé một cái nói.

“A... Ra vậy.” Đào Tử vô cùng oan ức cúi đầu, bé chỉ lần đầu đến đây, lại không biết thời gian mở cửa.

Nguyệt Vi dùng sức gõ đầu Thẩm Mặc Trần, trừng mắt nhìn cậu nói “Con thì thông minh rồi, Đào Tử người ta thật rất đáng yêu.”

Thẩm Mặc Trần tỏ vẻ không sao, nhún vai, nhỏ giọng nói “Heo cũng rất đáng yêu.”

“Hắc, tinh tinh cũng rất thông minh.” Đào Tử nghiêm túc nhìn Nguyệt Vi nói, bé nhớ rất rõ, thầy cô giáo đã có nói qua, động vật trên đất thông minh nhất chính là tinh tinh.

“Em dám sao sánh anh với tinh tinh?” Cậu rất bất mãn mà duỗi tay túm lấy bím tóc của bé, thẳng tay kéo làm cho Đào Tử nhe răng trợn mắt hô to cứu mạng.

“anh còn không phải lấy em so với heo sao?” Đào Tử nước mắt lưng tròng xoa xoa bím tóc của mình, trong lòng âm thầm tự hỏi, có cần cắt tóc ngắn hàu không, như vậy thì anh cũng sẽ không thể túm bím tóc mình được nữa.

“Hừ” Thẩm Mặc Trần trắng mắt liếc bé, liền quay đầu đi không hề nói lại bé.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hi Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Nhanh lớn lên đi 1

Bên kia, giáo sư Thâm đã lấy được vé vào cổng, liền đưa mọi người đến cửa soát vé đi vào Thiên Nhai Hải Giác.

Toàn bộ quang cảnh nằm trên lưng núi, mặt hướng ra biển, nước biển trong suốt, sóng dâng cuộn cuộn, rừng dừa che phủ, vách đá san sát nhau, trời nước một màu.

Giáo sư Thâm không hồ là người nghiên cứu lịch sử cổ đại, kể trong quá trình nơi đây được hình thành có không ít chuyện xưa, thật sự hạ bút thành văn, sinh động như thật, so với hướng dẫn viên du lịch lại còn có hài hước hơn, trong lúc nhất thời liền hấp dẫn không ít người đi theo sau họ, vừa nghe chuyện vừa ngắm cảnh đẹp.

Vóc dáng Đào Từ tương đối nhỏ, lại bị những người này chen lấn, chớp mắt liền cách xa mọi người mấy mét, thấy những người trước mặt thật to lớn như mấy hòn đá che khuất tầm mắt, trong lòng Đào Từ không nhịn được sốt ruột, khu du lịch đông người thế này mà để lạc mọi người cũng không phải chuyện đùa.

Ngay lúc Đào Từ đang cố hết sức đi về phía trước thì có một bàn tay ấm áp đưa ra nắm tay kéo bé đi.

Đào Từ nhìn theo cánh tay lên phía trước, liền thấy gương mặt không cảm xúc của Thâm Mặc Trần đang nhìn mình.

“Ồ...Ồ, chồng ơi...” Đào Từ có chút uất ức nhìn cậu.

“Theo sát anh, nếu đi lạc sẽ không ai tìm được em đâu.” Thâm Mặc Trần quay đầu, kéo bé đi đến chỗ giáo sư Thâm.

thật là hung dữ a...

Đào Từ chớp chớp mắt, nhìn bóng dáng Thâm Mặc Trần lôi kéo mình xuyên qua đám đông, đi về về trước, trong lòng cười trộm, hai tay nhỏ đầy thịt, bắt lấy cánh tay của cậu, cười tùm tùm nói.

“Hắc hắc, nói là không ai tìm được em, anh không phải đã tìm được em sao.”

Thâm Mặc Trần đang đi ở phía trước, thân mình có chút đơ, cũng không quay đầu, cũng không nói gì, chỉ là dùng thêm sức nắm chặt tay bé.

“Ai nha, đau chết đi, nhẹ một chút...” Tay bé của Đào Từ bị cậu dùng sức bóp chặt, lập tức nước mắt rung rung, đây tuyệt đối chính là trả thù.

“Hừ.” Người nào đó vẫn như cũ trả lời bé bằng giọng mũi đầy vẻ khinh thường.

“Có thấy không, hai chữ Thiên Nhai, là do thái thú quận Châu Nhai nhà Thanh là Trình Triết khắc lên vào năm Ung Chính thứ nhất, đối diện chính là khối đá có hai chữ Hải Giác, là được khắc lên một văn sĩ vô danh vào thời kỳ dân quốc.”

Giáo sư Thâm chỉ vào hai tảng đá trước mặt, giải thích rõ ràng với mọi người.

“Châu Nhai là gì ạ?” Đào Từ ngẩng khuôn mặt tròn tròn, kì lạ hỏi.

“Châu Nhai là thành phố Tam Á bây giờ đó con.” Giáo sư Thâm cười tùm tùm nhìn Đào Từ giải thích “Thái thú Châu Nhai cũng giống như thị trưởng Tam Á hiện nay.”

“A...” Đào Từ gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

“Đương nhiên rồi, hai tảng đá Thiên Nhai và Hải Giác đều có lai lịch cả, truyền thuyết kể rằng đó là một đôi trai gái yêu nhau đậm sâu nhưng lại chia cách bởi mối thù truyền kiếp của gia tộc, tình yêu của họ bị người trong tộc phản đối, vì thế liền chạy trốn đến nơi này, cùng nhau nhảy vào biển rộng, hóa thành hai tảng đá, vĩnh viễn đối mặt nhau. Người đời sau vì thương tiếc tưởng nhớ họ đã vì tình yêu mà kiên trì đến cùng, khi yêu nhau họ thường nói “Thiên nhai hải giác vĩnh viễn tương tùy” để tỏ rõ lòng mình.” Chuyện xưa mà giáo sư Thâm kể cũng chỉ là dòi truyền miệng mà thôi, sự thật còn phải chờ kiểm chứng.

“Được rồi, được rồi, nói nhảm nhiều như vậy.” Nguyệt Vi ngại giáo sư Thâm dài dòng, nhìn chồng phẩy phẩy tay, sau đó quay quay đầu cười tùm tùm nhìn Thâm Mặc Trần cùng Đào Từ “Nhanh, hai con lại đứng dưới tảng đá Thiên Nhai đi, mẹ sẽ chụp ảnh cho hai con.”

“Dạ.” Đào Từ rất vui vẻ gật đầu, hai tay ôm lấy cánh tay Thâm Mặc Trần, liền ngoan ngoãn đứng dưới hai chữ Thiên Nhai.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hi Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Nhanh lớn lên đi 2

“Ai nha, lại chụp một Trần Trần với gương mặt không cảm xúc rồi.” Nguyệt Vi nhìn máy ảnh trong tay rất không hài lòng, chỉ thấy trên màn hình, Đào Từ ôm lấy cánh tay cậu, cười ngọt ngào nhìn về máy ảnh, còn Thảm Mặc Trần thì ngẩng đầu, thân mình đứng thẳng tắp, vẻ mặt đầy khinh thường, ngay cả máy ảnh cũng không nhìn.

“thật là bị con làm tức chết mà!” Nguyệt Vi đi qua chỗ hai bạn nhỏ, trừng mắt nhìn cậu.

Thảm Mặc Trần đưa tay lấy máy ảnh, tùy ý xem qua ảnh chụp, lại nhét máy ảnh trả về trong tay mẹ mình, lẩm bẩm “Ai thèm cười đến bộ dạng ngu ngốc chứ.”

Đào Từ đi sau lưng cậu, đang nhìn nhìn khắp nơi, hiển nhiên là không nghe được lời cậu lẩm bẩm.

“Bảo bối, con đang nhìn gì vậy?” Ba Tô thấy bé nhìn khắp mọi nơi, duỗi tay sờ sờ đầu bé, cười hỏi.

“Ba ơi, con muốn uống cái kia.” Đào Từ chỉ vào một quán nhỏ cách đó không xa, nhìn ba mình mà lớn tiếng nói.

Ba Tô nhìn theo tay con gái đang chỉ phía bên kia, là một quán nhỏ bán nước dừa, chỗ đó là vạt lấy da dừa, cắm một ống hút vào là có thể uống.

“Trần Trần, con đưa Đào Từ đi mau đi.” Nguyệt Vi đẩy con trai một cái, sau đó kéo mẹ Tô đi đến một chỗ nghỉ cách đó không xa, nói “Hai mẹ sẽ đi qua đó chờ các con.”

“Dạ!” Đào Từ nhanh túm chặt lấy tay Thảm Mặc Trần, lôi kéo cậu đi đến quán nhỏ kia.

Trả tiền xong, Đào Từ vô cùng thỏa mãn mà ôm lấy quả dừa thật to, uống nước dừa thơm ngọt.

Thảm Mặc Trần liếc nhìn bé, không nói gì.

“Chồng, anh không uống sao?” Đào Từ nhìn cậu, chỉ mua một trái cho mình, rất là tò mò nhìn cậu.

“Có vẻ uống không ngon.” Thảm Mặc Trần nhún mày nhìn qua trái dừa đen thui.

“không có á, thật thơm thật ngọt á!” Đào Từ ôm trái dừa to trong tay, đưa ống hút đến bên miệng cậu, vẻ mặt đầy nhiệt tình nhìn cậu, cười tùm tùm nói “Nào, đến đây, anh ném thử đi.”

“không cần.” Thảm Mặc Trần xoay đầu sang phía bên kia.

“thật sự uống rất ngon mà, chồng ơi, đến thử đi.” Đào Từ ôm quả dừa vòng sang bên kia cậu, vẻ mặt đầy tha thiết nhìn cậu.

Được rồi, ý tốt không tiện từ chối.

Về mặt Thảm Mặc Trần không vui cúi đầu xuống, liền ngậm ống hút, nhẹ nhàng hút một chút.

thật ra thì cũng không có vị gì đặc biệt, dù sao cũng là dừa tươi thiên nhiên, không thêm đường, không thêm tinh dầu, hương vị có chút nhạt.

“Thế nào, không tệ chứ?” Đào Từ vẫn một điệu bộ cười tùm tùm.

“Ừ.” Thảm Mặc Trần miễn cưỡng gật đầu.

“Chúng ta qua kia đi, cha mẹ nuôi đang ở bên kia.” Đào Từ chỉ vào đình hóng mát mà mọi người vào ngồi nghỉ ngơi cách đó không xa, thẳng đường chậm chậm chạy sang đó.

“Em chạy chậm một chút....” Thảm Mặc Trần thấy bé vội vội vàng vàng, mới vừa mở miệng nhắc nhở, liền nghe một tiếng “ạch” đã thấy bé trực tiếp nằm trên bãi cát.

Thảm Mặc Trần hết lời nhìn trời xanh, giờ phút này, cậu thật sự muốn vờ như không quen biết bé.

Bất quá, khi cậu đến trước mặt bé, một giây nhìn thấy bé, trong lòng lập tức dâng lên một cảm giác vô cùng bất lực, bé đã ngã như vậy rồi, vậy mà vẫn còn ôm trái dừa vào ngực, bảo vệ thật kỹ....

“Đứng lên” Cậu hờ hững mà ra lệnh với bé.

“Ai nha.” Đào Từ đang định đứng lên nhưng hai đầu gối mềm nhũn, thiếu chút nữa lại ngã xuống.

*** Thiên Nhai Hải Giác: Chân trời góc biển.

*** Thiên nhai hải giác, vĩnh viễn tương tùy: Chân trời góc biển vĩnh viễn có nhau.

Chương 43: Nhanh lớn lên đi 3

Thẩm Mặc Trần nhanh tay lẹ mắt, nhanh nắm chặt cánh tay của bé, mới giúp cho bé tránh phải tiếp xúc thân mật cùng bờ cát lần thứ hai.

“Làm sao vậy?” Đôi mắt đen sâu thẳm của cậu nhìn đầu gối của bé, vừa rồi chỗ bé ngã, có một ít đá vụn, đầu gối trầy xước da, có chút chảy máu.

“Sao lại không cẩn thận như vậy, vừa rồi còn không phải nói em chạy chậm một chút sao?” Cậu xoay người, hơi ngồi xuống khom lưng, ý bỏ bé trèo lên.

Đào Từ ngoan ngoãn mà trèo lên lưng cậu, một tay ôm cổ cậu, một tay nhớ mãi không quên ôm lấy trái dừa.

“Hắc hắc, không sao cả, không đau.”

“Ai quản em có đau hay không, té ngã rồi còn muốn anh công em.” Cậu tức giận ném ngược cho bé một câu, lại công bé đứng lên, chậm rãi đi về đình hóng mát.

“.....”

Tốt rồi, Đào Từ thật là oan ức đi, bé đâu phải là cố ý để ngã.

Có điều nói đến cùng, anh vẫn không chút do dự liền công mình đó sao.

Nghĩ đến điều này, Đào Từ lập tức vui vẻ trở lại.

một bàn tay gắt gao mà ôm cậu, sau đó đem gương mặt bụ bẫm của mình dán lên vai cậu, nghiêng đầu, tiếp tục uống nước dừa của bé.

Từ xa, ba Tô thấy Thẩm Mặc Trần công Đào Từ đi tới, nhanh chạy ra đón, hỏi “Làm sao vậy, Đào Từ?”

“không sao ạ, chỉ là đi đường không cẩn thận ngã, đầu gối trầy xước chút da.” Đào Từ nhe răng trợn mắt cười.

“Sao lại không cẩn thận như vậy?” Mẹ Tô đi đến, nhìn qua đầu gối có chút sưng đỏ của con gái, ý bảo Thẩm Mặc Trần đem bé đi vào đình.

Nguyệt Vi nhanh lấy balo, lấy ra một hòm thuốc nhỏ, mở nắp, bên trong tìm một chút, lại lấy ra một lọ thuốc sát trùng, đưa cho mẹ Tô, nói “Nhanh, nhanh sát trùng cho Đào Từ, may mà tôi mỗi lần đi du lịch đều mang theo hòm thuốc cứu thương.”

“Được.” Mẹ Tô nhận lấy lọ thuốc, ý bảo Đào Từ nâng chân lên, dùng bông thấm dung dịch sát trùng, cẩn thận bôi vào chung quanh miệng vết thương của bé.

Chỉ thấy nơi nào được sát trùng, nhanh chóng nổi lên bọt trắng nho nhỏ.

Đào Từ tò mò nhìn đầu gối của mình “A, tại sao lại nổi bọt trắng lên như vậy?”

“Bởi vì thuốc sát trùng này là oxy hóa loại mạnh, khi đụng vào miệng vết thương liền có phản ứng oxy hóa, do đó dùng để sát trùng, trong quá trình phân giải, nước thuốc gặp không khí sẽ sinh ra bọt.” Thẩm Mặc Trần liếc liếc chỗ vết thương của bé, rất nhẫn nại mà giải thích.

“A...A” Đào Từ gật gật đầu, tuy là không hiểu nhiều từ cậu nói nhưng đại khái là cũng hiểu chút chút.

“Được rồi, đau không con?” Mẹ Tô cất lọ thuốc, đau lòng nhìn Đào Từ.

“Dạ, không đau, chỉ trầy da thôi ạ.” Đào Từ đứng lên, nhảy nhảy tại chỗ, tỏ vẻ mình không có sao cả.

“Ừ, không sao thì tốt rồi, ra ngoài đi chơi, khó tránh khỏi có chút khó khăn, Đào Từ thật sự rất dũng cảm.” Nguyệt Vi cười khích lệ.

Đến trưa họ ăn ở khu du lịch, buổi chiều dạo chơi xung quanh, đến chiều quay về khách sạn, sau khi ăn cơm xong, hai đôi cha mẹ mua hai bộ bài dưới lầu xong về phòng bắt đầu chơi bài.

Chương 44: Nhanh lớn lên đi 4

Thẩm Mặc Trần nhanh tay lẹ mắt, nhanh nắm chặt cánh tay của bé, mới giúp cho bé tránh phải tiếp xúc thân mật cùng bờ cát lần thứ hai.

“Làm sao vậy?” Đôi mắt đen sâu thẳm của cậu nhìn đầu gối của bé, vừa rồi chỗ bé ngã, có một ít đá vụn, đầu gối trầy xước da, có chút chảy máu.

“Sao lại không cẩn thận như vậy, vừa rồi còn không phải nói em chạy chậm một chút sao?” Cậu xoa người, hơi ngồi xuống khom lưng, ý bỏ bé trào lên.

Đào Từ ngoan ngoãn mà trào lên lưng cậu, một tay ôm cổ cậu, một tay nhớ mãi không quên ôm lấy trái dừa.

“Hắc hắc, không sao cả, không đau.”

“Ai quản em có đau hay không, té ngã rồi còn muốn anh cõng em.” Cậu tức giận ném ngược cho bé một câu, lại cõng bé đứng lên, chậm rãi đi về đình hóng mát.

“.....”

Tốt rồi, Đào Từ thật là oan ức đi, bé đâu phải là có ý để ngã.

Có điều nói đến cùng, anh vẫn không chút do dự liền cõng mình đó sao.

Nghĩ đến điều này, Đào Từ lập tức vui vẻ trở lại.

một bàn tay gắt gao mà ôm cậu, sau đó đem gương mặt bụ bẫm của mình dán lên vai cậu, nghiêng đầu, tiếp tục uống nước dừa của bé.

Từ xa, ba Tô thấy Thẩm Mặc Trần cõng Đào Từ đi tới, nhanh chạy ra đón, hỏi “Làm sao vậy, Đào Từ?”

“không sao ạ, chỉ là đi đường không cẩn thận ngã, đầu gối trầy xước chút da.” Đào Từ nhe răng trợn mắt cười.

“Sao lại không cẩn thận như vậy?” Mẹ Tô đi đến, nhìn qua đầu gối có chút sưng đỏ của con gái, ý bảo Thẩm Mặc Trần đem bé đi vào đình.

Nguyệt Vi nhanh lấy balo, lấy ra một hòm thuốc nhỏ, mở nắp, bên trong tìm một chút, lại lấy ra một lọ thuốc sát trùng, đưa cho mẹ Tô, nói “Nhanh, nhanh sát trùng cho Đào Từ, may mà tôi mỗi lần đi du lịch đều mang theo hòm thuốc cứu thương.”

“Được.” Mẹ Tô nhận lấy lọ thuốc, ý bảo Đào Từ nâng chân lên, dùng bông thấm dung dịch sát trùng, cẩn thận bôi vào chung quanh miệng vết thương của bé.

Chỉ thấy nơi nào được sát trùng, nhanh chóng nổi lên bọt trắng nho nhỏ.

Đào Từ tò mò nhìn đầu gối của mình “A, tại sao lại nổi bọt trắng lên như vậy?”

“Bởi vì thuốc sát trùng này là oxy hóa loại mạnh, khi đụng vào miệng vết thương liền có phản ứng oxy hóa, do đó dùng để sát trùng, trong quá trình phản giải, nước thuốc gặp không khí sẽ sinh ra bọt.” Thẩm Mặc Trần liếc liếc chỗ vết thương của bé, rất nhẫn nại mà giải thích.

“A...A” Đào Từ gật gật đầu, tuy là không hiểu nhiều từ cậu nói nhưng đại khái là cũng hiểu chút chút.

“Được rồi, đau không con?” Mẹ Tô cất lọ thuốc, đau lòng nhìn Đào Từ.

“Dạ, không đau, chỉ trầy da thôi ạ.” Đào Từ đứng lên, nhảy nhảy tại chỗ, tỏ vẻ mình không có sao cả.

“Ừ, không sao thì tốt rồi, ra ngoài đi chơi, khó tránh khỏi có chút khó khăn, Đào Từ thật sự rất dũng cảm.” Nguyệt Vi cười khích lệ.

Đến trưa họ ăn ở khu du lịch, buổi chiều dạo chơi xung quanh, đến chiều quay về khách sạn, sau khi ăn cơm xong, hai đôi cha mẹ mua hai bộ bài dưới lầu xong về phòng bắt đầu chơi bài.

Đào Từ ở phòng kế bên chút nhàm chán xem TV, Thẩm Mặc Trần lại không biết chạy đi đâu, bên ngoài khách sạn còn có thể ngắm biển, từng con từng con sóng biển đánh ập vào, làm cho người cảm thấy rất thoải mái.

Chuyển qua mấy kênh khác nhau, cảm thấy chương trình quá chán, Đào Từ liền chạy đến nằm bò bên cửa sổ, nhìn vào bóng đêm bên ngoài.

Dưới lầu là một con đường, bóng đèn mờ nhạt hai bên đường kéo dài mãi, bên cạnh con đường là một bức rào chắn, bên ngoài rào chắn chính là biển rộng mênh mông, hôm nay là ngày trăng tròn, ánh trăng sáng ngời soi chiếu lên mặt biển tĩnh lặng, đem hết thấy chung quanh mạ lên một màu sáng bạc nhàn nhạt.

Đứng bên cạnh rào chắn có một bóng hình đang ngắm nhìn biển rộng, hấp dẫn sự chú ý của Đào Từ, cái bóng kia nhìn thấy thật giống Thẩm Mặc Trần.

Đào Từ nghĩ nghĩ, kéo lại màn cửa, lấy chìa khóa phòng lặng lẽ ra cửa, đi xuống dưới khách sạn.

Chậm rãi đi đến, mới nhận ra thân ảnh kia đúng là Thẩm Mặc Trần.

Gió biển nhẹ nhàng thổi bay tóc cậu, từng mảnh tóc nhẹ nhàng lay động trong gió, ánh trăng tròn tròn trên đầu soi rọi lên người cậu một tầng ánh sáng nhàn nhạt, đôi mắt đen khê rử xuống, nhìn biển bên ngoài rào chắn, làn da trắng nõn dưới ánh trăng càng thêm trong suốt.

“Chồng?” Đào Từ cười hi hi chạy đến bên người cậu, học bộ dáng của cậu tựa trên rào chắn, chỉ là bé có chút lùn, hơi hơi nhón chân lên, mới có thể giống cậu, đem cánh tay đặt trên rào chắn.

Thẩm Mặc Trần nghe được giọng của bé, quay đầu lại.

Có như vậy trong nháy mắt, Đào Từ đã bị ánh mắt đen sâu hun hút của cậu hấp dẫn, tựa như rơi vào vũ trụ đen hun hút.

Về mặt có chút phức tạp nhìn Đào Từ, môi hơi mấp máy, hồ hững hỏi bé “Đầu gối em không sao rồi?”

“Ừm, đã không có gì rồi, chỉ là vết thương nhỏ thôi mà.”

Đào Từ cười tủm tỉm nhìn cậu, đem tay chống cằm, nhìn cậu hỏi “Chồng ơi, anh không còn tức giận chứ?”

“anh giận khi nào?” Cậu kì quái nhìn bé.

“Vậy lúc sáng sao anh lại hung dữ như vậy, buổi chiều sao lại không quan tâm em?” Đào Từ có chút ảm ức mà hít hít mũi, gương mặt tròn trịa toàn là vẻ vô tội.

Thẩm Mặc Trần yên lặng, không trả lời.

“Chồng...Chồng...” Đào Từ không ngừng gọi cậu, lại nhận ra đột nhiên Thẩm Mặc Trần cúi mặt đến trước mặt mình, chớp mũi hai người như chạm nhau, gần đến nỗi bé có thể cảm giác được hơi nóng từ hơi thở của cậu trên mặt mình.

“Sao...Làm sao vậy?” Đào Từ không thể hiểu được mà cảm thấy có chút hồi hộp.

Đôi mắt đen sâu không thấy đáy của Thẩm Mặc Trần tỉ mỉ nhìn bé, hàng mi dài dưới trăng tạo bóng dài rợp, cuối cùng, cậu lại một lần nữa quay đầu nhìn biển rộng, nhẹ thở dài một hơi, nói với giọng gần như không thể nghe thấy được “

“Đào Từ, khi nào em mới trưởng thành?”

“A?” Gió cùng sóng biển, dễ dàng thổi tan câu nói nhẹ của cậu, bé ngơ ngác nhìn cậu, gãi gãi đầu nhóc của mình, nghi hoặc hỏi “Chồng ơi, anh vừa nói cái gì vậy?”

Khỏe miệng Thẩm Mặc Trần khê nhếch, cậu ngoắc ngoắc tay với Đào Từ, ý bảo bé đến gần một chút. Sau đó nhỏ giọng nói “Đào Từ, em vẫn còn là một đứa bé.”

Đào Từ ở phòng kế bên chút nhằm chán xem TV, Thẩm Mặc Trần lại không biết chạy đi đâu, bên ngoài khách sạn còn có thể ngắm biển, từng con từng con sóng biển đánh ập vào, làm cho người cảm thấy rất thoải mái.

Chuyển qua mấy kênh khác nhau, cảm thấy chương trình quá chán, Đào Từ liền chạy đến nằm bò bên cửa sổ, nhìn vào bóng đêm bên ngoài.

Dưới lầu là một con đường, bóng đèn mờ nhạt hai bên đường kéo dài mãi, bên cạnh con đường là một bức rào chắn, bên ngoài rào chắn chính là biển rộng mênh mông, hôm nay là ngày trăng tròn, ánh trăng sáng ngời soi chiếu lên mặt biển tĩnh lặng, đem hết thấy chung quanh mạ lên một màu sáng bạc nhàn nhạt.

Đứng bên cạnh rào chắn có một bóng hình đang ngắm nhìn biển rộng, hấp dẫn sự chú ý của Đào Từ, cái bóng kia nhìn thấy thật giống Thẩm Mặc Trần.

Đào Từ nghĩ nghĩ, kéo lại màn cửa, lấy chìa khóa phòng lặng lẽ ra cửa, đi xuống dưới khách sạn.

Chậm rãi đi đến, mới nhận ra thân ảnh kia đúng là Thẩm Mặc Trần.

Gió biển nhẹ nhàng thổi bay tóc cậu, từng mảnh tóc nhẹ nhàng lay động trong gió, ánh trăng tròn tròn trên đầu soi rọi lên người cậu một tầng ánh sáng nhàn nhạt, đôi mắt đen khê rử xuống, nhìn biển bên ngoài rào chắn, làn da trắng nõn dưới ánh trăng càng thêm trong suốt.

“Chồng?” Đào Từ cười hi hi chạy đến bên người cậu, học bộ dáng của cậu tựa trên rào chắn, chỉ là bé có chút lùn, hơi hơi nhón chân lên, mới có thể giống cậu, đem cánh tay đặt trên rào chắn.

Thẩm Mặc Trần nghe được giọng của bé, quay đầu lại.

Có như vậy trong nháy mắt, Đào Tử đã bị ánh mắt đen sâu hun hút của cậu hấp dẫn, tựa như rơi vào vũ trụ đen hun hút.

Về mặt có chút phức tạp nhìn Đào Tử, môi hơi mấp máy, hồ hững hờ bé “Đầu gối em không sao rồi?”

“Ừm, đã không có gì rồi, chỉ là vết thương nhỏ thôi mà.”

Đào Tử cười tủm tỉm nhìn cậu, đem tay chống cằm, nhìn cậu hỏi “Chồng ơi, anh không còn tức giận chứ?”

“anh giận khi nào?” Cậu kì quái nhìn bé.

“Vậy lúc sáng sao anh lại hung dữ như vậy, buổi chiều sao lại không quan tâm em?” Đào Tử có chút ảm ức mà hít hít mũi, gương mặt tròn trịa toàn là vẻ vô tội.

Thẩm Mặc Trần yên lặng, không trả lời.

“Chồng...Chồng...” Đào Tử không ngừng gọi cậu, lại nhận ra đột nhiên Thẩm Mặc Trần cúi mặt đến trước mặt mình, chớp môi hai người như chạm nhau, gần đến nỗi bé có thể cảm giác được hơi nóng từ hơi thở của cậu trên mặt mình.

“Sao...Làm sao vậy?” Đào Tử không thể hiểu được mà cảm thấy có chút hồi hộp.

Đôi mắt đen sâu không thấy đáy của Thẩm Mặc Trần tỉ mỉ nhìn bé, hàng mi dài dưới trăng tạo bóng dài rợp, cuối cùng, cậu lại một lần nữa quay đầu nhìn biển rộng, nhẹ thở dài một hơi, nói với giọng gần như không thể nghe thấy được “

“Đào Tử, khi nào em mới trưởng thành?”

“A?” Gió cùng sóng biển, dễ dàng thổi tan câu nói nhẹ của cậu, bé ngơ ngác nhìn cậu, gãi gãi đầu nhóc của mình, nghi hoặc hỏi “Chồng ơi, anh vừa nói cái gì vậy?”

Khóe miệng Thẩm Mặc Trần khẽ nhếch, cậu ngoắc ngoắc tay với Đào Tử, ý bảo bé đến gần một chút. Sau đó nhỏ giọng nói “Đào Tử, em vẫn còn là một đứa bé.”

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hỉ Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Nhanh lớn lên đi 5

“Em không phải con nít.” Đào Tử vô cùng chán ghét người khác nói mình như vậy, đặc biệt là Thẩm Mặc Trần.

“Ừ” Thẩm Mặc Trần nhàn nhạt lên tiếng, nghiêng đầu nhìn Đào Tử đang ivr cạnh mình, làn da của bé trắng nõn, bóng loáng, gương mặt nhuộm màu đỏ ửng, một đôi mắt trắng đen linh động lấp lánh chớp chớp nhìn mình, cái miệng nhỏ hồng nhuận vì lời nói của mình mà không vui mà cong lên, khuôn mặt tròn trĩnh càng làm cho bé đáng yêu hơn.

“Chính anh cũng không đành lòng.” Thẩm Mặc Trần nho nhỏ xen lẫn tiếng sóng biển yếu ớt đi vào tai bé.

“A?” không đành lòng cái gì?” Đào Tử ngẩn đầu nhìn cậu.

“Ừ, không đành lòng để em biết được suy nghĩ thật sự của chồng em...”

Đào Tử tròn mắt nhìn gương mặt tuấn tú của Thẩm Mặc Trần cách mặt mình càng lúc càng gần, không biết từ khi nào, cậu đã vươn một cánh tay, ôm lấy đầu va bé nhỏ của Đào Tử, làm khoảng cách giữa bé và cậu càng thêm gần hơn, sau đó trên môi liền xuất hiện một cảm xúc ấm nóng

không giống như lúc bé hôn cậu, một chút liền rời ra.

Cánh môi ấm áp mềm mại của Thẩm Mặc Trần vẽ theo đường môi hồng nhuận của bé, nhẹ nhàng ve vuốt, cánh môi bé non nớt lại rất mềm mại, dường như rất giống với thạch trái cây.

Đào Tử cảm thấy đầu óc mình trống rỗng, đây là Thẩm Mặc Trần chủ động hôn mình sao, nhưng vì sao cảm giác anh ấy hôn mình lại không giống như trước đây mình hôn anh ấy.

Giống như có một chút cảm giác cọ xát có chút mềm mại, trên môi còn có chút ngứa.

Thẩm Mặc Trần hơi mở đôi mắt liền nhìn thấy Đào Tử có bộ dáng có chút ngốc manh, môi liền cong cong khẽ cười rồi đưa tay lên nhẹ nhàng đặt lên đôi mắt cô bé, che đi ánh mắt tò mò của bé, đem môi mềm của bé ngậm trong miệng mình, cẩn thận dùng lưỡi ***

Đào Từ nhận thấy chân mình như nhũn cả ra, trái tim điên cuồng đập loạn.

Cánh tay Thẩm Mặc Trần rất có lực ôm chặt lấy bé, mới khiến cho cô không bị ngã tuột xuống dưới.

Giống như không thỏa mãn với cánh môi có chút ẩm áp của bé, đầu lưỡi của cậu tron trượt nhẹ nhàng đì vào bên trong cái miệng anh đào nhỏ nhắn, mang theo chút tò mò cùng ngây thơ, đánh bậy đánh bạ mà gặp được đầu lưỡi nhỏ mềm mại của cô, sau đó nhân lúc cô còn chưa phản ứng, cậu đã triển miên cuốn lấy, nhẹ nhàng mút vào. Trong chớp mắt, âm thanh sóng biển cũng đều trở nên dịu dàng, ánh trăng tròn tròn trên bầu trời cũng bị đôi tình nhân nhỏ này làm cho xấu hổ thẹn thùng, lẫn trốn vào trong mây.

Thẩm Mặc Trần lưu luyến không muốn rời nhưng cũng chịu buông cánh môi mềm mại của cô ra, dịu dàng ôm cô vào ngực, cô vẫn còn nhỏ như vậy, yếu ớt như búp bê, giống như mình chỉ cần dùng sức một chút liền sẽ làm cô vỡ vụn.

“Đào Từ, em nhanh nhanh lớn lên đi, anh sẽ chờ em.” Giọng nói trầm thấp của cậu, dịu dàng ní non vang bên tai cô, hơi thở áp áp lượn lờ nơi vành tai nhỏ nhỏ của cô, thật nói không nên lời sự dịu dàng và mê hoặc, mạnh mẽ đánh sâu vào tim cô.

“Dạ...” Đào Từ không tự chủ gật đầu, mở to đôi mắt đang mê mẩn nhìn cậu đang dịu dàng cười với mình, thái độ dịu dàng như vậy, là trước đây cô chưa từng thấy qua.

Phút giây này, cô chỉ cảm thấy, thật ra Thẩm Mặc Trần cười rộ lên như vậy, thật sự rất đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hỉ Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Nhanh lớn lên đi 6

Thẩm Mặc Trần thấy cô rõ ràng là đang rất mê mẩn, nhưng vẫn gật đầu đồng ý với mình sẽ nhanh lớn lên, nhìn không được cong cong khóe miệng, hôn nhẹ lên trán cô “Ngốc chết được, muốn hay không cũng không do em quyết định.”

“Là ai nói chứ?” Đào Từ sờ sờ cái trán mới bị cậu hôn qua, trong lòng liền thấy ẩm áp.

“Thời gian” Thẩm Mặc Trần ôm lấy vai cô, đem đầu chuyển hướng nhìn ra biển rộng, bình tĩnh nhìn sóng nước gợn trên mặt biển, nhẹ nhàng nói ra hai chữ.

“A” Đào Từ cái hiểu cái không gật đầu.

Theo ánh mắt cậu nhìn về mặt biển, đèn đường mờ nhạt bên cạnh soi trên mặt nước, mặt biển mênh mông khói sóng, sóng biển dập dờn một chút lại một chút dịu dàng ve vuốt bờ cát, bóng đêm bao phủ, có vài ánh sáng đèn tàu nơi xa xa làm mặt biển lúc sáng lúc tối, gió biển mang theo vị mặn, mềm nhẹ quanh hai người.

“đi thôi, về phòng nào, nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai còn đi Vịnh Á Long” Đôi mắt đen nhánh của cậu nhìn biển rộng thêm lần nữa, xoay người, nắm tay Đào Từ đi về khách sạn.

“Dạ.” Đào Từ ngoan ngoãn gật đầu, cô cảm thấy hôm nay Thẩm Mặc Trần so với ngày thường có chút không giống, giống như rất dịu dàng nói không thành lời.

Lúc trở về khách sạn, hai đôi ba mẹ đang đánh bài đến HIGH, liếc mắt nhìn hai đứa nhỏ một cái, liền nói hai đứa về phòng ngủ trước, chờ sau khi chơi xong sẽ về phòng.

Thẩm Mặc Trần không nói gì thêm, yên lặng mà kéo Đào Từ về phòng, sau đó nhìn xem Đào Từ đã rửa mặt xong, để cô ngoan ngoãn lên giường ngủ, còn mình thì cầm quyển tạp chí, ngồi trên sofa, tùy tiện lật xem.

Đào Từ nằm trên giường, đắp chăn, nhìn sườn mặt bị đèn giường chiếu lên của Thẩm Mặc Trần, mơ màng đi vào giấc ngủ, trước khi ngủ, trong đầu vẫn luôn có một ý nghĩ không thôi, nếu như mà cậu ấy có thể luôn dịu dàng như thế với mình thì thật là tốt biết mấy.

Sáng sớm ngày hôm sau, ba mẹ Tô thật hết cách nhìn Đào Từ ngủ ngon lành, gọi thế nào cũng không chịu dậy.

“thật lạ, bình thường dù gọi thế nào, con bé tốt xấu gì cũng mơ màng trả lời, sao hôm nay lại ngủ lì bì thế này?” Mẹ Tô vẻ mặt lo lắng nhà chồng.

“Chẳng lẽ hôm qua đi chơi đến nẹt rồi sao?” Ba Tô ngồi ở mép giường con gái, đưa tay vỗ vỗ nhẹ gương mặt Đào Từ. “Rốt cuộc thì Đào Từ cũng còn nhỏ, hôm qua đi chơi cả ngày trong khu du lịch, đừng nói là con bé, ngay cả anh còn cảm thấy có chút đi không nổi đây.”

“Giờ làm sao bây giờ, hôm nay còn có kế hoạch khác.” Mẹ Tô mặt mày ủ ù nhìn bé, đáng về Đào Từ ngủ ngon thật sự rất đáng yêu, gương mặt mũm

mồm nằm đè trên gối, cái miệng nho nhỏ hồng hồng nhệnhàng khép mở, một tướng ngủ đáng yêu làm cho người cũng không đành lòng mà kéo bé dậy.

“Nếu không gọi Trần Trần đến?” Ba Tô tự hỏi đã lâu, cuối cùng dù không muốn nhưng vẫn nói ra cách giải quyết.

“Cách này được đó.” Hai mắt mẹ Tô sáng ngời, liền hối chồng chạy nhanh qua phòng bên đem Thẩm Mặc Trần đến, “Về sau, nếu mà em không gọi được con thức dậy, để cho Trần Trần đến đánh thức con, có thể tiết kiệm được không ít thời gian đâu, buổi sáng em có thể ngủ nhiều thêm một chút.”

Ba Tô nghe xong lời này, đột nhiên có chút hối hận với quyết định vừa rồi của mình.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hi Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Nhanh lớn lên đi 7

Ra khỏi cửa, đang chuẩn bị ấn chuông cửa phòng bên cạnh thì thấy gia đình Thẩm Mặc Trần mở cửa ra ngoài.

Nguyệt Vi ngẩng đầu, nhìn đến ba Tô đang đứng ngoài cửa chuẩn bị nhấn chuông, không khỏi sững sốt một chút, ngay sau đó cười trộm hỏi “Có phải Đào Từ lại không rời giường hay không?”

“Đúng vậy.” Ba Tô có chút xấu hổ mà cười cười, lại nói “Tôi với mẹ nó gọi kiểu nào cũng không được, có thể là ngày hôm qua đi chơi mệt mỏi quá, đang định nhờ Trần Trần đến đánh thức con bé.”

Nguyệt Vi né sang bên cạnh, Thẩm Mặc Trần đang ở phía sau mẹ mình, chậm rãi đi tới, nhẹ nhàng chào hỏi “Chú, chào buổi sáng.” Sau đó liền đi đến phòng của Đào Từ nói “Để con gọi em ấy dậy a”

“Ai...” Ba Tô chạy nhanh đuổi theo.

Chỉ thấy Thẩm Mặc Trần vò phòng, chào hỏi cùng mẹ Tô, sau thẳng đứng ở mép giường của Đào Từ, cũng không nói gì, cũng không lên tiếng, chỉ là trầm mặc nhìn Đào Từ.

Sau đó, điều kì lạ xảy ra.

Đào Từ đang ngủ ngon lành, không biết vì sao lại giật mình một cái, sau đó liền mơ mơ màng màng mở mắt, đôi mắt buồn ngủ mông lung nhìn người đứng ở giường mình.

Thẩm Mặc Trần mặt không chút biểu cảm nhìn cô, thấy cô mở mắt, liền nhặt nhều hỏi “Thức rồi? Rời giường đi.”

“A...” Đào Từ tung chăn ngồi dậy, nhìn chung quanh bốn phía, nhận thấy ba mẹ mình đang nhìn mình với ánh mắt phức tạp, gãi gãi đầu, liền xoay người xuống giường, đi vào phòng vệ sinh rửa mặt.

“Haizz...” phía sau truyền đến tiếng thở dài đầy bất đắc dĩ của ba Tô.

Chuẩn bị ổn thỏa, mọi người cùng ăn bữa sáng, sau đó liền xuất phát đi Vịnh Á Long.

Đào Từ theo sát phía sau Thẩm Mặc Trần, lại nhận ra cậu giống như đã trở về như trước đây, thái độ lạnh nhạt đối với mình, xa cách, chỉ là lúc đồng người mới chủ động nắm tay mình, người phòng cô đi lạc.

Đào Từ có chút khó hiểu mà gãi gãi đầu, chẳng lẽ đêm qua Thẩm Mặc Trần dịu dàng như vậy chỉ là một giấc mơ.

Đào Từ Theo bản năng, sờ lên miệng mình, bên trên còn lưu lại cảm xúc ấm áp mềm mại của Thẩm Mặc Trần, cô còn nhớ rõ cảm giác ngày hôm qua trái tim của mình điên cuồng loạn nhịp như thế nào, giấc mơ này cũng thật quá đi chứ?

“Ngán người làm gì đó?” Thẩm Mặc Trần cau mày nhìn cô, trên gương mặt nho nhỏ trắng nõn hồng hào của cô đỏ ửng, một đôi mắt trong sáng to trong ngập nước nhìn mình, đáng vẻ muốn nói rồi lại thôi.

=_=!!

thật tốt, hung dữ như vậy, đêm qua khẳng định là mình nằm mơ rồi.

Đào Từ lắc đầu, đem suy nghĩ bối rối của mình ném ra sau ót, đôi tay cuốn lấy cánh tay của Thẩm Mặc Trần, cười hi ha “Em có phát ngốc chỗ nào đâu? Em chỉ là có chút đói bụng.”

“Đói?” Thẩm Mặc Trần, thần sắc cổ quái nhìn cô, một tay khác sờ sờ cái bụng mềm mại của cô, buồn bực nói “Buổi sáng, không phải em đã ăn một cái

xíu mại, một cái bánh bao, một chén cháo, hai cái trứng luộc nước trà, còn có một ly sữa đậu nành sao? Như thế nào mà bây giờ còn cảm thấy đói?

“Ách..” Đào Tử bị cậu hỏi, trong lòng liền rơi nước mắt đầy mặt, ô ô, anh tại sao lại nhớ rõ em đã anhqua cái gì vậy chứ.

“Cái đó...Em đang lúc phát triển cơ thể mà...haha...” Đào Tử có chút xấu hổ cười.

“A....!!” Thẩm Mặc Trần dài giọng, vẻ mặt buồn cười mà nhìn cô “không nhìn ra đó nha...”

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hi Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Ánh mặt trời cùng bờ cát 1

Đào Tử có chút buồn bực giận dữ mà trừng mắt nhìn cậu, nói “Còn đang tích trữ năng lượng, rất nhanh sẽ nhận ra thôi.”

“Ừ..” Khóe môi Thẩm Mặc Trần gọi lên một tia cười yếu ớt “anh thật mong chờ đó.”

“Ách?” Đào Tử nhìn cậu đang cười nhẹ dịu dàng như vậy, có chút ngạc nhiên, chẳng lẽ đêm qua khôngphải là mình nằm mơ?

Lại dùng sức dụi dụi mắt, liền nhận thấy cậu đã trở lại bộ dáng lạnh nhạt thường ngày rồi, chẳng lẽ khi này mình bị hoa mắt?

Phải không?

không phải chứ?

Dung lượng não của Đào Tử không quá lớn, sắp bị Thẩm Mặc Trần quấy đảo thành một vũng bột hồ nhão rồi.

Vịnh Á Long nằm ở phía nam Hải Nam, nơi này khí hậu ôn hòa, phong cảnh như hoa, bầu trời trong xanh như đá quý, ánh mặt trời ấm áp, không khí mát mẽ, vài ngọn núi nhấp nhô tiếp nhau, rất nhiều loại hang động, rừng được nguyên sinh, vịnh bình lặng, nước biển trong suốt, bờ cát với từng hạt các nhuyễn trắng tinh, dưới đáy biển năm màu rực rỡ.

Đường ven biển được hàng dừa che phủ, nơi này có rất nhiều loại hoa cỏ lạ sinh trưởng cùng thảm thực vật nhiệt đới nguyên sinh.

Đào Tử đối với chuyến đi ngày hôm nay rất là mong chờ, bởi vì cô rốt cuộc cũng có thể được mặc đồ bơi, xuống biển bơi lội rồi.

Tới khu biển cạn, Đào Tử gấp gấp không chờ nổi liền kéo hai mẹ đi thay đồ bơi.

Ba người đàn ông còn lại chỉ biết hai mặt nhìn nhau, bất đắc dĩ lắc đầu, tùy tiện thay quần bơi.

Phụ nữ thật phiền a!

Thay đồ bơi xong, Đào Tử trực tiếp đi chân trần dẫm lên bãi cát, dưới chân những hạt cát mềm mại, tinh tế đầy xúc cảm, khu biển cạn, sóng biển từng đợt nhẹ nhàng đánh vào bờ, vòng đến mắt cá chân trắng tinh của cô một cái rồi trút về lòng biển.

Bàn chân Đào Tử bị nước biển làm cho có chút ngứa ngứa, cười ha ha không ngừng.

Mẹ Tô cùng Nguyệt Vi mang kính râm, tìm cái ô che nắng, vô cùng đắc ý nằm trên ghế, tắm nắng.

Thẩm Mặc Trần ngồi bên cạnh, nhìn bóng dáng Đào Tử vui sướng mà chạy tới chạy lui trên bờ cát, khóe môi không ngăn được một nụ cười dịu dàng.

cô ấy quả nhiên vẫn còn là một đứa trẻ, ngay cả áo tắm cũng chọn một loại hồng nhạt, tầng tầng uốn gấp nơi vạt áo, hai đùi tinh tế thẳng tắp không ngừng chạy vội, lưu lại từng dấu chân nho nhỏ trên bờ cát, sau đó bị nước biển tràn lên cuốn sạch không còn một mảnh, không lưu lại chút dấu vết.

Ai, Thẩm Mặc Trần ơi Thẩm Mặc Trần, người ngày hôm qua mày hôn vậy mà lại là đứa con nít.

Thái độ cậu có chút rầu rĩ không vui, chỉ là nhớ lại đêm qua cậu động tâm hôn người nọ, bây giờ nhìn lại cô bé trước mắt cười đến vô tâm, thân thể còn chưa có phát dục, chỉ phải chờ dài một cái.

“Chồng ơi, chồng ơi, anh sao ngồi ở chỗ này á, chúng ta ra biển chơi đi.” Đào Tử thở hồng hộc mà chạy đến trước mặt cậu, đôi mắt to tròn đen láy, khóe mắt cười cong lên như trăng non, cái miệng nhỏ hồng hào lúc mở lúc đóng, lộ ra một hàm răng trắng tinh.

Đào Tử đưa tay nắm lấy Thẩm Mặc Trần, lại không nắm được cậu, ngược lại bị phản tác dụng mất đà, nhào thẳng vào lòng cậu.

Thẩm Mặc Trần có chút bó tay nhìn Đào Từ đang ở trên người mình, khôn mặt cô bé đồ bưng, đôi mắt to cũng không chớp nhìn mình.

“Còn không đứng dậy, em tính đề chết anh hả?”

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hi Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Ánh mặt trời cùng bờ cát 2

Thẩm Mặc Trần cau mày nhìn cô, có chút ghét bỏ mà duỗi tay đẩy cô bé ra.

“Ha, ha... sẽ không đứng dậy đâu.” Đào Từ cười như một cô hồ ly, nhất định chơi xấu đến cùng, cả người bỏ nhào vào trên người cậu.

một con sóng lớn bỗng đánh ập đến, Thẩm Mặc Trần còn chưa kịp nói gì, đã bị con sóng nhấn chìm.

Đội sóng lùi dần, Đào Từ trở mặt nhìn mái tóc mềm mại của Thẩm Mặc Trần bị ướt, từng mảng dán vào trên trán, bọt nước theo tóc cậu, lông mày, lông mi, ừng giọt rơi không ngừng, trong đôi mắt đen thẳm của cậu đang có một ngọn lửa giận dữ bốc lên.

“Ách...Hahaaha, cái này em không có cố ý nha.” Đào Từ vội vàng cười ha ha, bò lên, rồi liền chạy nhanh như chớp.

“Tô Đào, em đứng lại đó cho anh!” Thẩm Mặc Trần đưa tay lau nước biển trên mặt, xoay người một cái, liền đuổi theo Đào Từ.

“Oa oa, ba nuôi, cứu mạng a...” Đào Từ thẳng chạy nấp sau lưng giáo sư Thẩm, Thẩm Mặc Trần chỉ đành trở mặt nhìn ba mình giống y chang lão gà trống, che chở cho Đào Từ ở phía sau.

“Trần Trần, con lớn như vậy rồi, sao lại còn bắt nạt Đào Từ, con bé vẫn còn là con nít, con nhường em đi.” Giáo sư Thẩm cay mày nhìn con trai, thẳng nhóc thối này, dám hung dữ với con dâu mình, lỡ đâu nó làm con dâu mình chạy mất thì phải làm sao?

“Con nít???” Thẩm Mặc Trần neho mắt, dùng ánh mắt vô cùng nguy hiểm đánh giá Đào Từ.

“Đúng vậy, em là con nít, chính là con nít...” Đào Từ nhanh nhanh gạt đầu như giả vờ, đối với lời nói của giáo sư Thẩm vô cùng đồng ý.

“Hừ...” Thẩm Mặc Trần hất đầu, xoay người bỏ đi.

Đào Từ liền làm cái mặt quỷ sau lưng cậu.

Chỉ là mặt quỷ vừa chùng ra một nửa, thì Thẩm Mặc Trần vừa đi vài bước giống như có con mắt sau đầu, đột nhiên xoay người lại.

Đào Từ xấu hổ mà dơ tại chỗ, nhìn sắc mặt càng lúc càng đen của Thẩm Mặc Trần, trong lòng âm thầm kêu khổ.

Xong rồi, xong rồi, lần này thật sự là tức giận.

Đến bữa cơm trưa, Đào Từ thật ngoan ngoãn ngồi bên cạnh Thẩm Mặc Trần, về mặt lấy lòng nhìn cậu, đem đồ ăn trước mặt mình đẩy đến cho cậu nói “Chồng ơi, cho anh ăn cái này.”

“không thích.” Thẩm Mặc Trần hờ hững nhìn đồ ăn trước mặt, toàn đồ ngọt, không phải món mình thích.

“Vậy em lấy nước cho anh nha?” Đào Từ có chút lưu luyến không nỡ, đem ly nước của mình đưa cho cậu.

“không có hứng thú.”

“Hay em giúp anh đầm lưng?” Đào Từ nghĩ, cảm thấy đề nghị này vẫn là tương đối có tính khả thi, lúc trước ở nhà, nếu ba mà giận, là chỉ cần tự mình chủ động muốn đầm lưng cho ba, con giận của ba lập tức sẽ tiêu tan.

“Đầm lưng?” Đôi mắt đen của cậu rớt cuộc cũng nghiêm túc nhìn Đào Từ.

“Đúng vậy, đúng vậy!” Mặt Đào Từ cười như chó săn....(“)

“anh còn chưa có già đâu, chờ anh già rồi, em muốn đầm lưng cho anh cũng chưa muộn.” không mang theo ý gì trong câu nói, nháy mắt đập nát chờ mong của Đào Từ.

“Ồ..Ồ..” Đào Từ thật tội nghiệp nhìn cậu, cái gì cũng không cần, vậy chứ muốn cô xin lỗi như thế nào chứ...

“Hay là...Em cũng để anh đẩy ngã một lần?” Rồi rầm cả buổi, cuối cùng vẫn thấy là, theo tính cách của cậu thì nhất định là một đềm một.

“Hả?”

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hi Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Ánh mặt trời cùng bờ cát 3

“Hả?” Thảm Mặc Trần rất có hứng thú nhìn cô, nhẹ giọng lặp lại lời nói của cô một lần nữa “Để anh đẩy ngã em một lần?”

“Đúng vậy, có thể không?” Đôi mắt to vô tội của Đào Từ chớp chớp nhìn cậu.

“Có thể.” Khóe miệng Thảm Mặc Trần cong lên một nụ cười kì dị “Có điều tạm thời chưa muốn dùng, giữ lại đi.”

“Hả, giữ lại.” Đào Từ gãi gãi đầu, loại chuyện này còn có thể để dành sao?”

Có điều nhìn tâm tình Thảm Mặc Trần có vẻ đã tốt lên, liền không nghĩ nhiều nữa, ôm lấy tay cậu, cười hi hi nói “Vậy anh không tức giận nha?”

“Ừ.” Thảm Mặc Trần gật đầu.

“A, thật tốt quá.” Về mặt Đào Từ hưng phấn mà đem đồ ăn trước mặt của cậu kéo về chỗ mình lần nữa, rốt cuộc cũng lấy lại được đồ ăn và nước uống của mình, còn có thể hóa giải hận thù của mình với cậu, tâm tình Đào Từ rất tốt liền bắt đầu ăn uống thỏa thích.

Cặp mắt đen sâu thẳm của Thảm Mặc Trần hiện lên chút ánh sáng.

Người nào đó lại rất hồn nhiên không hề biết chỉ đơn giản một câu nói này, đã đem chính bản thân mình bán cho Thảm Mặc Trần.

(Tác giả: đẩy ngã cái con ngựa, Thảm Mặc Trần, cậu mấy tuổi đầu đã bắt đầu tính toán chuyện lâu dài như vậy, thật sự có tốt không?)

Thảm Mặc Trần: Ai cần cô lo.)

Chuyến du lịch bảy ngày ở Hải Nam cũng kết thúc, mọi người cuối cùng cũng về đến nhà mình, nghỉ hè cũng không còn lại mấy ngày, Đào Từ liền mỗi ngày ngồi điều hòa, ôm quả dưa hấu, vượt qua kì nghỉ còn lại mấy ngày của mình.

Trước khai giảng một ngày, ba Tô mang Đào Từ đến trường đăng ký báo danh, đóng học phí, nhận sách mới, thuận tiện nhìn các lớp một chút.

Lúc học tiểu học, mỗi năm chỉ có bốn ban, một tầng lầu là một khối theo từng năm học.

Lên trung học, lớp liền nhiều hơn, mỗi năm học có mười ban, mấy tầng mới đủ một khối.

Ba Tô xem lớp phân ban thế nào, Đào Từ được phân đến lớp sơ nhất ban thứ hai (vn=6A2) nghe nói mỗi năm học là có bốn ban quan trọng, lực lượng giáo tương đối tốt, ba Đào Từ rốt cuộc cũng thả lỏng lo lắng...

Thảm Mặc Trần học lớp sơ nhị ban hai, liền cách Đào Từ vài tầng lầu.

Nhất Trung là trường trung học trọng điểm của tỉnh, mỗi năm số lượng đầu vào nhiều vô số kể, mà nếu vào một trong những trường trung học phụ thuộc, chẳng khác nào là đã bước một chân lên cao Trung rồi.

Ba Tô đối với chuyện phân ban của con gái rất hài lòng, cứ theo đây mà đi lên, con gái đậu Nhất Trung hay thi đại học trọng điểm có lẽ hẳn không có vấn đề.

Ngày 1 tháng 9, khai giảng năm học mới.

Đào Từ hưng phấn dậy thật sớm, từ hôm nay trở đi, rốt cuộc lại có thể cùng nhau đi về với Thảm Mặc Trần.

Mẹ Tô đi vào phòng Đào Từ, thấy con gái vậy mà đã sớm thức dậy hơn nửa cũng đã thay xong quần áo, không khỏi kinh ngạc nói “Đào Từ, hôm nay thức sớm à?”

“Haha, năm học mới mà mẹ, nên phải mới mẻ ạ.” Đào Từ ngoác miệng cười với mẹ.

Ăn cơm sáng xong, Đào Từ mang cặp xách chạy một mạch xuống dưới lầu, Thảm Mặc Trần đã đứng ở đó chờ cô.

“đi thôi, đi thôi!” Đào Từ rất tự giác nhảy lên phía sau yên xe của Thẩm Mặc Trần, đưa tay ôm lấy eo cậu, rất là hưng phấn mà ồn ào.

“Hưng phấn đến vậy sao?” Thẩm Mặc Trần nhàn nhạt nhìn cô một cái, lên xe, vững vàng mà chạy đến trường học.

Tới cổng trường, Đào Từ trực tiếp nhảy khỏi yên xe, vẫy vẫy tay với Thẩm Mặc Trần nói “Em đến lớp trước đây.”

Tui: Mình bắt đầu thay đổi từ cô bé, bé sang cô hoặc cô ấy, vì dù sao nam9 cũng đã tỏ tình và cả hai đang dần lớn lên.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hi Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Con dâu tôi 1

“Ừ.” Thẩm Mặc Trần không chút hoang mang xuống xe, đẩy xe đạp theo sau Đào Từ, đột nhiên lên tiếng “Đào Từ.”

“Sao vậy?” Đào Từ đang tung tăng chạy đi liền dừng lại, xoay người nhìn cậu.

Thẩm Mặc Trần nhàn nhạt nhìn về mặt đang rất hưng phấn của cô, giọng nói như không có gì “Tan học đến lớp anh, chờ anh cùng về.”

“A? Được.” Đào Từ gật đầu, nghĩ nghĩ lại hỏi “Còn chuyện gì nữa không?”

“không có.” nói xong, Thẩm Mặc Trần liền đẩy xe đạp đi thẳng đến nhà giữ xe, liếc mắt nhìn cô một cái cũng không có.

Đào Từ hoàn toàn mà 囧

Tới lớp 1-2, bởi vì còn sớm, chủ nhiệm lớp còn chưa đến, Đào Từ liền tìm một chỗ ngồi xuống.

“Bạn học, bên cạnh có ai ngồi chưa?”

Đào Từ quay người lại, liền thấy một bạn gái cột tóc đuôi ngựa với gương mặt tươi cười, đôi mắt cong như trăng non, khuôn mặt tròn đầy thịt, cái miệng hồng hồng hồng đang sau lưng mình.

“không có.” Đào Từ lắc đầu, đem cặp sách đặt trên bàn bên cạnh, kéo đến chỗ mình.

“Vậy mình ngồi chỗ này đi.” cô bạn tóc đuôi ngựa như là rất quen thuộc, trực tiếp đem cặp sách trên lưng đặt bên cạnh Đào Từ, cười nói “Mình là Triệu Tuyết, còn bạn?”

“Ô Đào, mọi người đều gọi mình là Đào Từ.” Đào Từ gật đầu, cười ngượng.

“Đào Từ, thật đáng yêu nha.” Triệu Tuyết đang muốn nói thêm thì phòng học đột nhiên liền yên lặng, ngẩng đầu nhìn ra cửa, thì ra là chủ nhiệm lớp đến.

“Chào các em, thầy là Triệu Quảng, từ hôm nay trở đi sẽ là chủ nhiệm lớp các em.” Đứng trên bục giảng là một thầy giáo đáng vẻ mập mạp, cười rộ lên nhìn giống Phật Di Lặc.

“Thầy ấy cũng họ Triệu, còn có, cười rất giống với bạn.” Đào Từ nhìn thầy giáo trên bục, lại nhìn đến Triệu Tuyết bên cạnh, nhìn thế nào cũng thấy hai người họ thật có nét rất giống nhau.

“Hắc, hắc, đó là ba của mình đó.” Triệu Tuyết trộm nhìn Đào Từ nháy mắt.

“Trách không được lại nhìn giống nhau như vậy.” Đào Từ gật đầu.

Ngày đầu tiên, tiết học thứ nhất, không có nội dung gì, đơn giản là các bạn học thay nhau lên giới thiệu bản thân, nói mình học tiểu học ở đâu, có những sở thích gì...

Chờ sau khi bạn học tự giới thiệu bản thân xong, thầy chủ nhiệm cười hiền lành nhìn cả lớp nói “Được rồi, các em hãy ra hành lang xếp hàng từ thấp đến cao nhé, chúng ta sẽ sắp lại chỗ ngồi, các bạn nữ đứng trước còn bạn nam đứng sau, được rồi, đi ra ngoài nào.”

Lớp học đang rất là yên lặng, liền lập tức ồn ào hẳn lên, các bạn học vừa mới quen biết không bao lâu đã cùng nhau nói cười đi ra hành lang xếp hàng.

Bởi vì Đào Từ vóc dáng tương đối thấp, cho nên được sắp ở bàn thứ hai từ trên xuống, còn Triệu Tuyết bởi vì có ba làm chủ nhiệm cho nên cũng được ưu ái không ngồi ở phía sau, vì thế hai bạn nhỏ liền ngồi chung một bàn.

Lại nói, chủ nhiệm lớp là ba của Triệu Tuyết, ba năm sơ trung này, Đào Từ thân thiết cùng Triệu Tuyết cho nên được hưởng rất nhiều đãi ngộ đặc biệt,

đương nhiên đây là sau này.

Sau khi kết thúc hai tiết đầu, tiếng nhạc vang lên Khúc Quân hành, đại hội chào mừng học sinh mới mỗi năm đã bắt đầu

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hi Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Con dâu tôi 2

Các bạn học theo sau lưng chú nhiệm, xếp hàng chỉnh tề đi đến sân thể dục.

Kéo cao quốc kỳ, quốc ca vang lên, sau đó là hiệu trưởng đọc diễn văn khai giảng năm học mới.

Hiệu trưởng là một người hơn năm mươi tuổi, tóc trên đầu cũng không còn lại bao nhiêu, tuy là tuổi tác có cao, nhưng thân thể thật là khỏe mạnh, một bộ sáng láng, người già thích đông dài, nói vài câu chào đón, sau đó nhìn học sinh bên dưới nói “Mời bạn học sinh đại diện thầy đọc diễn văn chào đón các bạn mới nhập học năm nay, chúng ta hãy hoan nghênh bạn học Thẩm Mặc Trần lớp 2-2.”

Đào Từ nghe thấy tên Thẩm Mặc Trần liền lập tức tỉnh táo.

anh ấy vậy mà là học sinh đại diện sao?

Đào Từ ngóng dài cổ nhìn lên trên bục đài, cũng may học sinh nhập mới nhập học được đứng ở phía trước, chỉ là vẫn còn cách xa bục đài một chút, nhìn sơ không thấy được rõ.

Đồng phục sơ trung trường Nhất Trung gồm có áo thun, áo sơ mi, quần tây, đồ thể thao, đồng phục đổi theo từng mùa không giống nhau.

Thẩm Mặc Trần hôm nay mặc một áo sơ mi ngắn tay, bên ngoài là áo màu xám, bước tường bước trầm ổn đi lên trên, ánh nắng mặt trời tháng chín chiếu lên người cậu, rõ ràng cũng mặc giống bạn học khác nhưng lại tỏa ra một loại khí chất mạnh mẽ, tự tin, chín chắn không nói nên lời.

“Các thầy cô giáo tôn kính, các bạn học thân yêu, hôm nay là ngày đầu tiên của năm học mới...” Giọng nói trầm thấp của Thẩm Mặc Trần thông qua micro, giống như một cơn gió thu hiền lành, nhẹ nhàng thoảng qua từng người, cậu đọc diễn văn cũng không đủ nhịp nhưng ngữ điệu rất bình tĩnh trầm ổn, làm cho mọi người đều cảm nhận được lịch sử nho giáo hàng trăm năm.

Thẩm Mặc Trần kết thúc diễn văn nhận được tiếng vỗ tay nhiệt liệt, lúc cậu đi xuống, Triệu Tuyết ghé vào người Đào Từ nhỏ giọng “Đàn anh này thật soái a, khẳng định là trong trường nữ sinh thích anh ấy phải cả đồng.”

Đào Từ cười cười, không nói gì.

Ngày đầu khai giảng cũng kết thúc, trước lúc tan lớp, chủ nhiệm lớp có nói đến lớp tự học vào buổi tối, cũng không có ý muốn ép buộc học sinh năm nhất, cho nên muốn mọi người về hỏi qua ý kiến cha mẹ, nếu cảm thấy cần thiết thì ngày hôm sau đến chỗ thầy đăng ký là được.

Triệu Tuyết vừa dọn sách vở vừa hỏi Đào Từ “Đào Từ, bạn có tính đi tự học buổi tối không?”

Đào Từ nghĩ nghĩ lúc đầu nói “Mình không biết nữa, chờ về hỏi ba mẹ đã, nếu sba mẹ cho mình đi, thì mình đi.”

“Ai nha, chuyện này mà hỏi ba mẹ, chắc chắn là ba mẹ bạn sẽ muốn bạn đi, có điều mình còn may, ba mình nói mình có thể ở nhà tự học.” Triệu Tuyết cười cười thu dọn này nọ xong rồi, vẫy vẫy tay nói “Đào Từ, mai gặp lại.”

“Ừ, mai gặp lại.” sau khi tạm biệt Triệu Tuyết, Đào Từ đeo cặp sách lên, nhớ đến lời Thẩm Mặc Trần khi sáng, liền xuống lầu, dọc theo hành lang, đi đến phía sau, nơi lớp hai đang học.

Đào Từ đứng giữa các học sinh năm hai, liền có vẻ nhỏ nhắn.

Phòng hai ở lầu ba, Đào Từ dọc theo cầu thang đi lên, những lớp khác tan học đi ngang qua, đều không khỏi nhìn cô với ánh mắt tò mò.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hi Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53: Con dâu tôi 3

Tới cửa phòng học lớp 2-2, Đào Từ nhận thấy trong phòng còn rất nhiều bạn học, không giống như học sinh mới, lúc này đã không còn ai.

Đào Từ đứng bên ngoài nhìn vào trong tìm kiếm, tầm mắt nhìn qua những gương mặt xa lạ, rốt cuộc cũng thấy ở bàn thứ hai từ dưới lên, Thẩm Mặc Trần đang sắp xếp cặp sách.

Giống như cảm nhận được ánh mắt của Đào Từ, Thẩm Mặc Trần ngẩng mặt nhìn ra bên ngoài cửa, rồi lại cúi đầu thu dọn sách vở, chờ sau khi làm xong, mới đi ra ngoài, đứng đối diện với Đào Từ đang chờ mình bên ngoài, cậu nhẹ giọng “đi thôi.”

“Ừm.” Đào Từ rất tự nhiên mà chạy đến bên cạnh Thẩm Mặc Trần, đưa tay nắm lấy tay anh.

Bên trong phòng học sau lưng họ liền vang lên âm thanh hút khí.

Thẩm Mặc Trần cúi đầu nhìn bàn tay Đào Từ đang nắm chặt tay mình, hết cách mà thở dài nói “Đào Từ, bây giờ là đang ở trường học.”

“Ừ, thì làm sao?” Đào Từ nháy nháy đôi mắt to tròn đầy vô tội kì lại nhìn cậu. “Lúc trước học tiểu học cũng ở trong trường mà.”

“Bây giờ lên sơ trung rồi.” Thẩm Mặc Trần đưa tay vỗ ót cô “Nếu mà để Diệp Tuyết Sur Thái bắt được, sẽ cho đòi gấp ba mẹ, cô ấy chính là ra tay ngăn chặn chuyện yêu sớm trong trường học.”

“Vậy mà anh còn bảo em đến phòng học chờ anh.” Đào Từ nhanh rút tay về, xoa xoa cái ót bị cậu gõ đến đau, tức giận trừng mắt nhìn cậu.

“Hai em học sinh phía trước, đứng lại cho tôi.”

Phía sau hai bạn nhỏ bỗng nhiên một giọng nói đầy sắc bén.

Nhắc Tào Tháo có Tào Tháo đến.

Thẩm Mặc Trần có chút cạ lời, nhìn Đào Từ bên cạnh, đây mới là ngày đầu khai giảng mà Diệp Tuyết Sur Thái cũng đã bắt đầu công việc thật cần trọng?

Đào Từ có chút lo lắng, không tự chủ được mà đưa tay giữ chặt góc áo của cậu.

Diệp Tuyết Sur Thái thật ra cũng là một bà cụ rất hòa nhã, cũng giống với bà cụ trong phim hoạt hình ngày tết TV thường phát sóng, chỉ là tục ngữ có câu: không nên đánh giá con người qua tướng mạo, nước biển không thể dùng gàu mà đong đếm.

Diệp Tuyết Sur Thái tuy là nhìn cũng rất là hiền lành, nhưng mà đối với những trường hợp vi phạm nội quy trong trường không chút nào nương tay, thậm chí đôi khi bề cong thành thẳng, chỉ cần thấy học sinh nam nữ hai người đi chung với nhau, cũng đều phải gọi lại hỏi một lòng mới yên lòng.

Thẩm Mặc Trần cùng Đào Từ xoay người lại, nhìn Diệp Tuyết Sur Thái đang đứng trước mặt họ, vẻ mặt thật bình tĩnh.

“Thẩm Mặc Trần?” thái độ của Diệp Tuyết Sur Thái có chút ngoài ý muốn, người nam sinh này cô biết, mỗi lần thi cử đều đứng đầu toàn khối, học hành giỏi giang không có lời nào để nói, bất kể giáo viên nào cũng yêu thích cậu ta, người lớn lên cũng rất đẹp trai, trong trường này cũng có rất nhiều nữ sinh thầm yêu cậu, chỉ là thường ngày lại không thích dây dưa cùng người khác, còn thường chỉ đơn độc một mình, cho nên Diệp Tuyết Sur Thái từng cảm khái: nếu học sinh nào cũng giống như Thẩm Mặc Trần thì thật tốt biết bao.

Nhưng mà hiện tại Thẩm Mặc Trần vậy mà lại cùng một cô bé nắm tay nhau ở cùng một chỗ, tuy rằng chỉ có như vậy nhưng trong mắt Sur Thái thì là không được.

“Em tên gì? Lớp mấy?” Diệp Tuyết Sur Thái đem ánh mắt nhìn Đào Từ bên cạnh cậu, cô bé nhìn qua cũng như học sinh tiểu học, vóc dáng bé nhỏ đáng yêu, vẻ mặt nhút nhát sợ sệt.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hỉ Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Con dâu tôi 4

“Ách..... Tô đào..... Năm một lớp hai.....” Đào Từ có chút hồi hộp, tay nắm chặt lấy góc áo Thẩm Mặc Trần không buông.

Tất nhiên là ánh mắt Sur Thái sao có thể bỏ qua được màn này, chỉ nheo mắt nhìn cô bé “Học sinh mới? Buổi sáng vừa mới khai giảng đón chào học sinh mới, không phải đã nói là trường học lấy chuyện học tập làm chuyện chính hay sao? Chủ nhiệm lớp em là ai?”

“Thầy Triệu Quảng...” Giọng của Đào Từ bé như tiếng mũi kêu.

“Thầy Triệu?” Diệp Tuyết Sur Thái nghĩ nghĩ, hai mắt sáng ngời có thần nhìn hai bạn nhỏ “Thầy Triệu thì cô biết, thường ngày anh ta quá hiền lành, đối với những hành vi này của học sinh đôi khi cũng không hỏi đến, nhưng mà cô đây thì không giống như thế, nếu hôm nay bị cô bắt được hai đứa, vậy thì ngày mai cô mời ba mẹ các em đến văn phòng gặp cô một lần.”

“A?” Đào Từ có chút ngoài ý muốn nhìn cô giáo.

Thẩm Mặc Trần không nói gì, vẻ mặt vẫn cứ bình tĩnh như thường.

“A cái gì mà a? yêu sớm cần phải bóp chết từ hạt mầm.” Diệp Tuyết Sur Thái hung hăng trợn mắt liếc hai bạn nhỏ, nhìn Thẩm Mặc Trần nói “Em cũng mời ba mẹ đi theo, đừng nghĩ rằng em là người học đứng đầu khối thì cô sẽ vờ như không thấy, cũng bởi vì em là người ưu tú cho nên ở điểm này cần phải chú ý hơn, hai đứa còn nhỏ, nói chuyện yêu đương sẽ phân tâm đến lúc đó lại không còn đầu óc để học tập, các em không phải làm ba mẹ mình thất vọng sao?”

“đã biết.” Thẩm Mặc Trần bắt đầu có chút không kiên nhẫn “Ngày mai đúng giờ ba em sẽ đến văn phòng gặp cô, bây giờ chúng em xin đi trước.”

“....” Diệp Tuyết Sur Thái còn chưa kịp phản ứng, Thẩm Mặc Trần đã túm lấy Đào Từ đang hóa đá tại chỗ trực đi rồi đi.

“Bây giờ chỉ là đứa trẻ!!!” cô bắt đầu dĩ thời dài, thường ngày cũng nghe được thật ra Thẩm Mặc Trần rất khó gần, không nghĩ tới lại là đứa trẻ có cá tính như vậy, buổi sáng nhìn cậu đọc diễn văn, bộ dạng như gió xuân thổi vào mặt thì ra lại ngăm lạnh lùng như vậy.

Đào Từ trong lòng sợ hãi mà đi theo Thẩm Mặc Trần, căn bản không biết được sau khi họ rời đi, toàn bộ khối lớp hai đều như nổ tung, Thẩm Mặc Trần có bạn gái, hơn nữa còn bị Diệp Tuyết Sur Thái bắt được, giống như gió xuân thổi vào đồng hoang, thổi bay toàn khối...

“Chồng ơi, làm sao bây giờ?” Đào Từ rưng rưng khóc nhìn Thẩm Mặc Trần, hôm qua sau khi ba đến báo danh cho cô xong liền đi công tác, mẹ thì mấy ngày trước đã không có ở nhà, bây giờ chỉ có mình cô ở nhà, cơm chiều thì vẫn đến nhà Thẩm Mặc Trần cùng ăn, cũng may phòng khách hai nhà thông nhau, qua lại bất quá chỉ tốn chút công sức mở cửa.

“Làm sao bây giờ cái gì?” Thẩm Mặc Trần đang ngồi trên bàn học, đang làm bài tập toán.

“thì chuyện mời ba mẹ lên trường đó, nhưng ba mẹ em đều không có ở nhà.” Đào Từ bẽ bẽ ngón tay, đáng thương nói.

“À.” Thẩm Mặc Trần vẫn cứ như thường gạt đầu, sau đó liền tiếp tục làm bài tập, hoàn toàn không có ý nói chuyện nữa.

“Này, anh quan tâm em một chút đi, nếu không phải anh bảo em hôm nay tan học thì đến lớp anh chờ anh cùng về, chúng ta cũng sẽ không bị Diệp Tuyết Sur Thái gì đó bắt được a..”

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hỉ Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Con dâu tôi 5

Đào Từ duỗi tay chọc chọc cánh tay Thẩm Mặc Trần.

“Ừ.” Thẩm Mặc Trần trả lời cho có, tiếp tục làm bài tập của cậu.

“Ừ cái gì mà ừ?” Đào Từ hỏi mãi không tha.

“Em làm xong bài tập rồi à?” Thẩm Mặc Trần liếc mắt nhìn cô, nhú mày hỏi.

“Hôm nay ngày đầu đi học, làm gì có bài tập.” Đào Từ bị cậu trừng cho chột dạ, ôm ôm gối nhỏ dịch ra ngoài một chút.

“À.” Thẩm Mặc Trần lại không để ý đến cô.

Đào Từ có chút buồn bực, người này, thường ngày không để ý đến mình còn chưa tính, bây giờ là lúc có chuyện sống chết thế này, vậy mà còn không đếm xỉa gì đến mình.

Có điều Đào Từ cũng chỉ dám tức giận Thẩm Mặc Trần ở trong lòng chứ không dám thể hiện ra mặt, cô còn muốn mặt mỗi ngày đều dày mặt lên xuống trên cái yên xe của Thẩm Mặc Trần đi học nhà.

Nghĩ nghĩ, Đào Từ cảm thấy cứ nhìn chăm chăm người ta như vậy là cách có thể dùng được.

cô đem gối ôm trên tay ném lên trên giường, bò đến bên bàn học của Thẩm Mặc Trần, đôi tay chống cằm, đôi mắt không chớp không nháy nhìn cậu chăm chăm.

Thẩm Mặc Trần thấy cô đột nhiên nhảy đến bàn học của mình, liền nhướn mắt mình cô một chút, thấy cô vẫn như bình thường nên lại tiếp tục làm bài.

Khuôn mặt nhỏ trắng nõn của Đào Tử do ánh sáng của đèn bàn chiếu vào nên càng thêm trong suốt, đôi mắt to long lanh ẩn hiện điểm tinh ranh

Ai.. Mình đã chăm chăm nhìn anh ấy, vậy sao anh ấy lại không có chút phản ứng nào hết vậy?

Đào Tử có chút buồn bực, nhìn Thẩm Mặc Trần không chút tùy tiện qua loa làm bài tập, lông mi dưới ánh đèn tạo ra một râm thật dài, bờ môi của cậu hé mở, ngón tay thon dài cầm lấy bút bi, nhanh chóng viết công thức tính toán kết quả.

“Xong rồi.” Thẩm Mặc Trần nhìn sơ qua bài tập mình vừa làm, rồi khép lại, cho vào cặp sách, thấy Đào Tử cứ kiên trì không ngừng mà bò trên bàn học của mình, liền có chút buồn cười nhìn cô “Rốt cuộc là em lo lắng cái gì chứ?”

“Ngày mai không có ba mẹ lên trường a.” Đào Tử có chút bất đắc dĩ mà tròn tròn mắt, cảm thấy mình đã nói rất nhiều lần rồi mà một câu anh cũng không nghe lọt.

“Vậy thì lại làm sao?” Thẩm Mặc Trần nhìn cô, thuận miệng hỏi.

“....” Đào Tử lập tức nước mắt đầy mặt, chẳng lẽ não bộ của mình không thể theo kịp anh sao, anh thật sự không phải là người ngoài hành tinh chứ?

Cái gì mà nói lại làm sao vậy, Diệp Tuyệt Sur Thái muốn cô mời ba mẹ đến, ba mẹ cô không có nhà sao đi được, anh vậy mà lại hỏi mình lại làm sao vậy????

Đại khái là thái độ của Đào Tử quá mức bị phản hơn nữa thấy chết không sờn, Thẩm Mặc Trần rốt cuộc nhin cười không được.

“Sợ cái gì, ngày mai ba anh không có lớp, để ba đi là được rồi, từ nhỏ đến lớn anh còn chưa có bị mời ba mẹ lên trường lần nào a.” Thẩm Mặc Trần tiện tay đảo đảo giá CD bên cạnh bàn học, lấy ra một cái cho vào máy tính, âm nhạc nhẹ nhẹ lập tức lấp kín phòng.

“...” Đào Tử thấy chung quanh đầu mình có rất nhiều ngôi sao nhỏ đang bay vòng vòng.

Ai có thể nói cho cô biết, Thẩm Mặc Trần là đang nói cái gì không, anh thật là đang cùng mình nói chuyện về nhà mời ba mẹ lên trường sao, vì cái gì mà cô hoàn toàn không theo kịp suy nghĩ của anh vậy.

“Vừa rồi anh có nói qua với ba, ba lần đầu tiên bị mời lên phòng giáo vụ, ha... nói cách nào ta, nhìn giống như là đang rất vui mừng thì phải...”

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hỉ Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 56: Con dâu tôi 6

Thẩm Mặc Trần véo cằm, như có suy nghĩ nhìn nhìn Đào Tử, vẻ mặt nhạt nhẽo nói “Dù sao thì anh thấy ba thật sự là rất vui mừng đó, còn vỗ ngực đảm bảo với anh, cam đoan nói là ba tuyệt đối sẽ giải quyết được tất cả.”

“Cái đó... Ý của anh là...” Đào Tử giống như có chút hiểu ra cậu đang nói cái gì.

“Dù sao ba mẹ em cũng không có nhà, để cho ba anh đi thay cũng được, ba nuôi không phải là ba sao...” Đôi mắt đen của Thẩm Mặc Trần lóe lên một tia sáng.

“Được không á?” Đào Tử vẫn là có chút không yên tâm.

“Ba mẹ sao... Ba của anh cũng coi như là người lớn nhà em mà.” Thẩm Mặc Trần rất là chắc chắn gật đầu, trong giọng nói lại chân thật rất đáng tin lập tức đáng tan đi lo lắng của Đào Tử.

Ngày hôm sau, tại văn phòng giáo vụ.

Diệp Tuyệt Sur Thái nhìn Thẩm Mặc Trần và Tô Đào đứng trước mặt mình, lại nhìn thoáng qua giáo sư Thẩm đang đứng phía sau hai bạn nhỏ “anh là...?”

“À, tôi là ba của Thẩm Mặc Trần.” Giáo sư Thẩm vẻ mặt tươi cười mà tự giới thiệu, trong lòng kỳ thật rất là kích động, nhiều năm như vậy rồi, con trai của anh luôn có thành tích ưu tú không có gì dễ chê trách, trước nay cũng không gây chuyện thị phi, mắt thấy đồng nghiệp của mình cứ hai ba ngày lại bị giáo viên trong trường gọi lên mắng vốn, còn mình trước giờ chưa được thử qua cảm giác bị mời đến, có câu nói rất đúng phụ huynh không được bị mời

lên mắng vốn thì đều là chưa đủ.

Giáo sư Thắm cảm thấy mình nhiều năm như vậy ở trong mắt giáo viên của Thắm Mặc Trần hầu như không hề tồn tại, cái này làm cho anh cảm thấy thật sự thất bại.

Cho nên ngày hôm qua, Thắm Mặc trần nói với anh, giáo viên trên trường muốn anh đến gặp một lần, anh liền kích động nhận lời, ngay cả hỏi lý do anh cũng không hỏi, chỉ là thằng nhỏ chỉ nói ba mẹ Đào Từ không có ở nhà, muốn anh thuận tiện thay ba mẹ bé đi một lần, giáo sư Thắm càng cao hứng hơn, rốt cuộc có thể trải qua cảm giác bị giáo viên mời lên rồi...

“anh là giáo sư Thắm, tôi có nghe qua.” Diệt Tuyệt Sư Thái đỡ đỡ mắt kính trên mũi, đánh giá anh nói “Đứa con trai của anh thành tích rất tốt, tôi đã xem qua lý lịch của em ấy, nhà anh cũng là gia đình tri thức, lần này mời anh đến chính là muốn cùng anh thảo luận vài chuyện, con trẻ trong giai đoạn trưởng thành cũng trải qua một số vấn đề cần thiết, tôi biết công việc của anh tương đối bận rộn không thể quan tâm đến con trai được nhiều, tuổi này các em ấy rất dễ bị hấp dẫn nhiều mặt.”

“Dạ dạ...” Giáo sư Thắm vui cười hơn hờ nghe Diệt Tuyệt Sư Thái dông dài, vẻ mặt rất cẩn thận nghiêm túc nghe dạy bảo.

“Đương nhiên, chuyện này cũng không phải mỗi mình con trai anh sai, tục ngữ có câu một cây làm chẳng nên non, cho nên tôi mới mời ba mẹ hai bên đến đây một chuyện.” Diệt Tuyệt Sư Thái nâng tay lên, nhìn đồng hồ, nghi hoặc hỏi Đào Từ “Ba mẹ của em sao còn chưa đến?”

“Em...” Đào Từ đang định mở miệng nói, giáo sư Thắm đã bước lên nói trước “Tôi chính là ba của con bé.”

“....” Lúc này đến lượt Diệt Tuyệt Sư Thái kinh ngạc, cô sững sờ hồi lâu, mới lấy lại tinh thần, hỏi lại “anh không phải là ba của Thắm Mặc Trần sao?”

“Đúng, mà tôi cũng là ba của Tô Đào.”

“Hai đứa nhỏ là anh em sao?” Diệt Tuyệt Sư Thái nhìn qua gương mặt của Thắm Mặc Trần cùng Tô Đào, hai đứa nhỏ này nhìn cũng không thấy giống nhau chút nào.

“không đúng, không đúng, Thắm Mặc Trần là con trai tôi, Tô Đào là con dâu tôi.” Giáo sư Thắm mang vẻ mặt đắc ý nhìn Diệt Tuyệt Sư Thái mà giới thiệu.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hỉ Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Con dâu ta 7

“....” Diệt Tuyệt Sư Thái vẻ mặt quái dị nhìn chằm chằm giáo sư Thắm hồi lâu, trầm mặc lại trầm mặc.

một lúc sau, cô cũng mở lời dò hỏi “Giáo sư Thắm có biết lý do tôi mời phụ huynh đến không?”

“A?” Giáo sư Thắm làm như không nghĩ đến Diệt Tuyệt Sư Thái lại hỏi đến vấn đề này, nhất thời ngây người, lại nghĩ một chút, hôm qua thật sự là Thắm Mặc Trần không có nói lý do với mình vì sao đến phòng giáo vụ, vì vậy ngượng cười “Cái này, Trần Trần không nói với tôi...”

Diệt Tuyệt Sư Thái hít sâu một hơi, cố gắng ổn định tâm trạng của mình, vô cùng nghiêm túc mà nói với giáo sư Thắm “Lần này tôi mời anh đến, nguyên nhân chính là hai đứa nhỏ có dấu hiệu yêu sớm.”

“Cái gì? yêu sớm?” Giáo sư Thắm mặt đầy kinh ngạc nhìn cô.

Diệt Tuyệt Sư Thái rất là vừa lòng với phản ứng này của giáo sư Thắm, bụng chén trà trên bàn, nhenhàng uống một ngụm.

“cô giáo, cô làm rồi, hai đứa nó khi nào mà yêu sớm chứ, đều là vợ chồng già mười mấy năm rồi.” một tay giáo sư Thắm ôm lấy vai của con trai, còn tay kia ôm lấy vai con dâu.

“Phụt!!” Diệt Tuyệt Sư Thái vừa mới uống trà tới miệng liền phun ra hết.

“anh vừa rồi...nói cái gì?” Vẻ mặt Diệt Tuyệt Sư Thái đầy hoảng sợ nhìn giáo sư Thắm trước mặt, nhiều năm rồi cô là lần đầu tiên đứng trước mặt phụ huynh lại cảm nhận được cảm giác bất lực như thế này.

“A, cô giáo, cô còn chưa biết, hai đứa nhỏ này, khi Đào Từ vừa mới sinh đã dính thân rồi, Đào Từ là con dâu nhà chúng tôi, tình cảm của tụi nhỏ cũng đã mười mấy năm rồi.” Vẻ mặt tươi cười của giáo sư Thắm nhìn cô giáo, lại đưa tay vỗ về đầu Đào Từ, lại nói “Đào Từ năm nay mới bao lớn, hai đứa nhỏ nói chuyện yêu đương, này cũng đâu coi là yêu sớm được.”

“Giáo sư Thắm...anh ...anh....” Diệt Tuyệt Sư Thái run rẩy đôi tay, trong miệng cứ ‘anh’ cả buổi trời cũng không nói được hết câu.

Ừm, Thẩm Mặc Trần rất vừa lòng nhìn phản ứng của Diệt Tuyệt Sư Thái khỏe mỗi khẽ cười nhạt một cái.

Đào Tử có chút không nỡ.

“Giáo sư Thẩm, hai đứa nhỏ chưa thành niên, ba mẹ ép duyên đó là chuyện của chế độ xã hội cũ, tương lai hai đứa còn rất dài, bọn nhỏ cũng có suy nghĩ của mình, huống chi, bây giờ hai đứa vẫn còn là học sinh, hết thầy đều nên lấy việc học làm trọng.” Diệt Tuyệt Sư Thái tận tình khuyên bảo với giáo sư Thẩm

“Tôi lại thấy hai đứa nó lại rất hài lòng lẫn nhau đó.” Giáo sư Thẩm nhìn qua hai đứa nhỏ trước mắt, mấy năm nay tình cảm của hai đứa, bốn người làm cha mẹ đều đã nhìn thấy ghi vào lòng rồi.

“Chỉ là bây giờ, tương lai, tương lai là thì sao?” Diệt Tuyệt Sư Thái vẫn như cũ chưa từ bỏ ý định.

“Tương lai cũng không thay đổi.” sự kiên nhẫn của Thẩm Mặc Trần có hạn, đứng ở đây một chút cũng đã là cho cô đủ mặt mũi rồi, mắt thấy cô giáo càng ngày càng nói dài dòng, cậu không kiên nhẫn cắt ngang lời cô.

“Ách?” Đào Tử có chút ngốc nhìn Thẩm Mặc Trần, anh ấy nói tương lai cũng không thay đổi, đây là một lời hứa hẹn sao?

Thẩm Mặc Trần nhìn đồng hồ trong phòng giáo vụ, đuổi tay ra nắm lấy tay Đào Tử, nhú mồm nói “đi thôi, đi học thôi, ba, chuyện ở đây nhờ ba.”

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hi Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Con dâu tôi 8

nói xong, liền kéo Đào Tử đi thẳng ra cửa phòng giáo vụ.

“Các em...” Diệt Tuyệt Sư Thái ở sau lưng tức giận thờ dốt.

“cô giáo, đừng nóng giận, tôi sẽ cùng cô nói về chuyện tảo hôn của hoàng đế trong lịch sử...” Sau đó giọng giáo sư Thẩm không nhanh không chậm nói ra, hôm nay, dù sao buổi sáng anh cũng không có lớp, cũng có thời gian tặng cho Diệt Tuyệt Sư Thái một bài lịch sử nổi tiếng đi.

Sau lại nghe nói, buổi sáng ngày hôm đó, không biết giáo sư Thẩm cùng Diệt Tuyệt Sư Thái đóng cửa đàm đạo trong bao lâu, chỉ biết là từ đó về sau, giảng hồ không còn Diệt Tuyệt Sư Thái trong truyền thuyết nữa, đối với chuyện nam nữ sinh có chút động lòng, cô giáo cũng bắt đầu nhắm mắt mở một mắt, mắt điếc tai ngơ.

Có điều buổi sáng ngày hôm đó, hình ảnh Thẩm Mặc Trần lôi kéo nắm tay Đào Tử từ phòng giáo vụ đi ra, bị rất nhiều bạn học nhìn thấy, sau đó tin tức lại như gió xuân thổi vào đất liền, truyền đi khắp trường.

Đào Tử cũng không biết được rằng ngày thứ hai sau khai giảng cô đã trở thành người nổi tiếng toàn trường, sau khi từ phòng giáo vụ đi ra, về mặt rất thoải mái mà trở về lớp học của mình.

Giờ học còn sớm nên chưa bắt đầu, nhưng cơ bản là các bạn học đã đến đủ, có một vài bạn đến trễ, cũng nghe nói chuyện vừa rồi kích động lòng người, trở lại lớp học liền âm ỉ lan truyền, toàn bộ lớp học như muốn nổ tung.

Cho nên khi mà Đào Tử vừa xuất hiện trước cửa lớp, thì vốn dĩ lớp học đang rất ồn ào lập tức liền yên lặng, ai cũng nhìn Đào Tử với ánh mắt tò mò.

“Ách...” Đào Tử bị các bạn nhìn có chút không được tự nhiên, vội vàng đi đến chỗ ngồi của mình, vừa mới ngồi xuống, đã bị Triệu Tuyết lôi kéo cánh tay nhỏ giọng hỏi “Đào Tử, bạn cùng với Thẩm Mặc Trần kia thật sự đang nói chuyện yêu đương hả?”

“Cái này...” Lời đồn đãi với tốc độ cao bao nhiêu vậy???

“Nghe nói Thẩm Mặc Trần lúc đang ở phòng giáo vụ, cũng vẫn nắm tay bạn, thái độ ngoan cường chống cự Diệt Tuyệt Sư Thái!!!!” Thái độ Triệu Tuyết thật sự vô cùng kích động, tựa như là chính mình tận mắt chứng kiến.

“không cần nói quá vậy chứ!” Đào Tử nhớ lại chuyện ở phòng giáo vụ, Thẩm Mặc Trần với vẻ mặt lạnh nhạt như vậy, cái gì mà nắm chặt tay này nọ chứ, điều là do các bạn tưởng tượng đi?

“Hai bạn rốt cuộc là quen biết thế nào?” Lòng hiếu kỳ của Triệu Tuyết như chồi non từ lòng đất nảy nở đón ngày xuân, sinh mệnh ngoan cường mà hướng đến ánh mặt trời để sinh sôi.

“Chuyện này...” Đào Tử gãi gãi đầu mình, quen biết như thế nào? cô từ lúc có trí nhớ là đã biết Thẩm Mặc Trần rồi.

“Chào các em, bắt đầu vào học nào.” không biết khi nào, thì thầy Triệu Quang đã vào lớp, tùy tiện đem sách ngữ văn đặt trên bàn, bắt đầu hướng dẫn mọi người đọc theo.

Triệu Tuyết thè lưỡi với Đào Tử, nhanh cầm lấy ngữ văn bắt đầu đọc.

Quả Đào không biết có phải do tâm lý hay không, cảm thấy trong cả tiết học, ánh mắt thầy Triệu cố ý vô tình mà liếc nhìn mình, làm hại cô cả tiết học ngữ văn, ngồi thật ngay ngắn, dùng hết sức mà đọc.

Cuối cùng cũng hết giờ học, Đào Tử đứng dậy tính đi toilet, lúc đi ngang qua người thầy Triệu, thầy cười hi hi nhìn Đào Tử, dùng giọng nhỏ đến nỗi giống như chỉ có thể để hai người nghe được “Con dâu? Ha?”

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hi Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Đào tử xấu hổ 1

Đào Tử che mặt, chạy trốn chết.

Chờ đến lúc tan học, Đào Tử mới nhớ tới, ngày hôm qua thầy Triệu có nói ai muốn học tiết tự học buổi tối thì hôm nay đến đăng ký, nhưng ba mẹ lại không có nhà, Đào Tử nghĩ tới nghĩ lui, nghĩ căng cả da đầu, đi đến lớp học của Thẩm Mặc Trần một chuyến.

Có điều là mới chỉ có một ngày ngắn ngủi, toàn bộ năm lớp hai đều biết mặt Đào Tử.

Hôm nay Đào Tử lúc đi từ cầu thang lên, thường xuyên có người cười hi hi, còn chỉ vào cô rồi nói với người bên cạnh “Nhìn đi, đó là bạn gái của Thẩm Mặc Trần.”

Đào Tử liền cảm thấy áp lực nặng như núi.

Tới cửa lớp 2-2, Đào Tử còn chưa đứng vững thì bên trong liền có người nhìn Thẩm Mặc Trần nói “Thẩm Mặc Trần, bạn gái cậu đến tìm cậu.”

Thẩm Mặc Trần lúc ấy đang cúi đầu làm bài, nghe nói vậy liền ngẩng đầu xoay ra cửa nhìn liền thấy Đào Tử tay chân đang luống cuống đứng bên ngoài.

“Sao vậy?” Cậu mặc kệ những tiếng huýt sáo trong lớp, thản nhiên đi ra ngoài.

“Thầy chủ nhiệm lớp em nói là chúng em có muốn đăng kí lớp tự học buổi tối hay không...” Đào Tử đột nhiên có chút hối hận khi đến hỏi Thẩm Mặc Trần, rốt cuộc anh ấy cũng đâu phải phụ huynh đâu...

“không đi.” Thẩm Mặc Trần rất bình tĩnh phun ra hai chữ.

“A?” Đào Tử ngẩng đầu nghi hoặc nhìn cậu.

“anh không đi, em cũng không cần đến.” Thẩm Mặc Trần cau mày, bình thản giải thích.

“Như vậy, đi thi sao...”

“Nếu em muốn đi, tan học cũng không ai đến đón em đâu.” Thẩm Mặc Trần nó xong liền đi thẳng vào lớp.

Đào Tử thật muốn ~~đi~~ mà đứng tại chỗ, đang đấu tranh tư tưởng một cách kịch liệt, rốt cuộc cũng chọn cách có xe đưa đón miễn phí.

Khúc nhạc đệm nhỏ ngày khai giảng cũng nhanh đi qua, là học sinh thì cuối cùng cũng lấy việc học làm trọng, bận rộn học hành, chuyện bát quái kinh thiên động địa này, cũng dần bị sách vở đè ép đi mất.

Sau khi lên sơ trung, mấy tháng ngắn ngủi, thân thể Đào Tử hình như cao lên không ít, khuôn mặt vốn tròn tròn cũng dần dần thon thả, cái miệng anh đào nho nhỏ hay cười, đôi mắt xinh đẹp long lanh, cả người càng thêm vẻ yếu ớt động lòng người.

Các bạn nam trong lớp giống như nhận ra Đào Tử đang thay đổi, liền thầm thích Đào Tử ngày càng đông, còn có người lên lút mỗi ngày đặt một hộp sữa tươi vào học bàn của cô.

Đào Tử thấy thật kì quái, sao học bàn của mình lại có thật nhiều đồ ăn, nhưng lại cũng không thấy ai đặt vào cả.

Triệu Tuyết không tìm không phôi, cười vui vẻ giúp Đào Tử nhận hết, theo lời cô nói thì đồ miễn phí không ăn, đây chính là do Đào Tử nhà mình dựa vào

sắc đẹp bản thân mà có đồ ăn.

Hôm nay lúc tan học, Thẩm Mặc Trần vừa làm bài vừa đợi Đào Từ đến tìm, chỉ là bạn học đều đã về nhà hết, nhưng Đào Từ thì chưa có đến.

Thẩm Mặc Trần nhủ mầy, giờ tay nhìn đồng hồ, dù cho ngày thường thầy của nhiệm có nói thêm một chút thì cũng đã sớm tan lớp, Đào Từ cũng nên đến rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hi Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Đào tử xấu hổ 2

Nghĩ ngợi một hồi, cuối cùng vẫn là đem vở bài tập cùng mấy cuốn sách khác trên bàn cho vào cặp. Thẩm Mặc Trần liền xách cặp đi xuống khỏi lớp một.

Mấy phòng học dưới lầu đã sớm tắt đèn, lại nói, lớp một đi lớp tự học buổi tối rất ít, cũng không có mấy người. Thẩm Mặc Trần cay mầy nhìn lớp học vắng vẻ, chân bước nhanh hơn lên lầu ba.

đi đến lớp 1-2, lớp học của Đào Từ vẫn còn sáng đèn, Thẩm Mặc Trần thở phào nhẹ nhõm, đi thẳng vào bên trong.

Trong lớp đã không còn ai, chỉ còn mỗi Đào Từ đang thấp thòm lo âu ngồi trên ghế.

“Sao còn chưa về?” Thẩm Mặc Trần đi đến trước mặt cô, nắm lấy cặp sách của cô trên bàn lên, định xoay người đi, liền nghe được giọng nói nhỏ nhỏ mà mang theo tiếng khóc nức nở.

“Chờ một chút.”

“Sao vậy?” Nghe giọng cô có điểm không thích hợp, cậu đi lại gần cô, nhìn cô hỏi.

Đôi mắt ngập nước của Đào Từ giống như có chút nước còn đọng lại, khuôn mặt thường ngày luôn hào, hôm nay nhìn lại có chút tái nhợt, cái miệng anh đào nhỏ nhắn cũng không có chút máu.

“Em không khỏe hả?” Thẩm Mặc Trần đưa tay nhẹ nhàng sờ lên trán cô, thấy nhiệt độ bình thường, cũng không có nóng.

“không phải...Em...Em...” Đào Từ có chút xấu hổ, ngập ngừng không biết mở miệng làm sao, lại nhìn ánh mắt dò xét của Thẩm Mặc Trần, đấu tranh hồi lâu cuối cùng Đào Từ cũng nhỏ giọng chịu nói ra “Cái kia của em đến...”

không khí giữa hai người bỗng yên lặng một mảnh.

Đào Từ cuối đầu không dám nhìn Thẩm Mặc Trần, vốn dĩ khuôn mặt nhỏ nhắn vốn dĩ tái nhợt thì lúc này lại đỏ bừng lên.

“À...” Giọng nói trầm thấp nhàn nhạt của cậu vang lên, giống như lập tức gạt bỏ bất an lo lắng của Đào Từ.

Trước mắt Đào Từ đột nhiên có một cái áo, là áo khoác của Thẩm Mặc Trần.

“Cột lên đi, che lại một chút.” Về mặt Thẩm Mặc Trần rất bình thường, một chút cũng không có xấu hổ như Đào Từ.

Đào Từ do dự một chút, rồi nhận lấy áo khoác của cậu, quấn lại bên hông, chặt đến nỗi hằn lên.

“đi thôi.” Thẩm Mặc Trần vươn tay ra, nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn có chút lạnh lẽo của Đào Từ.

Hơi ấm từ bàn tay truyền đến, làm cho lo lắng của Đào Từ lắng xuống, cô ngẩng đầu nhìn Thẩm Mặc Trần, cậu chỉ mặc một cái áo lông màu cà phê nhạt, bây giờ lại là mùa xuân, thời tiết còn chưa ấm lên, lúc sáng sớm hay tối muộn gì thì nhiệt độ cũng còn rất lạnh.

“anh không lạnh sao?” Đào Từ có chút không nỡ mà nhìn cậu.

“Ừ.” Thẩm Mặc Trần chỉ qua loa lên tiếng, không nói gì.

Ừm, là lạnh hay là không lạnh nhỉ?

Đào Từ lại bắt đầu tự hỏi, không biết được cái nào là phải, chỉ là nhìn Thẩm Mặc Trần yên lặng đạp xe, lại cảm thấy gió đêm mùa xuân thổi lên người mình rất lạnh, Đào Từ đưa tay nhẹ nhàng ôm lấy eo Thẩm Mặc Trần, đem khuôn mặt nhỏ của mình áp lên lưng cậu.

Đột nhiên cảm giác được ảm áp phả trên lưng mình, Thẩm Mặc Trần có chút khựng lại, khóe môi nở một nụ cười yếu ớt, từ từ, chậm rãi mà đạp xe chạy về nhà.

Về tới cửa Đào Tử vội vàng nhảy khỏi yên xe, vội vàng vàng chạy vào cửa, ngay cả câu chào cũng không nói.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hỉ Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Đào tử xấu hổ 3

Thẩm Mặc Trần nhướn mày, có chút buồn cười mà nhìn người nào đó đang chạy như con thỏ nhỏ, cũng không có chút hoang mang xe đạp đi cắt.

Sau khi chạy về nhà, Đào Tử lại một lần nữa chạy vội vàng vào phòng trên phòng dưới tìm kiếm, nhưng mà cũng không hề thấy một người mẹ nào ở nhà cả.

Mẹ Tô cùng Nguyệt Vi không có nhà, ba Tô cùng giáo sư Thẩm chắc giờ này cũng chưa tan tầm, Đào Tử có chút chán nản đứng ở phòng khách, tuy rằng trên sách giáo khoa sinh học hồi tiểu học có nói đến chuyện đến kỳ của phái nữ, nhưng mà thật ra thì cũng chưa có xảy ra trên bản thân mình, cho nên liền có cảm giác luống cuống tay chân.

Lúc Thẩm mặc Trần mở cửa đi vào, liền nhìn thấy Đào Tử ngây ngốc đứng trong phòng khách, trên eo còn quấn áo khoác đồng phục của mình

“Sao lại còn đứng ở đây? đi thay quần áo đi.” Thẩm Mặc Trần nhủ mày, cái khác không nói đi, chuyện thay quần áo là chuyện thường cũng biết.

Đào Tử ai oán mà quay đầu nhìn Thẩm Mặc Trần, trên gò má lại nổi lên hai rặng mây đỏ

“Em không biết phải làm gì....”

Thẩm Mặc Trần có chút cạn lời nhìn cô “Em chắc em là con gái chứ?”

“.....” Đào Tử bị câu nói của cậu là ghen hòng, giận dữ trừng mắt nhìn cậu một cái, hỏi ngược lại “Em không phải con gái, chẳng lẽ anh là con gái?”

Thẩm Mặc Trần cau mày, không đáp, trực tiếp lôi Đào Tử đi đến nhà tắm, từ trong ngăn tủ trong phòng tắm lấy ra một bao băng vệ sinh, đưa cho cô, nhướn mày nói “Cái này chắc là không cần anh dạy em cách dùng thế nào phải không?”

Đào Tử mặt mày đỏ bừng, chỉ hận trên mặt đất không có cái khe nứt, để cô chui vào.

Thẩm Mặc Trần đi ra ngoài, dạo trên ban công một vòng, lấy một bộ quần áo sạch sẽ đưa cho Đào Tử “đi tắm đi, sau đó thay quần áo sạch, còn quần áo dơ đưa vào máy giặt, không cần anh dạy em chứ?”

“...” Đào Tử liên tục lắc đầu, đỏ mặt nhận lấy quần áo, lại còn thấy bên trong có quần lót nhỏ của mình, cả người hoàn toàn bốc hơi rồi.

“A... Đúng rồi.” Thẩm Mặc Trần ngại cô chưa 洗 thì chưa thấy đủ đi, lại như không có gì mà nhìn cô nói “Nhớ đem áo khoác của anh ném vào máy giặt luôn nhé.”

Đào Tử... Ngay cả phản ứng cũng không có...

Thẩm Mặc Trần rất là hài lòng mà nhìn gương mặt Đào Tử đỏ đến độ có thể sánh với mặt Quan Công, nhưng khó mà lộ một nụ cười dịu dàng, nhìn cô “đã biết rồi, thì nhanh đi tắm đi, chẳng lẽ còn muốn anh giúp em xả nước?”

“không cần, không cần...” Đào Tử vội vàng mang quần áo trong tay đặt trên kệ, rồi đẩy Thẩm Mặc Trần ra khỏi cửa phòng tắm, trong miệng lí nhí “Để tự em làm là được rồi, em sẽ tắm, sẽ tắm...”

“Ừ.” Thẩm Mặc Trần gật đầu, quay lưng đi xuống dưới.

Đào Tử đứng dưới vòi tắm ấm nóng, có chút ngờ ngác nhìn nước đang trôi chảy trên người mình, trong lòng dâng lên một cảm giác rất khó nói, từ hôm nay trở đi, mình đã thành người trưởng thành? Cuối cùng cũng có thể thoát khỏi thân phận một đứa trẻ con?

Tắm xong, Đào tử đưa tay qua loa xoa xoa mái tóc ướt nhẹp của mình, thay một bộ đồ sạch sẽ đi xuống dưới, Thẩm mặc Trần đang ở phòng bếp, nghe thấy tiếng cô đi xuống, thuận miệng nói “hôm nay ba mẹ không về, nói chúng ta tự nấu ăn.”

Quay đầu lại nhìn thấy Đào Tử với mái tóc dài ướt đẫm, nhủ mày nói “Em sao không lau khô tóc đi?”

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hỉ Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 62: Đào tử xấu hổ 4

“Hả?” Về mặt Đào Tử không chút để ý, đi đến bên cạnh cậu, nhìn thứ đang nấu trên bếp nói “Ngày thường không phải chờ em làm à.”

“Bây giờ không phải thời kì đặc biệt của em hả?” Thẩm Mặc Trần bắt đắ dĩ mà tắt bếp, nắm lấy tay Đào Tử đem cô ấn vào ghế, sau đó tự mình đi lấy máy sấy lại đây, cầm điện đứng sau lưng giúp Đào Tử sấy khô tóc.

Luồng khí ấm áp từ máy sấy phả lên mái tóc dài của Đào Tử từng ngón tay của Thẩm Mặc Trần nhẹ nhàng xoa tóc cô, nghiêm túc mà cẩn thận, phòng khách yên tĩnh, chỉ có tiếng ù ù của máy sấy không ngừng.

Trong gương ở phòng khách, có hai bóng người, Đào Tử ngoan ngoãn ngồi trên ghế sofa, nhìn Thẩm Mặc Trần trong gương dịu dàng mà rất chăm chú, cảm thấy tất cả như mình đang mơ.

Thẩm Mặc Trần thường ngày sẽ có thái độ dịu dàng như vậy sao?

Là do mình hoa mắt sao?

Đào Tử đưa tay xoa mắt mình, lại nhìn vào gương, lại thấy Thẩm Mặc Trần vẫn dịu dàng như trước.

Giống như nhận ra sự khác thường của Đào Tử, cậu nghiêng đầu đến gần, nhỏ giọng hỏi “Sao vậy? Có phải anh sấy tóc làm đau em?”

Giọng nói dịu dàng như vậy, dường như một dòng nước ấm chậm rãi chảy trong lòng Đào Tử, làm cho Đào Tử cảm thấy có một loại cảm xúc không tên muốn bật khóc.

“không phải...” Đào Tử ngẩng đầu lên, nhìn người đứng bên cạnh mình, đôi mắt đen nháy sâu như không thấy đây, tựa như hồ nước yên tĩnh không chút gợn sóng, làm người không nhìn thấu, đoán không ra tâm tình.

“Vậy chứ làm sao? Em sao lại muốn khóc chứ?”

Đôi chân mày thanh tú của Thẩm Mặc Trần khẽ nhăn lại, nhìn gương mặt trắng nõn của Đào Tử, giống như trong lúc không hay biết, cô bé đã trưởng thành không ít, khuôn mặt bụ bẫm năm nào giờ đã có chút thay đổi, đôi mắt to tròn đen nháy long lanh, giống như hồ nước mùa xuân, trong lúc vô tình có thể làm lay động lòng người, cái mũi nhỏ cao vút thanh tú, đôi môi hồng nhuận, còn có mái tóc dài mình đang mân mê xoa loạn.

Thẩm Mặc Trần đột nhiên nhận ra rằng, thì ra Đào Tử chậm rãi dần trưởng thành.

“anh hôm nay... Sao lại tốt với em như vậy?” Đào Tử mở to cặp mắt vô tội, tràn đầy câu hỏi mà nhìn anh.

“Ngày thường anh không tốt với em sao?” Thẩm Mặc Trần nhướn chân mày hỏi ngược lại.

“Ách...” Đào Tử cảm thấy mình đã nói sai lời, có chút chột dạ mà cúi đầu, nhỏ giọng lầu bầu “Cũng không phải sao.....Ngày thường anh... có chút hung dữ á....”

“Hung dữ?” Thẩm Mặc Trần nhún nhún mày, cậu giống như không có nổi giận với Đào Tử.

“Chính là...Chính là...” Đào Tử đã bắt đầu nói năng lộn xộn, “Chính là thường ngày đâu có dịu dàng như vậy đâu...”

“A...” Thẩm Mặc Trần ý vị sâu xa mà nhìn cô, gương mặt trắng nõn kia bây giờ lại nổi lên hai đóa mây đỏ, không biết vì sao, cậu đột nhiên lại muốn làm cho cô đỏ mặt hơn chút nữa.

“Ngày thường, anh...Đôi với em không có dịu dàng sao?” Thẩm Mặc Trần cong lưng, đối diện gương mặt nhỏ nhỏ của cô, đôi mắt đen sâu hun hút nhẹ nhàng chớp động, nhìn thẳng vào đôi mắt của Đào Tử.

Đào Tử chỉ cảm thấy hoa mắt, gương mặt Thẩm Mặc Trần gần sát trước mặt mình, đôi mắt đen như ngọc, trông mắt lóe sáng.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hi Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **www.EbookFull.Net**.

Chương 63: Đào tử xấu hổ 5

Đào Tử chỉ cảm thấy hoa mắt, gương mặt Thẩm Mặc Trần gần sát trước mặt mình, đôi mắt đen như ngọc, trông mắt lóe sáng, chỉ nhìn thấy một cái liên chấn động lòng người, lông mi thật dài run rẩy, hơi thở trong trẻo lạnh lạnh của cậu trong nháy mắt bao trùm cả người cô.

không biết vì sao, đột nhiên Đào Tử cảm giác được hơi thở nguy hiểm.

“Ách...”

“Hử?” Giọng nói nhẹ nhàng mà xa xôi vang lên bên tai, như tiếng thở dài từ rừng rậm, trên gương mặt tuấn tú của Thẩm Mặc Trần liền mở ra một nụ cười nhẹ nhàng, ánh mắt đảo vòng chứa một tầng ánh sáng mong manh, làm người rung động.

Đào Tử thấy lúc mà mình đối mặt với Thẩm Mặc Trần, chưa từng có cảm giác hồi hộp đến như vậy, mắt thấy gương mặt đẹp đẽ của cậu đến càng lúc càng gần, đầu óc liền trở nên trống rỗng.

“Đào Tử...” Giọng nói của cậu như thôi miên người khác, nhẹ nhàng quanh quẩn bên người cô, “Trả lời anh, anh đối với em không dịu dàng sao?”

Đào Tử theo bản năng mà lắc đầu, nhìn gương mặt tuấn tú có chút ngạc nhiên liền nhanh miễn cưỡng bản thân gạt đầu.

“Dịu dàng... Dịu dàng...” Dịu dàng và anh không có nửa xu dính đáp với nhau á

Đào Tử trong lòng gào to nửa câu sau.

Thẩm Mặc Trần nhìn gương mặt nhỏ nhắn của Đào Tử càng ngày càng hồng, màu sắc trên mặt cô bé đã giống như quả táo chín, tươi đẹp ướt át, nhìn qua vô cùng ngon miệng mê người.

“Ừm, an ủi anh hả...” Thẩm Mặc Trần nhẹ chớp chớp mắt, ném máy sấy trong tay đi, ngược lại dùng ngón trỏ nâng cằm Đào Tử, ngón tay liền cảm nhận được mềm mại nhẵn mịn.

“Hả?” Đào Tử theo ngón tay cậu mà hơi ngẩng đầu lên, lòng đầy nghi vấn mà hỏi cậu, hôm nay sao mà Thẩm Mặc Trần lại đột nhiên trở nên... Kỳ quái như vậy?

“An ủi anh như vậy là muốn nhận trừng phạt...”

“Sao lại muốn trừng...” Chữ cuối còn chưa nói hết thì miệng đã chặn, môi cô đột nhiên nhận được ấm áp, cảm xúc mềm mại, mang theo hơi thở lạnh lạnh trong trẻo của cậu.

Ừ... Cánh môi của cô so với nhìn thì lại càng ngon miệng hơn rất nhiều.

Thẩm Mặc Trần nhẹ nhàng hôn cánh môi mềm mại của cô, hơi thở ấm áp nhẹ nhàng phả lên mặt cậu, mang theo hương vị ngọt ngào thiếu nữ, hay là do ngày thường cô hay ăn đồ ngọt...

Đào Tử chỉ cảm thấy từng đợt tê dại từ trên môi lan đến toàn thân, loại cảm giác dễ chịu, ngứa ngứa này hình như đã từng cảm nhận qua, nhịp tim trong nháy mắt đập nhanh hơn, vốn dĩ đầu óc trống rỗng, giờ phút này lại đột nhiên lấp đầy, cái hôn lần đó ở bãi biển, không phải là mơ?

Chỉ là cô chưa kịp nghĩ nhiều, Thẩm Mặc Trần đã thuận thế đẩy cô ngã xuống sofa, chặt chẽ ôm cô nằm xuống dưới, một nửa má tóc đã sấy khô dính bên người, một nửa còn lại ở sau đầu, bàn tay ấm áp của cậu xoa xuyên qua từng sợi tóc mềm mại của cô, nhẹ nhàng nâng đầu cô lên, đem khoảng cách của mình và cô kéo gần sát với nhau hơn.

Ánh mắt Đào Tử mê mẩn, tim đập nhanh đến nỗi muốn văng ra khỏi lồng ngực, loại cảm giác kỳ lạ này cô chưa từng trải qua.

Tay kia của Thẩm Mặc Trần nhẹ nhàng lấy eo của cô, cái lưỡi trơn nhẵn ấm áp cạy mở cái miệng anh đào nhỏ nhỏ nhắn của cô ra, lướt qua hàm răng, đánh thẳng vào lãnh địa của cô.

Ừm, làm cậu nhớ lại, cảm giác động lòng này so với một năm trước thật sự làm cho cậu chỉ thêm muốn đắm chìm trong đó.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hi Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Đào tử xấu hổ 6

Chờ đến lúc Thẩm Mặc Trần buông tha cánh môi của cô, Đào Tử vẫn cứ mê mẩn như cũ, chỉ là đôi mắt ngập nước kia tựa như một mảnh sương mù

mênh mông, khiến cho người nhìn phải, tim đập thành thịch.

Thắm Mặc Trần cong môi cười, dịu dàng hôn nhẹ lên môi cô, đưa tay mân mê từng chơi đùa từng lọn tóc của cô, buồn cười nói “Bị anh hôn đến choáng váng à?”

“Ừm.” Đào Từ mờ mịt gạt đầu, Thắm Mặc Trần là đang cười với mình sao?

“Đào Từ... Em có thể không cần... Đáng yêu.. Như vậy không?”

Thắm Mặc Trần cười cười mà đưa tay véo khuôn mặt cô, véo véo làm môi cô thẳng một đường

“Dạ.” Đào Từ có phần nghiêm túc gạt đầu.

“Haha...” Thắm Mặc Trần vô cùng sung sướng mà bật cười, cậu đem tay đang treu đùa mái tóc của cô, dịu dàng vén ra sau mang tai, lại hôn nhẹ lên gương mặt trắng nõn của cô một cái, treu chọc cô “thì ra, anh hôn như vậy có tác dụng làm thấp trí thông minh xuống, em là heo nhỏ hả?”

“Ừm...” Đào Từ lại chuẩn bị tiếp tục gạt đầu, sau đó mới có phản ứng, nhanh chóng lắc đầu, căm tức nhìn cậu nói “anh mới là heo nhỏ thì có.”

“Cuối cùng cũng lấy lại tinh thần.” Thắm Mặc Trần như là hôn đến nghiện, lại hôn hôn lên má mềm mại của cô thêm mấy cái, sau đó lưu luyến không dứt mới chịu đứng lên, đem mấy sậy mình ném vào một góc nhặt lên, nhét vào tay Đào Từ, nhướn mắt nói “Em sậy tóc cho khô nhanh đi, anh đi nấu cơm, đối sắp chết rồi.”

“Dạ.” Đào Từ rất ngoan ngoãn nghe lời, cầm mấy sậy tự hong khô tóc mình, ngồi trên sofa nhìn đáng vẻ bận rộn của Thắm Mặc Trần trong bếp, trong lòng thế nhưng lại rất là cảm động.

Ăn chiều xong, Thắm Mặc Trần đem bàn thu dọn sạch sẽ, liền giục Đào Từ đi làm bài tập, không nghĩ tới Đào Từ lại nhanh chân chạy vào phòng khách, quăng mình vào sofa, tiện tay lấy cái gối ôm, cầm điều khiển mở TV, nhìn cậu cười tủm tỉm “Bài tập hôm nay của em rất ít, em đã làm xong lúc ở trường rồi, để cho người ta xem TV lát đi...”

Thắm Mặc Trần nhìn cô một cái, không nói gì, đem cặp sách treo ngay cửa lấy đến, ngồi vào bàn ăn bắt đầu làm bài tập.

Bài tập lớp hai, chung quy cũng là toán, lý cùng anh ngữ, đối với Thắm Mặc Trần mà nói, liền đã biết giải cách nào, dùng công thức nào, nếu có mất thì chỉ mất thời gian tính toán thôi.

Đào Từ mở TV, đúng lúc xem gameshow, bị người dẫn chương trình chọc cho cười khanh khách không ngừng.

Thắm Mặc Trần ngẫu nhiên nhìn TV, lại nhìn nhìn Đào Từ, một công đôi việc đem bài tập từng bài từng bài làm hết.

Qua hồi lâu, toàn bộ phòng khách chỉ còn lại tiếng cười ồn ào của cửa TV, lại không có giọng cười ngọt ngào của Đào Từ vang lên, Thắm Mặc Trần ngẩn đầu, nhìn sang người trên sofa, không khỏi lắc đầu, xem gameshow mà cũng ngủ được.

Đem bút trong tay ném lên bàn, Thắm Mặc Trần đi đến sofa, nhìn Đào Từ, khuôn mặt đỏ lựng đã tan biến, bây giờ lại có chút nhợt nhạt, giống như có chút lạnh, toàn bộ cơ thể cô cuộn tròn lên.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hỉ Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Có người ghen tị 1

Thắm Mặc Trần chỉ có thể thờ dài một hơi, vòng tay bế cô lên, đi qua cửa thông phòng khách, ôm lên phòng cô.

nhẹ nhàng đặt Đào Từ xuống giường, Thắm Mặc Trần định đi ra, thì dường như Đào Từ cảm giác được ấm áp vừa quanh thân mình sắp rời đi, miệng kéo căng, nhẹ giọng nức nở thành tiếng.

Lại! Nữa! Rồi...

Thắm Mặc Trần dờ khóc dờ cười mà nhìn cô, cũng đã mười mấy tuổi mà sao cô vẫn cứ như hồi còn bé, khi đi ngủ một hai phải có người ngủ cùng mới chịu, bài tập cậu còn chưa làm xong hết đâu. Đào Từ nắm chặt góc áo cậu nói gì cũng không buông ra.

Thắm Mặc Trần có chút bất đắc dĩ nhìn cô, nhẹ nhàng đem tay cô hòa vào tay mình rồi nắm chặt lại, tay nhỏ nhỏ của cô lạnh lạnh, một chút ấm áp cũng không có, cậu nhủ mày, nhưn người kéo một cái chăn khác sang đắp cho cô.

Chỉ là qua nửa tiếng mà tay cô vẫn còn lạnh như trước.

Thẩm Mặc Trần đưa tay lên nhìn đồng hồ, đã hơn mười giờ đêm, thường ngày đến giờ này cậu cũng đã đi ngủ, do dự một lát, cuối cùng cũng nhẹ tay nhẹ chân leo lên giường, nằm bên cạnh cô.

Đào Từ tuy là ngủ rất say nhưng cảm giác rất nhanh nhạy, Thẩm Mặc Trần vừa mới nằm yên ổn, cô đã tự giác mà đem cả người lăn qua phía cậu.

Thẩm Mặc Trần đáng thương, bị bạch tuộc tám chân tên gọi Đào Từ quấn suốt một đêm.

Buổi sáng ngày hôm sau, vào lúc đại diện lớp thu bài tập toán, liền nhận ra Thẩm Mặc Trần vậy mà không có nộp bài, chuyện này rất hiếm lạ, giống như sao chổi Halley bảy mươi sáu năm mới đến thăm hỏi trái đất một lần.

Mà đối với ánh mắt nghi hoặc của đại diện môn toán, Thẩm Mặc Trần không chút nề nang ngập dài một cái, sau đó ngay cả vẻ mặt xin lỗi cũng không có mà hồ hững nói “đã quên mang theo rồi.”

“.....”

Cậu mà cũng quên mang bài tập theo sao?

Về mặt bạn đại diện môn toán có chút khó tin, lại cũng không hỏi tteeeps điều gì.

trên mặt Thẩm Mặc Trần đáng bộ ngủ không ngon lại thêm thái độ người sống chó đến gần, giống như quả bom hẹn giờ, nói không chừng lỡ tay chạm vào chốt mìn, liền đột nhiên nổ tan tành

Chỉ là lúc đại diện toán đi nộp vở bài tập có đem chuyện này báo lại, thầy dạy toán tuy rằng cũng có chút nghi hoặc nhưng lại không nói gì, so với thành tích của Thẩm Mặc Trần mà nói, đừng nói là quên ở nhà, liền ngay cả cậu không làm bài tập đi chăng nữa, thì thầy cũng không có bất cứ dị nghị nào.

Mặc dù sự thật thì Thẩm Mặc Trần chính xác là không làm bài tập

Đào Từ ngủ ngon cả đêm, đặc biệt là trong lòng luôn ôm một cái lò sưởi lớn ấm áp, bây giờ chính là tinh thần sáng láng, ngồi trên lớp nghe thầy giảng bài, thật ra thì tâm tư sớm lên lúc bay chạy không biết đến nơi nào.

cô còn nhớ rõ, đêm qua Thẩm Mặc Trần đối với mình rất là dịu dàng, tại sao buổi sáng sau khi thức dậy liền thấy cậu ấy nằm cạnh lại đang rất là tức giận nhìn mình?

Đào Từ vắt hết óc để nhớ lại, nghĩ tới nghĩ lui cũng nghĩ không ra câu trả lời, aizzz, đêm qua là lò sưởi thật rất ấm áp, cô chỉ là ôm có chút khít chặt, hình như mặt cô cọ cọ khắp nói, rốt cuộc thì cô đã chôn nào đắc tội Thẩm Mặc Trần đây...

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hi Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Có người ghen tị 1

Suy nghĩ của Đào Từ bay a bay, bay xa vạn dặm.

“Thầy Từ? Ngại quá, cắt ngang tiết của thầy một chút.” Cửa lớp đột ngột vang lên tiếng nói của thầy chủ nhiệm Triệu Quảng.

Toàn bộ ánh mắt của các bạn học đều nhìn ra ngoài cửa.

Thầy Từ cười cười, nhìn tình hình ngoài cửa, gật đầu nói “không có việc gì, mời thầy.” nói xong liền đứng nép sang bên cạnh.

Triệu Quảng nhanh chậm rãi đi vào, bước lên bục giảng, chỉ vào nam sinh đi theo sau mình nói.

“Các em thân mến, giới thiệu với các em một chút, đây là học sinh mới chuyển trường, bạn Lăng Vân.”

Đào Từ ngẩng đầu nhìn người bên cạnh thầy chủ nhiệm, đó là một nam sinh rất đẹp trai, đôi mắt hoa đào ngập nước, sáng trong, dường như là hoa đào ngày xuân nở rộ, một cơn gió nhẹ thổi qua, làm cho cánh hoa sơ rụng, làm người chần động, làn da trắng nõn, trong suốt không chút tí vết, giống như ngọc quý thượng đẳng, mang theo chút ánh sáng hiền hòa, mũi thẳng tắp, môi mọng luôn mỉm cười, làm cho người khác luôn thất ấn áp.

“Oa, Đào Từ, là soái ca đó nha, so với Thẩm Mặc Trần nhà bạn không kém hơn chút nào đâu.”

Triệu Tuyết trộm chọc chọc cánh tay Đào Từ, nhỏ giọng nói với cô.

“Ừ.” Đào Từ gật đầu, khách quan mà nói thì người bạn mới đến này cùng Thẩm Mặc Trần không thể phân cao thấp được, chỉ là trong lòng cô, Thẩm

Mặc Trần là máu thịt sớm đã dung nhập vào sinh mệnh của mình, cậu ấy đã là một bộ phận không thể rời bỏ khỏi cuộc sống của cô được.

“Chào mọi người, mình là Lăng Vân, rất vui khi được quen biết các bạn.” Nam sinh kia hơi mỉm cười, chớp mắt tựa hàng ngàn hàng vạn đóa hoa đua nở, làm người chói mắt.

Giọng nói cũng không trầm thấp, cũng chỉ là một đứa nhỏ lớp một sơ trung, còn đang trong thời kỳ vỡ giọng, nhưng giọng nói của cậu lại rất dịu dàng, nếu như không cẩn thận sẽ đi thẳng vào lòng người.

Các bạn học nữ trong lớp bắt đầu nho nhỏ thì thầm.

Thầy Triệu Quảng đảo một vòng, liền nói với Lăng Vân “Em ngồi sau Triệu Tuyết đi.”

Đào Từ qua đầu nhìn Triệu Tuyết, chỉ thấy hai mắt cô bạn đang tỏa sáng. Lăng Vân theo ánh mắt của thầy Triệu Quảng nhìn về phía Triệu Tuyết rất lịch sự cười cười với cô, sau đó tầm mắt quét đến Đào Từ bên cạnh, thái độ rõ ràng rất ngạc nhiên, sau đó liền âm thầm nhướn mày.

cô bạn này, mình đã tìm rất lâu, cuối cùng không nghĩ đến là có thể gặp được ở đây.

“Được rồi, Lăng Vân đến chỗ ngồi đi.” Thầy Triệu nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai Lăng Vân, ý bảo cậu về chỗ ngồi, sau đó nói với thầy Từ “Ngại quá, quấy rầy anh dạy học, xin mời anh tiếp tục a.”

“không sao.” Thầy Từ cười hiền lành, sau khi thầy Triệu rời đi liền tiếp tục giảng bài, nhìn xuống các bạn nhỏ bên dưới, cao giọng nói “Được rồi, bây giờ chúng ta mở trang một trăm bảy mươi hai, bạn Tô Đào, mời bạn đem đoạn đối thoại anh ngữ số hai đọc một lần.”

Đào Từ nhanh mở sách ra, sau đó cẩn thận đứng lên, nhìn qua đoạn văn thầy Từ nói, còn may, cơ bản đều hiểu, vì thế cao giọng đọc lên.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hi Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: Có người ghen tị 3

“Hi. Lucy, do you like s...” Đào Từ đọc đọc, lại đột nhiên ấp úng hồi lâu cũng chưa đọc ra chữ S kia.

“Straberry.” Lăng Vân ở phía sau nhỏ giọng nhắc cô.

“Hi, Lucy, do you like straberry?...” Đào Từ lại đọc tiếp nội dung sau đó, cuối cùng cũng một hơi đọc hết cả đoạn văn.

“Ừm, khá lắm, mời ngồi xuống.” Thầy Từ vừa lòng gật đầu.

Đào Từ nhẹ nhõm thở dài một hơi, lúc ngồi xuống, quay đầu về phía sau, gật đầu tỏ ý cảm ơn với Lăng Vân.

Lăng Vân chỉ cười tủm tỉm mà nhìn cô.

Chờ đến khi tan học, nháy mắt bên bàn của Lăng Vân nữ sinh chen chúc thành đám đông, từng bạn gáimột hai mắt tỏa sáng hỏi thăm Lăng Vân đủ các vấn đề.

“Lăng Vân, bạn từ trường nào chuyển đến đây vậy?”

“Lăng Vân, bạn học tiểu học trường nào á?”

“Lăng Vân, bạn là người ở tỉnh sao?”

Lăng Vân với vẻ mặt ấm áp mỉm cười, ngồi ở chỗ mình, nho nhã lễ độ mà trả lời tất cả câu hỏi.

Đào Từ đang nói chuyện cùng Triệu Tuyết, ngẫu nhiên nghe được Lăng Vân nhắc đến trường tiểu học, không khỏi tò mò mà quay đầu nhìn cậu hỏi “Mình cũng học trường tiểu học đó, chúng ta là bạn cùng trường á.”

Lăng Vân gật đầu, nhỏ giọng “Đào Từ, trước kia mình đã từng gặp bạn.”

“thật không, khi nào á?”

“ngày lễ kỷ niệm sáu mươi năm thành lập trường, lúc lớp múa các cậu biểu diễn tiết mục Hồ Thiên Nga.”

“...” Đào Từ囧 không thể nghĩ được là năm đó cô diễn vai một cây thông Noel, đến bây giờ còn có người nhớ.

“Oa, Đào Từ, bạn vậy mà có thể múa được Hồ Thiên Nga?” Triệu Tuyết với về mặt đầy sùng bái nhìn cô “Bạn diễn công chúa thiên nga hả?”

“Cái này...” Đào Từ gãi đầu, về mặt xấu hổ cười cười, nhìn Triệu Tuyết, không đành lòng nói “Chuyện cũ đừng nói nữa...”

“Vì sao á?” Triệu Tuyết mang về mặt khó hiểu nhìn cô, lắc lắc tay cô làm nũng “Đào Từ, bạn biết múa sao không nói với mình tháng sau chúng ta có buổi biểu diễn tạm biệt đội thiếu niên tiền phong, ba mình còn vì nghĩ tiết mục mà phiền não không thôi, nếu không bạn vót một vé giúp đi.”

“Hả?” Đào Từ nhìn Lăng Vân, lại nhìn Triệu Tuyết, do dự nghĩ rốt cuộc mình có nên nói rằng mình chỉ diễn vai một cây thông Noel hay không?

không ngờ được là Lăng Vân lại gật đầu, cười cười mà nhìn Triệu Tuyết nói “Mình có thể giúp bạn ấy đệm nhạc.”

“thật không?” Đôi mắt to tròn của Triệu Tuyết lập tức sáng lấp lánh lên “Lăng Vân, bạn biết chơi loại nhạc cụ nào?”

“Đương Cầm.”

“Oa, thật lợi hại nha!” Triệu Tuyết tùm lấy tay Đào Từ, về mặt khẩn cầu mà nhìn cô nói “Đào Từ, bạn giúp một cái đi, bạn học của chúng ta đều là người cuồng học tập, có sở trường đặc biệt cũng không nhiều lắm, ngẫu nhiên cũng chỉ là cờ vây, Taekwondo gì đó, không thích hợp biểu diễn trên sân khấu a.”

“Ách...Chỉ là hai năm nay mình không còn múa nữa, trình độ chỉ là tiểu học thôi...” Đào Từ có chút chột dạ mà nhỏ giọng, từ sau khi Thẩm Mặc Trần tốt nghiệp tiểu học, cô liền không đến lớp học múa nữa, mỗi ngày tan học đều đứng ở cổng trường đợi Thẩm Mặc Trần đến đón.

“không sao cả, chúng ta vẫn còn một tháng để luyện tập.” Lăng Vân cười tùm tùm nhìn Triệu Tuyết, hỏi cô “Tiểu Tuyết sẽ giúp bọn mình luyện tập chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hi Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Có người ghen tị 4

“Có, có...” Triệu Tuyết nghe Lăng Vân lại có thể gọi mình là Tiểu Tuyết thân thiết đến như vậy, tức khắc liền kích động vô cùng, liên tục gật đầu như giả vờ.

“Vậy thì quyết định như vậy đi.” Lăng Vân chớp chớp mắt nhìn Đào Từ.

“Ách...” Đào Từ sao lại tự mình cảm thấy như là không trâu bắt chó đi cày thế này chứ.

Trước khi tan học, Triệu Tuyết mang chuyện này nói với thầy chủ nhiệm Triệu Quảng một lần, không nghĩ là thầy lại gật đầu đồng ý ngay lập tức, tức tốc gào thét đem Lăng Vân cùng Tô Đào lên văn phòng, lời nói thăm thiết mà yêu cầu bọn họ nhất định phải biểu diễn thật tốt, cố gắng làm lớp về vang, sau khi tan học vào ngày mai, liền lập tức bắt đầu luyện tập.

Đào Từ trơ mắt nhìn cái cảm đầy đặn của thầy Triệu vì nói nhiều mà nhanh nên không ngừng đong đưa, chỉ là cô bé đang cảm thấy trong lòng không có chút gì động lại.

Sau khi đi ra từ văn phòng của thầy Triệu, ba người bọn họ đi song song với nhau, về mặt Đào Từ buồn rầu nhìn Triệu Tuyết cùng Lăng Vân nói “Chúng ta sẽ biểu diễn cái gì đây...”

“Đào Từ sẽ múa bài gì?” Đôi mắt sáng ngời hoa đào của Lăng Vân nhìn về Đào Từ, nói thật, năm đó bản thân cậu cũng chỉ thấy Đào Từ diễn vai một cây thông Noel, nhưng mà cậu nhớ rất rõ, cô giáo lớp múa lúc ấy là một cô giáo vô cùng xinh đẹp lại rất có tài năng, mặc kệ nói thế nào đi nữa, học sinh do cô dạy hẳn không kém đâu.

“Ách...” Đào Từ nghiêng đầu cẩn thận nhớ lại một chút, thật sự là năm đó chị xinh đẹp có dạy rất nhiều bài múa, nhưng suy cho cùng vẫn là đứa bé chơi nhiều hơn học, hơn nữa khi có Thẩm Mặc Trần chính mình mới tập luyện dang hoàng, cho nên mấy năm đó, mấy điệu múa học không ít cũng không nhiều, kiến thức cơ bản thật sự rất vững chắc, đương nhiên, để đạt được sự vững chắc đó thì mỗi lần sau giờ học múa cũng đều được chị xinh đẹp giữ lại phạt luyện tập cơ bản.

Lăng Vân thấy Đào Từ sắc mặt thay đổi liên tục, lại hỏi lâu không nói câu nào, không khỏi hỏi thử “Có phải là chưa nghĩ ra hay không?”

Triệu Tuyết với về mặt chờ mong nhìn Đào Từ.

“Cái này...Năm đó mình cũng không có luyện tập nghiêm túc, ngay cả kiến thức cơ bản còn chút siêu vẹo đi...” Đào Từ cười rộ một bộ vô tâm à...

“.....”

“Vây múa bài ‘Đôi Cánh Không Tước’ đi” Lăng Vân không có rối rắm như hai bạn nữ, thuận miệng liền nói tên một bài múa cho Đào Từ.

“Đôi Cánh Không Tước?” Đào Từ mở to đôi mắt ngập nước của mình, không thể tưởng tượng được mà nhìn Lăng Vân “Có làm không vậy, bài múa đó độ khó rất cao, bạn kêu mình múa sao?”

“ ‘Đôi Cánh Không Tước’ cũng được đó, Đào Từ, trước không phải bạn đã diễn công chúa thiên nga rồi sao, bây giờ lại diễn công chúa không tước, cũng rất đẹp a...” Triệu Tuyết nghe đề nghị của Lăng Vân, cũng cảm thấy không tệ, trong đầu liền lập tức hiện ra dáng vẻ Đào Từ đang mặc bộ váy không tước thật dài xoay tròn trên sân khấu.

“Công chúa không tước?” Đào Từ bắt đầu nhìn về mặt đầy hưng phấn của Triệu Tuyết, thật sự không ngờ tạt cho cô bạn một gáo nước lạnh “Với trình độ của mình, có thể múa được điệu gà con mổ thóc đã là không tệ rồi.”

“Gà con mổ thóc thì sao, không tước khi còn nhỏ so với gà con cũng có khác gì mấy đâu,” Triệu Tuyết đang coi là Đào Từ khiêm tốn, cười hi hi nhìn cô nói “Yên tâm đi, có mình với Lăng Vân ở đây, cho dù cậu có là gà con đi nữa, cũng sẽ được bọn tớ dạy dỗ từ gà con hóa thành phượng hoàng, đúng không, Lăng Vân?”

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hi Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69: Có người ghen tị 5

“Ừ...” Lăng Vân tùy ý gật đầu, đôi mắt hoa đào neho lại nhìn về bóng người đang ngồi nghỉ ngơi ở bên sân thể dục.

Người kia là ...Thẩm Mặc Trần?

Đào Từ nhìn theo ánh mắt của cậu, liền thấy được bóng dáng mảnh khảnh đỉnh đầu kia, trên sân thể dục các bạn học đang chạy qua lại, thực hiện những thao tác mà thầy giáo hướng dẫn, giống như cảnh vật chuyển động mà chỉ duy nhất Thẩm Mặc Trần yên lặng ngồi nơi đó.

“Ê, Đào Từ, sao chồng bạn lại ngồi yên ngoài sân vậy, lớp bọn họ là đang học giờ thể dục à?” Triệu Tuyết cũng nhận ra Thẩm Mặc Trần đang ngồi ngoài sân, có chút ngờ ngợ hỏi Đào Từ.

“Ách...Mình cũng không biết...”Đào Từ gãi đầu, nhớ hồi tiểu học lúc thể dục Thẩm Mặc Trần cũng hay dùng nhiều lý do trốn không học, vì vậy có chút ngập ngừng nói “Có lẽ là anh ấy không thích môn thể dục...”

Chỉ là vì lý do gì thì cô hỏi rất nhiều lần, cậu cũng không nói.

Bên kia bạn học của Thẩm Mặc Trần hình như đã đến giờ nghỉ giải lao, một nhóm nam sinh mạo hiểm mà đến ngồi bên cạnh cậu.

Có mấy bạn nam mất tinh, đảo mắt liền nhìn thấy Đào Từ đang đứng ở phía sau bọn họ cách đó không xa, vì thế lớn giọng nói to với Thẩm Mặc Trần “Thẩm Mặc Trần, vợ nhỏ nhà cậu đang ở sau lưng cậu kia.”

Thẩm Mặc Trần có chút ngoài ý muốn quay người lại, liền thấy Đào Từ đang đứng dưới gốc cây Bạch Quả cách đó không xa, nhìn thấy cậu quay người lại nhìn mình, Đào Từ cười chum chim đưa tay vẫy vẫy với cậu.

Cậu nhàn nhạt nhìn qua hai người đang đứng cạnh Đào Từ một chút, cái cô bé mặt tròn tròn tóc đuôi ngựa kia thì cậu đã biết, là bạn cùng bàn với Đào Từ, còn nam sinh bên cạnh về mặt tươi cười đến ngu ngốc kia thì cậu chưa từng thấy ở trường lần nào.

Đào Từ có chút xấu hổ với động tác giống như gọi chó con của cậu, nhẹ nói với Triệu Tuyết cùng Lăng Vân đang ở bên cạnh “Chờ nín chút nha.” Liền đi bước nhỏ đến bên cạnh Thẩm Mặc Trần.

“Hôm nay em không đi học hả?” Thẩm Mặc Trần nhìn Đào Từ ngoan ngoãn chạy đến trước mặt mình, nhú mày hỏi.

“Có a.. Vừa rồi thầy chủ nhiệm tìm em, bảo em biểu diễn một tiết mục trong ngày hội thiếu niên.” gương mặt trắng nõn thanh tú nhú chặt lại “Vừa nãy là cùng bạn học bàn luận xem nên diễn gì, vậy mà kêu em múa bài ‘Đôi cánh không tước’ trình độ của em so với nghiệp dư còn kém cả trăm lần, sao có thể múa thành không tước chứ, đến lúc đó, không chừng chỉ có thể đổi tên thành ‘Điệu múa gà con’, như vậy mới không làm người xem choáng váng á.”

“Ừ.” Thẩm Mặc Trần nhìn Đào Từ ồn ào nói một đống chuyện như là không có gì phải giữ lại, khóe môi không nhịn được cong một nụ cười “thật ra chim sẽ cũng là tước.”

“...”

Đào Từ vô cùng ai oán nhìn Thẩm Mặc Trần, nói “Sao anh lại không học tiết thể dục?”

“không phải là anh đang học đây sao?”

“Người ta bên kia đá cầu, anh thì ngồi một bên phơi nắng a.”

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hỉ Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Có người ghen tị 6

“Chúng ta đều có mặt ở trên sân thể dục, thì coi như là đến học thể dục.”

Thẩm Mặc Trần vô cùng hồ hững nhìn hai người đứng cách đó không xa, cái tên con trai vẻ mặt luôn tươi cười kia, ánh mắt cậu ta nhìn Đào Tử làm cho cậu vô cùng không thích.

“.....” Quả đào 囍 bạn học này, mặt mũi bạn thật lớn á~~

“A, đúng rồi, bắt đầu từ chiều ngày mai sau khi tan học, chúng em sẽ tập luyện á..” Đào Tử tội nghiệp nhìn Thẩm Mặc Trần “anh có thể chờ em hay không.....?”

“Chúng em..? Thẩm Mặc Trần nhượng nhượng mày..

“Đúng vậy, còn có Triệu Tuyết và Lăng Vân nữa.” Đào Tử chỉ hai người đứng cách đó không xa, cười ngọt ngào với Thẩm Mặc Trần nói “Triệu Tuyết phụ trách giám sát còn Lăng Vân sẽ đệm nhạc, cậu ấy là học sinh mới chuyển trường đến hôm nay á, trước kia là học tiểu học chung với chúng ta đó.”

“À, luyện tập ở đâu? Luyện bao lâu?”

“..Cái này, còn chưa biết được đâu..”

“Vậy ngày mai rồi nói, em nhanh về lớp đi.” Thẩm Mặc Trần nghe tiếng còi thầy giáo trong sân thổi đến, mấy nam sinh vừa rồi còn ngồi bên này nghỉ ngơi, lập tức nhanh chân chạy tập trung ở giữa sân.

“Em đi á...” Đào Tử vẫy vẫy tay với cậu, đang chuẩn bị xoay người rời đi, đột nhiên Thẩm Mặc Trần lại nắm chặt tay cô lại. một đôi mắt đen nhánh sâu hun hút lóe một tia sáng mờ mờ.

“Sao vậy anh?” Bàn tay anh vẫn ấm áp trước sau như một, bây giờ đã có thể hoàn toàn bao bọc được hết bàn tay nhỏ bé của cô.

“không có gì, đi đi.” Thẩm Mặc Trần buông tay đang nhìn đến vẻ mặt ngẩn ngơ đã ngẩn ra của Lăng Vân, khéo môi kéo một nụ cười không dễ phát hiện được.

“Dạ...” Đào Tử có chút không hiểu nhìn Thẩm Mặc Trần, nghĩ lại nghĩ, tâm trạng anh ấy hình như tốt lên hẳn, liền quay người rời đi.

“Oa, oa, Đào Tử, chồng bạn vừa mới nắm tay bạn á...” Triệu Tuyết nhìn Đào Tử đang đi đến chỗ mình, một đôi mắt sáng ngời tràn đầy hâm mộ, lòng nhiều chuyện nhanh trỗi dậy, bắm lấy Đào Tử, nhỏ giọng bên tai cô bạn “Các cậu đến mức nào rồi? đã hôn nhau chưa?”

“Này... Cậu có thể không nhiều chuyện như vậy được không á!” Gương mặt trắng nõn của Đào Tử nháy mắt chuyển sang đỏ bừng, có chút mắc cỡ mà đẩy Triệu Tuyết một cái, đưa mắt nhìn trộm Lăng Vân, thật may là lời Triệu Tuyết khá nhỏ cho nên cậu ấy hẳn là không có nghe được đi.

“đi thôi, chúng ta về lớp đi, cũng sắp tan học rồi, còn một tiết nữa là tan học.” Lăng Vân đứng tại chỗ, nhìn các cô khe khẽ nói nhỏ trước mặt mình, trên mặt vẫn nở nụ cười ấm áp như trước.

“Ừm.” Đào Tử cùng Triệu Tuyết gật đầu, liền đi về lớp.

“Đúng rồi ngày mai tan học chúng ta sẽ luyện tập ở đâu đây?” Đào Tử chợt nhớ đến vấn đề khi này Thẩm Mặc Trần hỏi mình, kéo tay Triệu Tuyết, nhìn hai người họ hỏi.

“Đến nhà mình đi.” Lăng Vân nghĩ nghĩ, cười với Đào Tử nói “nói muốn luyện tập, trước tiên là phải có đàn, phòng học nhạc ở trường, sau tan học sẽ khóa cửa, nhà mình đúng lúc có đàn, đặt ở phòng khác dưới lầu, không gian rộng rãi, vừa đủ để Đào Tử có thể tập múa.”

“Nhà bạn...? Đào Tử có chút do dự nhìn cậu ra, nếu là đến thẳng nhà Lăng Vân tập múa, vậy Thẩm Mặc Trần phải làm sao bây giờ..

“Được á, được á! Vậy thì đến nhà bạn đi.” Triệu Tuyết hai mắt lại tỏa sáng, thiếu chút nữa nhảy dựng lên “Chúng ta mỗi ngày tan học sẽ sắp xếp luyện tập một giờ, đến lúc đó nhất định là làm người chần chừ đi.”

Chương 71: Có người ghen tị 7

“Minh...” Đào Tử nhìn ánh mắt mong chờ của Triệu Tuyết, do dự nói “Minh phải đi hỏi Thẩm Mặc Trần...”

“Sao cơ?” Triệu Tuyết tròn xoe đôi mắt, kinh ngạc nhìn Đào Tử “Sao bạn lại hỏi anh ấy?”

“Chuyện này...” Đào Tử có chút chột dạ cúi đầu nói “anh ấy mỗi ngày đều đưa mình về nhà, nhà bọn mình cách trường rất xa...”

“A~~~~” Triệu Tuyết dùng ánh mắt như đã hiểu nhìn Đào Tử, cười hi hi nói “Vậy được rồi, chờ vợ chồng nhà bạn sắp xếp thời gian, chúng ta lại quyết định có đi đến nhà Lăng Vân hay không.”

Lăng Vân với đôi mắt đào hoa long lanh sóng nước nhìn về phía Đào Tử, bên trong chứa chút phức tạp khó mà nói thành lời, đôi môi mỏng khẽ nhếch, cuối cùng cũng không nói gì.

Lúc tan học, Đào Tử còn chưa dọn dẹp sách vở xong, liền nghe tiếng Triệu Tuyết bên cạnh vừa đẩy tay cô vừa vui vẻ nói “Đào Tử, chồng bạn đến đón bạn kia.”

Đào Tử quay đầu nhìn ra ngoài cửa lớp, một thân áo trắng đang đứng trên hành lang, ngũ quan như điêu khắc, là da trắng nõn dưới ánh nắng hoàng hôn dịu dàng có chút ánh sáng màu cam nhạt, đôi mắt đen nháy như mặc ngọc, giống như dòng suối trong vắt, mát lạnh, làm người nhìn không được bên trong, mũi thẳng cao vút, môi mỏng theo thói quen mà khẽ nhếch, bây giờ lại tùy tiện dựa vào lan can trên hành lang, chỉ đơn giản như vậy, cũng có thể đem hành lang biến thành cảnh đẹp.

Ánh mắt anh xuyên qua cửa kính, lẫn vào không khí dừng thẳng vào người Đào Tử, giống như trên đời này ngoại trừ quả đào nhỏ này thì trong mắt cậu cũng không chất chứa nhìn thêm được bất kỳ người nào khác.

Lăng Vân nhìn Thẩm Mặc Trần bên ngoài cửa lớp, lại nhìn về Đào Tử đang mất trong mắt với cậu ta, đột nhiên cảm thấy, quan hệ giữa hai người đã cách ly thế giới bên ngoài, cách cửa kính, những người khác tuy có thể thấy nhưng lại không có cách nào chạm đến, căn bản là không thể chen vào được.

Đào Tử nhanh nhẹn đem sách nhét vào cặp, mang cặp chạy ra ngoài cửa lớp.

“Sao anh lại đến đây, sao không đợi em đến chờ anh?” Đào Tử ngẩng đầu nhìn cậu, anh ấy giống như đã cao hơn rồi, Đào Tử nghĩ mà buồn bực, tuy là năm nay mình cũng có thêm không ít nhưng giống như là có như thế nào cũng không thể cao bằng anh ấy được.

“Về thôi.” Thẩm Mặc Trần không trả lời, chỉ là đưa tay ra nắm lấy bàn tay nhỏ bé lạnh lạnh của cô, xoay người đi thẳng xuống cầu thang.

“Wow...” Bên trong lớp học sau lưng bọn họ vang lên một mảnh âm thanh ngạc nhiên cùng hâm mộ.

“Đào Tử, em chắc chắn là muốn múa bài ‘Đôi cánh không tước’ sao?” Thẩm Mặc Trần cau mày nhìn bàn tay bé nhỏ đang nắm trong tay, cảm nhận nó có chút lạnh.

“không chắc đâu á” Nhắc đến chuyện này, khuôn mặt xinh xắn trắng trẻo của cô nàng xụ ngay xuống “Giờn chắc, bài đó độ khó rất cao, em sao múa được, lại là múa có một mình á!! Hơn nữa động tác cánh tay rất phức tạp, một chút không cẩn thận sẽ nhìn như bị rút gân á~~~~”

“anh cũng thấy vậy.” Thẩm Mặc Trần đối với quả đào nhỏ này, khó mà có được rất là hài lòng như vậy, chỉ thấy cậu nhẹ gật đầu, nhìn về mặt đầy giận dữ buồn rầu của quả đào nhỏ kia, rất là có hứng thú kéo cô bé đến sát bên người mình, nhỏ giọng bên tai cô nàng “Em biết em múa bài nào thích hợp không?”

Chương 72: Có người ghen tị 8

“Sao cơ?” Đào Tử lập tức cảm thấy trước mắt bùng sáng, chẳng lẽ Thẩm Mặc Trần đã nghĩ ra tiết mục tốt giúp mình rồi?

“Váy cô.” Giọng nói trầm thấp bên tai cô nàng nhún mạnh từng chữ vang lên.

(múa váy cô này là điệu Hula rất nổi tiếng của đảo thiên đường du lịch Hawaii)

Váy...Cô.....???

anh hai!!! anh bớt giỡn giùm cái đi....!!

Đào Từ hoảng sợ nhìn cậu.

Trong đầu đột nhiên nghĩ đến người dân bản xứ đảo Hawaii mặc váy cô, dùng hết sức lắc lắc cái mông, hình ảnh thật quý dị mà ~~~

thật đáng sợ, Đào Từ lắc đầu liên tục, đem hình ảnh trong đầu ném hết ra ngoài.

“Cái đó...” Đào Từ xấu hổ cười gượng, gãi gãi cái đầu nhỏ của mình, thật cẩn thận nói “Em cảm thấy ‘Đôi cánh không tước’ có chút đẹp...”

Thẩm Mặc Trần sâu xa nhìn quả đào nhỏ kia, thấp giọng nói “Sao hả, tự nhiên lại có tự tin với bản thân rồi à?”

“không phải...” Đào Từ nuốt nuốt nước bọt, giọng nói run rẩy “Chỉ là thấy mặc váy cô nhảy như vậy thậtngốc...”

“Đúng không...” Đôi mắt sâu thẳm của Thẩm Mặc Trần quét một vòng trên người quả đào nhỏ ngốc nghếch nào đó, nhàn nhạt nói “anh lại thấy rất hợp với em, em suốt ngày vui cười hơn hờ, lại hiểu động nữa, thần kinh phản xạ lại không nhanh nhạy, múa điệu này hiệu quả nhất định không tệ đâu.”

“.....” Đào Từ nghiêm túc mà suy nghĩ lời nói của Thẩm Mặc Trần, qua cả buổi mới phản ứng lại, anhđây là đang nói mình vừa ngốc vừa béo sao....

“Này...Sao lại vậy chứ!” Đào Từ rất là giận dỗi rầu rầu, đứng thẳng người lên, nỗ lực làm cho mình thậtmạnh mẽ nói lớn “Em thấy bài ‘Đôi cánh không tước’ hợp hơn í“

Thẩm Mặc Trần không nói gì, chỉ là đôi mắt đen trầm tĩnh như ngọc kia, tựa như có như không mà lướt nhìn thân thể đang bắt đầu phát dục của quả đào nhỏ nào đó, sâu xa “À...” một tiếng.

Đào Từ thật không thể hiểu được ánh mắt của cậu, vì không hiểu được nên có chút chột dạ mà tự thua trận, nhưng mà miệng thì vẫn là cậy mạnh một chút.

“anh nói em múa bài ‘Đôi cánh không tước’ không tốt, em liền nhảy một hai điệu cho anh xem. Hứ!!” Đào Từ lắc đầu, buông tay Thẩm Mặc Trần ra, nhanh chân đi đến nhà xe.

Thẩm Mặc Trần dứt tay vào túi, lắc lư đi theo sau lưng cô nàng, khoe miệng mỉm cười nhẹ, có tự tin nhanh như vậy sao?

“bắt đầu từ ngày mai, em phải chăm chỉ luyện tập, đến lúc đó làm thật đó cho anh tức chết.” Đào Từ chu chu cái miệng nhỏ, quay đầu không chút hoang mang nhìn Thẩm Mặc Trần sau lưng mình, có chút giận dỗi mà lớn tiếng nói.

“Ngày mai?” Thẩm Mặc Trần chậm rãi đi đến bên cạnh Đào Từ, duỗi tay xoa xoa đầu tóc mềm mại của cô nàng, vẻ mặt chẳng có chút bận tâm, nhàn nhạt hỏi cô “Em có phải đã quên mình đang trong giai đoạn đặc biệt rồi hay không?”

“Hả?” Đôi mắt to của quả đào ngốc ngốc nào đó mở lớn ra, tròn vo nhìn Thẩm Mặc Trần, kì quái hỏi “ thì làm sao á?”

“không thể làm động tác mạnh được.” Thẩm Mặc Trần hết cách mà trắng mắt liếc cô nàng một cái, bắt đầu nghi ngờ quả đào nhỏ ngốc nghếch này có phải là con gái hay không đây?

“A...” Đào Từ ngoan ngoãn gật đầu, nghĩ lại nghĩ, túm lấy ống tay áo của cậu, nghiêng đầu nhìn, trêu chọc Thẩm Mặc Trần “anh là con trai, sao chuyện này anh còn rảnh rỗi hơn cả em vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hỉ Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 73: Chồng có nghĩa là gì? 1

Thẩm Mặc Trần tức giận trả lời “Em nghĩ là ai cũng ngốc như em sao?”

Được rồi, cuộc nói chuyện lần này không bệnh mà chết.

Hôm sau lúc đi học, Đào Từ lôi kéo Triệu Tuyết lén lút nói với bạn là mấy ngày nay bà đi cả đến chơi, không tiện luyện tập, nếu không chúng ta đợi mấy ngày nữa hẳn bắt đầu đi?

Triệu Tuyết vô cùng hiểu chuyện gật đầu, vỗ về bả vai của Đào Từ, nhỏ giọng dặn dò “Vậy mấy ngày này cậu nhớ uống nhiều nước ảm một chút, chú ý giữ ảm, không cần làm gì đâu.”

“Uhm” Đào Từ gật đầu, buồn bực trộm nghĩ, sao Triệu Tuyết mấy cần chú ý này cũng biết, chẳng lẽ mình thật sự là quá ngu ngốc hay sao?

Lăng Vân ngồi phía sau hai cô bé, thấy hai bạn đang chụm đầu thì thầm to nhỏ cười cười nói xen vào “Sao vậy, các bạn đang nói chuyện nên múa bài nào à?”

Triệu Tuyết nhìn Lăng Vân nói với vẻ mặt thật xin lỗi “Lăng Vân mấy ngày này cơ thể Đào Từ khôngkhỏe, chúng ta có thể qua mấy ngày nữa hẳn luyện tập nhé.”

“không khỏe á?” Lăng Vân đưa đôi mắt đào hoa của mình nhìn về Đào Từ đầy quan tâm hỏi “Đào Từ, cậu sao vậy có phải là bệnh rồi không?”

“Ha...” Đào Từ xấu hổ liếc Triệu Tuyết một cái, do dự gật đầu nói “Cũng gần như vậy, dù sao cũng cần nghỉ ngơi mấy ngày.”

“Được rồi a.” Lăng Vân nhìn có chút thất vọng, nhớ đến ngày hôm qua cô nàng cùng Thẩm Mặc Trần thân thiết bên nhau, lại nhớ đến lời đồn đãi lúc còn học tiểu học, Lăng Vân có chút do dự mở miệng hỏi “Đào Từ này, Thẩm Mặc Trần là bạn trai của bạn hả?”

“Hử?” Quả đào nhỏ ngốc ngốc nào đó ngẩng đầu nhìn Lăng Vân, chỉ là vẻ mặt cậu quá đổi bình thường, giống như chỉ thuận miệng hỏi như vậy, vì thế lắc đầu nói “không phải.”

“thật không...thật tốt quá...” Lăng Vân thở dài nhẹ nhõm, đang chuẩn bị nói gì thêm...

“anh ấy là chồng mình.”

Câu nói tiếp theo của Đào Từ như đá bay cậu vào hàm băng.

“Chồng...?” Lăng Vân khoe miệng co giật, ánh mắt phức tạp nhìn Đào Từ, cẩn thận hỏi lại lần nữa “Hai cậu... Điều đã làm cái kia rồi sao?”

“Cái gì?” Đào Từ mờ mịt đầy mặt nhìn cậu.

Triệu Tuyết che miệng cười trộm.

“Ha...Này nên nói thế nào đây...” Khuôn mặt trắng nõn của Lăng Vân vậy mà lại hiện lên một chút đỏ ửng, cặp mắt xinh đẹp của cậu liếc nhìn Triệu Tuyết đang cười trộm bên cạnh, thấy cô bạn đang chính là dựng lỗ tai lên nghe trộm, lại không khỏi cảm thấy xấu hổ, nhìn nét mặt mê mang của Đào Từ, Lăng Vân nghĩ một chút, nhỏ giọng hỏi “Đào Từ, bạn có biết chồng có nghĩa là gì không?”

“Hả?” Đào Từ nhìn đôi mắt đầy mờ ảm của Lăng Vân, lại nhìn thái độ đầy hóng hớt của Triệu Tuyết, lại nhớ đến Thẩm Mặc Trần cùng cô hôn môi hai lần, nhưng vẫn là không có mặt mũi nào nói ra câu ‘Dùng để hôn’

“thì... Từ nhỏ mọi người đã nói anh ấy là chồng của mình á.” Đào Từ suy nghĩ một hồi, cuối cùng cũng nghĩ ra cái lý do này a...

Triệu Tuyết nghe xong câu trả lời thì thật thất vọng, đôi mắt lúng liếng mà nhìn Đào Từ hồi lâu, rốt cuộc hết cách nói “Còn nói nữa, căn bản là bạn thật sự không hiểu được ‘chồng’ nghĩa là gì rồi.”

“Hử...” Quả đào nhỏ ngốc ngốc bị bạn hỏi cho ghen lời.

Lăng Vân nhìn vẻ mặt đầy ngạc nhiên của Đào Từ, trong lòng sáng tỏ không ít, vì vậy liền đưa tay an ủi, vỗ vỗ bả vai Đào Từ, lời nói đầy chân tình “Đào Từ, bạn còn nhỏ...”

Quả đào ngốc trùng mắt với cậu một cái.

Triệu Tuyết bên cạnh lại gật đầu, tỏ vẻ đồng ý lời nói của Lăng Vân, đôi mắt to lúng liếng xoay tròn, vẻ mặt đầy xấu xa nhìn Lăng Vân nói “Nếu không, hay là chúng ta dạy cho bạn ấy một chút kiến thức cơ bản nhỉ?”

“Ừ.” Lăng Vân vô cùng cẩn thận gật đầu.

“Cái gì mà kiến thức cơ bản?” cô ngốc bị vẻ bí mật của hai người bạn làm cho mờ mịt.

“Haha...” Triệu Tuyết quay đầu nhìn bốn phía, đem bàn tay đến ngăn kéo, lấy cặp ra, cúi đầu tìm tòi bên trong, sau đó nhanh chóng lấy một quyển sách nhét vào ngăn kéo của Đào Từ, nhỏ giọng “Đây là cuốn tiểu thuyết trưa nay mình mới mượn, cho bạn mượn xem trước đó, để bạn hiểu sơ qua một chút.”

“Tiểu thuyết gì?” Đào Từ đưa tay vào ngăn kéo, đem cuốn sách Triệu Tuyết mới nhét vào ra, liếc mắt đã thấy trên bìa nổi lên mặt chữ “Tổng tài bá đạo yêu thương cô vợ nhỏ”

Cái này...Đào Từ cạn lời mà nhìn tựa sách, cô còn chưa lần nào xem qua loại tiểu thuyết ngôn tình này đâu.

Lăng Vân nhướn cổ nhìn qua cuốn sách trên tay Đào Từ, lập tức liền đen cả đầu, có chút bó tay nhìn Triệu Tuyết đầy ngờ vực hỏi cô bạn “Bạn chắc chắn là cái này có thể giúp ít đến kiến thức cơ bản cho Đào Từ sao?”

Triệu Tuyết cười mỉm chi, vẫy vẫy tay, vô cùng chắc chắn nói “Yên tâm đi, một quyển mà không thành công thì mình lại đi mượn thêm mấy quyển nữa, bảo đảm rằng cô nàng sẽ hiểu rõ chồng rốt cuộc dùng để làm gì.”

Lăng Vân có chút lo lắng nhìn Đào Từ.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hi Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Chồng có nghĩa là gì? 2

Đào Từ nghĩ nghĩ, lại đem sách bỏ vào ngăn kéo, gật đầu nói “Được rồi, buổi tối về nhà mình sẽ học tập thật tốt.”

Sau bữa cơm chiều, sau khi làm xong bài tập, Đào Từ liền phá lệ không ăn vạ trong phòng Thẩm Mặc Trần nữa, mà sớm chạy về phòng mình.

Thẩm Mặc Trần nhìn bóng dáng xách cặp chạy vội vàng của bé ngốc, truy rằng có cảm thấy kì cục, nhưng cũng không nói gì, có thể đang lúc đi cả đến thăm, nên thấy mệt, muốn đi ngủ sớm một chút chẳng?

Đào Từ sau khi về phòng, nghĩ nghĩ vẫn là nên đi khóa cửa lại trước đã, sau đó lấy tiểu thuyết Triệu Tuyết đưa trong cặp ra, sau đó nằm bò trên giường, nghiêm túc học hỏi.

Chỉ là...Đào Từ càng xem, càng đỏ mặt.

Trong tiểu thuyết nam chính và nữ chính, mới đầu chỉ hôn hôn, sau đó liền đẩy đến các kiểu, bỏ nhào vào, ăn sạch sẽ, mãi đến khi Đào Từ thấy nữ chính yếu ớt mà liên tục nói với nam chính “Chồng ơi...Người ta còn muốn nữa...”

Khuôn mặt nho nhỏ của Đào Từ đã bị nung chảy đến độ không nhận ra được.

Trách không được, mỗi lần mình gọi Thẩm Mặc Trần là chồng thì bên cạnh luôn có bạn học nhìn mình với ánh mắt sâu xa, trời ạ...cô rốt cuộc có bao nhiêu là ngu ngốc...Mới có thể ngày ngày đều treo hai chữ chồng ơi ngoài miệng chứ....

Đào Từ buồn bực nhớ đến ngày hôm qua, Thẩm Mặc Trần nói thần kinh phản xạ của mình chậm chạp, mình còn ương bướng cãi lại, bây giờ xem ra, mình thật sự là ngu ngốc đến trời cũng không chứa được nữa rồi.

“Đào Từ, em ngủ rồi hả?” Ngoài cửa vang lên giọng nói trầm thấp của Thẩm Mặc Trần, còn có tiếng gõ cửa.

“Chưa...Em chưa có ngủ...” Đào Từ nhanh tay đem giấu cuốn tiểu thuyết xuống dưới gối đầu giường, sau đó đi ra mở cửa cho Thẩm Mặc Trần.

“Em không khỏe hả? Sao mặt lại đỏ như vậy?”

Tui: Tui là tui nể hai cô cậu kia lắm, bạn bè tốt ghê luôn

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hi Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Chồng có nghĩa là gì? 3

“Em không khỏe hả? Sao mặt lại đỏ như vậy?” Thẩm Mặc Trần thấy Đào Từ lè mề cả buổi mới chịu ra mở cửa, cửa vừa mở thì cái khuôn mặt nhỏ đỏ bừng của cô nàng ập vào mắt không nhận được kỳ quái hỏi.

“Này...không có...” Đào Từ đỏ mặt, đứng trước mắt Thẩm Mặc Trần.

Thẩm Mặc Trần nhẹ đưa tay ra, sờ lên trán của bé ngốc, chắc chắn là bé ngốc không có bị nóng, mới nhẹ thở ra, đi vào phòng cô.

Đào Tử có chút méo mặt nhìn cậu.

“Sao vậy? Em đang lo lắng cái gì hả?” Thẩm Mặc Trần nhìn quả đào ngọc đang đứng ngồi không yên, cau mày hỏi.

“Cái đó...anh tìm em có chuyện gì không?” Đôi tay Đào Tử vì khăn trương mà xoắn chặt với nhau đôi mắt to ngập nước có chút tránh né không dám nhìn cậu.

“không có chuyện gì thì không thể đến tìm em sao?” Thẩm Mặc Trần tùy ý ngồi lên giường bé ngọc, ngẩng đầu nhìn cô nàng đáng đứng bất động tại chỗ, trêu chọc “Vậy sao em không có việc gì cũng cả ngày nằm ăn vạ bên phòng anh hả?”

“Có thể...” Trong đầu bé ngọc bây giờ còn lưu lại mấy cảnh tượng trong tiểu thuyết khi nãy, lại thấy cậu đang ngồi trên giường của mình, sợ cậu sẽ lấy gói đầu rồi phát hiện ra cuốn tiểu thuyết kia.

“Vừa rồi em đã làm gì?” Đôi mắt thâm sâu đen nhánh của Thẩm Mặc Trần lướt trên người bé ngọc, quần áo ngay ngắn, không giống vẻ lên giường đi ngủ, huống chi chăn mềm trên giường vẫn còn nằm gọn gàng căn bản là chưa có dấu hiệu mở ra.

“Vừa rồi...đang đọc sách...” Đào Tử có chút sững sốt, ngập ngừng nhỏ giọng đáp.

“Đọc sách?” Thẩm Mặc Trần nhìn chung quanh căn phòng, trên bàn học cái gì cũng không có, trên sàn cũng không có cái gì, “Đọc sách gì, sao đến tận bây giờ mà mặt em vẫn cứ đỏ như vậy?”

“.....Là.....” Đào Tử như đưa bé làm sai chuyện, chân tay có chút luống cuống đứng tại chỗ, đôi mắt liên liếc một cái lên kệ sách bên cạnh, nhỏ giọng nói “Vừa rồi em đứng ở kệ sách đọc ‘Giản ái’ vừa rồi anh gọi cửa nên em để lại trên kệ rồi.”

“Ồ...” Thẩm Mặc Trần gật nhẹ đầu một cái, duỗi tay ra ngoắc ngoắc cô “Đến đây.”

“Làm gì á?” Đào Tử chậm chạp đi đến bên cạnh cậu, nhưng lại không đến dính lên người cậu như thường ngày.

Thẩm Mặc Trần cảm thấy hôm nay bé ngọc nhà anh thật khác thường.

một bàn tay thon dài nhẹ nhàng nắm lấy cánh tay mảnh khảnh của bé ngọc, sau đó dùng chút sức khiến cho Đào Tử đang đứng bên cạnh liền cậu ôm vào trong ngực.

“anh anh anh...anh làm gì vậy?” Đào Tử nhìn mặt Thẩm Mặc Trần đang đến gần, sợ đến mức nói cũng bị lắp, không trách bé ngọc được nha, ô ô ô, vừa mới tiếp nhận kiến thức giáo dục về cái chuyện kia, mà giờ này trong đầu chỉ toàn là những câu chữ đầy hương điểm kia.

nói cho cùng thì Đào Tử còn nhỏ, từ bé đã gọi cậu là chồng đến thuận miệng, trong lòng bé ngọc, chồng chính là từ chỉ dành cho Thẩm Mặc Trần, tuy là cũng có lúc dừng cảm nhào lên hôn Thẩm Mặc Trần, nhưng lúc đó thì vẫn còn nhỏ, cái gì cũng không hiểu, chỉ là người lớn thêm cổ vũ, cảm thật tốt mà thôi.

Bé ngọc cũng chưa từng nghĩ đến ý nghĩa sâu xa của ‘chồng,’ là gì, cũng không biết được thì ra ngồi hôn môi còn có nhiều hành vi ‘tiếp theo’ thân mật như vậy

Bạn đang đọc truyện *Ngọc Nghech Và Phúc Hắc: Hoan Hỉ Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76: Chồng có nghĩa là gì? 4

Tóm lại, chính là ngay lúc này Đào Tử còn chưa kịp chinh đốn tình cảm của mình cho rõ ràng, cũng không kịp nuốt trôi mớ kiến thức trong tiểu thuyết kia, thậm chí vừa rồi cũng vừa chợt hiểu ra, căn bản thường ngày mình hôn cậu ấy cũng không phải ý này.

Chỉ là lúc này, Thẩm Mặc Trần cũng không có hôn cô, mà là để trán mình chạm vào trên trán cô, nhú mày hỏi “Nhiệt độ cơ thể bình thường, em rốt cuộc là bị làm sao vậy?”

Trái tim nhỏ bé của Đào Tử gấp gấp đập bang bang, thấy khuôn mặt cậu gần mình đến như vậy, liền không tự chủ được mà dòi đến đôi môi mọng đang mím lại của cậu, cánh môi có màu hồng nhạt, nhìn qua có vẻ rất ngon miệng.

Chỉ là mang suy nghĩ ‘nhìn có vẻ rất ngon miệng,’ như vậy, mà hành ddoognj của bé ngọc lại nhanh hơn suy nghĩ đến không ngờ.

Thẩm Mặc Trần mở to hai mắt, nhìn thấy khuôn mặt hồng hồng của bé ngọc đang dính lên người mình, sau đó một cảm giác ấm áp mềm mại từ môi truyền đến.

Ừm, mềm mại, ngọt ngào, quả nhiên ăn rất ngon.

Quả đào nhỏ nào đó găm lấy cánh môi của cậu, rất là hài lòng mà dùng đầu lưỡi liếm nhẹ một chút.

Sau đó.....

Khi nhìn đến vẻ mặt đầy kinh ngạc của Thẩm Mặc Trần, bé ngốc cuối cùng cũng có phản ứng, nhận ra mình đang làm cái gì.

“Aaaaaa” Quả đào nhỏ ngốc nào đó điên cuồng hét chói tai, giấy dựa thoát khỏi sự ôm ấp của Thẩm Mặc Trần nhảy ra cả thước.

Thẩm Mặc Trần cau mày nhìn bé ngốc nào đó đang dùng hai tay che lại gương mặt đỏ bừng của mình, buồn bực nói “Đào Tử, em hôm nay thật sự không bình thường.”

Em cũng biết em không bình thường á!!! Đều tại Tiểu Tuyết đưa cho em cuốn tiểu thuyết á!!!!

Đào Tử hờ hết trong lòng, ngoài mặt thì lại có chút xấu hổ cười cười “ cái gì á ...anh đừng để ý, não em bị úng nướcMới có thể cảm thấy anh nhìn có vẻ ăn rất ngon...”

“Nhìn anh có vẻ ăn rất ngon?”Thẩm Mặc Trần sâu xa nhìn cô nàng, đem mấy chữ trọng điểm kia, cố ý nói lại lần nữa.

Đào Tử hận không thể cắt đứt đầu lưỡi của mình.

“không phải... Buổi tối em ăn không no nên đói!!!” Đào Tử nhanh sửa lời.

“không phải là có ý gì? Đó là nhìn anh không thể ăn à?” Thẩm Mặc Trần ngại cô ngốc chưa khóc liền chưa đủ, biết rõ còn cố hỏi.

anh hai!!!! anh không cần tiếp tục nói đến chuyện này với em được không!!!anh lại không phải là đồ ăn đâu!!!!

Về mặt bé ngốc đầy bi phẫn mà nhìn Thẩm Mặc Trần.

Cuối cùng, Thẩm Mặc Trần cũng cong khóe môi cười nhạt một chút, nháy mắt như một đóa hoa sen giữa ngày hè nở rộ trong hồ nước trong xanh, tự nhiên đến như vậy khiến cho trái tim đang nhảy loạn của bé ngốc cảm thấy thật an ổn.

“Đào Tử, vừa rồi là em xấu hổ hả?” Giọng nói trầm thấp của cậu chậm rãi vang lên trong phòng.

“A...” Quả đào nào đó lại che lấy cái mặt nhỏ nhắn đỏ lựng của mình, ngại ngùng cúi đầu.

“không cần xấu hổ, dù sao em cũng đâu phải lần đầu hôn anh”

Thẩm Mặc Trần rất là tự nhiên nói ra những lời này, sau đó đứng lên, đến bên người bé ngốc, nắm lấy tay cô, đi ra khỏi phòng.

“Ừ, chúng ta đi đâu vậy?” Quả đào nhỏ nhỏ không có từ nào phản bác lại lời cậu vừa nói, liền bị cậu nắm tay kéo thẳng ra ngoài.

“không phải em đói sao? Trong nhà cơm đã bị em ăn hết, chúng ta ra ngoài tìm đồ ăn thôi.” Về mặt cậu rất phức tạp nhìn cô, ngốc này hồi nãy đã ăn hết hai chén cơm, bây giờ lại than đói, chẳng lẽ con gái khi có đi cả đến thăm, lượng cơm ăn sẽ tăng lên sao?

“Em...” Đào tử lén lút sờ sờ cái bụng mình, vừa rồi cơm chiều đã ăn hai chén cơm, vẫn chưa tiêu hóa xong, bây giờ lại muốn ra ngoài ăn thêm

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hỉ Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Thì ra là anh trai em gái 1

“Làm sao vậy? Chẳng lẽ em không phải là đói, mà vốn là nghĩ muốn ăn anh?” Thẩm Mặc Trần quay đầu lại, nhìn về mặt do dự của bé ngốc.

“ không phải, tuyệt đối là đói bụng!” Đào Tử về mặt nghiêng răng nghiêng lợi, bất cứ giả nào cũng nói.

Bỏ đi, liều mạng cũng không cho Thẩm Mặc Trần ở lại phòng mình được, không thể cho anh biết được mình vừa đọc cuốn tiểu thuyết kia là được.

“À...” Thẩm Mặc Trần có chút buồn bực nhìn Đào Tử, nhớ lại lời trên sách có nói, phụ nữ khi đi cả đến chơi tính tình đều trở nên kì lạ, cử chỉ không bình thường, nên cũng không để bụng. (Mèo: Ta nói, Thẩm Mặc Trần cậu thật đúng là đọc nhiều sách thật đấy!!!)

Vì vậy quả đào nhỏ dưới sự giám sát của bạn nào đó, miễn cưỡng chọn đại một cái bàn ngồi xuống ăn cơm.

trên đường về nhà, bé ngọc vuốt vuốt cái bụng ăn no đến căng tròn, về mặt đầy giận hờn, đi sau lưng Thẩm Mặc Trần.

“Ăn chưa no?” Thẩm Mặc Trần nhìn thấy ánh mắt u oán của cô nàng, ngạc nhiên hỏi.

“No rồi, no rồi.” Đào Từ liên tục xua tay, sợ cậu lại kéo mình đến chỗ khác ăn gì nữa.

Ngày hôm sau, Đào Từ trình trọng mang cuốn tiểu thuyết kia, nhét lại vào cặp của Triệu Tuyết.

“Sao rồi? Đào Từ?” Triệu Tuyết với về mặt đầy hồng hót nhìn cô bạn

“đã hiểu được chồng là gì rồi chứ?”

“đã rõ, đã hiểu, hiểu hết rồi.” Đào Từ vô cùng nghiêm túc gật đầu.

“Vậy cậu cùng Thẩm Mặc Trần...” Triệu Tuyết ghé lên lỗ tai cô, nhỏ giọng hỏi “Hai người các cậu đã thật sự phát triển đến chuyện kia?”

“Sao có thể chứ!!” Đào Từ với về mặt không thể tin được nhìn bạn mình, giọng nói không nhịn được có chút lớn.

Toàn bộ bạn học trong phòng đều nhìn để hai cô nàng.

Triệu Tuyết nhanh tay che miệng cô bạn lại, nhỏ giọng “Cậu nói nhỏ một chút, còn sợ người khác không biết hay sao hả?”

Đào Từ chớp mắt nhìn, ý bảo cô bỏ tay ra.

“Đào Từ, thật sự thì cậu đã hiểu rồi à?” Lăng Vân ngồi phía sau hai cô, nhìn bộ dạng thì thảo thì thâm, lại thấy Đào Từ mang cuốn tiểu thuyết kia nhét trả lại cặp sách của Triệu Tuyết, đôi mắt xinh đẹp của cậu nhìn gương mặt trắng nõn đang phỉm hồng của Đào Từ.

“Cơ bản là đã hiểu rõ!!” Đào Từ gật đầu.

“Vậy cậu cùng Thẩm Mặc Trần...” Lăng Vân có chút do dự, nghĩ nghĩ, thôi vẫn nên là thay cách khác hỏi “Vậy cậu thích Thẩm Mặc Trần sao?”

“Vô nghĩa.” Triệu Tuyết tức giận trắng mắt liếc Lăng Vân một cái, “Thẩm Mặc Trần ưu tú như vậy, có nữ sinh nào không thích đâu, huống chi hai người họ từ nhỏ để bên nhau lớn lên, Đào Từ sao có thể không thích cậu ta chứ.”

“Ách...” Đào Từ đột nhiên nhận ra, mình đã lớn đến cỡ này nhưng mà lại không nghĩ đến những chuyện này.

“Cái đó cũng không nhất định, hai người họ tuy là bên nhau từ nhỏ, nhìn qua thì rất thân mật nhưng là ai biết được tình cảm thật sự nhờ là tình anh em thì sao?” Lăng Vân nhìn bộ dáng do dự của Đào Từ, như có nghĩ ngợi nói ra những lời này.

“anh em?” Đào Từ quay đầu nhìn Lăng Vân, do dự một chút, chần chừ nói “Cách thức anh em ở cùng nhau như thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hỉ Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Thì ra là anh trai em gái 2

Lăng Vân nhớ lại cô em họ từ nhỏ hay chạy theo sau lưng mình, trên mặt liền có một nụ cười nuông chiều, từ tốn nói “Chính là từ nhỏ luôn đi theo sau lưng mình, thích tranh giành đồ với mình. Nhưng cũng chia sẻ đồ vật của bản thân cho mình, khi tâm tình tốt sẽ hôn bẹp lên mặt mình mấy cái, cọ qua cọ lại toàn là nước miếng, nếu tâm tình không tốt thì cả mấy ngày liền cũng không hề để ý gì đến mình cả.”

“thật không...” Đào Từ nghĩ lại nghĩ, như vậy cũng giống như mình và Thẩm Mặc Trần, “Tớ cùng Thẩm Mặc Trần chỉ như là anh em sao?”

“Sao có thể là anh em được, hai người có chung huyết thống đâu.”

Triệu Tuyết tròn mắt nhìn Đào Từ, nhỏ giọng nói “nói thật ra, lúc Thẩm Mặc Trần nắm tay cậu, cậu có cảm giác tim đập đặc biệt nhanh không?”

“A?” Đào Từ nhìn Triệu Tuyết, nghiêm túc nhớ lại một chút, khuôn mặt khổ sở nói “Chúng tớ từ nhỏ đút tay trong tay, nên đã sớm quen rồi.”

“Ách...” Triệu Tuyết ghen “Vậy lúc cậu thấy Thẩm Mặc Trần ở cùng nữ sinh khác, có cảm giác trong lòng khó chịu hay không?”

“Cái này...” Đào Từ gãi đầu, nhú mày nói “Chính là tớ chưa từng thấy anh ấy ở cùng bạn học nữ khác khi nào.”

“Vậy khi mà không gặp được anh ấy, cậu có nhớ anh ấy hay không?” Triệu Tuyết ôm tinh thần vỗ vớt không sợ mẻ, không bỏ qua cứ hỏi đến cùng.

“Hai người bọn tớ đến tận bây giờ cũng chưa từng xa nhau...” Đào Tử xấu hổ nhìn qua Triệu Tuyết, thì thầm “Ngay cả chuyển nhà cũng chuyển đến ở chung một chỗ.”

“.....”

Được rồi, Triệu Tuyết hoàn toàn cạn lời rồi.

“Này nếu theo cách cậu nói, tớ cảm thấy cách các cậu ở cùng nhau như vậy có phần nghiêng về tình cảm anh em hơn.” Lăng Vân liền vui mừng ra mặt, đôi mắt hoa đào lóe sáng, giống như thấy hoa đào đột nhiên nở rộ khắp núi đồi, hướng về ánh nắng ấm áp ngày xuân, sinh sôi nảy nở.

“Đúng không?” Đào Tử cũng có chút dao động.

“Chắc chắn là dạng này.” Lăng Vân rất là bình tĩnh mà gật đầu, rất rõ ràng chi tiết mà phân tích cho Đào Tử “Cậu xem, từ nhỏ người lớn trong nhà đã nói các cậu là một đôi, thật ra cũng chỉ nói đùa, nhưng mà cậu từ nhỏ đã có lưu tong tiềm thức về chuyện này, vì thế đương nhiên mà cho rằng Thẩm Mặc Trần là chồng của mình, mà thực tế thì, cách các cậu ở chung lại giống như anh em không khác chút nào.”

“Ách...” Đào Tử cùng Triệu Tuyết sau khi nghe xong lời này, hai người bốn mắt nhìn nhau.

“Như vậy đi, chúng ta làm một cái thí nghiệm.” Lăng Vân thấy thái độ nửa tin nửa ngờ của hai cô bạn, liền lấy một quyển tạp chí trong ngăn bàn ra, lật lật với hai cô nàng, nói “Ngày hôn qua tớ có đọc trên đây mục mười điều nhận ra bạn đã thích một người, Đào Tử cậu có muốn thử một lần không?”

“Còn có chuyện như vậy nữa hả?” Đào Tử mang vẻ mặt tò mò nhìn tạp chí trên bàn Lăng Vân

“Đúng vậy.” Lăng Vân gật đầu, đem tạp chí mở ra đến chương mục ngày hôm qua mình đã xem, nhìn Đào Tử, dịu dàng nói “Điều thứ nhất, ở trước mặt mọi người đều cố ý giả vờ như không có chuyện gì cả, có đôi khi còn phải đối với mình thích khịt mũi coi thường, tự luyện không ngừng, mượn điều này để che dấu tình cảm của mình đối với người đó.”

“Này khẳng định là không có!” Triệu Tuyết tranh trả lời trước Đào Tử nói “Đào Tử người ta vẫn luôn thật thắn thẳng mà nói Thẩm Mặc Trần là chồng của mình, lại còn cố ý sửa lại cho đúng, không phải là bạn trai mà là chồng nha.”

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hỉ Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Thì ra là anh trai em gái 3

“Cái này...” Đào Tử có chút xấu hổ, điều thứ nhất này sao như nói không đâu ấy, cái thí nghiệm này thật sự có đáng tin.

“Điều thứ hai, trăm phương ngàn kế mà hỏi thăm tất cả mọi chuyện về người ấy, họ thích gì, thích ăn gì, thích loại phim nào, cân nặng hay chiều cao, bạn bè thân thích, tất cả mối quan hệ của người đó đều tạo cho mình cảm thấy hứng thú muốn tìm hiểu.”

“Cái này... Cũng không có, hai chúng tớ cùng nhau lớn lên, anh ấy thích gì, ghét gì tớ cũng biết, căn bản là không cần đi tìm hiểu hỏi thăm đâu...” Đào Tử đưa tay lau mồ hôi trên trán, có chút cạn lời nhìn Lăng Vân.

“Vậy cái này bỏ qua đi...” Lăng Vân rất là bình tĩnh mà xem phần tiếp theo.

Còn bỏ qua...? Đào Tử ghen lời nhìn trời xanh.

“Điều thứ ba, luôn là dù cố ý hay vô tình cũng muốn ở riêng một chỗ cùng người ấy, mặc dù là không có bất cứ chuyện gì, cũng chỉ nghĩ muốn ngủ ngốc bên cạnh người đó.”

“Ách...” Đối với cái này Đào Tử có chút do dự, thật sự giống như bản thân mình khi không có việc gì cũng luôn dính với Thẩm Mặc Trần.

“Chú ý nha, là muốn ở riêng một chỗ á, nếu có người ở đấy liền muốn người đó nhanh tới đi.” Lăng Vân nhìn về do dự của Đào Tử liền nói thêm

“A, này thật không có “ Đào Tử nghĩ nghĩ, nếu mà ba mẹ nuôi có ở đây, mình cũng không muốn họ dịch chỗ khác đâu.

“Ok, vậy tiếp theo, thích vô duyên vô cớ tức giận, giống như nhìn thấy người đó cùng bạn bè khác giới gặp gỡ, nói chuyện liền sẽ muốn bùng lửa giận, nếu như nghe thấy tin tức người đó có bạn gái (bạn trai) bản thân sẽ phiền não không thôi.”

“Cái này không thực tế.”

“Vậy lại bỏ qua.”

“Ách...”

“sẽ sửa soạn cẩn thận, muốn đem mặt đẹp nhất của bản thân bày ra trước mặt người đó, nếu mình mặc bộ quần áo mình thích nhất, khi được người khác khen, tự nhiên sẽ hi vọng để người đó thấy.”

“...” Đào Từ nghĩ lại bản thân mình mỗi buổi sáng thức dậy, tóc tai lộn xộn, chưa đánh răng, chưa rửa mặt, giống như đứng trước mặt Thẩm Mặc Trần cũng không ra sao cả?

“không cần thử nữa...” Triệu Tuyết cắt lời Lăng Vân, về mặt nghi ngờ nhìn tạp chí, hỏi “Câu nói thí nghiệm này có chuẩn hay không. Sao tớ biết rõ rằng chính mình thích một người nhưng lại sao không có những biểu hiện như vậy chứ?”

Lăng Vân cùng Đào Từ ngẩng mặt lên nhìn Triệu Tuyết, giống như là đã bắt được thông tin từ lời nói vừa rồi của cô bạn.

“Tiểu Tuyết, cậu thích ai vậy?” Lăng Vân mở to đôi mắt đẹp của mình, giọng điệu dịu dàng hỏi Triệu Tuyết.

Đào Từ cũng rất tò mò nhìn bạn mình.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hỉ Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Thì ra là anh trai em gái 4

“Tớ...” Gương mặt tròn trịa của Triệu Tuyết hiện lên chút đỏ ửng, cô thật có chút xấu hổ nhìn thoáng qua Lăng Vân, lại nhìn qua Đào Từ, xoay người nằm bò trên bàn học “Sắp đến giờ học rồi đó, hai cậu cất tạp chí đó nhanh đi.”

Triệu Tuyết vừa dứt lời, tiếng chuông vào học liền vang lên, trong lòng cô liền nhẹ nhõm một hơi, âm thầm nói nguy hiểm thật!!!

Đào Từ cùng Lăng Vân có chút nghi ngờ nhìn nhau một cái, cũng thẳng lưng mình, chuẩn bị vào học.

Nhưng mà nghĩ lại những điều vừa rồi, Đào Từ trong lòng có chút nghi ngờ, chẳng lẽ mình cùng Thẩm Mặc Trần là mối quan hệ anh em gái, chỉ là xưng hô có chút khác biệt mà thôi?

Mãi đến khi tan học Đào Từ vẫn còn rối rắm chuyện này.

Chờ đến khi phòng học không còn mấy người, mới chậm chậm thu dọn sách vở, sau đó đi đến lớp của Thẩm Mặc Trần.

Vẫn như trước, cô nàng vừa đứng ở cửa lớp 2-2, lập tức sẽ có một bạn học nam gân cổ hét tướng vào bên trong “Thẩm Mặc Trần, vợ cậu đến rồi này.”

Đào Từ nghe thấy xưng hô này, đột nhiên có chút mắc cỡ.

Thẩm Mặc Trần một tay cầm cặp, không chút phản ứng đi ra ngoài cửa, nhìn bé ngốc nhà mình đang đứng ở cửa lớp, đưa tay còn lại nắm lấy tay cô bé, nói “đi thôi.”

“Dạ.” Tầm mắt đào ngọc nhìn vào bàn tay Thẩm Mặc Trần đang nắm trọn tay mình.

Ngón tay anh khớp xương rõ ràng, thon dài trắng nõn, mang theo hơi ấm, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay nhỏ nhỏ đầy thịt của mình.

Ừm... Tim có cảm giác đập nhanh hơn?

Hình như là không có á.

“Cái kia...Cái kia...” Đào ngọc có chút ngập ngừng mà nhìn Thẩm Mặc Trần, giọng nói lắp bắp, muốn hỏi anh vài chuyện.

“Sao vậy?” Thẩm Mặc Trần quay đầu, nhìn thấy vẻ mặt do dự của bé ngốc, trên khuôn mặt trắng nõn như vậy lại có chút đỏ ửng không dễ nhìn ra, đôi mắt to ngập nước, mang theo một ý tứ muốn hỏi điều gì đó cùng tò mò nhìn về phía mình.

“anh có cảm giác tim đập nhanh không?” Đào Từ cảm thấy nếu hôm nay không nói rõ ràng mấy chuyện này, buổi tối hôm nay khẳng định sẽ ngủ không được.

“Hả?” trên gương mặt tuấn tú của Thẩm Mặc Trần vậy mà khó có được biểu tình không thể tưởng tượng được.

Chẳng lẽ vấn đề mình hỏi quá phức tạp, nên anh ấy nghe không hiểu?

Đào ngọc nghi ngờ nhìn anh, lại nghĩ, rồi lại hỏi “Vậy nếu như anh không nhìn thấy em, anh có nhớ em không?”

“...” Thảm Mặc Trần hóa đá tại chỗ, trên mặt anh thay đổi phức tạp không nói được, đôi mắt đen nhánh hun hút nhìn Đào Từ như nhìn thấy người ngoài hành tinh, “Hôm nay, đầu em bị đụng hả?”

“Đầu anh mới bị đụng á.” Đào Từ tức giận nhìn anh.

“Vậy chứ sao em lại hỏi mấy câu kì quái vậy chứ?” Thảm Mặc Trần lấy tay sờ trán cô nàng, tựa như để xác nhận điều gì đó, một lát sau, lại đem tay thu về, hỏi “trên đầu đầu có u cái nào a....”

“....”

Được rồi, lần đầu tiên Đào Từ muốn tìm hiểu thế giới tình cảm của Thảm Mặc Trần đã bị sự hoài nghi đầu bị đụng mà hoàn toàn kết thúc ở đây.

“Tâm trạng em không tốt sao?” Thảm Mặc Trần nhìn về mặt giận dữ của Đào Từ, suy nghĩ cả buổi, rốt cuộc mới có kết luận này.

“...” Bạn quả đào nào đó không muốn nói chuyện cùng anh nữa.

Thảm Mặc Trần bó tay mà nhún vai, nhớ lại khi mình còn nhỏ, mỗi tháng mẹ sẽ có mấy ngày hờn giận khó hiểu, lúc ấy giáo sư thảm đang đào mìn, mỗi ngày cũng thật cần thật, sợ không cẩn thận sẽ đâm phải mìn, dẫn đến chết không toàn thây.

Đào Từ nhìn về mặt như không có gì của Thảm Mặc Trần, trong lòng lại cẩn thận nghĩ lại mấy điều mà trong tạp chí nói, cuối cùng vẫn là đưa ra kết luận, quả nhiên Thảm Mặc Trần và mình chính là tình cảm anh em.

Lập tức dứt bỏ hết phiền não, kéo cánh tay Thảm Mặc Trần, cười hi hi nói “đi thôi, đi thôi, bây giờ tâm trạng em rất tốt.

Thảm Mặc Trần nghi hoặc nhìn quả đào ngọc bên cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hi Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Thì ra là anh trai em gái 5

Thảm Mặc Trần nghi hoặc nhìn cô ngọc, nghĩ ngợi rồi mở miệng nói “Đào Từ, anh chuẩn bị đi thi môn vật lý cấp tỉnh.”

“Hử? Khi nào anh đi?”

“Ngày 1 tháng sau, còn lại mấy tuần, mỗi ngày tan học anh đều sẽ ở lại tham gia lớp vật lý nâng cao, chắc cũng khoảng một tiếng.”

“Em thi sao...” Đào Từ ngẩn đầu, đôi mắt to tròn long lanh nhìn Thảm Mặc Trần.

“thì em ở lại lớp làm bài tập, chờ anh học xong, chúng ta cùng nhau về nhà.” Thảm Mặc Trần liếc mắt nhìn bé ngọc, nói như không có gì.

“Vừa hay, mỗi ngày em sau khi tập múa xong em sẽ đến tìm anh!” Đào Từ lập tức cảm thấy sắp xếp như vậy thật tốt, chỉ là cô nàng vừa cao hứng vui lên thì lập tức mặt mày ủ ê xu xuống, “Chính là chỗ tập múa ở đâu còn chưa biết, đi đâu tìm được phòng tập múa có đàn dây a...”

“Lớp nhạc không phải có đàn sao?”

“Nhưng mà sau khi tan học sẽ khóa cửa á...”

“À” Thảm Mặc Trần gật đầu, nhẹ nhàng mà lên tiếng, sau đó rất tùy ý mà nói: “anh giúp em đến gặp cô giáo âm nhạc mượn chìa khóa.”

“anh có thể mượn được á?” Đào Từ rất kinh ngạc nhìn anh.

Khóe môi Thảm Mặc Trần cười mím một cái, duỗi tay xoa xoa đầu cô ngọc, không nói gì.

Ngày hôm sau, lúc nghỉ trưa, Thảm Mặc Trần cầm một chuỗi chìa khóa đến lớp học của Đào Từ, một nhóm bạn nữ trong lớp đều hướng đầu nhìn ra ngoài, lại có một bạn nam nào đó trong lớp hét to lên với Đào Từ “Tô đào, chồng cậu đến tìm cậu này!!!”

Đào Từ dưới cái nhìn chăm chăm của cả lớp, mặt mày xám xịt chạy ra ngoài, trong lòng nhỏ giọng mắng thầm, cậu cùng với anh lớn giọng ở lớp Thảm Mặc Trần là hai anh em phải không hả?

Thẩm Mặc Trần cầm chuỗi chìa khóa, đặc ý mà đưa lên trước mặt quơ quơ.

Đào Từ nhanh tay chớp lấy.

“anh thật sự là mượn được á!!”

“nói nhảm” Thẩm Mặc Trần như không có việc gì nhìn quả đào ngốc “Phòng thứ nhất lầu ba, em đừng đi nhầm đó.”

“Ừm, ừm, cảm ơn anh!!” Đào Từ ngẩng đầu, đôi mắt cười tí cong như ánh trăng non.

“Vậy em định cảm ơn như thế nào đây?” Thẩm Mặc Trần cúi đầu đưa tay nhéo cằm Đào Từ, cúi đầu đến gần cô hơn.

“Oa...” Bên trong lớp học sau lưng họ vang lên từng đợt cảm thán, còn có người kích động nhìn không được bắt đầu ồn ào “Hôn đi, hôn đi...!!!”

Đào Từ chớp chớp đôi mắt to, nhìn gương mặt tuần tú của Thẩm Mặc Trần chậm rãi đến gần, trong nháy mắt, cảm thấy trái tim của mình đập thật nhanh.

“trên tóc em có đóa hoa liễu dính vào.” Gương mặt tuần tú của Thẩm Mặc Trần dừng lại trên trán công cóc, sau đó đưa tay nhẹ nhàng đến gần, lấy đóa hoa liễu trắng mềm mại xuống đưa đến miệng nhệthở một cái, liền biến mất không thấy.

Đào Từ sững sờ đứng tại chỗ, vỗ vỗ trái tim nhỏ bé đang nhảy bùm bùm của mình, không biết nên nói gì.

“Tự hỏi bản thân thật cẩn thận xem thử nên cảm ơn anh như thế nào đi.”

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hi Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Thì ra là anh trai em gái 6

Ánh mắt Thẩm Mặc Trần, xuyên qua người Đào Từ, trong lúc vô tình thấy trong lớp học có người vẫn đang nhìn chăm chăm vào quả đào nhỏ nhà mình, người kia ngay lúc mình đến gần cô ngốc đã nhìn không được nắm chặt hai tay thành quyền.

Khóe miệng Thẩm Mặc Trần như có như không nở nụ cười, đôi mắt đen nhánh thăm thẳm hiện lên một tia cảm xúc không dễ nhìn ra được.

“anh về lớp học đây.” Ném lại một câu, liền trực tiếp xoay người rời đi.

Quả đào nhỏ ngo ngắc đứng sững tại chỗ, thẳng đến khi bóng dáng cậu biến mất nơi ngã rẽ hành lang, mới siết chặt chìa khóa trong tay, đi vào lớp.

“Đào Từ, cậu sao vậy? sao lại bộ dạng mặt hồn mất vía như vậy?” Triệu Tuyết nhìn Đào Từ đi về chỗ ngồi, lại không nói một câu, chỉ là nhìn mặt bàn đến phát ngốc, không khỏi tò mò hỏi.

“Tiểu Tuyết...” Đào Từ quay đầu, về mặt đáng thương nhìn cô bạn nói “Làm sao bây giờ, vừa rồi khi đột nhiên Thẩm Mặc Trần đến gần mình, tim của mình đập rất nhanh, như vậy có phải nói là tớ thích anh ấy?”

“Cái này...” Triệu Tuyết còn chưa kịp trả lời, Lăng Vân liền nhưn đôi mắt đẹp, sóng mắt đảo vòng nhìn quả đào, mỉm cười nói “Dưới tình huống này nhịp tim thay đổi đập nhanh cũng là chuyện thường.”

“thật không?” Đào Từ nửa tin nửa không nhìn Lăng Vân.

“thật.” Lăng Vân cười nhạt, đột nhiên đưa mặt mình đến trước mặt Đào Từ.

Đào Từ nhìn gương mặt Lăng Vân bỗng nhiên ập đến, hoảng sợ, cả người thiếu chút nữa té ngã ra phía sau, đưa tay vỗ vỗ ngực mình, hoảng sợ hỏi “Cậu làm gì vậy, sao lại đột ngột đến gần như thế?”

“Cậu thấy chưa.” Lăng Vân bắt đặc dĩ buông tay, cười tùm nhìn Đào Từ, dịu dàng nói “Vừa rồi tớ đột ngột đến gần cậu, có phải cậu cũng hoảng sợ, sau đó tim đập nhanh hơn hay không?”

Đào Từ vuốt ve trái tim nhỏ bé không chịu nổi hoảng sợ của mình, gật gật đầu.

“Cho nên mới nói. Bất cứ ai đột nhiên đến gần cậu, cũng sẽ tạo ra hoảng sợ, sau đó tim liền thay đổi đập nhanh hơn.” Giọng điệu Lăng Vân rất bình thản mà nhẹ nhàng giống như đang đơn giản chỉ nói chuyện dự báo thời tiết.

“À...” Đào Từ do dự gật đầu.

thì ra là khi này, Thẩm Mặc Trần đến gần, cho nên mình mới nghĩ anh ấy sẽ hôn mình, nhưng mà thậtra anh ấy đến gần nên mình hoảng sợ.

Đào Từ suy tư, vẫn không đem lời này nói ra.

“Đào Từ, chồng cậu đến đưa chìa khóa để làm gì?” Triệu Tuyết kì lạ nhìn hai người, quyết định đem cái đề tài không liên quan này ra để nói, dù sao cô cũng kiên quyết ghép đôi Đào Từ và Thẩm Mặc Trần, ai cũng đừng nghĩ đem hai người bọn bẻ thành anh em, mà dù cho họ có là anh em đi nữa, cô cũng muốn đem họ bẻ thành cấm kỵ chi lyến, hừ!

“A, đúng rồi.” Đào Từ mang chìa khóa trong tay khoe với Triệu Tuyết cùng Lăng Vân, cười tủm tỉm nói “anh ấy giúp chúng ta mượn chìa khóa phòng nhạc rồi, như vậy chúng ta mỗi ngày tan học liền có thể đến phòng nhạc tập múa.”

“Oa. Chồng cậu thật tốt.” Triệu Tuyết với vẻ mặt hâm mộ nhìn Đào Từ, “mỗi ngày đưa đón cậu đi học còn chưa nói, còn giúp cậu đi mượn chìa khóa chỗ giáo viên dạy nhạc, giáo viên đó thật có khó tính, trước đây đã có bao nhiêu bạn học muốn đến đó luyện tập, đi mượn chìa khóa, giáo viên đó còn không cho mượn đó.”

“thật hả?” Đào Từ có chút nghi hoặc nhìn Triệu Tuyết, Thẩm Mặc Trần hình như rất đơn giản liền mượn được chìa khóa.

Lăng Vân nhìn chìa khóa trên tay Đào Từ, nhẹ thở một hơi gần như không ai nghe thấy, một tay chống cằm, ánh mắt nhẹ nhàng dừng trên người Đào Từ không rời, vốn nghĩ sẽ cho cô bạn xem một thứ, bây giờ liền không có cơ hội. ...Lại nhớ đến ánh mắt trong lúc lơ đãng nhìn mình của Thẩm Mặc Trần, tâm trạng Lăng Vân càng cảm thấy không khá lên được, làm đối thủ với người như vậy, mình thật sự có chút phần thắng nào không?

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hi Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Ai là anh trai của em? 1

Hôm nay sau khi tan học, Lăng Vân cùng Triệu Tuyết liền bị Đào Từ lôi kéo chạy thẳng đến phòng nhạc, nói muốn luyện tập.

Lăng Vân mang vẻ mặt đầy tò mò nhìn Đào Từ nói “Đào Từ, không phải cậu không được khỏe sao? không nghỉ ngơi thêm vài ngày nữa?”

Khuôn mặt trắng nõn của Đào Từ liền nổi chút đỏ hồng khó thấy được, nắm cánh tay Triệu Tuyết có chút chặt, nói “không sao rồi, tớ cũng khỏe lại rồi.”

Triệu Tuyết quay đầu nhìn cô với ánh mắt trong lòng hiểu rõ, che miệng cười trộm “Yên tâm đi, thân thể Đào Từ khỏe như trâu, chút bệnh vặt như thế, hai ba ngày là khỏi rồi.”

Đào Từ bất đắc dĩ đưa tay đập bạn một cái, giả vờ tức giận nói “Tớ giống trâu chỗ nào hả?”

“Ai da, cậu không giống trâu, cậu giống khổng tước, ha ha!” Triệu Tuyết vui sướng khi người gặp họa mà cười vừa tránh né cái đập của cô bạn.

Lăng Vân cười nhìn hai cô bạn trêu đùa nhau.

đi đến phòng học nhạc, Lăng Vân trực tiếp ném cặp sách ngay bục giảng, xoắn tay áo lên, ngay ngắn ngồi trước đàn dương cầm.

Đào Từ cùng Triệu Tuyết ngưng đùa giỡn, vẻ mặt chờ mong nhìn Lăng Vân.

Chỉ thấy hai mắt cậu khép hờ, hít sâu một hơi, sau đó đôi tay trắng nõn thon dài đặt lên phím đàn đen trắng ưu nhã bấm từng nhịp.

Tiếng đàn ưu nhã mà nhẹ nhàng chậm chậm vang lên, giống như gió nhẹ qua khe núi, mang theo hơi thở thơm ngọt của cỏ xanh, quanh quẩn bên người, lại như những áng mây trôi nổi tự do trên bầu trời xanh thẳm, lười biếng mà tùy ý, âm thanh du dương uyển chuyển, giống như mặt trời trên đầu, tùy ý chạy trốn vào trong lòng biển cả, thắm sâu vào tim, chấn động tâm hồn.

Từ ngày bọn họ quyết định múa ‘đôi cánh không tước’, Lăng Vân mỗi ngày sau khi tan học về nhà liền luyện đàn, mấy ngày trôi qua đã thuần thục như mây bay nước chảy, quen tay mà đàn thành khúc.

Khúc nhạc kết thúc, Triệu Tuyết cùng Đào Từ còn đang đắm chìm vào tiếng nhạc trầm bổng đó, hồi lâu cũng mới kéo tinh thần về.

“Lăng Vân, tớ cảm thấy lấy tiêu chuẩn của cậu, đều có thể lên sân khấu độc tấu được rồi, tuyệt đối sẽ làm khán giả bên dưới kinh diễm đi.” Đào Từ mở to mắt long lanh, nhìn Lăng Vân đang ngồi trước cây đàn, cậu ấy cũng mặc đồng phục áo sơ mi trắng, dưới ánh hoàng hôn bên ngoài phòng nhạc, vàng vọt chiếu thẳng lên làn da trắng nõn, làm cho cậu cũng giống như mặt trời nhỏ ấm áp, đôi mắt hoa đào xinh đẹp, nhấp nháy làm người khó đoán được cảm xúc, giống như ngày xuân hoa đào nở rộ, như mưa mùa hè, như gió se lạnh vào thu, lại như tuyết lạnh mùa đông, có quá nhiều cảm xúc trộn lẫn vào nhau, vậy làm cho người nhìn không thể thấu được.

trên khóe miệng Lăng Vân gọi lên một nụ cười, nhìn Đào Từ nói “Tớ chỉ là đệm nhạc cho cậu, cậu đừng hòng nghĩ làm trận chạy trốn nhé.”

“Cái này cậu cũng nhìn ra à.” Đào Từ tình nghịch thế lưỡi, nhìn qua Triệu Tuyết bên cạnh, cười nói “Với trình độ vũ độ của tớ như vậy, cùng với tiếng đàn của Lăng Vân, có thể nào kéo cấp bậc của cậu ấy hay không?”

“sẽ không đâu.” Triệu Tuyết cười tủm tỉm nhìn bạn mình. An ủi nói “Có tiếng đàn của Lăng Vân, thì cho dù cậu có múa thành gà con mổ thóc, họ cũng nghĩ là công chúa không tước á.”

Được rồi, Đào Từ chỉ có thể căng da đầu mà chiến thôi.

Cẩn thận nhớ lại ‘đôi cánh khổng tước’ mới xem trên TV, lại thêm mấy ngày nay nghiêm ngặt video Thẩm Mặc Trần tìm trên mạng tìm cho mình tham khảo, Đào Từ liền làm mấy động tác khởi động cho nóng người, sau phối hợp với tiếng đàn của Lăng Vân, nửa nghiêm túc, nửa tùy ý mà múa, khi động tác cuối cùng kết thúc, liền như tư thế nâng vảy khổng tước bước lên sân khấu, làm ra một tư thế mở màn, một chân đứng thẳng, chân còn lại nâng từ sau nâng lên, qua đỉnh đầu, tạo thành một chú chim xinh đẹp.

Triệu Tuyết không khỏi ngây người.

Cuối cùng cũng liên tục vỗ vai Đào Từ khen nức nở “Trình độ của cậu như vậy còn dám nói là chỉ nghiệp dư, động tác tiêu chuẩn như vậy, ngay cả diễn viên múa chuyên nghiệp cũng không thể mở miệng chê được.”

Lăng Vân cũng là rất kinh ngạc, gật đầu, rất đồng ý với lời của Triệu Tuyết.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hi Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Ai là anh trai của em? 2

Đào Từ thật muốn, trong lòng yên lặng tự nhủ thật ra với động tác cơ bản tớ tập luyện cũng không đến nỗi tệ mà thôi.

Lần đầu tiên sau khi luyện tập, Triệu Tuyết nhìn độ phối hợp của hai bạn mình mà thật rất vừa lòng, về mặt vui vẻ nhìn hai người nói “Đây tuyệt đối là biểu diễn chuyên nghiệp, lần biểu diễn này, lớp chúng ta khẳng định có thể lấy giải nhất rồi!”

Đào Từ cười haha không dám nói thêm.

Nhưng Lăng Vân lại mang vẻ mặt hiền lành cười cười nhìn cô, nói “Lấy giải nhất là cần thiết.”

Ba người họ vui vẻ trò chuyện lại nhìn thấy Thẩm Mặc Trần đi đến.

Đào Từ nhìn thấy cậu, liền nhanh chạy đến trước mặt, vẻ mặt sáng lạn, tươi cười nói “anh học xong rồi ă?”

“Ừ.” Thẩm Mặc Trần không nói không rằng nắm lấy tay quả đào nhỏ nhà mình, nhìn đến hai người đứng sau lưng cô nàng gật đầu một cái, xem như chào hỏi, liền trực tiếp nắm tay cô đi thẳng đến nhà để xe, trầm giọng nói “Sáng nay mẹ nghe được em sẽ biểu diễn ‘đôi cánh khổng tước’ về mặt đầy hưng phấn đi ra ngoài, nói là đi may trang phục biểu diễn cho em, buổi tối sau khi tan học về mẹ sẽ lấy cho em thử, chúng ta nhanh về nhà đi.”

“thật không ă?” Quả đào nhỏ lập tức vui mừng khôn xiết, vốn còn đang cho rằng, trang phục biểu diễn chính là đi thuê lại bên ngoài, không nghĩ là mẹ nuôi đã chuẩn bị thật tốt cho mình, lập tức nhì Triệu Tuyết và Lăng Vân ở phía sau, vẫy vẫy tay nói “Tớ về trước, ngày mai gặp lại.”

“Ngày mai gặp.” Triệu Tuyết gật đầu cười với cô.

Mà Lăng Vân tươi cười lại cứng nơi khóe miệng, trơ mắt mà nhìn Đào Từ tay trong tay cùng Thẩm Mặc Trần, dần biến mất trước mặt mình, trong lòng tự an ủi, quan hệ bọn họ là như anh em, Đào Từ còn chưa nhận ra tình cảm của mình đối với Thẩm Mặc Trần.

“Đúng rồi, anh làm cách nào có thể mượn được chìa khóa phòng nhạc vậy, em nghe Tiểu Tuyết nói, thầy giáo họ tính tình khó lắm, nhiều bạn học đến mượn chìa khóa phòng nhạc đều không được.”

Đào Từ ngồi sau xe đạp của Thẩm Mặc Trần, liền nhớ đến lời Triệu Tuyết nói hôm nay, không khỏi tò mò hỏi.

“À...” Thẩm Mặc Trần không chút để ý, qua loa nói “thì anh thẳng đến trước mặt thầy ấy, rồi nói với thầy là anh muốn mượn phòng nhạc dùng một tháng.”

“Đơn giản như vậy á?” Quả đào nhỏ có chút không tin, nếu chỉ đơn giản như vậy, vậy vì sao mấy người bạn học kia lại mượn không được.

“Đúng vậy.” Thẩm Mặc Trần gật đầu.

Chương 85: Ai là anh trai của em? 3

“anh thật là lợi hại.” Quả đào nhỏ có chút sùng bái mà nhìn bóng lưng của cậu, nhảy định là do thành tích của anh ấy quá tốt, cho nên thầy giáo phòng nhạc mới nhìn anh thuận mắt.

“À, cũng không có gì, ông ấy là ông cậu của anh.” Thẩm Mặc Trần coi như không có chuyện gì nói ra sự thật.

Được rồi, coi như mình vừa rồi chưa nói gì cả.

Tới cửa nhà, Thẩm Mặc Trần trực tiếp chạy xe thẳng vào tầng hầm, quả đào nhỏ đứng ngoài cửa nhà xe, về mặt gấp đến độ không chờ được nhìn cậu thông thả dựng xe, nhanh nhanh hỏi thúc cậu “Thẩm Mặc Trần, anh nhanh lên đi.”

Động tác khóa xe của Thẩm Mặc Trần đơ cứng lại, cau mày ngẩng đầu nhìn Đào Từ.

“Này, sao anh lại không khóa xe?” Đào Từ nhìn động tác dừng tay của cậu, nhanh hỏi.

“Em vừa mới gọi anh là gì?”

“Là Thẩm Mặc Trần á.” Quả đào nhỏ nâng mặt như là đương nhiên nhìn cậu, “Bạn học của anh không phải gọi anh như vậy sao?”

Thẩm Mặc Trần cúi đầu, không nói gì, khóa xe lại, sau đó xách cặp từ từ đi đến trước mặt Đào Từ, cúi đầu nhìn cô bé ngốc.

“Này....anh sao á?” Quả đào ngốc có chút hồi hộp nhìn cậu. “anh nhanh lên đi, mẹ nuôi còn ở nhà chờ chúng ta đó.”

nói xong, quả đào ngốc tính quay người chạy trốn.

“Đứng lại.” Thẩm Mặc Trần duỗi tay nắm chặt tay cô lại, đem cô kéo đến bên mình.

“anh...anh làm gì vậy?” Đào Từ cảnh giác nhìn cậu, trơ mắt mà nhìn anh, từng bước một dồn mình ép vào góc tường.

“Gọi anh lại một lần nữa.” Thẩm Mặc Trần trực tiếp đem quả đào nhỏ dồn vào tường, cúi người, dùng đôi mắt đen nhánh sâu thẳm nhìn chăm chăm vào quả đào nào đó.

“Thẩm...Thẩm Mặc Trần...” Quả đào nhỏ dùng hết sức mà nuốt một ngụm nước miếng.

Thẩm Mặc Trần cau chặt đôi chân mày thanh tú, nhìn gương mặt trắng nõ của quả đào nhỏ, chậm rãi kéo cô đến gần bên người mình hơn, giọng nói trầm thấp mà u ám nói “nói lớn lên...”

“Cái đó....anh trai?” Quả đào nhỏ liền cảm thấy nhiệt độ xung quanh thấp xuống vài phần, làm cho cô cảm thấy áp lực vây quanh, sắc mặt Thẩm Mặc Trần khi nghe được ai chữ này, thì càng thêm khó coi, về mặt vốn hờ hững lạnh nhạt lại càng thêm tối tăm lạnh lẽo.

“Ai là anh trai của em?” giọng nói của Thẩm Mặc Trần càng thêm ú ám nặng nề, giống như được nặn từ khê răng đi ra.

Chẳng lẽ không phải sao....Quả đào nhỏ cảm thấy bản thân như muốn khóc đến nơi.

Hơi thở ẩm áp, nhẹ nhẹ của cậu thoáng qua trên gương mặt mềm mại non nớt của bé ngốc mang theo hương bị trong trẻo lạnh lùng đặc trưng, một bàn tay ẩm áp của cậu nắm chặt cánh tay nhỏ bé của cô, đem tay vòng ra sau lưng, tay khác thì đặt trên tường ngay trên đầu cô, mang tư thế giam cầm tuyệt đối vây cô trong lồng ngực của mình.

Đào Từ thấy Thẩm Mặc Trần nhìn mình, tựa như là đang nhìn một trái đào nhỏ, giống như là bất cứ lúc nào cũng có thể cắn một ngụm.

“Cái kia....Mối quan hệ của chúng ta chẳng lẽ không phải là anh em sao....”

Quả đào ngốc nào đó, cuối cùng cũng không sợ chết mà nói những lời này ra miệng.

“anh em?” Thẩm Mặc Trần nghe hai chữ này thật sự có chút sững sốt, nhưng thái độ lại như giận quá hóa cười, cậu đem tay đang chống trên tường duỗi ra, dùng sức véo lấy cằm quả đào nhỏ, ép buộc cô phải ngẩng đầu nhìn mình, gần từng tiếng hỏi cô “Ai nói với em, chúng ta là anh em?”

“Này...Em... Em cho là...” Quả đào nhỏ có chút kinh hoàng mà nhìn cậu, đôi mắt cậu lúc này tựa như có mây đen dày đặc, làm cách nào cũng không thể tan đi, lúc này đây giống như bình yên trước giông bão.

“Em cho là?” Thảm Mặc Trần tuy là nhủu chặt đôi mày, nhưng khoe miệng lại nhếch lên một nụ cười gian manh, cậu đến gần bên tai quả đào nhỏ, lấy một giọng nói đầy ái muội, cực kỳ mê hoặc, nhỏ giọng nói “Gần đây sao em không gọi anh là chồng nữa hả....?”

“Em..Em...” Đào Từ cảm giác được hơi thở ẩm ướt nóng ẩm của cậu chậm rãi phun lên tai mình, giọng nói thật nhỏ của cậu chui sâu vào tai làm cho cảm thấy tê dại, găm cắn trái tim nhỏ bé của mình, tư thế cùng cách nói chuyện như vậy, làm cho trái tim cô không còn tự chủ bắt đầu nhảy thành thịch điên cuồng lên.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hi Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Ai là anh trai của em? 4

Làn môi ẩm áp của cậu nhẹ nhàng chà xát tai cô, mãi đến khi nhìn tai của quả đào nhỏ biến thành màu đỏ, mới chịu dời đi chỗ khác, ở trên gò má mẫm mẫm trắng nõn của cô, như có như không để lại từng cái từng cái hôn vụn vặt.

Nhớ lại hành động không được bình thường mấy ngày trước của quả đào nhỏ nhà mình, Thảm Mặc Trần trong lòng gần như đã hiểu được, xem ra quả đào nhỏ của mình đã thật sự trưởng thành.

Có điều lại nghĩ lại mấy việc cô hỏi mình, Thảm Mặc Trần không khỏi cảm thấy buồn cười, có cảm giác tim đập nhanh sao, sẽ nhớ cô sao, cuối cùng thì tình yêu của quả đào nhỏ đã nảy mầm?

“Em cái gì hả?” Thảm Mặc Trần nhìn gương mặt hồng nhuận, ướt át của cô ngốc, nổi ghen vừa rồi trong lòng cũng giảm hơn đi phân nửa, chỉ là thâm trầm trong đôi mắt cũng như vậy chưa từng tan biến, quả đào nhỏ ngốc như vậy, rốt cuộc đến khi nào mới hiểu rõ tình cảm của bản thân đây?

Chỉ là quả đào nhỏ ngốc nghếch áp úng của buổi cũng chưa nói được trọn vẹn một câu, này cũng không thể trách mình, bị Thảm Mặc Trần dùng tư thế vậy trong ngực thế này, còn lại tự mình gặm gặm, bất kể là có thay đổi điều gì nói không chừng đại não đã sớm ngừng hoạt động rồi.

Thảm Mặc Trần nhìn vẻ mặt mê mẩn của quả đào nhỏ nhà mình, rốt cuộc cũng không nhịn được thở dài một hơi, rốt cuộc là ai suốt ngày dính lấy mình gọi chồng ơ chồng à, ngay cả ‘chồng’ có ý nghĩa gì cũng không biết, là ai rốt cuộc lại không hiểu được mà mang mình từ vị trí ‘chồng’ biến thành ‘anh trai’?

Từ chuyện này, Thảm Mặc Trần cúi đầu, hung hăng hôn lên môi quả đào nhỏ, giống như là mang hết buồn bực trong lòng mau mau trút ra hết, cái lưỡi trơn trượt của cậu trực tiếp cạy hàm răng của cô ngốc ra, sau đó tùy tiện mà đi vào xâm chiếm lãnh địa của cô, thật như mưa rền gió dữ, căn bản là không cho cô nằng có cơ hội hít thở....

Quả đào nhỏ chỉ cảm thấy so với hai lần hôn môi trước đây thì bây giờ có vẻ cuồng nhiệt hơn, môi lưỡi anh như mang theo lửa nóng, ở trong khoang miệng mình mà xâm lược, khắp nơi như bị châm lửa, loại cảm giác tê dại hòa quyện cùng một chút đau đớn, tựa như bị điện giật, nháy mắt đã lan khắp toàn thân, đánh thẳng vào tận đáy lòng.

Thảm Mặc Trần bực bội mà bình tĩnh hôn chậm rãi lại, đầu lưỡi nho nhỏ ẩm áp mềm mại của quả đào ngốc ngay từ đầu không biết vì sao cứ thè chết mà bảo vệ lãnh địa của mình, cứ tránh né rồi chạy trốn, điều này làm cho ánh mắt của cậu thêm thâm trầm, liên mở cánh tay đang nắm chặt tay cô ra, ngược lại liền chống vào tường ở hai bên đầu cô, lấy tư thế cố định như vậy, làm cô không thể nào chạy trốn được.

Quả đào nhỏ phát hiện, bản thân mình có trốn cỡ nào cũng không trốn được nụ hôn ẩm áp của anh, dưới sự giận dữ, cô dứt khoát chuyển thủ thành công, hai tay mảnh khảnh liền ôm chặt lấy eo của Thảm Mặc Trần.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hi Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87: Ai là anh trai của em? 5

Quả đào nhỏ phát hiện, bản thân mình có trốn cỡ nào cũng không trốn được nụ hôn ẩm áp của anh, dưới sự giận dữ, cô dứt khoát chuyển thủ thành công, hai tay mảnh khảnh liền ôm chặt lấy eo của Thảm Mặc Trần, đầu lưỡi nhỏ bé trơn trượt đối đầu cùng môi lưỡi Thảm Mặc Trần.

Thảm Mặc Trần thật ngoài ý muốn nhượng mày, sau đó khoe môi liền hiện lên chút tươi cười, chuyển thủ thành công? Nhưng thật sự là cơ hội khó có được.

Tuy rằng quả đào nhỏ đào khách thành chủ thắng lợi nhưng mà bản thân lại cảm thấy hồ hấp ngày càng dồn dập, tim đập càng lúc càng nhanh, sức lực nơi chân gần như sắp mất hết, nếu không phải bản thân đã sớm ôm chặt lấy eo Thẩm Mặc Trần, không chừng đã mềm nhũn ngã dưới đất rồi.

Tại sao lại như vậy chứ, quả đào bé nhỏ âm thầm ảo não.

Thẩm Mặc Trần rút cuộc cũng nhẹ nhàng đẩy Đào Từ ra, nhẹ nhàng ngăn cản đòn phản công không có chút sức lực nào của cô.

Quả đào bé nhỏ không còn sức để dùng chỉ đành tựa vào lồng ngực của Thẩm Mặc Trần cố gắng mà hít thở, điều chỉnh nhịp đập của trái tim như đang muốn bay ra khỏi lồng ngực của mình, lại ngẩng đầu lên nhìn Thẩm Mặc Trần, vẫn đang một bộ dạng trầm ổn bình thường như cũ, chỉ là hơi thở có gấp gáp, quả đào nhỏ chỉ đem đầu chôn vùi vào ngực cậu, đang có chút giận dỗi nghĩ ngợi chẳng lẽ anh trai nào cũng đối xử với em gái như thế này sao, lại không nghĩ tới nghe được nhịp tim đập loạn như trống của cậu.

Quả đào nhỏ ngẩng đầu nhìn cậu với vẻ mặt mờ mịt, đôi mắt ngập nước như đang chìm trong sương mù của cô lúc này nhìn qua hết sức mê người, môi hồng khê mở, dường như có điều muốn hỏi.

Thẩm Mặc Trần nhìn cô nàng nghĩ trái nghĩ phải cũng không nghĩ ra được cái gì, không biết vì sao, lửa giận vừa mới dịu xuống trong chớp mắt lại bùng lên, cậu nhìn quả đào nhỏ một cái, dùng sức đem tay xinh xắn của cô nàng đang ôm eo mình bỏ ra, sau đó quay đầu, trực tiếp đi ra khỏi nhà xe, chỉ để lại một tiếng ‘hừ’ tan vào không khí.

Này? Này? Sao anh lại đi?

Quả đào nhỏ đứng tại chỗ, có chút ngờ ngạc nhìn bóng dáng cao lớn của Thẩm Mặc Trần dần biến mất cuối nhà xe, câu hỏi của cô còn chưa ra khỏi miệng mà...

Chờ đến khi hơi thở cùng nhịp đập trái tim trở lại bình thường, quả đào nhỏ rút cuộc cũng từ từ đi đến cửa lớn nhà Thẩm Mặc Trần.

“Đào Từ, con đến rồi à?” Nguyệt Vi cười tươi rồi mở cửa cho cô bé, sau đó có chút tức giận nhìn con trai im như hén đang ngồi ở sofa “Vừa rồi hỏi con, Đào Từ ở đâu con không nói, bây giờ Đào Từ đến con cũng không thèm đón con bé, chẳng nhóc con, con định tạo phản hả?”

Thẩm Mặc Trần nghe vậy, chỉ hơi ngẩng đầu lên, chỉ liếc sơ quả đào nhỏ một cái rồi lại tiếp tục im lặng.

Quả đào nhỏ nhớ lại chuyện xảy ra ở nhà để xe khi nãy, trên mặt không khỏi ửng hồng, chỉ là không lộ rõ, nhìn qua hình như là anh ấy đang tức giận chuyện gì đó.

“Được rồi, đừng để ý nó nữa, thành nhãi này tính khí xấu xa trời dấy cũng đâu phải một hai lần.” Nguyệt Vi trừng mắt nhìn con trai một cái, sau đó xoay đầu nhìn Đào Từ cười ngọt ngào “Mẹ nuôi hôm nay đã đi lấy trang phục biểu diễn của con đem về rồi, con nhanh đi thay ra để mẹ nuôi nhìn cái nào.”

“Dạ.” Đào Từ gật đầu, liền đi theo Nguyệt Vi đi vào phòng ngủ.

Đó là một chiếc váy lụa thuần trắng tinh khiết, làn váy vừa dài vừa rộng, nhưng rất mềm mại, bên trên còn dùng chỉ màu xanh lam thêu thành một chiếc đuôi khổng tước, đang được trải trên giường cũng có thể làm chói mắt người nhìn.

“Mau thay xem nào.” Nguyệt Vi với vẻ mặt mong chờ nhìn về Đào Từ, “Người làm chiếc váy này là một người có tuổi nhưng rất nổi tiếng, nghe nói trước kia cũng đã làm váy cho Dương lão sư đó.”

“Dạ.” Đào Từ gật đầu, sau một hồi đã thay xong váy, đi đến trước gương toàn thân mà nhìn nhìn, chỉ thấy bóng người trong gương, dáng người nhò vào chiếc váy mà tôn lên được chiều cao, lại ôm chặt lấy vòng eo nhỏ nhỏ mềm mại như liễu, làn váy dài vừa che khuất mắt cá nhưng không kéo dài trên đất, nương theo đi lại của Đào Từ làm những hạt đá đính trên váy lung linh lấp lánh, mái tóc đen nhánh dài mượt của cô còn rủ sau lưng, khuôn mặt trắng nõn vì chuyện khi nãy còn lưu lại chút điểm hồng hồng, đôi mắt to tròn hơi nước còn chưa tan biến hết, cứ nhìn người với cảm giác mờ mờ lung lung, giống như hoa trong nước, trắng trong gương, mang theo chút không chân thật mà lại đầy xinh đẹp dịu hoặc, đôi môi nhỏ hồng hồng hơi mở, cùng chiếc cằm thanh tú.

“Đào Từ nhà chúng ta thật xinh đẹp.” Nguyệt Vi cười tươi mà khen cô bé, sau đó liền đem Đào Từ ngồi đối diện với gương, còn mình thì đứng phía sau cô bé, giúp cô bé làm một kiểu tóc, rồi suy nghĩ lấy trang sức nào để phối.

“Đào Từ với Trần Trần cãi nhau à?” Nguyệt Vi vừa chải mái tóc dài của cô bé vừa hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hỉ Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Ai là anh trai của em? 6

“không có ạ.” Quả đào lắc đầu, sau đó nhìn nét mặt không tin của mẹ Nguyệt Vi trong gương, do dự nói “Con cũng không biết tại sao nữa, con chỉ là gọi anh ấy là anh trai, anh ấy liền không vui?”

“Con gọi Trần Trần là anh hả?” Nguyệt Vi rõ ràng là sùng sốt một chút, sau đó liền cười trộm, trách không được vì sao hôm nay Thẩm Mặc Trần lại không vui, thì ra là chức vị ông xã mười mấy năm qua của mình bị hạ bậc nghiêm trọng “Đào Từ trước kia không phải đều gọi Trần Trần là chồng, sao lại đổi nhiên đổi xưng hô gọi anh trai như vậy?”

“Bởi vì con thấy tụi con ở cùng nhau cũng không khác gì anh em là mấy a.” Quả đào nhỏ buồn bực nhìn về mặt tươi cười quý dị của Nguyệt Vi, lại nói “Lần trước con hỏi anh ấy, đối với con có cảm giác tim đập nhanh hay không, hoặc là không thấy con liệu có thể sẽ nhớ con hay không, anh ấy còn ngờ con bị đung đầu nữa đó.”

“Ha~~~” Nguyệt Vi rút cuộc nhìn hết nỗi phải bật cười.

“Vậy với Trần Trần, Đào Từ có cảm giác tim đập loạn không?”

“Ngày thường thì không có, nhưng mà mỗi lúc anh ấy đến gần con, lại đặc biệt nhảy rất nhanh.” Quả đào nhỏ thành thật trả lời, “Nhưng mà bạn học con nói là bất kể ai khi mà có người đột nhiên đến gần, đều sẽ bị dọa nhảy dựng lên, tim đập nhanh cũng là bình thường.”

“A!!!” Nguyệt Vi như suy nghĩ gập đầu, rất tự nhiên hỏi “nói mấy lời này với con là bạn học nam phải không?”

“Dạ, mẹ nuôi, mẹ sao lại biết được?” Quả đào nhỏ ngạc nhiên nhìn mẹ nuôi.

“Ừ, mẹ đoán đại thôi.” Nguyệt Vi cười tủm tỉm, trả lời qua loa, cũng không hỏi thêm cái gì, câu trả lời đã quá rõ ràng, con trai gốc nhà mình đã nhận ra tình cảm của bản thân dành cho Đào Từ, mà bé gốc này lại mông lung cái hiểu cái không, trước mắt đã đem ông xã cùng anh trai gộp chung làm một, hắc hắc, thật khó mà có thể thấy được về mặt thẳng thắn thúi nhà mình bị thất tình.

Nguyệt Vi quyết định, lần này cần phải nhìn thật kỹ xem Thẩm Mặc Trần sẽ giải quyết khó khăn này của bản thân như thế nào, hoặc là sẽ giúp con trai thêm chút lửa, chút dấm, lại thêm một chút gió, có vẻ là không tồi đâu....

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hi Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 89: Ai là anh trai của em? 7

“Mẹ nuôi ơi, mẹ nói thử quan hệ giữa con và Thẩm Mặc Trần có thật sự là giống như anh em hay không?” Quả đào nhỏ mở to mắt đầy nghi vấn, trong lòng tràn đầy chờ đợi mà nhìn Nguyệt Vi, người khác nói cô chỉ tin một nửa, nhưng từ nhỏ đến lớn, mẹ nuôi chính là chưa bao giờ gạt cô dù một lần.

“Ừm...Cái này...” Nguyệt Vi đảo vòng con người, làm như nghĩ đến chuyện cũ, nói “Còn nói nữa, mẹ nhớ rõ khi nhỏ, lúc Trần Trần đến nhà con nhìn con, con thật sự không muốn Trần Trần đi, lúc ấy Trần Trần cũng hỏi mẹ, ông xã nhỏ là có ý gì, mẹ nuôi còn nhớ rõ là mẹ có nói với nó khi đó, chính là nghĩa như anh trai.”

Chỉ một câu đã đánh bay sự thật Đào Từ đang lạc đường, lại mượn chuyện cũ giải thích vì sao Đào Từ lại nhầm lẫn thành anh trai.

“A” Quả đào nhỏ cái hiểu cái không gật gật đầu “Đó cũng chính là nói con với anh ấy cũng giống như hai anh em?”

Lần này Nguyệt Vi không trả lời, mà là cười mím mím nhìn Đào Từ trong gương nói “Được rồi, nhìn xem nào, có phải con mang trang sức lên lại càng trở nên xinh đẹp hay không?”

Quả đào nhỏ nghe vậy liền nhìn vào gương, mái tóc dài đã được vấn lên, trên đầu còn mang thêm đồ trang sức không tước, trên trán điểm xuyết một viên đá quý màu xanh lam, kim cương được viền rải rác xung quanh, dưới ánh mặt trời lấp lánh bảy màu, lại rất cân xứng cùng váy dài mềm mại, cả người nhìn qua thật sự giống như một nàng tiên không tước.

“Mau xuống dưới để Trần Trần xem đi con, ba mẹ con cùng ba nuôi giờ này cũng đã tan tầm, đợi mọi người về xem qua rồi hẳn thay đồ.”

“Dạ” Quả đào nhỏ ngoan ngoãn chạy xuống lầu vào phòng khác tìm Thẩm Mặc Trần.

“Thế nào? Có đẹp không ạ?” Quả đào nhỏ cười hi hi đứng trước mặt Thẩm Mặc Trần, về mặt đầy chờ mong nhìn cậu.

Thẩm Mặc Trần ngẩng đầu, đôi mắt liền nhảy lên kinh diễm, váy trắng dài này thật sự nâng cao khí chất người mặc, đem làn da trắng nõn như ngọc của quả đào nhỏ tăng thêm phần trong suốt tinh khiết, hơn nữa một năm này quả đào nhỏ cũng đã cao lên không ít, váy dài được cắt may vừa người bao trọn lấy vóc dáng thon dài của cô nàng, càng làm tăng thêm vẻ mềm mại hấp dẫn của cô.

Có điều kinh diễm cũng trong nháy mắt, Thẩm Mặc Trần coi như không có gì quay đầu sang chỗ khác, giọng điệu bình thường nhạt nhẽo phun ra hai chữ “Tạm được.”

“A?” Trái tim nhỏ bé của quả đào ngọc đã bị tổn thương, cô cảm thấy khá xinh đẹp mà, sao Thẩm Mặc Trần một chút cũng không nhìn ra.

Ngày hôm sau, sau khi đưa quả đào nhỏ đến trường liền xoay người tạo khoảng cách với Đào Từ, về mặt không cảm xúc mà nhìn cô nàng nói “Đào Từ, buổi rchieuf tan học, em tự ngồi xe bus về nhà đi.”

“A? Vì sao á?” Quả đào nhỏ nhìn cậu đầy kì quái.

“Hừ, xe của anh chỉ chở vợ nhà anh thôi, không chở theo em gái.” Thẩm Mặc Trần nhìn cũng không nhìn bé ngọc một cái, thẳng tưng ném xuống một câu, liền xoay người đi đến nhà giữ xe trong trường.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hi Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 90: Ai là anh trai của em? 8

Ách..... Quả đào nhỏ sững sờ đứng tại chỗ.

Hôm nay sau khi tập múa xong, Thẩm Mặc Trần quả nhiên là không có đến phòng nhạc tìm cô bé, Lăng Vân nhìn về mặt mắt hồn mắt vía của Đào Từ, thấy lạ liền hỏi “Đào Từ, cậu sao vậy, có phải cơ thể lại không khỏe hay không?”

Đào Từ nhìn thoáng qua cuối hành lang, mới quay đầu nhìn Lăng Vân lắc lắc đầu, nói “Tớ không sao đâu.”

Triệu Tuyết nhìn đồng hồ, nói “Đào Từ, chồng cậu hôm nay sao lại chưa đến đón cậu?”

Đào Từ nhớ đến lời Thẩm Mặc Trần nói sáng nay, im lặng không trả lời.

“Nếu không để mình đưa cậu về.” Lăng Vân nhìn Đào Từ bằng đôi mắt xinh đẹp chất chứa đầy hi vọng, chỉ cần không có Thẩm Mặc Trần, cậu tin bằng năng lực của cậu, khẳng định có thể theo đuổi được Đào Từ.

Đào Từ suy nghĩ, vẫn là lắc đầu, xách cặp lên, ba bước lớn hai bước nhỏ đi ra khỏi phòng nhạc, trong miệng cũng không quên chào hai bạn của mình “Tớ đi trước, các cậu nhớ khóa cửa cẩn thận nha.”

Triệu Tuyết nhìn bóng dáng vội vã rời đi của Đào Từ, trong lòng biết rõ mà cười cười.

Lớp học nâng cao môn vật lý Thẩm Mặc Trần đang theo học ở phòng thí nghiệm tổng hợp cách phòng nhạc cũng không xa, Đào Từ nhớ rõ cậu đã nói qua, bọn họ học ở phòng số một lầu một phía đông.

Đào Từ thờ hồng học mà chạy đến cửa phòng thí nghiệm, nhìn một vòng trong phòng, trên bảng đen một đồng công thức lộn xộn, trong phòng có bảy bảy đến tám bàn học, chỉ còn lại năm ba người học sinh đang thu dọn sách vở, ánh mắt Đào Từ đảo nhìn từng người, cuối cùng dừng lại ở cuối phòng, có hai cái đầu đang chụm lại.

một cái đầu trong đó là Thẩm Mặc Trần, một cái khác.... Bởi vì là quay lưng về phía Đào Từ, cho nên Đào Từ không nhìn thấy mặt, chỉ từ dáng vẻ, biết chắc đây là một bạn nữ sinh.

Đào Từ từ từ đi đến cửa phòng học, cuối cùng cũng thấy rõ, Thẩm Mặc Trần với vẻ mặt đầy dịu dàng cầm bút viết gì đó trên giấy, mà bạn nữ sinh kia là nhìn anh với ánh mắt sùng bái, đáy lòng không che dấu ái mộ.

không vì vì cái gì, Đào Từ thấy trong lòng khổ sở, Thẩm Mặc Trần rất ít khi cười dịu dàng với mình như vậy, tất cả đều là nhận lấy vô số ánh mắt khinh bỉ từ anh, sau đó còn thuận miệng nói cho cô biết nên dùng công thức nào, lời giải ra sao, mà giờ đây, anh ấy lại có thể cười dịu dàng với nữ sinh khác, thậm chí rất có kiên nhẫn mà cầm bút, viết lên giấy, từng bước một chỉ cách tính cho nữ sinh ấy.

Đào Từ nghĩ nghĩ, rồi chậm rãi đi vào, từ tốn ngồi trên ghế phía trước bọn họ.

Thẩm Mặc Trần ngẩng đầu lên, ngoài ý muốn nhìn thấy bé ngọc, thái độ trên mặt trong nháy mắt trở nên bình tĩnh nhạt nhẽo.

Nhưng bạn nữ bên cạnh cậu lại có chút xấu hổ nhìn Đào Từ, trong trường ai cũng biết Tô Đào và Thẩm Mặc Trần là một đôi, dù cho là thường ngày mấy cô gái nhỏ luôn thích Thẩm Mặc Trần đi nữa, nhưng ngại cậu là người lạnh nhạt khó đến gần, cho nên không ai dám tiến lên trêu chọc cậu.

Chỉ là hôm nay lúc tan học, Thẩm Mặc Trần tự nhiên lại chủ động đến hỏi cô có chỗ nào không hiểu hay không, tuy rằng trong lòng cô rất buồn bực lại không chịu nổi mị lực của Thẩm Mặc Trần, có thể cùng cậu ta ở riêng cùng một chỗ, cho dù là một chút, cũng đủ làm các nữ sinh khác hâm mộ rồi.

Ánh mắt Đào Từ lướt đều trên người bọn họ, sau đó lại đột nhiên nở ra nụ cười tươi sáng, nhìn Thẩm Mặc Trần, ngọt ngào nói “Chồng ơi, anh tự mình giảng bài cho chị ấy á?”

Bàn tay nắm bút của Thẩm Mặc Trần run lên, nhất thời vậy mà không đoán ra suy nghĩ của quả đào nhỏ.

Nhưng đàn chị kia thì lại, rất xấu hổ đứng lên, nhìn Đào Tử nói “ đã nói xong rồi, làm trễ giờ về của hai cậu, thật là ngại quá.”

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hỉ Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 91: Ai là anh trai của em? 9

“Sao lại vậy ạ?” Đào Tử nhìn nữ sinh kia, cười rất hiền lành thêm bộ dáng vô hại, ngọt ngào nói “Em hôm nay muốn ngồi xe bus về, hai người cứ cứ tiếp tục, nghĩ bao lâu cũng được, em liền không quấy rầy nha.”

nói xong, liền đứng lên, đi thẳng ra khỏi phòng học.

Đề lại nữ sinh kia ngơ ngác đứng tại chỗ, hồi lâu mới quay đầu nhìn Thẩm Mặc Trần hỏi “Hai người cãi nhau hả?”

Về mặt Thẩm Mặc Trần xanh mét, không có trả lời, yên lặng đem giấy bút thu dọn, trực tiếp đứng dậy, rồi đi

(Mèo: Này, này, không cần vứt bỏ con gái nhà người ta lại chứ!!!

Thẩm Mặc Trần: cô tránh ra cho tôi.”

Quả đào nhỏ đeo cặp xách lắc lư đi tới cổng trường, vừa đi vừa đưa tay dùng sức mà đánh bồn hoa bên cạnh, trong miệng lầm bầm nói “ Cho anh dụ dăng với người khác nè, cho anh giảng bài cho người khác nè, cho anh không đưa em theo, đánh chết anh, đánh chết anh...”

Chỉ là đánh đến sung sướng, bàn tay nhỏ đột nhiên bị một bàn tay ấm áp khác giữ chặt, Đào Tử ngẩng đầu nhí, liền thấy Thẩm Mặc Trần đang nhìn mình với vẻ mặt đầu phức tạp.

“Làm gì đó? Nhanh như vậy đã giảng bài xong rồi sao?” Quả đào nhỏ trừng mắt với cậu, giận dữ hỏi “Ừ.” Thẩm Mặc Trần nhật nhẹo lên tiếng, liền lời kéo quả đào nhỏ đi đến nhà giữ xe.

“anh kéo em làm gì, anh không phải đã nói em tự mình ngồi xe bus về nhà sao?” Quả đào nhỏ dùng sức giãy giụa, không ngờ Thẩm Mặc Trần lại nắm chặt lấy cổ tay cô, căn bản là không thể để cô có cơ hội thoát ra được.

Thẩm Mặc Trần không nói lời nào, chỉ là sắc mặt lại càng thêm đen.

“Ồ ô, đau, anh nhẹ tay một chút!!!” Quả đào nhỏ nhìn tay cậu đang nắm chặt tay mình càng lúc càng thêm sức, nhin không được kêu đau, vừa ngẩn đầu liền thấy Diệt Tuyệt Sư Thái đang từ xa đi đến hướng bọn họ, quả đào nhỏ giống như thấy được cứu tinh, lớn tiếng cầu cứu “cô ơi, cô ơi!!!”

Diệt Tuyệt Sư Thái nghe được tiếng gọi, nhìn hai người bọn họ, trên mặt thần sắc ngưng đọng một chút, chậm rãi đến gần, gật đầu hỏi “đã trễ như vậy sao còn chưa về nhà, lại không đến lớp tự học, đi lung tung trong vườn trường làm cái gì.”

Quả đào nhỏ không ngừng dùng ánh mắt nhìn cô như muốn nói, tay nhỏ của cô đã bị Thẩm Mặc Trần tàn nhẫn chà đạp, ai biết được Diệt Tuyệt Sư Thái coi như là không nhìn thấy..

Sư Thái!! Người không phải đối với tác phong của học sinh vô cùng gắt gao sao!!!

Sao bây giờ lại nhìn một nữ sinh nhỏ bé yếu ớt bị cái tên gia hỏa cầm thú này lôi kéo trên đường như vậy, cô còn làm bộ như không thấy a~~~~!!!

Có lẽ là ánh mắt của Đào Tử quá mức ai oán, Diệt Tuyệt Sư Thái rút cuộc cũng nhìn đến cô nàng, mỉm cười hiền lành nói “bạn học Tô Đào, ngoan ngoãn nhanh cùng chồng về nhà đi nhé.”

Quả đào nhỏ hóa đá.

Diệt Tuyệt Sư Thái lại nhìn hai tay bọn họ đang nắm chặt lấy nhau, nhẹ nhàng lắc đầu thở dài nói“Aizzz....Tuổi trẻ thật tốt, tình cảm mãnh liệt bán ra bốn phía.”

Quả đào nhỏ chịu hết nổi rồi, trong lòng không ngừng gào thét.

Nhưng Thẩm Mặc Trần lại rất bình ĩnh nhìn Diệt Tuyệt Sư Thái, lễ phép cúi đầu, nói “Nhanh sẽ về ạ, cô giáo, hẹn gặp lại, cô đi thông thả ạ.”

nói xong liền lời kéo quả đào nhỏ nào đó cả thể xác lẫn tinh thần bị tàn phá, đã hoàn toàn từ bỏ chống cự, trực tiếp lời đi.

Đề lại Diệt Tuyệt Sư Thái với ánh mắt yêu thương hiền lành nhìn theo.

Quả đào nhỏ bị Thẩm Mặc Trần cưỡng chế ngồi lên sau xe đạp, rồi tự mình lên xe, không nói lời nào, hướng nhà mà chạy về.

Đúng lúc vào giờ tan tầm, xe tới lui trên đường, rộn ràng tấp nập, dòng xe cứ ngueri chạy ta đuổi theo, một cái cùng một cái đều vội vã muốn nhanh chạy về nhà.

Thẩm Mặc Trần mang theo quả đào nhỏ lướt qua dòng xe, quẹo trái rẽ phải, vòng qua xe đạp, vượt qua xe điện, thậm chí còn muốn đua với ô tô.

“anh...anh chạy chậm chút đi!!!” Quả đào finhor ở phía sau oa oa gào to, cũng bắt chước Thẩm Mặc Trần nổi giận, hĩa tay nhỏ ôm chặt lấy eo cậu, sợ cậu sẽ đem mình ngồi phía sau ném xuống.

Trà thù!! Đây nhất định là quả hồng trà thù!!!

Quả đào nhỏ cắn giận mà nghĩ, nhìn không được, nhìn bóng lưng Thẩm Mặc Trần hung hăng liếc trắng mắt.

Chỉ là cô bé không nhìn thấy được vẻ mặt của Thẩm Mặc Trần,lại đang nổi lên một tia tươi cười.tốc độ xe cũng chậm lại.

Ngày xuân gió ấm nhẹ nhàng thổi lên mặt, mấy ngày trước thời tiết còn lúc ấm lúc lạnh, mấy ngày này độ ẩm đã tăng cao, cơ bản là có thể mặc áo ngắn tay.

Quả đào nhỏ ngồi sau, vui vẻ huyt sao, nhìn chân trời dần dần trầm xuống, hoàng hôn nhuộm thành mộ màu vàng ấm áp, trong lòng chợt hiện lên một ý nghĩ, không biết nhiều năm về sau, mình cùng Thẩm Mặc Trần có còn quan hệ như thế này hay không?

“Chuyện đó....” Quả đào do dự một chút, vẫn là không có đem hai chữ chồng oi ra khỏi miệng “anh liền sẽ thi tốt nghiệp vào đầu tháng ba, nghĩ muốn thi vào trường cao trung nào chưa?”

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hi Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92: Ai là anh trai của em? 10

“Ừ.” Giọng nói của Thẩm Mặc Trần theo gió truyền đến. “Thi nhất trung đó, còn hỏi nữa sao?”

“A, ra vậy.” Quả đào nhỏ có chút ngây ngốc mà gãi gãi đầu, lấy thành tích của anh thi vào nhất trung tuyệt đối là chuyện chắc chắn rồi, tự mình còn hỏi làm gì.

“Nhất trung gồm cao trung và sơ trung chỉ cách nhau một con phố, đến lúc đó, anh có thể đưa em đi học trước sau đó lại đến trường.” Thẩm Mặc Trần dừng lại một chút rồi lại nói “Đừng lo lắng.”

Ai lo lắng chứ... Quả đào nhỏ囧囧 mà nghĩ, tâm tình đột nhiên lại tốt lên.

“Hắc hắc, không cần, mỗi ngày em sẽ ngồi xe bus đi học sao?”

“Dù sao thì em cũng không phải em gái anh.”

“.....”

“Đào Tử, hôn anh rồi thì phải chịu trách nhiệm với anh.”

“.....”

“Sao lại không nói?” Thẩm Mặc Trần quay đầu, thấy quả đào nhỏ nhà mình với vẻ mặt ghen lời đang nhìn mình.

“Là anh hôn em trước.” Quả đào nhỏ cau mày, lại nhìn đáng lưng của cậu, nhỏ giọng lầu bầu...

“Hà?” Thẩm Mặc Trần nhướng mày, trong giọng nói mang theo chút trêu ghẹo “Nếu anh nhớ không lầm mà nói, năm đó lúc đi nhà trẻ, là ai nhào lên hôn gặm anh ha?”

“.....”

“Hồi học tiểu học, là ai cứ hai ngày, ba bữa dưới sự khuyến khích của mẹ anh, chẳng phân biệt trường hợp cứ nhào lên hôn loạn anh ha?”

“.....”

“Còn có là ai, vừa nghe anh hỏi đến rốt cuộc có biết chồng là có ý nghĩa gì hay không, liền cho rằng anh muốn cô ấy hôn anh ha?”

“Đừng có nói nữa, đừng nói nữa....” Mặt quả đào nhỏ đã nóng đến độ có thể chiên được trứng gà rồi, “Lúc ấy còn nhỏ, không hiểu chuyện.... Còn nói.... Em hôn anh so với anh hôn em đâu có giống nhau.”

“Sao lại không giống?” Giọng nói trầm thấp của Thẩm Mặc Trần mang theo sung sướng, hòa cùng gió nhẹ chậm rãi vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hi Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 93: Khúc kỳ cùng đào tô 1

“Dù sao thì.. Chính là không giống nha...” Quả đào nhỏ đỏ mặt, cánh tay ôm eo Thẩm Mặc Trần không khỏi chặt hơn, trong lòng nho nhỏ thầm nói, em cũng không có vói lười vào trong miệng anh.

“Vậy thì coi như là anh hôn em trước đi.” Thẩm Mặc Trần qua loa gạt đầu, dừng một chút lại nói “Yên tâm đi anh sẽ chịu trách nhiệm với em.”

Ai muốn anh chịu trách nhiệm... Quả đào nhỏ cạ lời mà liếc trắng mắt, nhưng trong lòng lại thấy rất ngọt ngào.

Hôm nay lúc về đến nhà, quả đào nhỏ rất là ngạc nhiên khi nhận thấy hôm nay ba mẹ mình đều ở nhà.

Từ khi ba mẹ Tô đã nhận định Thẩm Mặc Trần chính là con rể của mình, liền một lòng một dạ chuyên tâm vào công việc, tục ngữ nói , nam nữ phối hợp không vất vả, sau khi ba Tô thành lập công ty cho đến nay, ngăn ngòi chỉ mười năm đã đưa từ một công ty nhỏ có bốn năm công nhân biến thành một công ty có quy mô khá lớn hơn bảy trăm nhân sự, công ty chủ yếu kinh doanh hàng xuất nhập khẩu, cho nên hai người suốt ngày đi công tác, đi lại khắp nơi trong nước tìm nguồn cung cấp, nhận đơn đặt hàng, thường thì kéo cả giáo sư Thẩm đi theo làm thông dịch, mà Nguyệt Vi lại bận rộn công việc của một nhân viên phòng kế toán, thường xuyên tăng ca đến khuya, lại nói, thật ra nhiệm vụ trông giữ quả đào nhỏ vẫn luôn đặt trên vai Thẩm Mặc Trần.

“Ba? Sao hôm nay ba tan làm sớm vậy ạ?” Quả đào nhỏ trực tiếp nhảy bổ vào trong lòng ngực của ba mình, vẻ mặt vui mừng mà hỏi.

“Ba có mua quà cho con đó, con nhanh về phòng xem thử đi.” Vẻ mặt ba Tô đầy yêu thương xoa xoa đầu quả đào nhỏ, trầm giọng nói.

Quả đào nhỏ nghe xong lời này, lập tức chạy thẳng lên lầu, mở cửa phòng ra thấy một chiếc laptop màu trắng đang nằm yên tĩnh trên bàn học.

“Oa, haha...” Quả đào nhỏ đầy vui mừng, ôm laptop lên chạy thẳng xuống dưới phòng khác.

“Con cảm ơn ba.”

“Ừ, ha ha...” Ba Tô nhìn cửa ha hả nhìn sang mẹ Tô, rồi nhìn con gái mình nói “Ba đã cài đặt mạng internet cho nhà mình rồi, nghe nói bạn học các con bây giờ có trào lưu chat QQ, ba cũng đăng kí một cái, Đào Tử nhớ nick của ba nha.”

“Dạ?” Quả đào nhỏ nghe xong, liền ngạc nhiên một chút, gãi gãi đầu, nhỏ giọng nói “Con còn chưa có đăng kí đâu.”

Thẩm Mặc Trần cất xe đạp xong, đi vào cửa, ánh mắt của cậu dừng lại trên cái laptop đang nằm trong ngực cô, nhìn quả đào nói “Vậy em đăng kí một cái đi, thuận tiện làm cho anh một cái nữa.”

“À...” Quả đào nhỏ gật đầu, coi như là đã đồng ý rồi.

Ăn cơm chiều xong, quả đào nhỏ ăn vạ trong phòng Thẩm Mặc Trần làm bài tập xong xuôi, liền mở máy tính, suy nghĩ cách đăng kí QQ.

Bài tập của Thẩm Mặc Trần tương đối nhiều, trong một lúc cũng chưa làm xong, liền không có quan tâm quả đào nhỏ.

Hiệu suất của bé ngốc rất cao, sau một lát mải mò đã đăng ký xong hai tài khoản QQ, có điều lúc đặt tên, quả đào nhỏ liền có chút do dự, nhìn qua Thẩm Mặc Trần đang múa bút bên kia, nghĩ nghĩ bèn hỏi “Chồng ơi, anh muốn nick name là gì?”

“Tùy em” Thẩm Mặc Trần đầu cũng không nâng lên mà trả lời.

“A...” Quả đào nhỏ lại suy nghĩ, liền dựa vào tên của hai người bọn họ, tùy tiện đặt hai cái tên. Sau đó treo nick, bắt đầu lên mạng lướt web.

một lát sau, Thẩm Mặc Trần làm bài tập đã xong, liền mò mẫm đi qua, nhìn thoáng qua màn hình máy tính cậu bé ngốc hỏi “QQ của anh đâu?”

“Ồ đây nè...” Quả đào nhỏ click chuột nhấp vào icon chim cánh cụt dưới góc phải màn hình, ý bảo Thẩm Mặc Trần nhìn một cái.

Thẩm Mặc Trần nhìn giao diện QQ một cái thấy ba chữ ‘Hắc Thổ ca’ nhất thời không nhận nổi, khoe mắt cùng khoe miệng thi nhau giật giật.

“Sao á?” Về mặt đây mong chờ của quả đào nhỏ nhìn cậu chờ đợi được khen thưởng.

“Nick name khó nghe... Như vậy, em làm sao lại nghĩ ra....” Khóe môi Thẩm Mặc Trần co giật, rớt cuộc cũng khó khăn mà mở miệng.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hi Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Khúc kỳ cùng đào tô 2

“Há?” Quả đào nhỏ nhìn cậu với vẻ mặt bi thương, nhìn cánh tay của cậu, ngập ngừng nói “Em là dựa vào tên anh đó, anh coi nè, mặc là không phải hắc hay sao, Trần không phải là thổ hay sao, mặc trần không phải là hắc thổ hay sao~~~~ Hòn nữa thêm chữ ‘ca’ vào rất có phong phạm lão đại cỡ nào á!!!!”

“Vậy em gọi là gì? Mây trắng muội muội hả?” Trong đầu Thẩm Mặc Trần, không kiềm được nhớ đến mỗi mùa tết đến, Triệu Bản Sơn cùng Tống Đan Đan diễn vở kịch kia.

“Sao có thể chứ!” Về mặt quả đào nhỏ đầy khiếp sợ nhìn cậu “Tên của em hoàn toàn không có nghĩa như vậy á.”

Quả đào nhỏ vừa nói vừa click vào bên cạnh QQ của Hắc Thổ Ca, hiện lên hai chữ “Đào Tô”

“Đào Tô?” Thẩm Mặc Trần neho mắt, nhìn nick name của cô nàng, hừ, so với của mình thì bình thường hơn nhiều.

“Đúng vậy anh nhìn đi, tên của em là Tô Đào, đảo ngược lại còn không phải là Đào Tô sao?” Quả đào nhỏ cười tủm tỉm nhìn cậu, giải thích đầu đuôi nick name của mình.

“Vậy sao em không mang tên của anh cũng đảo lại?”

“Ồ...” Quả đào nhỏ ngập ngừng nhìn qua QQ của Thẩm Mặc Trần, nghĩ lại nghĩ vẫn là nhấp chuột đem tên cậu đổi thành ‘Thổ Hắc ca’, sau đó xoay đầu, dùng ánh mắt chắc chắn mà nhìn cậu.

Thẩm Mặc Trần cảm thấy miệng mình bị kéo căng đến nỗi sắp đơ luôn rồi.

“Đào Từ...” Cậu hít sâu một hơi, ý muốn làm cho mình bình tĩnh lại, sau đó dùng một giọng điệu thật sượng là kiểm chế rồi, mỉm cười nhìn bé ngốc nói “Chẳng lẽ tên anh đảo lại không phải là Trần Mặc sao?”

“Há?” Quả đào nhỏ chống cằm, nghĩ ngợi rớt cuộc cũng bưng bình đại ngộ gật đầu, vỗ đầu mình nói “Đúng vậy ha, sao em lại không nghĩ ra nhỉ!!”

Con chuột trong tay quả đào một lần nữa chạy đến giao diện QQ, nhẹ nhàng gõ ba chữ “Trần Mặc Thẩm” Sau đó quay đầu không dám chắc chắn nhìn cậu, trên mặt cậu tuy là cười nhưng mà nhìn sao cũng giống như không được vui, chỉ nhìn cô cười khó hiểu như vậy, nhìn đến độ cô nàng trong lòng cũng dưng cả lòng~~~~

“không cần.” Thẩm Mặc Trần hít sâu một hơi, để cho cô nàng thay đổi nữa chắc sẽ bị cô nàng làm cho tức chết.

Cậu đoạt lấy con chuột trong tay bé ngốc, sau đó điền một chút vào khoản mục họ tên, tùy tiện ấn phẩm, đánh lên hai chữ ‘Khúc Kỳ’

“Vì sao anh muốn đặt tên là Khúc Kỳ?” Quả đào nhỏ ngốc nghếch nào đó buồn bực nhìn hai chữ này, hình như là ngày thường anh ấy đâu có thích ăn đồ ngọt đâu.

“Chẳng lẽ em không biết Khúc Kỳ của nước ngoài trong truyền thuyết chính là Đào Tô của nước mình sao?” Thẩm Mặc Trần sửa tên xong rồi, đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống “Chẳng qua, so với Đào Tô thì nó tính xáo đẹp mắt hơn, sang trọng hơn, một khối Khúc Kỳ nho nhỏ có thể mua được bốn khối Đào Tô cỡ lớn mà thôi.”

“A, ý của anh là, bản chất của chúng ta giống nhau, cùng một loại sao?”

“không, ý của anh là, một mình anh gấp bốn lần em, hơn nữa...” Thẩm Mặc Trần dừng lại, hạ người thấp xuống, ở bên tai quả đào nhỏ thì thầm “Khúc Kỳ được nhiều người yêu thích hơn so với Đào Tô...”

“Đào Tô” 桃酥 một thứ bánh làm bằng trái đào

Khúc kỳ = cookies (bánh quy)

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hi Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 95: Khúc kỳ và đào tô 3

“Cuồng tự luyến!” Quả đào ngọc nhỏ giọng lầu bầu, “Em cảm thấy Trần Mặc Thẩm vẫn hợp với anh hơn....”

“Sao?” Thẩm Mặc Trần nhường nhường chân mày, vẻ mặt buồn cười nhìn quả đào nhỏ nói “không áy em đem Đào Tô đổi thành Đào Thúc đi? Thúc với Thẩm thật sự rất hợp đó.”

“Thẩm Mặc Trần, đứng đắn của anh đâu mất rồi!!!” Quả đào nhỏ hoảng sợ nhìn cậu, liền như có cảm giác bị sét đánh.

“Bị em ăn rồi.” Cậu liếc liếc nhìn quả đào nhỏ một cái, nhàn nhạt trả lời.

“Em mới không thèm ăn, anh căn bản là không có tiết tháo thì có!!!” Quả đào nhỏ dùng ánh mắt kinh bi nhìn cậu, lại cúi đầu tiếp tục lướt web.

Lại không nghĩ được, Thẩm Mặc Trần lại đem ghế dựa của cô nàng xoay lại, đôi tay chống lên thanh vịn trên ghế, cúi đầu đến gần bên tai cô thì thẩm ni non nói “Hay là chúng ta dứt khoát làm chút gì đó không đứng đắn đi, sao nào?”

“Cái gì...Chuyện gì...? Quả đào nhỏ nuốt nước miếng, không khí quanh đây toàn là hơi thở đầy hương vị dễ chịu của cậu, lông mi của cậu thật dài gần ngay trước mắt, trong đôi mắt đen nhánh thâm trầm không che dấu ái muội nào cả.

“Ừ....Em nói đi...” Thẩm Mặc Trần dùng bờ môi ấm áp của mình nhẹ nhàng ma xát qua lại trên làn da của bé ngọc, giọng nói đầy mê hoặc “Vừa rồi, hình như em lại xưng hô gọi anh sai rồi thì phải, em nói.... anh nên trừng phạt em như thế nào đây...”

“Ách...Cái đó....” Quả đào nhỏ có chút ảo não cắn cắn môi mình, gần đây ba chữ Thẩm Mặc Trần gọi gọi đã thành quen, mắt thất gương mặt tuần tú của cậu đã dán đến gần lúc ẩn lúc hiện trước mặt mình, lưu lại trên mặt một ít nụ hôn vụn vặt, đầu quả đào nóng đến muốn nổ tung, hai tay ôm lấy cổ Thẩm Mặc Trần, đem bờ môi của mình đến gần hơn, hung hăng hôn lên một cái trên cánh môi mỏng của cậu, sau đó với vẻ mặt rất phản hận nói “Như vậy đã được chưa?”

rõ ràng Thẩm Mặc Trần đã bị hành động của bé ngọc làm cho sững sờ rồi, qua hồi lâu mới kịp phản ứng lại, vẻ mặt tươi cười sáng lạng nói “thật ra anh vốn định nhờ em đi nấu cho anh một bát mì, không thể tưởng tượng được là em lại chủ động như vậy...”

Cái loại ý tứ xa xa này, thâm hiểm này, làm quả đào nhỏ nhìn muốn ngứa răng.

Cái này gọi là gì nhỉ? Đây chính là cái loại được lợi còn khoe điển hình đây mà.

Quả đào không thèm nghĩ nhiều, rút cuộc má to miệng cắn lên vai Thẩm Mặc Trần một cái.

không nghe được tiếng thét như dự đoán, quả đào nhỏ có chút không muốn quay đầu lại nhìn cậu.

Chỉ thấy ánh mắt sáng quắc của cậu, trong đôi mắt thâm thúy đó chất chứa toàn yêu chiều, đôi môi mỏng khẽ nhếch lên đang nhìn quả đào nhỏ đúng lúc quay đầu lại, dùng loại cảm giác như đã hiểu ra, nói với cô nàng thêm nhiều phần ái muội “thì ra là Đào Tử gấp đến chờ không được liền muốn ăn anh như vậy....”

Ách... Quả đào nhỏ bị những lời này của cậu làm cho hoảng thiếu chút nữa rớt cả cằm, trong phút lơ đãng liền nhớ đến đoạn đối thoại trong cuốn tiểu thuyết mà Triệu Tuyết cho cô xem.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hi Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 96: Khúc kỳ và đào tô 4

Tổng tài: Vợ yêu, ngoan ngoãn để anh ăn em đi.

Tiểu kiều thê: Ai nha, anh thật đáng ghét....

Quả đào nhỏ che mặt, chạy trốn chết.

Để lại Thảm Mặc Trần với vẻ mặt nghi hoặc đứng tại chỗ, nhìn bóng dáng vội vàng của cô ngốc, âm thầm nghĩ, chẳng lẽ vừa rồi mình nói gì sai sao?

Quay đầu nhìn thấy laptop của quả đào nhỏ để quên trên bàn học của mình, khỏe môi cậu lại cong lên cười một cái, duỗi tay ra, cầm lấy máy tính chuẩn bị đi theo quả đào nhỏ, liền nghe được bên kia ban công vọng đến ‘Rầm’ một cái thật lớn, ngay sau đó là giọng hét của bé đào ngốc “Ai da....”

“Làm sao vậy?” Thảm Mặc Trần vội vàng buông máy tính xuống, chạy nhanh đến ban công bên kia xem thử.

Chỉ thấy quả đào nhỏ đang ôm đầu đứng trước cửa phòng của cô, đáng vẻ như đau đến nhe răng trợn mắt đi.

Thảm Mặc Trần, đi đến trước mặt, nhẹ nhàng kéo tay đang che đầu của cô ra, nhờ vào ánh sáng đèn trong phòng, nhìn thật kỹ, thấy trên cái trán tròn bóng của cô nàng có chút đỏ ửng lên, còn có một khối u thật rõ ràng lưu lại trên mặt, nhất thời không nhận xuống mà còn bật cười ra một tiếng “Sao rồi? Làn này thật sự là bị đụng trúng đầu rồi phải không?”

Quả đào nhỏ rất là ai tức giận nhìn cậu, nếu skhoong phải do cậu nói mấy thứ kì quái đó thì cô đâu có đến mức hốt hoảng bỏ chạy trốn về phòng mình như vậy chứ, còn không cần thận thảng dâm vào cửa, ai da, đau chết mất....”

“đi vào trong trước đã, đừng đứng ngốc ở đây.” Thảm Mặc Trần kéo tay cô, chậm rãi đi vào phòng quả đào nhỏ, đem cô ấn ngồi xuống cạnh giường, đưa tay nhẹ nhàng sờ sờ chỗ bị đụng phải trên đầu.

“Đau đau đau.” Ngón tay ấm áp của cậu vừa đụng vào nơi bị đụng đỏ cả lên, liền có cảm giác nóng rất đau đớn ập đến, quả đào nhỏ lại không nhận được nhe răng trợn mắt.

“Thôi, thôi sẽ không đau nữa, đừng lộn xộn nữa.” Giọng nói đầy ôn nhu của Thảm Mặc Trần an ủi cô, sau đó kéo hai ngón tay đang liều mạng che lấy cái trán nhỏ, cúi mình xuống, đang chuẩn bị thổi thổi cho bé ngốc, liền nghe được tiếng cửa phòng của quả đào nhỏ mở ra.

“Bảo bối!!Con bị làm sao vậy!??” Ba Tô vội về mặt nôn nóng xông vào, vừa rồi bốn người bọn họ dưới lầu chơi bài, đột nhiên nghe tiếng động lớn trên lầu, hoảng sợ vội vàng chạy lên xem thử.

Ách..Chỉ là hình ảnh trước mắt này làm ba Tô sửng sò tại cửa.

Về mặt Đào Tử đang là then thùng, nước mắt lưng tròng ngồi trên mép giường, hai tay nhỏ bé bị Thảm Mặc Trần đè chặt lại, mà thẳng thối tha kia đang khom lưng, cúi người xuống, chuẩn bị đến gần con gái bảo bối của mình, ức hiếp cực cùng!!! Dám làm chuyện xấu với con bé!!!

“Con...Các con...” giọng nói của ba Tô có chút run rẩy, ngón tay đang xiết chặt lấy tay nắm cửa, đang tự hỏi bản thân mình lúc này đây nên đi ra hay là đi vào, mắng cho thẳng thốc kia một trận.

“Sao vậy?” Mẹ Tô xuyên qua bờ vai chồng qua khe cửa nhìn vào bên trong, liền thấy cái trán đỏ ửng vì bị đụng trúng của con gái “Đào Tử, con bị đụng trúng đầu hả? Có đau không con? Ai, em nói anh đứng giữ cửa làm cái khô gì, không vào liền không cho người khác vào hả?”

Nhờ vào lời nhắc nhở của vợ, ba Tô rốt cuộc mới đem sự chú ý dính trên tư thế mờ ám của hai đứa nhỏ dời đi lên trán của con gái.

“không sao ạ, bây giờ đỡ hơn nhiều rồi...” Đào Tử nước mắt lưng lưng mà nhìn mẹ mình, chính là đang chờ đợi mẹ vào dỗ dành, không ngờ được là mẹ vừa nghe mình nói như vậy, liền vội vàng lôi kéo tay của ba đi xuống lầu “đi đi, Đào Tử không sao cả, chúng ta còn chưa đánh bài xong đâu, không cần đứng ngốc ở đây làm phiền hai đứa nhỏ!!!”

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hi Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 97: Khúc kỳ cùng đào tô 5

Mẹ Tô vừa nắm tay chồng kéo đi xuống dưới, vừa không quên nhớ đến nụ cười mờ ám của Nguyệt Vi, trong lòng thầm than thở, quả nhiên vẫn là bà thông gia có dự kiến trước, hai người bọn họ còn không đi lên, chỉ nói không có việc gì, không có việc gì...

“Ai...Ai...Đào Tử còn ở trong tay thẳng thốc thối kia....” Ba Tô một bên giãy nảy, một bên cãi nhai với mẹ Tô.

“Gấp cái gì chí, hai đứa nó còn nhỏ, không thấy khi nãy Trần Trần đang chuẩn bị thổi thổi chỗ đau cho Đào Tử sao, sẵn sóc nhiều như vậy, anh nhìn anh đi, em nếu mà đụng trúng, anh liền chạy đến hỏi một câu, đau không? Sau đó liền chạy mất...” Mẹ Tô túm cổ áo ông chồng mình lôi đi xuống dưới, vừa trách chồng không phải, mới vừa đi xuống lầu, liền thấy giáo sư Thảm cùng Nguyệt Vi đang chống cằm trên bàn, ánh mắt sáng quắc nhìn hai người.

“Sao rồi, Đào Tử có chuyện gì a?” Nguyệt Vi cười khanh khách mà nhìn mẹ Tô.

“không sao, chỉ là đụng trúng đầu, con bé này từ nhỏ đã hiếu động, té ngã lung tung thành quen rồi, Trần Trần đang giúp nó thổi thổi trên phòng.” Mẹ Tô đem ba Tô ném lên ghế, tự mình cũng ngồi xuống, cầm lấy bài trên bàn, hét lớn “Nào đến đây, chúng ta tiếp tục nào”

Ba Tô lệ nóng quanh trông, lại trơ mắt nhìn con gái bảo bồi nuôi lớn như vậy lại rơi vào tay người khác....

Trong phòng Đào Tử, Thẩm Mặc Trần cùng quả đào nhỏ đang hai mắt nhìn nhau.

Qua hơn nửa ngày, quả đào nhỏ mới có phản ứng, nước mắt rung rung mà nhìn Thẩm Mặc Trần nói “Ồ, ô..Bọn họ vậy mà ném em lại rồi bỏ đi...”

Thẩm Mặc Trần vẫn cứ nhàn nhạt như cũ, cúi đầu nhìn cái trán sưng đỏ của quả đào nhỏ, cúi người, nhẹ giọng nói “Đừng lộn xộn, còn có anh đây mà...”

một lần gió nhẹ thổi lên cái trán sưng hồng của cô, mang theo hương vị mát lạnh, vây xung quanh người cô.

Quả đào nhỏ im lặng ngồi trên giường, không dám lộn xộn, trên trán truyền đến hơi thở mát lạnh của cậu, làm cho nơi bị đụng trúng không còn đau rát nữa tầm mắt liền không tự chủ mà nhìn nơi cổ áo sơ mi của cậu, áo sơ mi của cậu mở ra hai cúc, nên bây giờ với tư thế này đúng lúc có thể thấy được chiếc cổ thon dài của cậu, xương quai xanh xinh đẹp, đường cong mê người, còn có....Lòng ngực trắng nõn....

Trời ạ, mình rốt cuộc là đang nhìn cái gì vậy...!!

Quả đào nhỏ cả kinh, phản xạ có điều kiện mạnh mẽ nhấc đầu lên, đầu đón trên trán vừa được vuốt ve xuống thì liền đụng vào cằm Thẩm Mặc Trần.

“Ủi---!!” Thẩm Mặc Trần vuốt cái cằm bị quả đào nhỏ đụng vào, cảm giận nhìn cô nhóc nói “không phải đã nói em đừng lộn xộn sao!!?”

“Ai da...Em...” Quả đào nhỏ lần này đâm trúng thật sự bị đau, vừa nẩy tồng vào cửa tốt xấu gì cũng diện tích rộng, còn bây giờ chỉ có một điểm duy nhất lại đụng trúng vết thương cũ, quả thật chính là xát muối lên thêm mà..

Quả đào nhỏ lần này thật nhẹn nhạy không được, nước mắt liền thi nhau xoàn xoạt chảy xuống.

“Lại bị đau?” Thẩm Mặc Trần nhìn từng giọt nước mắt to như hạt đậu không ngừng rơi xuống, nhú chặt mày hỏi. Ngón đôi thon dài ảm áp nhẹ nhàng nắm lấy cánh tay nhỏ đang không biết có nên hay không xoa xoa đầu mình của quả đào nhỏ, vòng qua bên cạnh quả đào nhỏ ngồi xuống, nhìn cô nhóc.

Chỉ thấy cái trán tròn bóng của cô bé, khi nãy bị đâm trúng có chút hồng, bây giờ nơi đó lại thâm đen một chút.

“Ồ đây đợi anh một lúc.”

Thẩm Mặc Trần ném lời này xuống liền trực tiếp đi ra khỏi phòng cô.

một lúc sau, trên tay cậu cầm lấy khăn lông ướt đi vào, sau đó cẩn thận dùng nước lạnh làm ướt khăn rồi đắp lên trán quả đào nhỏ, đôi mắt đen nhánh chăm chú nhìn vào trán cô ngốc.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hỉ Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 98: Khúc kỳ cùng đào tô 6

Cảm giác trên trán có một chút lạnh lẽo, khi nãy vừa đâm trúng còn có chút đau đớn, nhưng chỉ một lát sau liền cảm thấy không còn đau như lúc nãy nữa.

Quả đào nhỏ ngẩng đầu lên, nhìn ánh đèn soi lên mặt cậu, đôi mày xinh đẹp nhú chặt lại, đôi mắt như mặc ngọc vẫn nhìn chăm chăm mình, trong mắt có chút khó hiểu cùng đau lòng, lỗ mũi cậu rất cao thẳng, môi hơi mỏng, cái trán tròn bóng bị mình đâm trúng có chút đỏ lên.

“anh này....anh còn đau không?” Quả đào nhỏ chỉ cảm của cậu nhỏ giọng hỏi.

“Hừ.” Thẩm Mặc Trần chỉ dùng giọng mũi hừ một cái trả lời cô nàng “Em rốt cuộc là suy nghĩ gì vậy hả, trước đâm vô cửa, sau lại đâm vào cằm anh.”

“Em không nghĩ gì hết...” Quả đào nhỏ có chút xấu hổ mà cười cười, thật không thể nói ra chính mình do nhớ đến cuốn tiểu thuyết ngôn tình mà Triệu Tuyệt cho xem, cho nên lời nói khiêu khích khi nãy của anh có chút giống như vậy đi, lại càng không thể nói là do mình nhìn trộm nên trong cổ áo anh đến thất thần....

Ai...kỳ thật là có một số chuyện không rõ sẽ tốt hơn là hiểu rõ hay sao...

không hiểu rõ, cô liền sẽ không cần lúc đối mặt với Thẩm Mặc Trần cảm thấy khẩn trương khó hiểu.

Nhưng cũng nói lại, tại sao Thẩm Mặc Trần khi đối mặt với mình lại không cảm thấy hồi hộp?

Quả đào nhỏ lại không nhận ra được mình vậy mà là đang nhìn Thẩm Mặc Trần đến phát ngốc.

Thẩm Mặc Trần nhìn ánh mắt qua đào nhỏ rõ ràng là không có thần, còn có biểu tình hồn phách đi du lịch kia nữa, nhíu nhíu mày, gia hỏa này lại bắt đầu suy nghĩ cái gì không biết.

Ngày hôm sau, quả đào nhỏ ôm một cái bánh bao trên trán đi học, thật sự đem Triệu Tuyết cùng Lăng Vân hoảng sợ.

“Đào Tử, làm sao thế này, chồng cậu dám bạo hành cậu hả?” Triệu Tuyết kéo tay quả đào nhỏ, đi lên, cẩn thận sẫm soi cái bánh bao của cô bạn, không nghĩ nhiều nói thẳng tuột.

Quả đào nhỏ ai oán nhìn Triệu Tuyết, nghĩ thầm còn không phải do tiểu thích cậu cho mình xem hại sao, người ta hiện tại đã không còn thuần khiết như xưa rồi, ô ô.....

“Đào Tử cậu bị sao vậy?” Lăng Vân dịu dàng hỏi, đôi mắt xinh đẹp chứa đầy đau lòng thương xót.

“không sao...Cái này... Là muối cắn.” Quả đào nhỏ nhìn hai người cười cười, chung quy là cũng không thể không xấu hổ mà nói mình tông vào cửa rồi lại tông vào Thẩm Mặc Trần nói ra.

“Muối?” Triệu Tuyết mở to hai mắt, vẻ mặt không tin được nhìn cô bạn nói “Này, còn chưa đến mùa hè đâu, muối ở đâu ra chứ, con muối xấu xí này to bao nhiêu mới có thể cắn sụng cái trán của cậu như vậy a!!”

“Ha ha...Ha ha...” Quả đào nhỏ xấu hổ cười, qua loa nói bừa “thì một con muối mùa đông đói bụng chứ sao, tương đối là hung tàn...!!!”

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hỉ Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Khúc kỳ và đào tô 7

Lăng Vân nhìn Đào Tử với ánh mắt khó tin.

Đôi mắt Triệu Tuyết xoay tròn, lên lút kéo Đào Tử, kề sát bên tai cô bạn thì thầm hỏi nhỏ “Đào Tử, nhanh nói lời thành thật, khối u trên đầu có phải là do chồng cậu gặm hay không?”

“.....” Đào Tử thật cẩn thận nhìn cô, đưa tay lên eo cô néo một cái thật đau, nói “Cậu thử gặm ra một khối u bị chẳng cho tớ xem, nếu cậu có thể gặm ra được, tớ liền theo họ của cậu.”

“Hắc hắc...” Triệu Tuyết cười ngượng một cái, sau đó gật đầu nói “nói cũng đúng, nếu mà là gặm, cũng không gặm chỗ này....”

“.....”

“Gặm cái gì?” Lăng Vân thất cả hai lại chụm đầu nhỏ to, chỉ nghe được chữ gặm, liền mang ánh mắt nghi ngờ nhìn hai cô bạn.

“Gặm bánh quy...” Triệu Tuyết cười hi hi lấy một hộp bánh khúc kỳ, mở nắp đưa cho Đào Tử cùng Lăng Vân nói “Này, ăn đi, mới mua ngày hôm qua đó.”

“Lại là khúc kỳ á....” Đào Tử lắc lắc khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn Triệu Tuyết, nghĩ ngợi rồi lấy một cái, hỏi băng quơ “Tiểu Tuyết cậu thích ăn đào tô không?”

“Đào tô?” Triệu Tuyết thấy lại nhìn cô, có chút khó nói “Cái đó hình như ông nội tớ thích ăn lắm...”

“.....” Đào Tử nước mắt chảy thành dòng rồi...

“Tớ thích đào tô,” Lăng Vân nhìn Đào Tử cười tủm tỉm gật đầu, giọng nói thật dịu dàng.

“thật sao?”

“Ừ.”

“Vậy cậu đừng ăn khúc kỳ nữa.” Triệu Tuyết trừng mắt nhìn cậu một cái, đem hộp bánh quy trước mặt cậu lấy lại.

“Có điều tớ cũng thích ăn khúc kỳ nữa.” Lăng Vân nhanh nói thêm, nhanh tay cầm lấy hai cái bánh quy trong hộp vừa mới bị Triệu Tuyết lấy đi.

Trái tim vừa khép miệng của Đào Từ liền vỡ tan.

“Sao vậy Đào Từ? Cậu thật sự rất thích ăn Đào Tô sao?” Triệu Tuyết nhìn thoáng qua Đào Từ với dáng vẻ đang vô cùng bị thương, cẩn thận hỏi.

“không phải...” Đào Từ lắc đầu, đau lòng nhìn Triệu Tuyết nói “Thẩm Mặc Trần nói người thích khúc kỳ nhiều hơn đào tô....”

“Trước mắt thì đúng là như vậy.” Triệu Tuyết không tỏ ý kiến chi gặt đầu.

“anh ấy là khúc kỳ còn mình là đào tô.” Đào Từ tội nghiệp mà nói tiếp “Ý của anh ấy là nói người thích anh ấy rất nhiều so với người thích tớ...”

“Cái gì với cái gì á...” Lăng Vân nghe Đào Từ nói, lập tức có cảm giác như hòa thượng quá cao sò không thấy đầu(không hiểu chuyện gì.)

Vì thế Đào Từ bèn đem chuyện đêm qua đăng kí QQ kể cho hai bạn của mình nghe qua, đương nhiên là cắt bỏ chuyện bản thân bị đâm trúng đầu đi.

Triệu Tuyết nghe xong, che miệng cười không ngừng.

Nhưng Lăng Vân thì lại nhủ mày, nghiêm túc nhìn Đào Từ nói “Đào Từ, thật ra bạn nam trong lớp thích cậu cũng không ít đâu.”

“Hả?” Đào Từ ngạc nhiên.

“Chẳng qua là bọn họ biết Thẩm Mặc Trần là...Của cậu...” Lăng Vân nói đến đây, dừng một chút, chung quy là cũng không muốn thừa nhận chuyện Thẩm Mặc Trần là chồng của Đào Từ, sau đó lại nói “Họ đều tự nhận là thua kém Thẩm Mặc Trần cho nên cũng không dám công khai theo đuổi cậu.”

“Có chuyện này nữa à?” Đào Từ về mặt hồ nghi quay đầu nhìn Triệu Tuyết, lại thấy cô nhìn mình gật đầu, sau đó ra vẻ thần bí nói “Haha, tớ biết là ai mỗi này đều bỏ sữa tươi trong ngăn bàn cậu í.”

“Ai thế...” Lăng Vân cũng quay đầu nhìn tò mò nhìn Triệu Tuyết.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hỉ Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 100: Khúc kỳ và đào tô 8

“À, chính là người kia...Người ngồi ở dãy cuối....” Triệu Tuyết túm lấy tay áo của Đào Từ, cẩn thận mà quay đầu, làm bộ nhìn Lăng Vân, thật ra thì ánh mắt lại nhìn qua cậu ta, chỉ vào bạn học nam mang mất kính ngồi dãy bàn cuối lớp.

“Khúc Vũ?” Đào Từ không thể tin mà nhỏ giọng nói với Triệu Tuyết “không thể nào, ngày thường cậu ta đâu có thích nói chuyện với ai đâu, mỗi lần thì đều đứng đầu lớp, người ưu tú như vậy, sao có thể thích tớ á?”

“Làm thế nào mà lại không thể?” Triệu Tuyết liếc Đào Từ trắng cả mắt, nhỏ giọng nói “Thẩm Mặc Trần nhà cậu không phải cũng không thích nói chuyện à, lại là người đứng nhất khối, tớ cảm thấy, cậu rất dễ dàng hấp dẫn sự chú ý của những người như vậy a,hahaha....”

Lăng Vân nghe lời này của Triệu Tuyết, đôi mày không ngăn được nhíu chặt, nhìn theo ánh mắt của các cô nhìn đến Khúc Vũ ở cuối phòng, đó là học sinh nam cao gầy, mang mất kính, nhìn qua bộ dáng thật thà, trầm tĩnh nhưng lại không giống với Thẩm Mặc Trần là, tuy không thích nói chuyện cùng người khác nhưng lúc nào cũng duy trì nụ cười trên môi, bất kể là ai hỏi thì cậu ta đều trả lời, một dáng vẻ hiền lành, dịu dàng, phong nhã.

“Chắc cậu nhầm ấy, không thể nào là cậu ta đâu!” Đào Từ vẫy là xua tay, tỏ vẻ không tin.

“Tin hay không tùy cậu.” Triệu Tuyết nhún vai như không có gì, sau đó nhanh vỗ vai Đào Từ, hưng phấn nói “Mau nhìn kia, cậu ta ngẩng đầu nhìn chúng ta”

Đào Từ theo phản xạ quay đầu lại, đúng lúc Khúc Vũ nhìn lên, chỉ thấy cậu vừa ngẩng đầu lên từ cuốn sách, nhìn đến chỗ họ một chút, trên khuôn mặt trắng nõn mà hiền lành của cậu lộ ra một nụ cười ấm áp, sau đó còn gật đầu chào hai cô một cái rồi lại tiếp tục cúi đầu đọc sách.

“Thấy không, cậu ta vừa rồi còn nhìn cậu cười kia!!!” Triệu Tuyết kích động mà lôi kéo cánh tay của Đào Từ.

“Tiểu Tuyết, cậu kích động làm gì, chẳng lẽ.....Cậu thích cậu ta sao?”

“Sao có thể!” Triệu Tuyết liền nhanh chóng trả lời, sau đó ánh mắt nhìn sang Lăng Vân một chút, liền quay đầu đi, cầm sách trên bàn học lên, làm bộ nghiêm túc đọc sách nói “Nhanh đọc sách đi chuẩn bị vào lớp rồi đây.”

“A” Đào Từ gật đầu, đưa tay bào cặp, chuẩn bị lấy sách ra, liền thấy choáng váng, còn...Lấy nhầm cặp rồi....Ngày hôm qua lúc ba mẹ cô về, ngoài mua máy tính mới ra còn có mua cho cô và Thẩm Mặc Trần cặp sách và đồ dùng học tập mới, chỉ là không biết mẹ rút cuộc đã nghĩ gì, bậy mà lại mua cặp sách cho hai người y chang nhau, còn dùng từ hoa mỹ nói là túi tình nhân gì đó, buổi sáng hôm nay, đi học quá vội vàng, tiện tay lấy một cặp sách liền đi, mà giờ đây trong cặp này, ngoài đồ dùng học tập ra, đó là một đồng bài thi cùng bài tập của Thẩm Mặc Trần, người này ngày thường đều để trong ngăn bàn ở lớp lười mang về.

“Sao vậy? Đào Từ cậu không mang theo sách à?” Triệu Tuyết nhìn Đào Từ tìm kiếm cả nửa ngày trong cặp, cũng không lấy ra cái gì, cũng không khỏi lên tiếng hỏi.

“Tớ...Lấy nhầm cặp sách rồi...”

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hi Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Thư tình 1

“Minh...Lấy nhầm cặp sách rồi...” Đào Từ gãi đầu, vẻ mặt vô tội nhìn Triệu Tuyết.

“Lấy nhầm cặp sách của ai?” Triệu Tuyết mang vẻ mặt nghi ngờ nhìn cô “Cậu cầm nhầm của ai?”

“Thẩm Mặc Trần..” Đào Từ đành dùng vẻ mặt bất đắc dĩ của mình mà nhìn quyển sách trong cặp, tự hỏi còn không nhanh đi đưa lại cho anh, vờ bài tập này nọ còn ở chỗ mình đây.

“Cậu sao lại lấy nhầm cặp sách của cậu ta?”

“Buổi sáng đi vội quá, cầm đại một cái, hai đứa mình có cặp mới, lại rất giống nhau, ai...”

“Hai người là...Ồ chung....?” Điểm chính là Triệu Tuyết chú ý tất nhiên không phải là cặp sách giống nhau đâu, mà là lúc đi học buổi sáng.

“Cái gì chứ...” Đào Từ đưa tay dầm dầm lên cánh tay Triệu Tuyết, vẻ mặt hết cách nói “Cậu có phải hay không đọc ngôn tình quá nhiều đi, liền đầu óc không có suy nghĩ lành mạnh gì cả, nhà hai bọn tớ chính là ở gần bên nhau.”

“A a...” Triệu Tuyết gật gật đầu, nhưng vẫn là đúng ánh mắt mờ ám nhìn cô bạn nói “Tục ngữ nói thật là đúng, gần quan được ban lộc, hoa hướng về mặt trời sớm đến xuân, chuyện sớm muộn~~~ chuyện sớm muộn thôi~~~”

“.....”

“Các bạn học, tiết học này chúng ta sẽ viết chính tả bà thơ cổ gần nhất đã được học, tất cả lấy giấy trắng ra nào, viết tên họ mình lên trên đó, thầy đọc đến câu nào thì các trò viết lại câu đó.”

không đợi Đào Từ quyết định xong việc nên hay không đi tìm Thẩm Mặc Trần đưa cặp cho anh, chủ nhiệm Triệu liền ôm bụng tròn vo của mình chậm rãi đi vào lớp học, ừ vào cửa liền đã muốn viết chính tả, lập tức làm cho bên trong lớp học rên rĩ a~~~

Đào Từ ngẫm nghĩ, vẫn là quyết định đến lúc tan học đi tìm Thẩm Mặc Trần đưa cặp sách.

Viết xong bài thơ cổ, thầy Triệu yêu cầu bạn học bàn cuối đứng dậy, thu bài kiểm tra từ dưới lên.

Lúc Khúc Vũ đi đến bên cạnh của Đào Từ, cúi đầu, nhìn cô nàng cười một cái, bàn tay tho dài trắng nõn nhận giấy kiểm tra của Đào Từ, không cẩn thận đụng vào ngón tay của cô, Đào Từ ngạc nhiên, ngón tay cậu ta thật lạnh.

Sau khi thầy Triệu thu xong bài kiểm tra, liền trực tiếp ngồi trên ghế giáo viên, bắt đầu chấm điểm chỉnh sửa nội dung chính tả của mọi người, trong lúc nhất thời phòng học lại quay về tiếng đọc sách ồn ào.

thật vất vả mới chờ đến chuông tan học, Đào Từ xách cặp của Thẩm Mặc Trần lập tức chạy thẳng khỏi phòng học, tốc độ có thể so với thi chạy tám trăm mét.

Chờ đến khi cô thở hồng hộc mà chạy đến lầu ba của khu phía sau, vừa lúc ngay cầu thang gặp được Thẩm Mặc Trần đang xách theo cặp của cô, định đi tìm cô.

“thật là ngốc chết mà, cả cặp mà cũng lấy nhầm!!” Thẩm Mặc Trần cau mày, nhìn quả đào nhỏ đang chạy về phía mình, mở miệng nói câu đầu tiên liền chặn cô nhóc lại ngay cầu thang.

“Ách...” Đào Từ có chút ảm ức mà nhìn cậu “Ai bảo cặp sách của chúng ta giống nhau a, em đâu có cố ý lấy nhầm đâu...”

“Hừ.” Thẩm Mặc Trần thoát nhìn sắc mặt như không được tốt lắm, đây cũng không thể trách cậu được, hồi sáng đại diện bộ môn đến thu bài tập, hẳn chỉ có thể chung về mặt vô tội mà nhìn họ nó “Quên mang theo...”

Ánh mắt bọn họ nhìn cậu, giống như đang nhìn người ngoài hành tinh.

Đào Từ thật cẩn thận mà mang cặp sách trong tay nhét vào tay Thẩm Mặc Trần, sau đó giật lấy cặp sách của mình, đang chuẩn bị chạy trốn, liền nghe được giọng nói nhỏ nhỏ của cậu từ phía sau “Chờ chút.”

một con thỏ con nhồi bông lông xù được nhét vào tay Đào Từ.

“Đây là gì ạ?” Quả đào nhỏ cuối đầu nhìn, thấy trong tay có thêm một con thỏ xù lông mềm mại, với đôi mắt đáng yêu như đang nhìn mình.

“Cho em đó.” Thẩm Mặc Trần tuy là vẫn giữ dáng vẻ cau có như cũ, nhưng trong đáy mắt toàn bộ đều là ánh sáng dịu dàng “Cái này em treo trên cặp, về sau sẽ không lấy nhầm nữa.”

“thật ạ?” Đào Từ vuốt ve chú thỏ tròn vo trong tay, có chút tò mò hỏi “anh mua khi nào vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hỉ Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Thư tình 2

“Lúc em lên lớp, anh đã nhận ra là em lấy nhầm cặp sách rồi, thuận tiện liền mua ở cửa hàng trong trường.” Thẩm Mặc Trần nhìn sơ cũng không được tự nhiên cho lắm, chỉ qua loa giải thích cho xong, liền xách cặp của mình đi về lớp.

Lúc cô lên lớp? Đó không phải là lúc dừng xe sao, không lẽ sau khi gửi xe, còn lại chạy ra cổng trường mua? Đào Từ nắm chú thỏ bông trong tay đứng rại chỗ cười ngây ngô, này là Thẩm Mặc Trần lần đầu tiên tặng quà cho mình á.

Lúc vừa hết giờ nghỉ cũng đúng lúc cán bộ lớp đi thu bài tập, Thẩm Mặc Trần xách theo cặp sách vội vã chạy về lớp, mấy cán bộ lớp kia đang kiểm tra sách bài tập, chuẩn bị nộp lên cho các thầy cô giáo bộ môn.

Thẩm Mặc Trần mở cặp xách, lấy vở bài tập từ bên trong ra, đang lúc từng cái một đưa cho cán bộ lớp, một phong thư màu lam từ trong cặp rơi ra.

“Thẩm Mặc Trần, cậu rơi đồ kia.” Bạn học bên cạnh có lòng tốt nhắc cậu.

Cậu cúi đầu, nhìn thấy một phong thư màu lam nhạt nằm trên mặt đất, trên thư đề ba chữ “Gửi Tô Đào” vô cùng mạnh mẽ mà có lực.

“A, cảm ơn!” Thẩm Mặc Trần không chút thay đổi sắc mặt mà nhặt phong thư lên, cầm trong tay nhìn nhìn rồi lại nhét nó vào trong cặp.

Lúc học, Thẩm Mặc Trần lại lôi lá thư từ trong cặp ra, chất giấy khô ráo trong tay, mang theo mùi hương cỏ xanh nhẹ nhàng, trong lòng cậu có chút do dự, rốt cuộc có nên mở ra xem hay không...

một giọng nói trong lòng kêu gào “Mở ra đi, nhìn là sẽ biết ai viết thư cho quả đào nhỏ.”

Nhưng lại có một âm thanh rất bình tĩnh khác vang lên “không được mở, đây là riêng tư của quả đào nhỏ.”

“Nhưng quả đào nhỏ là của cậu!không thể để người khác cướp mất!”

“Cũng bởi vì quả đào nhỏ là của cậu, cho nên không cần lo lắng.”

“....”

“....”

“Thẩm Mặc Trần, Thẩm Mặc Trần!” Bạn cũng bàn đầu vào tay cậu, nhìn thoáng qua cánh tay cậu đặt trên bàn nói nhỏ “Thầy giáo gọi cậu đấy.”

Thẩm Mặc Trần không chút lo lắng mà đem lá thư kia lại cất vào cặp một lần nữa, đứng dậy, nhìn giáo viên anh ngữ trước mặt, về mặt cô giáo rất là nghiêm nghị nhìn mình nói “Thẩm Mặc Trần, em lên bảng đem câu tiếng trung này dịch sang tiếng anh cho cô.”

“Dạ.” Cậu gật đầu, tùy ý nhìn lên câu tiếng trung trên bảng, đã có ba bạn học khác lên dịch qua nhưng không ai dịch được chính xác, nhẹ nhàng đi lên bục, cầm lấy phấn, một hàng chữ tiếng anh xinh đẹp xuất hiện trên bảng đen.

cô giáo anh ngữ rất là vừa lòng gật đầu, nhìn đến các bạn học khác phía dưới nói “Thấy không, dịch như vậy mới là chính xác, cô mỗi ngày đều nhấn mạnh với các trò là phải chú ý các trạng từ, tính từ và động từ, các trò rớt cuộc có nghiêm túc lắng nghe và ghi nhớ không?”

Thẩm Mặc Trần ngẩng đầu nhìn cô giáo anh ngữ, nhìn thấy cái gật đầu của cô, ý bảo cậu về chỗ ngồi, liền đi xuống dưới.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hi Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103: Thư tình 3

Thẩm Mặc Trần về chỗ ngồi.

Chỉ là trong đầu vẫn còn suy nghĩ đến bức thư tình kia cuối cùng là viết những gì...

Tập múa sau giờ tan học cũng kết thúc, Đào Tử xách cặp nhảy nhót chạy xuống lầu dưới, từ xa đã thấy Thẩm Mặc Trần đang ngồi bên cạnh bồn hoa cách phòng âm nhạc không xa, đúng lúc mùa xuân hoa nở, cây ngô đồng phía sau chỗ cậu ngồi đã nảy mầm chồi non, lá cây xanh non hướng về ánh mặt trời mà sinh trưởng mạnh mẽ, hoa trong bồn cũng đã kết nụ nhỏ nhỏ, ánh mặt trời xuyên qua tán lá cây ngô đồng tạo thành những vệt vụn vặt loang lổ trên mặt đất, theo gió nhẹ liền giống như tạo ra những đốm sáng tùy ý lóa mắt.

Thẩm Mặc Trần chính là ánh sáng lóa mắt nhất trong cảnh tượng này, cậu đang cúi đầu đọc sách, gió thổi bay một góc áo sơ mi trắng, thổi bay những sợi tóc của cậu, những ồn ào do học sinh đi qua đi lại dường như hoàn toàn không hòa vào thế giới của cậu được.

Đào Tử dừng lại cách Thẩm Mặc Trần không xa, tự hỏi bản thân mình lúc này có nên đến làm phiền cậu không, mà cậu lại giống như tâm linh tương thông, bỗng dưng ngẩng đầu lên, ánh sáng loang lổ chìm trong đôi mắt đen huyền của cậu, làm tăng vẻ trong trẻo tinh anh, ánh sáng trong mắt dần chuyển, khóe môi nhàn nhạt mỉm cười, một cơn gió nhẹ thổi đến, làm hoa đào rơi như tuyết, càng làm cho cậu tăng vẻ chính chắn, vô cùng tuấn đạt, chỉ là trên gương mặt thiếu niên nét trẻ con còn chưa phai hết.

“Luyện tập xong rồi?” Thẩm Mặc Trần khép cuốn sách trong tay lại, đứng dậy, từ tốn đi đến bên cạnh Đào Tử, từ mái tóc của cô nhóc nhẹ nhàng nhặt lấy một cánh hoa đào.

“Đạ....đã xong...” Quả đào nhỏ cảm thấy bộ dáng chậm rãi đi đến của Thẩm Mặc Trần, thật giống như trong tranh, làm cô không đành lòng quấy rầy.

“A..” Thẩm Mặc Trần dừng một chút, sau đó rất tự nhiên mà nắm tay cô nhóc, nhắm hướng cổng trường mà đi, do dự một chút, cũng là mở miệng nói “Quả đào nhỏ, hôm nay em đưa cặp đến cho anh, có một ...Lá thư tình...”

“Thư tình?” Ánh mắt của quả đào nhỏ không chút để tâm nhìn chiếc cặp trên vai phải của Thẩm Mặc Trần, cười hi hi trừu chọc nói “Lại là bạn nữ nào gửi cho anh ha?”

“không phải cho anh.” Thẩm Mặc Trần nhìn về mặt sáng trong tươi cười của quả đào nhỏ bằng đôi mắt đen âm trầm, từ cặp mình lấy ra một lá thư mùa xuân nhạt, nhét vào tay quả đào nhỏ nào đó “trên đó có viết người nhận là Tô Đào, là gửi cho em, anh chưa có xem đâu.”

“Cho...Em....?” Về mặt tươi cười rạng rỡ trên mặt quả đào nhỏ lập tức cứng đờ lại, cô lớn đến như vậy vẫn là luôn lơ đãng nhìn Thẩm Mặc Trần nhận thư tình, bản thân còn chưa từng có nhận qua lần nào cả.

“Ừ.”

Quả đào nhỏ mang về mặt phức tạp nhìn lá thư màu xanh nhạt trong tay, trong lòng đầy cảm xúc ngổn ngang, làm sao bây giờ, đây là lần đầu cô nhận được thư tình á, muốn mở ra ngay để xem, nhưng Thẩm Mặc Trần đang ở bên cạnh, có thể bị anh cười nhạo hay không

“không định mở ra xem à?” Giọng nói lạnh lạnh của Thẩm Mặc Trần vang bên tai, cái tay vốn nắm lấy tay cô, bây giờ đã ôm lấy vai của quả đào nhỏ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hi Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Thư tình 4

Này này, đây là trường học đấy, không coi ai ra gì, ôm ôm ấp ấp như vậy, thật sự không sao chứ?

Quả đào nhỏ dùng ánh mắt hỏi cậu.

Về mặt Thẩm Mặc Trần lại chẳng có chút để tâm nào, hỏi cô “Mau xem đi.”

Quả đào nhỏ đành phải mở lá thư, bên trong chưa một tấm thiệp xinh đẹp, mượt mà, in hoa văn chìm mà xanh nhạt, bên trên là nét chữ cẩn thận, xinh đẹp, là lướt như mây bay, mạnh mẽ như rồng, vừa nhìn đã biết là do nam sinh viết ra.

Chỉ thấy trên thiệp viết là

“Thế gian vạn vật đều có thời hạn

Có sinh có tử.

Có buồn có vui

Khi hoa ờ, lúc hoa tàn

....

....

Có khi động tình.”

trên thiệp chỉ viết mấy câu như vậy, không có mở đầu, không có chữ ký, quả đào nhỏ cầm trong tay lật qua lật lại, trừ bỏ ngửi được mùi thoang thoảng cỏ xanh ra thì cũng không có gì khác.

“Cái này...Là có ý gì á?” Quả đào nhỏ mở to đôi mắt trong veo, nghi hoặc ngẩng đầu nhìn Thẩm Mặc Trần, cái này là thư tình sao, thư tình này viết có vẻ cao thâm quá?

“....” Thẩm Mặc Trần có chút cạn lời nhìn quả đào nhỏ nhà mình, trong lòng âm thầm thương tiếc cho người viết thư tình này, đây thật sự là đàn gảy tai trâu mà!

“anh xem cũng không hiểu á?” Quả đào nhỏ nhìn Thẩm Mặc Trần cả buổi không nói gì, đoán mò.

“.....Trước là mấy câu trong kinh Phật.” Thẩm Mặc Trần nhận lấy tấm thiệp trong tay quả đào nhỏ, nhìn chữ viết mạnh mẽ có lực kia, nhàn nhạt nói “Câu cuối cùng là viết cho em.”

“Có khi động tình?” Quả đào nhỏ rất buồn bực nhìn bốn chữ đấy.

“Ừ...Ý của cậu ta là đã động lòng với em, sự vật trên đời này tất cả đều tự nhiên, sống hay chết, đau thương buồn khổ, vui sướng, hay hoa nở, hoa tàn, đều là tự nhiên, mà cậu ta đối với em động lòng cũng là điều tự nhiên...” Giọng nói trầm thấp của Thẩm Mặc Trần lẫn trong tiếng gió chậm rãi chui vào tai quả đào nhỏ, giọng điệu bình tĩnh có chút nhạt nhẽo mà lại ấm áp thấm lòng người, trong lúc lơ đãng đã nhẹ nhàng đắm vào trái tim bé nhỏ của quả đào.

rõ ràng là anh ấy giải nghĩa thư tình của người khác, vì có gì mà mình lại có cảm giác trái tim nhảy thình thịch không yên, tựa như những lời này là do anh nói với mình?

“Sao vậy, sao em lại ngẩn ra thế?” Thẩm Mặc Trần thấy đôi mắt trong suốt của quả đào nhỏ nhìn mình chăm chăm không chớp, trắng đen rõ ràng nơi đáy mắt có mê hoặc cùng tình ý.

“không có gì...” Quả đào nhỏ khôi phục tinh thần, nhìn tấm thiệp trong tay cậu, nhẹ nhàng thở ra, nói “vốn dĩ xem xong đã không hiểu gì, nghe anh giải thích ý nghĩa như vậy, liền cảm thấy lời văn thật đẹp....”

“Hừ...” Thẩm Mặc Trần liếc mắt nhìn cô nàng, đem thiệp trong tay nhét trở lại tay cô, tự mình đi thẳng đến nhà chứa xe.

Ai? Đây là sao đây? Vừa rồi không phải còn tốt sao, như thế nào lại nổi giận rồi?

Quả đào nhỏ cầm tấm thiệp trong tay, về mặt mê mẩn nhìn bóng dáng Thẩm Mặc Trần rời đi, qua hồi lâu mới phản ứng “Ai, anh đi từ từ chờ em với á, đi nhanh như vậy làm gì, anh sao lại không vui như thế á?”

Lúc ăn cơm chiều, Mẹ Tô phát hiện giữa con gái và con rể (tương lai) có gì đó không đúng.

Thẩm Mặc Trần chỉ lo vui đầu ăn cơm, hồ hững với quả đào nhỏ, mà về mặt quả đào nhỏ rất đáng thương nhìn Thẩm Mặc Trần, không ngừng gấp đồ ăn vào chén cho cậu, mà còn hai mắt luôn nhìn cậu, mà cậu thì trước sau gì cũng không đưa mắt nhìn lấy cô nhóc một cái nào. “Ai....” Đây là lần thứ dài thứ ba mươi bốn trong buổi tối hôm nay của quả đào nhỏ.

“Đào Tử, con sao vậy?”

Chương 105: Thư tình 5

“Đào Tử, con sao vậy?” Mẹ Tô tò mò nhìn con gái mình, sau khi ăn xong cơm chiều, Đào Tử thật khác thường, không có đi theo vào phòng Thẩm Mặc Trần làm bài tập, mà lại cứ lờ đờ theo sau mình khắp nơi, không nùng than ngắn thở dài.

“Con hình như lại chọc Thẩm Mặc Trần giận nữa rồi...”

“Đó không phải chuyện thường sao?” Mẹ Tô cười tủm tỉm mà nhìn cô nhóc nói “Từ nhỏ đến lớn, số lần nó không thèm để ý đến con, mẹ dùng đầu ngón tay đếm cũng không hết được, không có sao đâu, qua hai ngày rồi lại như cũ thôi.”

“Chỉ là lần này không giống như vậy...” Quả đào nhỏ dẫu môi, vẻ mặt rất nghiêm túc nhìn mẹ mình.

“Sao lại không giống?” Mẹ Tô khó thấy được bộ dáng nghiêm túc như vậy của con gái, trái tim hóng hớt không khỏi được nhóm lửa lên.

“Chính là...Chính là....” Quả đào nhỏ ngượng ngùng mình xoắn ngón tay, ấp úng không biết nên giải thích như thế nào “Chính là... Hôm nay con nhận được một bức thư tình....Sau đó Thẩm Mặc Trần cũng biết...Nhưng mà từ đầu anh ấy không có không vui, chỉ là không hiểu vì sao, sau khi anh ấy giải thích nội dung trong thư xong, liền bắt đầu không để ý đến con nữa.”

“Thư tình?” Mẹ Tô nhất thời không kiềm được, vẻ mặt quá mức hoảng sợ, thật sự dọa quả đào nhỏ rồi.

“Ách...Khụ khụ...” Mẹ Tô nhanh điều chỉnh tâm trạng, vẻ mặt yêu hiền lành đầy yêu thương nhìn con gái cưng nói “Cái đó...Con chắc chắn là không lấy nhầm thư người khác gửi cho Thẩm Mặc Trần chứ?”

“Con bộ là không có giá như vậy sao mẹ?” Quả đào nhỏ liếc mẹ trắng mắt, lấy bức thư từ cặp ra, đưa cho mẹ, nói “Nè, mẹ xem đi a, trên đây có viết người nhận là Tô Đào nè.”

“À, à....!” Mẹ Tô lại gạt đầu lia lịa, cầm bức thư màu xanh nhạt trong tay, đang định mở ra, thì như lại nhớ đến cái gì đó, nhìn qua quả đào nhỏ, nhẹ giọng hỏi “Mẹ có thể mở ra được không?”

“Đương nhiên là có thể ạ.” Quả đào nhỏ dùng sức gạt đầu thật mạnh.

“Ừm...” Mẹ Tô mở thư ra, lấy tấm thiệp bên trong đọc kỹ, vừa gạt đầu vừa khen ngợi “Viết rất tốt a, chữ cũng đẹp, nội dung động lòng người, có điều nên nói lại, Đào Tử, con xem có hiểu không?” Mẹ Tô đầy hồ nghi nhìn con gái mình.

“Mẹ....” Gáy ột quả đào nhỏ rịn mồ hôi hột to như hạt đậu, cô có chút bất lực nhìn mẹ mình nói “Con vừa rồi không phải đã nói sao, Thẩm Mặc Trần đã giải thích nội dung trên đó cho con hiểu rồi.”

“A? Vậy nó nói sao?” Mẹ Tô cầm lá thư đi đến phòng khách, ngồi xuống sofa, sau đó vỗ vỗ bên cạnh mình, ý bảo quả đào nhỏ cũng ngồi xuống.

Quả đào nhỏ mò đến, đem những lời của Thẩm Mặc Trần nói lại nguyên văn cho mẹ nghe.

“Ừm.” Mẹ Tô cười tươi rồi gạt đầu “Trần Trần so với con thông minh hơn nhiều.”

“Mẹ....Mẹ chắc chắn là mẹ ruột của con không vậy?” Quả đào nhỏ mang vẻ mặt đầy ai oán nhìn mẹ mình, từ nhỏ đến lớn, mẹ khen Thẩm Mặc Trần không dứt miệng, bất kể là chuyện gì đi nữa cũng mang mình ra so sánh với anh ấy, Thẩm Mặc Trần kia tuyệt đối chính là con nhà người ta trong truyền thuyết, lớn lên tốt mã, học hành giỏi giang, lại nghe lời hiếu thuận, cũng không đánh nhau, không lướt web lung tung, không đi chơi, cũng không làm ba mẹ phiền lòng, nếu không phải bởi vì Thẩm Mặc Trần ở sát vách nhà mình thì mặt hàng này không chừng mẹ cô sẽ mở miệng khen mãi.

“không phải, lúc mẹ mua đồ ăn, người ta tặng kèm đấy.” Mẹ Tô liếc cô nhóc một cái, trả lời thế đấy.

“....”

“Đào Tử, con nhận được thư tình, chứng tỏ con đã trưởng thành, bắt đầu hấp dẫn ánh mắt người khác phái, đây là chuyện tốt, nên vui.” Mẹ Tô nhìn quả đào nhỏ bị mình đã kích giống như quả cà tím, héo queo, nhanh nói thêm “Con nên phân tích rõ sức hấp dẫn của mình là gì, nếu là phẩm chất, đức hạnh tốt, thì còn nên giữ tấm lòng thiện lương, giúp người khác thay đổi tác phong, nếu là con học tập giỏi thì con nên dẫn đầu đi trước, tiếp tục nâng cao thành tích, nếu tính tình con tốt, vậy thì con nên giữ gìn tính tình của mình, không cần giống với mấy cô nữ sinh khác tức giận lung tung, tùy hứng như vậy, nếu hình tượng của con tốt, con nên giữ gìn sự sạch sẽ của mình, đừng như lúc nhỏ làm bài tập mà tay dính đầy mực.”

“A...” Quả đào nhỏ cái hiểu cái không gạt đầu, nghĩ nghĩ nói “Con cảm thấy con vẫn giống như trước, giống như không có chỗ nào đặc biệt cả.”

“Mỗi người là đặc biệt, quả đào của mẹ là đặc biệt đáng yêu!” Mẹ Tô ngọt ngào cười nhìn quả đào nhỏ, ôm lấy bờ vai cô, hôn một cái lên gương mặt mím mím của cô nhóc.

“Ha ha...” Quả đào nhỏ ngẩng đầu cười ngây ngô nhìn mẹ.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hi Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Thư tình 6

“Nhưng mà, còn không được kiêu ngạo, bây giờ con chỉ là học sinh, đối với thư tình con không cần xem trọng, về sau khi nhìn đến người này con sẽ giống như trước đây tự nhiên, hào phóng, bình thản đối mặt, các con bây giờ không có năng lực tự chịu trách nhiệm của bản thân, mà người ta cũng không có cách nào vì con gánh vác trách nhiệm lập gia đình với con, sở dĩ chọn cách viết thư tình như thế này, có lẽ là đối mặt thổ lộ với con rất ngại ngùng, huống chi người ta cũng không đề tên, cho thấy là chỉ có thể yên lặng mà bảo vệ con, để con biết được có người quan tâm đến con, thích con mà không nghĩ sẽ tạo phiền phức cho con.”

Mẹ Tô rất dịu dàng nói với quả đào nhỏ rất nhiều lời, sau cùng mới nói chuyện chính “Quan trọng vẫn là ở con, con đã bị mẹ bán cho Thẩm Mặc Trần rồi, con gái, con nên chỉ có một không thay đổi nha!”

“A?” Quả đào nhỏ tròn mắt nhìn mẹ mình.

“Ha ha...nói sai rồi...” Mẹ Tô nhất thời lỡ miệng, nhanh chóng chế “Con đã bị mẹ gả cho Thẩm Mặc Trần rồi, những người khác con không cần bận tâm, ừm, được rồi, con nghe hiểu không? Hiểu rồi thì nhanh đi tìm Trần Trần làm bài tập đi, ai, mẹ nói con ăn vạ ở đây nghĩ muốn xem TV đó hả?”

“.....” Quả đào nhỏ bị mẹ ném cho cả đồng lý luận chóng cả mặt, như cá đuối, cuối cùng chỉ đứng lên, lên lầu sau đó xuyên qua ban công đi đến phòng Thẩm Mặc Trần, vào phòng thì thấy cậu đang ngồi trên bàn học, nhìn vở bài tập của mình đến ngốc, trên vở trống rỗng, một chữ cũng không có.

“Cái đó...Chồng ời...” Quả đào nhỏ thật cẩn thận mà lên tiếng.

Thẩm Mặc Trần nghe lời xưng hô này, kéo về chút tinh thần, ngẩng đầu, nhìn quả đào nhỏ đứng ngoài cửa ban công, phía sau lưng cô nhóc là một bầu trời đầy sao, chính là ngôi sao có lóe sáng cũng không bằng ánh sáng trong đôi mắt cô.

“Tim anh có chuyện gì?” Thẩm Mặc Trần đem bút bi trong tay ném lên mặt bàn, cảm thấy hôm nay bản thân có chút phiền não trong lòng.

“Cái kia...Em đối với anh chỉ có một, không thay đổi!” Quả đào nhỏ chỉ nhớ rõ lời cuối cùng mẹ nói, muốn mình nên giữ vững không thay đổi, vì thế không hề nghĩ ngợi liền trực tiếp nói thẳng ra.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hi Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Em chỉ có mình anh 1

“Chuyện là... Em đối với anh thật sự chỉ có mình anh thôi!” Quả Đào nhỏ nhớ rõ những lời này của mẹ khi nãy, cho nên buột miệng nói ra, đợi lúc cô bé nhận ra mình vừa nói gì, quả thật ảo não muốn dậm chân dậm ngực, can đảm tan tành....

“Chuyện là....thật sự thì em đến xem anh làm bài tập sao rồi mà....”

“Ừ, haha...” Thẩm Mặc Trần nhăn mày cả ngày cuối cùng cũng thả lỏng, nụ cười trên môi càng lúc càng rõ ràng, tâm tình của cậu giờ phút này rất thoải mái sung sướng, cậu vươn ngón tay trắng nõn thon dài ngoéo Quả Đào nhỏ một cái, ý muốn nói cô bé đến gần mình, sau đó dùng ngón trỏ chỉ chỉ vào vở bài tập, nhẹ giọng nói “một chữ cũng chưa động đâu, em nói nên làm sao bây giờ....”

“Làm sao bây giờ cái gì chứ? Chương trình lớp hai em không hiểu đâu....” Quả Đào nhỏ rất bất mãn liếc mắt nhìn cậu, đối với cái tư thế ngoắc tay gọi mình như gọi cún cô nhóc cảm thấy rất rất là bất mãn, tức giận, nhưng lại càng giận chính bản thân mình, bản thân mình mỗi lần như thế vậy mà lại ngoan ngoãn chạy đến bên người cậu.

“Ai...không có tâm trạng làm bài đâu...” Thẩm Mặc Trần cả người ngã ra sau dựa lưng vào ghế, đôi tay chéo sau đầu, về mặt có ý cười xấu xa, nhìn Quả Đào nhỏ hỏi “Em nói nên làm sao bây giờ?”

“Làm gì, sao tâm trạng anh không tốt? Em cũng đâu có chọc tức gì anh đâu, ai kêu anh khi không lại giận em...” Quả Đào nhỏ hậm hực mà nhìn cậu, lại nhìn đến đồng bài tập bên cạnh, không khỏi mở to mắt kinh ngạc hỏi “Nhiều bài tập như vậy anh còn chưa có làm? Cả ngày hôm nay anh làm gì á? Thường ngày cũng có thấy anh nhiều bài tập như vậy đâu?”

Khóe miệng đang cười gian của Thẩm Mặc Trần cứng lại một chút, vẻ mặt có chút xấu hổ nhìn đồng bài tập trên bàn, nhàn nhạt nói “Thường ngày sau giờ tan học anh làm hết một nửa, hôm nay tâm tình không tốt, nên không có hứng làm!”

“Nghiêm trọng như vậy?” Quả Đào nhỏ ngồi vào ghế bên cạnh Thẩm Mặc Trần, vẻ mặt nghiêm túc mà nhìn cậu nói “Vậy anh vì cái gì mà tâm tình tốt tốt a?”

“.....”

“.....”

Chẳng lẽ em không nhìn ra được anh vì cái gì mà không tốt sao? Thẩm Mặc Trần dùng ánh mắt như là đang hỏi Quả Đào nhỏ.

Chẳng lẽ em nhìn ra được sao? Quả Đào nhỏ lấy ánh mắt hỏi ngược lại cậu.

Nhìn không ra thì đừng hỏi nữa! Thẩm Mặc Trần căm tức nhìn Quả Đào nhỏ.

không hỏi thì không hỏi! Hừ! Ai muốn xem vào! Quả Đào vô cùng dũng cảm mà hất đầu, quay mặt qua chỗ khác không để ý đến cậu.

Giữa hai người chỉ còn lại trầm mặc....

“Quả Đào nhỏ ...” Cuối cùng vẫn là Thẩm Mặc Trần lên tiếng phá vỡ giăng co giữa hai người, cậu duỗi tay nắm lấy bàn tay nhỏ nhỏ mũm mĩm của Quả Đào, đem cô bé kéo gần đến bên người mình một chút, có chút bất đắc dĩ mà nhìn cô nhóc nói “Đem lời vừa rồi nói lại lần nữa đi...”

“Dạ, nói gì á?” Quả Đào nhỏ nhìn nét mặt Thẩm Mặc Trần đã hòa hoãn, bản thân cũng thả lỏng không gì, nhưng lại bị cậu nói làm cho mờ mịt đầy đầu...

“Chính là...Lời vừa rồi em nói với anh đó....”

“À... anh vì chuyện gì mà tâm trạng không tốt hả?” Quả Đào chớp chớp đôi mắt trong veo của mình, rất là vô tội mà nhìn cậu.

“không phải câu này....”

“anh vì nhiều bài tập như vậy mà không làm?”

“Cũng không phải câu này...” Thẩm Mặc Trần có chút bất đắc dĩ mà nhìn cô nàng, gia hỏa này có phải là đang cố ý hay không?

“Ách...anh không làm bài tập?” Quả Đào nhỏ gãi gãi đầu mình, nỗ lực nhớ lại hồi nãy sau khi vào phòng từng câu một nói ra.

“.....” Thẩm Mặc Trần hít một hơi thật sâu, tự nói với bản thân phải thật bình tĩnh, nhưng mà nắm tay cô bé không tự chủ được dùng sức hơn.

“Ai da...anh không cần giận liền dùng sức nắm tay em như vậy....Rất đau đó..” Quả Đào nhỏ nước mắt lưng tròng nhìn cậu, đến bây giờ cô nhóc còn chưa biết bản thân mình đã làm gì đắc tội với cậu, còn không phải là nhận cái lá thư tình kia sao, từ nhỏ đến lớn, cô đều là trợ mắt nhìn Thẩm Mặc Trần nhận không biết bao nhiêu cái rồi, cô cũng không có giận dữ không vui với Thẩm Mặc Trần mà.

“Quả Đào...” Thẩm Mặc Trần không dùng sức nắm tay cô nhóc nữa, giọng nói cũng dần trở nên dịu dàng hơn, “Em vừa rồi, lúc đứng ở của ban công, đã nói với anh câu gì đầu tiên?”

“Dạ?” Giọng nói trầm thấp mà dịu dàng của cậu nhẹ nhàng truyền đến, mang theo một sự mê hoặc cùng dụ dỗ, lập tức làm cho trái tim Quả Đào mềm mại hơn, cẩn thận nhớ lại một chút, mặt Quả Đào liền có chút hồng, nhỏ giọng nói “Cái đó....Em nói....Em nói là....Em thật sự chỉ có mình anh...” Mấy chữ này cơ hồ như từ hàm răng cô chuồn ra, âm thanh nhỏ như tiếng muỗi kêu.

“Nghe không rõ.” Thẩm Mặc Trần dùng thêm sức nắm tay cô nhóc, đem Quả Đào kéo vào trong lòng ngực mình, ôm lấy bả vai thon gầy của cô, môi cậu đến gần bên tai cô, giọng nói thật dịu dàng “nói lại lần nữa...”

Hơi thở ấm áp của cậu chậm rãi phả vào lỗ tai cô, mang đến một cơn ngứa tê dại, Quả Đào không tự chủ được mà rụt bả vai, nhỏ giọng cười “thật ngứa, anh đừng chọc em nữa...”

“nói lại lần nữa...” Thẩm Mặc Trần kiên định nắm tay cô, gắt gao đem cô ôm chặt vào lòng.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hỉ Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 108: Em chỉ có mình anh 2

“Em...En chỉ có mình anh thôi...” Quả Đào bị cậu ôm vào lòng không cách nào trốn được, rơi vào đường cùng chỉ phải ghé lên tai Thẩm Mặc Trần, nhỏ giọng nói lại một lần nữa.

Giọng nói mềm mại của cô nhóc nhẹ nhàng rơi vào tai cậu, tuy rằng còn mang theo chút bất đắc dĩ, lại làm cho lòng cậu dao động không thôi.

“Ừm...” Thẩm Mặc Trần cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên môi cô nhóc, dịu dàng mà lại đầy bá đạo lắm lắm nói “Quả Đào, em là của anh, hơn nữa chỉ có thể là của anh thôi...”

Quả Đào cảm nhận được xúc cảm ấm áp trên môi, hơi thở chung quanh chỉ toàn là hương vị dễ ngửi trên người của anh, đầu óc mơ màng mà nghĩ, gần đây hình như Thẩm Mặc Trần rất thích hôn mình, vui hay không vui, rảnh rỗi là hôn một cái, vì cái gì a, vì cái gì a....

Thẩm Mặc Trần nhìn về mặt đầy mê mẩn của Quả Đào nhà mình, trong lòng vẫn có chút buồn bực, rốt cuộc đến khi nào Quả Đào nhà mình mới có thể hiểu rõ tình cảm bản thân đây, mới có thể chủ động đáp lại mình, cậu không muốn cứ như một đứa trẻ muốn thì lại nhào lên hôn một cái rồi chạy đi như vậy đâu....

Nghĩ như vậy, cậu không khỏi lại mang Quả Đào ôm vào ngực, một tay đỡ cái ót của cô nhóc, tăng thêm sức hôn lên.

Cảm giác được trên môi mình sức hôn càng lúc càng tăng thêm, mà hàm răng nhỏ không biết đã bị cậu mở ra khi nào, đầu lưỡi ảm áp trơn trượt mà dịu dàng của cậu tiến sâu vào trong miệng cô, nhẹ nhàng mà mút đầu lưỡi nhỏ của cô, sau đó cẩn thận mà thăm dò từng góc ngách lãnh địa của cô, đầu Quả Đào nhỏ lại bắt đầu choáng váng, cái cảm giác tê dại này lại bắt đầu xâm chiếm từng tấc cảm quan của cô, cô lại không tự chủ được mà đưa tay ôm lấy eo của Thẩm Mặc Trần, dùng hết lý trí còn sót lại nói từ kể rằng “Chồng ơi...Bài tập hôm nay của anh còn chưa có làm đâu á....”

Thẩm Mặc Trần sững sốt một chút, rốt cuộc cũng dừng lại không còn nồng nhiệt hôn môi, xâm chiếm cơn nữa, lưu luyến không đành mà buông cánh môi cô ra, có chút bất đắc dĩ mà thở dài một hơi.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hi Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 109: Em chỉ có mình anh 3

Thẩm Mặc Trần sững sốt một chút, rốt cuộc cũng dừng lại, không còn nồng nhiệt hôn môi, không còn xâm chiếm cô nữa, lưu luyến không đành mà buông cánh môi cô ra, có chút bất đắc dĩ thở dài một hơi, duỗi tay dùng sức véo lên má non mềm đáng yêu của cô nói “Những lúc thế này vậy mà còn phân tâm”

“Ồ ồ.....” Quả Đào, vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn vừa chịu khổ vì bị chà đạp của mình, trừng to đôi mắt vô tội nhìn Thẩm Mặc Trần, cô có lòng tốt nhắc nhở có được không, miễn cho sáng ngày mai anh lại nói là quên vở bài tập ở nhà đi.

“Có điều phải nói lại” Đôi mắt đen thâm thúy của Thẩm Mặc Trần nhìn đồng bài tập cùng đề thi của mình nằm trên bàn một chút, rõ ràng là không có ý đi làm bài tập, nhử mày nhìn Quả Đào ngốc hỏi “Rốt cuộc là ai viết lá thư đó.....?”

“Cậu ta không có ghi tên, em sao mà biết được” Quả Đào chu cái miệng nhỏ xinh cùng vẻ mặt không vui nhìn hấn, sao lại bắt đầu nói đến cái thư tình kia chứ, có thể nào chỉ cần nói hai ba câu anh lại không vui nữa không?

“Cặp sách của chúng ta tối qua mới thay, ngày hôm qua chắc chắn là không có lá thư đó, sang nay lên lớp bắt quá cũng chỉ có một tiết ngữ văn liền có, cho nên anh cảm thấy hấn là trong khoảng thời gian này cậu ta đã bỏ lá thư vào trong cặp của em” Đôi mày đẹp của Thẩm Mặc Trần nhíu lại, đôi mắt tĩnh lặng nhìn chăm chăm vào Quả Đào.

“Ừm, anh thường ngày nhận được rất nhiều thư tình, anh cũng đâu quan tâm là ai đưa, sao em mới nhận được một cái thư tình đầu tiên trong đời, anh lại quan tâm như vậy chứ, thật là kỳ quái!” Quả Đào nhăn nhó cái mũi, rầu rĩ không vui nhìn cậu, trong đầu đột nhiên hiện ra hình ảnh một người.

Cái người cao cao gầy gầy, mang mắt kính, làn da trắng nõn, vẻ mặt hiền hòa luôn mỉm cười, không lẽ là cậu ta?

Mất nhìn thấy Quả Đào bắt đầu thất thần, Thẩm Mặc Trần bất đắc dĩ mà nhéo cái mũi của cô.

“Làm gì á, anh muốn em ngạt chết à?” Quả Đào đưa tay kéo ngón tay ảm áp của cậu ra, cái người này từ nhỏ đến lớn luôn có đủ cách ngược đãi mình, không gõ đầu thì cũng nhéo mũi nhéo má, gần đây thì không có gì cũng hôn hôn, thường thì hôn đến không thở được mới thôi.

“Em nghĩ đến người nào?” Thẩm Mặc Trần trầm giọng nhẹ nói bên tai cô, nháy mắt đem câu chuyện kéo lại.

“không biết...” Quả Đào mở to mắt vô tội nhìn cậu, trong lòng âm thầm buồn bực chẳng lẽ anh ấy đọc được suy nghĩ của mình?

Thẩm Mặc Trần môi nhếch nụ cười khó thấy được, đôi mắt thâm thúy đảo vòng, không có tiếp tục nói đến chuyện này nữa, chuyện cậu muốn biết tất cậu tự có cách.

“Được rồi, làm bài tập đi.” Cậu buông Quả Đào ra, quay lại bàn học, liếc mắt nhìn nhóc một cái nói “Em hẳn là cũng chưa làm bài tập hôm nay, thời gian không còn sớm, nhanh đi làm đi.”

“A!A?” Quả Đào nhìn cậu cảm thấy thật không thể hiểu được, vừa rồi không phải còn đang muốn nói đến chuyện lá thư kia là do ai viết sao? Như thế nào lại biến thành muốn làm bài tập?

Có điều, chỉ cần Thẩm Mặc Trần không tiếp tục tức giận, thì là tốt cho mình rồi.

Quả Đào cười tủm tỉm mà nghĩ, lấy con thỏ nhỏ xucf lông màu hồng phấn đang treo trên cặp, thần bí nói “Chồng ơi, em nên đặt tên cho con thỏ nhỏ này cái tên ha.”

“A, tên gì nào?” Thẩm Mặc Trần cũng không ngần đầu lên thuận miệng hỏi, cả ngày hôm nay cậu không có chút tâm trạng nào, bài tập còn dồn lại cả đống chưa làm.

“Haha, em muốn gọi là Mặc!”

“.....”

“anh còn nhớ hồi tiểu học em có tặng anh chú thỏ lúc học thủ công không, nó cũng có tên á, gọi là Trần, hai cái này ghép lại sẽ là Mặc Trần á!” Quả Đào cũng mặc kệ cậu có nhìn mình hay không, chỉ lo nói thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hi Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: Em chỉ có mình anh 4

“Con thỏ xấu xí kia?” Thẩm Mặc Trần nhú mày lại, tay cầm bút cũng dừng một chút, cậu còn nhớ rõ ngày đó mang con thỏ kia về nhà, bị mẹ của mình còn có lão ba nữa nữa, cười nhạo cậu hồi lâu, còn nói còn là đứa trẻ thông minh vậy mà lại làm ra một chú thỏ xấu đến như vậy, mãi đến khi cậu đen mặt nói ra đây là thỏ của của Quả Đào tặng, mẹ cậu nháy mắt liền một trăm tám mươi độ thay đổi sắc mặt, an ủi động viên không ngừng, nào là con thỏ này thật có cá tính, nào là rất sáng tạo, nào là nào là... Xấu đến đáng yêu....

“Cái gì mà là con thỏ xấu xí hả, nó có tên mà!!!” Quả Đào thật rất là không hài lòng mà nhìn cậu, sau đó tiếp tục cười tươi nói “Cho nên là, hai chúng nó là một đôi đó.”

“Này, nếu con thỏ xấu xí kia, em đã tặng cho anh rồi, như vậy quyền đặt tên phải là của anh, nếu em đặt tên cho con thỏ anh tặng là Mặc vậy con thỏ xấu xí kia anh sẽ gọi là Đào, cũng giống như em, thấy nó anh sẽ nhớ đến em...” Thẩm Mặc Trần nhàn nhạt nói, bút trong tay lại tiếp tục bay nhanh làm bài tập.

“....” Nụ cười tươi rói trên mặt Quả Đào cứng lại, thấy con thỏ xấu xí kia là sẽ nhớ đến mình? Có ý gì chứ? Chẳng lẽ mình lớn lên thật xấu xí như vậy sao?

“Quả Đào, bây giờ đã là hơn tám giờ rồi, em lại không làm bài tập, buổi tối hôm nay đừng mong được ngủ!” Thẩm Mặc Trần tuy là vui đầu trong đống bài tập nhưng đuôi mắt thì lại đang nhìn Quả Đào, thấy cô nàng đang ngốc lảng bên bàn học, cả buổi cũng không động, chung quy vẫn là nhịn không được nhắc nhở cô.

“A....” Quả Đào không cam lòng mà lấy sách bài tập trong cặp ra, cầm giận nghĩ, dựa vào cái gì mà con thỏ xấu xí kia gọi là Đào, mà con thỏ xinh đẹp này là Mặc chứ, thật là quá gây thơ!!!

Thời gian thật sự trôi nhanh, đảo mắt đã là đầu tháng tư, Thẩm Mặc Trần chuẩn bị đi thi tỉnh môn vật lý, đại khái là trong ba ngày, Quả Đào mắt trông mong nhìn Thẩm Mặc Trần sắp xếp đồ, nhỏ giọng hỏi “Ngày ba anh có về kịp không? Ngày đó là ngày hội thiếu niên, anh phải về xem em biểu diễn đó!”

Thẩm Mặc Trần vừa đem quần áo vắt trên giường gấp gọn lại cho vào vali, vừa nhìn Quả Đào “Ngày một, ngày hai là cuối tuần, em chắc chắn là không đi với anh sao?”

“anh ngày ba mới về, nếu em đi với anh, buổi tối ngày hai em lại phải về một mình, em không biết đường....” Quả Đào nhăn nhó khuôn mặt, tội nghiệp nhìn cậu, cô cũng muốn đi với cậu lắm chứ, bởi cuối tuần ba mẹ cùng ba mẹ nuôi đều không có nhà, không ai đi cùng cô, cô lại không biết đường, đến lúc Thẩm Mặc Trần đi thi, một mình cô sao có thể chứ....

“Vậy em ở nhà một mình ăn cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hỉ Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 111: Em chỉ có mình anh 5

“Vậy em ở nhà ăn cái gì?” Động tác trên tay Thẩm Mặc Trần không chút dừng lại, một bên vội vàng, một bên nghiêm túc ngẩng đầu nhìn Quả Đào.

“Ai.Em.” Quả Đào chống cằm suy nghĩ thật cẩn thận, “Nếu không thì em ăn mì gói, còn không ấy em ra ngoài ăn thức ăn nhanh, chứ còn sao nữa.”

“Ăn mấy thứ đó không tốt cho cơ thể.” Thẩm Mặc Trần cau mày nhìn cô, “Em đi cùng anh đi, lúc anh đi thi em đợi anh, thi xong anh liền đưa em ra ngoài chơi.”

“Em làm sao để về....”

Vấn đề đi một vòng cũng quay lại điểm rồi rầm này.

Thẩm Mặc Trần rút cuộc cũng đã thu xếp xong hành lý, quần áo, sách vở, đồ dùng học tập, giấy tờ chuẩn bị đi thi cũng đã đầy đủ, tầm mắt cuối cùng cũng đặt lên người Quả Đào, “Vậy ngày ba, em xin nghỉ học một ngày, rồi cùng về với anh.”

“.....”

“.....”

anh muốn em trốn học??? Quả Đào mở to mắt, không thể tưởng tượng được mà nhìn cậu.

“không tính là trốn học, là xin nghỉ phép thôi, em xin nghỉ vì bệnh, em cứ nói là em đau bụng, đi không được.” Thẩm Mặc Trần rất là vô cùng bình tĩnh mà nhìn cô.

“Em khỏe mạnh. .Nhu vậy...” Quả Đào khó khăn mà phun ra hai chữ, tuy rằng trong lòng cũng không muốn thừa nhận rằng mình khỏe vô cùng, lại căng da đầu nói “Từ nhỏ đến lớn em chưa từng xin nghỉ, đột nhiên xin nghỉ sẽ không được bình thường đâu?”

“không sao đâu, cũng bởi vì em chưa từng xin nghỉ, đột nhiên xin một lần, giáo viên mới sẽ không nghi ngờ em đâu.”

không nghi ngờ mới là lạ à nha!!! Cả trường đều biết anh đi thi trên tỉnh ba ngày, cố tình em lại ba ngày ngày bị đau bụng, cơ thể không khỏe, anh nói giáo viên họ tin sao!!! Đôi mắt to tròn của Quả Đào thật muốn trào nước mắt, có điều ánh mắt tràn ngập sự chấp vãn.

“anh là không đi chung với họ, những người trong đội tuyển đi thi trong tháng ba này, chỉ có mình anh là lớp hai thôi, địa điểm phòng thi cũng không giống nhau.” Thẩm Mặc Trần không chút để ý đến ánh mắt chấp bả của cô, nhàn nhạt giải thích.

Được rồi...Quả Đào trong lòng có chút dao động...

“Ngày ba buổi diễn vào buổi chiều, đến lúc đó liền đi về sao? Lại nói anh bỏ em xin nghỉ bệnh em làm sao mà biểu diễn á?”

“anh đâu có nói em xin nghỉ cả ngày, em chỉ cần xin nửa ngày thôi, sáng ngày ba anh thi xong, mình liê trở về, giữa trưa là đến trường, có được không, được không?” Khóe miệng Thẩm Mặc Trần treo một nụ cười bình tĩnh, thật ra là cậu đã sớm suy nghĩ mấy thứ này thật cẩn thận rồi.

“Ách...Được a!!!” Quả Đào cuối cùng cũng khuất phục trước thế lực tà ác.

“Rất tốt.” Thẩm Mặc Trần gật đầu.

“Em đi về phòng chuẩn bị đồ nhé? Ngày mai còn phải dậy sớm để đi nhà ga mua vé tàu nữa.” Quả Đào nếu đã quyết định đi cùng, đó chính là thuộc trường phái hành động, lập tức nhảy khỏi ghế muốn rời đi chuẩn bị ngay.

“không cần.” Đôi mắt đen thẳm của Thẩm Mặc Trần rất bình tĩnh nhìn Quả Đào, xoay người lấy trong học bàn ra hai tấm vé, hướng Quả Đào lắc lắc “anh đã mua rồi...”

Ngay sau đó, lại từ dưới bàn học kéo một cái vali ra, mỉm cười nhìn cô nhóc nói “anh cũng giúp em chuẩn bị xong xuôi rồi, ngay cả váy diễn cũng đã mang theo, phòng khi lúc về lại bị kẹt xe, không kịp thay ra.”

“...” Quả Đào có chút cạn lời nhìn cậu, liền nghĩ vừa rồi mình không đồng ý, thì anh ấy cũng tự mình chạy đến trực tiếp xin nghỉ với giáo viên thay mình.

Sáng sớm năm giờ, Quả Đào còn đang nằm ỏ trong chăn ấm, mơ đẹp thấy mình đang gắm chân dê, đột nhiên cảm thấy trên người chột lạnh, bên tai vang lên một giọng nói trầm thấp “Quả Đào, nhanh dậy nào!”

Ánh sáng ban mai xuyên qua bức màn màu hồng nhạt của Quả Đào, nhu hòa mà in trên sàn nhà, trong tay Thẩm Mặc Trần còn đang nắm theo cái chân của cô nhóc, ngược sáng, Quả Đào mê mang cố gắng mở hai mắt, lại nhìn không rõ về mặt cậu, vừa định lật người muốn ngủ thêm chút nữa, đột nhiên dường như lại nhớ tới cái gì đó “A.....!” Thét lớn một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hi Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 112: Em chỉ có mình anh 6

Quả Đào trực tiếp chân không nhảy dựng lên, vọt đến trước mặt Thẩm Mặc Trần giật lấy lại chân của mình, đem mình từ trên xuống dưới bọc kín lại, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng nhìn Thẩm Mặc Trần nói “anh sao lại bắt chước ba em, thường ngày không phải anh chỉ đứng cạnh giường để gọi em thôi sao?”

Thẩm Mặc Trần hiển nhiên là còn chưa có tỉnh lại trong cái điểm phúc nào đó, nếu mà cậu nhìn không lầm thì, vừa rồi Quả Đào chỉ mặc một cái quần lót nhỏ cùng áo ba lỗ để ngủ, hai chân thon dài, trắng tấp trắng nõn, vòng eo bé xíu, da trơn nhẵn nhụi, đáng người thiếu nữ uyển chuyển hấp dẫn thì không sót cái nào.....

Quả Đào bọc chặt, vô cùng ngạc nhiên nhìn Thẩm Mặc Trần đứng trước mặt, tro mắt nhìn trên mặt cậu từ từ nổi lên hai đóa mây đỏ ửng, có làm hay không vậy, Thẩm Mặc Trần mà cũng đỏ mặt?

“Này, tỉnh lại!” Quả Đào đưa tay nhỏ trắng nõn quờ quờ trước mặt Thẩm Mặc Trần, buồn bực hỏi “anh vì sao đỏ mặt vậy?”

“...” Đôi mắt thâm thúy của Thẩm Mặc Trần nhìn sâu vào mắt Quả Đào, trầm mặc hồi lâu mới đáp “Sao em không mặc đồ ngủ?”

“anh còn không biết xấu hổ mà nói nữa...” Quả Đào lại nhún cái mũi của mình lại, trừng mắt nhìn cậu, ôm chăn nằm lăn trên giường, cả khối bọc kín chỉ lộ ra mỗi cái đầu nhìn Thẩm Mặc Trần “Ngày hôm qua anh chuẩn bị quần áo cho em, anh mang áo ngủ của em bỏ hết vào vali, em tìm không thấy đồ ngủ, nên đành mặc như vậy để ngủ, dù sao cũng đâu có ai trong nhà”

Khi Quả Đào nói đến những lời này, liền thấy ánh mắt sắc bén của Thẩm Mặc Trần phóng xoạt đến mình, vội vàng sửa lời “Cái đó, trong nhà đâu có người khác.... Còn nói... Thường ngày anh đâu có xúc phạm của em đâu...”

Thẩm Mặc Trần đứng tại chỗ nhìn cái đầu nhỏ của Quả Đào càng nói càng chôn sâu vào chăn, rốt cuộc cũng đành thở dài một hơi, xoay người đi ra ngoài cửa phòng, vừa nói “Nhanh dậy đi rồi thay quần áo, chúng ta còn phải đến nhà ga đó.”

Quả Đào đem đầu chôn trong chăn, mãi đến khi không còn nghe tiếng động nào trong phòng nữa, mới bay nhanh khỏi giường thay quần áo, đánh răng rửa mặt, chỉ sau vài phút, liền rạng rỡ hẳn lên đi ra ngoài.

Thẩm Mặc Trần đang đứng trên ban công, tầm mắt đang nhìn nơi xa xa ngoài cửa sổ, lông mày thật dài của cậu rũ xuống, tạo một bóng rợp dày đặc, mũi thẳng, môi mỏng, đường cong xinh đẹp, ngoài cửa sổ là hàng hoa từ đằng chạy dài lá nó mới nhú dưới ánh mặt trời buổi sớm bung nở ra hết, hoa từ đằng từng chút một lay động trong gió nhẹ nhàng.

Nghe được tiếng mở cửa, Thẩm Mặc Trần chậm rãi quay đầu lại, nhìn thấy quả đào đã thay quần áo thỏa đáng, nắm tay cô nhóc kéo đi, xuyên qua ban công, liền đi thẳng xuống dưới lầu.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hi Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 113: Mang vợ đi thi 1

Hành lý sớm đã được chuẩn bị trước khi đi ngủ, bây giờ được để ngay ngắn dưới lầu.

Đêm qua, Quả Đào cảm thấy mang theo hai cái vali thật sự không cần thiết, vì vậy lúc sắp đi ngủ, Thẩm Mặc Trần lại mở vali đã chuẩn bị ra lần nữa, lại nhìn xem trong đó còn thiếu cái gì không, mà bản thân cô chỉ biết tro mắt ngồi một bên mà nhìn.

Lúc này hai người kéo vali ra cửa, thật đúng kiểu một đôi vợ chồng nhỏ đi hưởng tuần trăng mật.

Ăn sáng ngoài cổng tiểu khu xong, Thẩm Mặc Trần nắm tay Quả Đào lên xe bus đi đến cửa nam nhà ga.

Nhà họ ở cách nhà ga năm tuyến xe bus, đại khái đi mười phút sẽ đến.

Chỉ là khi họ đến nơi, Quả Đào mới nhận ra, tuy là Thẩm Mặc Trần hôm qua có nói sẽ không đi cùng mọi người, nhưng mà chuyến xe đi tỉnh sáng sớm chỉ có một chuyến, bọn họ không thể tránh né mà vẫn phải chạm mặt các bạn học tham gia thi đua cùng giáo viên hướng dẫn ngay cửa lớn.

Ngay từ đầu chỉ là Quả Đào theo sau Thẩm Mặc Trần đi qua trạm kiểm an ninh, còn nhìn đông nhìn tây, nghiên cứu xem cổng soát vé đang ở chỗ nào, sau đó liền nghe được tiếng gọi lớn từ cửa chờ “Thẩm Mặc Trần, bên này, bên này!!!”

Quả Đào bị Thẩm Mặc Trần che khuất cho nên không nhìn rõ được hướng phát ra tiếng gọi, bèn nhón chân, nhìn từ sau vai cậu nhìn đến phía trước, không nhìn thì tốt hơn, nhìn thấy là bị đám người kia nhận ra mình.

Cái nam sinh to giọng khi nãy, vẫn cứ như cũ la hét điên cuồng gọi to “Thẩm Mặc Trần, cậu đi thi mà cũng dẫn vợ cậu theo cùng à?”

“Ai da, thật là ân ái quá đi à~”

“Ai da, thật quá ngọt ngào đi à~”

“Ai da, thật là gan tị quá đi à~”

Lập tức chung quanh liền ồn ào hẳn lên, ngay cả giáo viên hướng dẫn cũng có thái độ mờ ám nhìn bọn họ.

Mặt Quả Đào liền đỏ bừng lên.

Còn Thẩm Mặc Trần thì vẫn dửng dưng như thường, xem như không có gì, lấy vali trên băng chuyền kiểm an ninh, một tay nắm lấy tay Quả Đào, không chút hoảng sợ, lo lắng mà đi đến bên cạnh họ, nhìn thoáng qua cậu bạn lớn giọng khi nãy, nhàn nhạt nói “thật là trùng hợp, các cậu cũng đi tuyến này à?”

“không khéo, không khéo, buổi sáng chỉ có duy nhất chuyến xe liên tỉnh lúc sáu giờ sáng này thôi, hahaha...” Cậu bạn kia gãi đầu, cười tủm tỉm trả lời.

Quả Đào nghe xong, càng thêm quẫn, mà hận không thể tìm cái lỗ mà trốn đi, cô nàng dùng hết sức mình trắng mắt liếc Thẩm Mặc Trần một cái, cái này thì hay rồi, nhiều người biết cô đi theo như vậy, thì ngày thứ hai giả nói xin bệnh cũng không có người nào tin.

không liên quan, đến lúc đó nói em không chịu nổi thời tiết ở tỉnh, liền bị trúng ả. Thẩm Mặc Trần vô cùng bình tĩnh mà dùng ánh mắt rất chi là vô si đáp lại Quả Đào.

“Tình cảm của bạn Tô Đào cùng Thẩm Mặc Trần tốt như vậy? Xa nhau ban ngày cũng luyến tiếc ha?” Cô tình ngay lúc này, giáo viên hướng dẫn còn xông lên trêu ghẹo, nhìn Quả Đào làm một cái mặt quỷ.

Ai luyến tiếc anh ta chứ, mình rõ ràng là bị anh ta cậy mạnh lời theo đấy, có được không?

Trong lòng Quả Đào tuy là rất bất đắc dĩ nhưng mà vẫn ngượng ngùng không mang những lời trong lòng nói ra, chỉ dám đứng nép phía sau lưng Thẩm Mặc Trần, cúi đầu đỏ mặt, không biết trả lời như thế nào.

“Đúng vậy, em ấy một ngày không nhìn thấy em sẽ đứng ngồi không yên, hai ngày không thấy em thì sẽ ăn không ngon, ba ngày không thấy liền mất hồn mất vía, bị bắt buộc hết cách rồi, em đành phải mang mang em ấy đi theo bên cạnh.” Thẩm Mặc Trần nắm lấy tay Quả Đào, tùy tiện tìm hai chỗ ngồi còn trống, liền ngồi xuống, ngẩng đầu nhìn giáo viên hướng dẫn, mỉm cười trả lời như vậy.

“Ách.....” Giáo viên hướng dẫn không nghĩ tới được Thẩm Mặc Trần ngày thường lãnh đạm không thích nói chuyện như vậy mà lại có thể nói một giăng dài như thế, hơn nữa còn cười với mình một cái, trong lúc nhất thời liền không biết nên phản ứng như thế nào.

Đại khái là những người này chưa từng thấy qua Thẩm Mặc Trần nói đùa lần nào, cớ họ nên tất cả đều sững sờ, đám người vừa nói cười ầm ĩ khi nãy, lập tức liền im lặng như tờ.

“Năm giờ năm mươi phút tuyến xe đến N thị sẽ rời ga kiểm tra vé, mời các quý khách lấy hành lý đồ dùng thật tốt, đến cổng số mười sau soát vé, kiểm tra số ghế....” Trong phòng chờ vang lên tiếng nhân viên nhà ga nhắc nhở, nhóm bạn vừa mới ngồi xuống liền đứng dậy, kéo theo hành lý chuẩn bị đi xếp hàng kiểm vé, Thẩm Mặc Trần đưa tay ngăn Quả Đào lại.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hi Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: Mang vợ đi thi 2

“Làm gì? Nên đi kiểm vé rồi...” Quả Đào nghi hoặc nhìn cậu, tuy trong lòng vẫn còn giận dỗi với mấy lời cậu vừa nói, nhưng lại không nhịn được mở miệng nói trước.

“Chờ họ xong rồi mình hẳn đi qua, anh không thích nơi đông người.” Bàn tay ấm áp của Thẩm Mặc Trần nắm lấy bàn tay mềm mại của cô nhóc. Trong lòng tay mình là một cảm giác nomn mềm, sáng sớm ánh mặt trời xuyên qua cửa kính sát đất sân ga, phản chiếu vào đôi mắt đen nhánh của cậu, long lanh như ánh sao trời.

“.....” Quả Đào thật sự cạn lời nhìn cậu, ngoan ngoãn ngồi xuống, gia hỏa này thật lắm chuyện cổ quái đi.....

Chờ đến khi người xếp hàng kiểm vé không còn nhiều, Thẩm Mặc Trần mới ung dung đứng dậy, kéo theo vali, từ trong ví lấy ra vé xe, sau đó nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Quả Đào không chút hoang mang mà đi thẳng đến cửa soát vé.

“Tích, tích.” Hai tiếng vang lên, đã kiểm vé xong.

Bọn họ chính là hai người cuối cùng lên xe.

Lúc lên xe, những người khác đã cất hành lý và ngồi yên ổn, bất quuas khi mua vé, Thẩm Mặc Trần đã mua vé đầu cho nên chỗ ngồi của bọn họ vẫn là ở gần phía trước hơn.

Xe khởi động, lao trên đường chừng mười phút thì Thẩm Mặc Trần đã thẳng ngả đầu dựa vào vai Quả Đào ngủ ngon lành. Những sợi tóc mảnh của cậu nhẹ nhàng vấp lấy cổ cô, mang theo mùi vị trong trẻo lạnh lùng vốn có của hân, hơi thở đều đều nhẹ nhàng phả vào cánh tay cô nhóc, để lại một cảm giác như có như không, đôi mi dài đậm của cậu trong lúc ngủ nhẹ run, gờ đây cậu giống như đứa bé yên tĩnh, ý lại người thân mình tin cậy nhất.

Quả Đào không nói nên lời mà nhìn Thẩm Mặc Trần bên cạnh mình, trong lòng nước mắt chảy như lũ, âm thầm than thở, đây mới là mục đích chính mà anh ấy muốn mình đi tình chung có phải không?

Cái gia hỏa này vừa lên xe đã ngủ, nếu mình không đi cùng, anh ấy nhất định là sẽ không dựa vào người khác để ngủ đâu.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hi Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115: Mang vợ đi thi 3

Xe đến N thị đại khái mất ba giờ, xe đi được nửa đường thì đa số hơn nửa người trên xe đều mơ màng ngủ thiếp đi, Quả Đào cuối cùng cũng không chống cự nổi vì mệt mỏi do dậy sớm liền ngả đầu dựa vào đầu Thẩm Mặc Trần mà ngủ theo.

Ngoài cửa sổ, cảnh vật trên đường cao tốc vẫn như xưa, bảy, tám giờ sáng ánh mặt trời soi rọi tên mặt hồ bên đường cao tốc, gió nhẹ thổi, sóng nhẹ gợn lăn tăn trên mặt hồ.

Đến N thị đã là hơn chín giờ sáng, xe vừa mới ngừng lại ổn định, Thẩm Mặc Trần theo phản xạ mà mở hai mắt, vừa mới nhẹ động người thì Quả Đào cũng thức giấc ngáp một cái rồi hỏi “Tối rồi à?”

“Ừ.” Thẩm Mặc Trần quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ một chút, đã vào nhà ga N thị, hành khách trên xe cũng bắt đầu lục tục đứng dậy, lấy hành lý chuẩn bị xuống xe.

Quả Đào nhìn cậu, tiếp tục ngả đầu dựa vào vai Thẩm Mặc Trần, mơ màng nói “Đề em ngủ thêm chút nữa....”

“Sao thế? Khi này còn vợ và chạy đi soát vé mà bây giờ lại không muốn xuống xe?” Thẩm Mặc Trần nâng mày nhìn cái đầu bù xù của ai đó đang dựa vào vai mình, buồn cười trêu chọc cô nhóc.

“Ai nha, thì như lời anh mới nói đó, lúc xuống xe là sẽ rất đông người, khẳng định là anh cũng sẽ ngồi trên này đợi người ta xuống hết, rồi mới là người cuối cùng xuống xe đi, giống như mỗi buổi sáng lúc tan học anh đều là ngồi trong lớp chờ người ta đi về hết anh mới chậm rãi ra sau cùng đó chi.”

“không tệ, bây giờ còn biết một hiểu ba nha.”

“Đó là em không có ngốc, em rất thông minh nha.” Quả Đào nhắm mắt lại, đắc ý vô cùng mà trả lời.

“Ừ.” Thẩm Mặc Trần không có nói tiếp với cô nữa, mà chỉ dựa vào ghế xe, an tĩnh mà mình Quả Đào đang dựa vào vai mình.

Chờ đến khi người trên xe xuống gần hết, Thẩm Mặc Trần mới nhẹ đẩy bả vai Quả Đào, sau đó đứng dậy, đem hành lý ở kệ trên đầu lấy xuống, ý bảo Quả Đào theo cậu xuống xe.

Quả Đào nhìn không nổi, mở miệng ngáp to một cái trào cả nước mắt mới chịu đi theo Thẩm Mặc Trần đi xuống.

Ngoài nhà ga có trạm xe điện ngầm, giáo viên hướng dẫn đang điểm danh, nhìn đến Thẩm Mặc Trần, không yên tâm mà hỏi hai người bọn họ, hỏi “Thẩm Mặc Trần, em chắc chắn là không đi cùng với mọi người sao? Tuy là nơi thi không cùng địa điểm, nhưng cũng là gần nhau, nhà nghỉ cũng đã bố trí rất tốt, hai em đi riêng như vậy, tôi rất không yên tâm.”

“không cần đâu ạ.” Thẩm Mặc Trần nhàn nhạt trả lời “Ba của em đang có buổi hội thảo ở đây, ba bảo chúng em đến N thì gọi taxi đến chỗ ba, nhà trọ ba em cũng chuẩn bị sẵn rồi ạ.”

“thật không, vậy là tốt rồi. Đừng quên thời gian thi ngày mai, mang giấy tờ đầy đủ, chăm sóc bạn nhỏ Tô Đào thật tốt đấy.” Giáo viên hướng dẫn lúc này mới yên tâm gật đầu, vừa nói vừa vẫy một chiếc taxi, nhìn hai bạn nhỏ lên ra, nói địa chỉ rồi mới yên tâm, xoay người thu xếp cho các bạn học khác.

Quả Đào ngồi trong xe nhìn dòng xe cộ như nước chảy bên ngoài, các cao ốc san sát với nhau, những cây ngô đồng cành lá xum xuê, Quả Đào nhìn đồng hồ nhìn tây

“Hai đứa vẫn còn là học sinh đi?” Bác tài xế vui tươi hơn hờ hững rồi đến chán tùy tiện khơi chuyện.

“Dạ.” Thẩm Mặc Trần nhìn bác tài qua kính chiếu hậu, trả lời rất hồ hững.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hi Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116: Mang vợ đi thi 4

“Đến trung tâm hội nghị quốc tế làm gì? đi chơi à? Chỗ đó không có gì tốt để đến chơi cả, chung quanh toàn là cao ốc văn phòng thôi.” Bác tài kia cũng không thèm chấp thái độ nhợt nhạt phèo của Thẩm Mặc Trần, chỉ một câu trả lời ngắn gọn mà bác có thể đáp lại cậu một đồng lời

“Đến tìm ba cháu, ba có cuộc họp ở đó.”

“A, cô bé bên cạnh với cháu là anh em à? Hai cháu nếu đã đến N thị rồi, không có việc gì thì đến công viên thủy cung thế giới chơi đi, vườn bách thú hoang dã cũng không tệ đâu, mỗi ngày chú ở nhà ga đón rất nhiều bạn nhỏ đến những nơi ấy đó.”

“không phải, em ấy là vợ cháu.” Thẩm Mặc Trần vẫn cứ như cũ trả lời rất keo kiệt.

Bác tài vì mấy lời này của cậu mà ngốc đơ ra, ghen cả buổi mới có phản ứng.

“Nhóc con bao nhiêu tuổi? Mà đòi có vợ hả?”

“Mười bốn.”

“Hai đứa là yêu sớm à? Nên không phải là gạt người lớn trốn bỏ đi chứ?” Sắc mặt bác tài có chút phức tạp, nhìn khuôn mặt trắng nõn tuấn tú của Thẩm Mặc Trần qua kính chiếu hậu, trong lòng âm thầm than thở, đây là cái đạo lý gì vậy trời, thằng nhóc mới hơn mười tuổi đầu đã có vợ, còn mình thì đã là lão đàn ông hơn ba mươi mà vẫn còn độc thân, aiiiizzzzz.

“Hai đứa cháu không phải yêu sớm” Quả Đào vẫn dĩ vẫn luôn ngắm cảnh bên ngoài cửa xe, lúc này nghe thấy bác tài hỏi chuyện, ngược lại chồm đến dựa trên lưng ghế bác tài, giòn tan nói “Cha nuôi nói, chúng cháu là đôi vợ chồng già mười mấy năm rồi.”

“Cha nuôi? Mười mấy năm? cô bé cháu bao nhiêu tuổi rồi?” Khóe miệng bác tài không nhìn được mà run rẩy một chút, lại nhìn qua kính chiếu hậu cẩn thận đánh giá cô bé ngồi bên cạnh cậu thiếu niên kia một chút, khuôn mặt trắng hồng nõn nót, đôi mắt to tròn, đôi môi đỏ anh đào xinh xắn, nhìn qua là đã thấy là một cô bé xinh đẹp rồi, nhưng rõ ràng chỉ là đứa bé còn chưa hết nét trẻ con mà.

“Cháu mười hai rồi.” Quả Đào tựa vào lưng ghế bác tài, nói lớn bên tai “Cháu năm mấy mấy tuổi thích là nói chuyện yêu đương bấy nhiêu năm.”

“Phụt” Bác tài nhìn hết nổi bật cười “cô bé đó là người lớn trên cháu thôi, cháu còn nhỏ, sao biết được thế nào là yêu đương?”

“yêu đương chính là cùng người mình thích ở bên cạnh nhau, sau đó thì bạn trai sẽ trở thành chồng, chú nói thử xem cái này mà còn không hiểu, chấy học lớp hai tiểu học là đã biết rồi.” Quả Đào vô cùng khinh bỉ nhìn bác tài một cái, thật sự muốn coi mình là đứa bé sao?

“Ai da, mấy đứa bé bây giờ, thật là trưởng thành quá sớm.” Bác tài vẫn là cảm lòng không được tiếp tục trêu Quả Đào “Vậy hai cháu cháu yêu đương, ba mẹ hai nhà đồng ý chứ?”

“Chú, cháu là muốn sửa lại cho đúng nha, hai đứa cháu không phải là yêu đương, mà là vợ chồng già rồi, anh ấy là chồng chứ không phải bạn trai.”

Quả Đào túm lấy cánh tay của Thẩm Mặc Trần, nhìn bác tài nói rất là vô cùng nghiêm túc.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hi Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 117: Mang vợ đi thi 5

“Ách....Hahahaha....” Đại khái là bác tài này lái xe đã nhiều năm, lần đầu tiên gặp phải trường hợp khiến cứng miệng không nói được lời nào như thế này.

Thẩm Mặc Trần khoe môi khê cong một nụ cười hài lòng.

“Chú ơi, chú không cần lo lắng, gia đình hai bên đã sớm đồng ý rồi, đúng rồi, nói đi phải nói lại, chú à, chú có em bé chưa?” Thẩm Mặc Trần nhìn Quả Đào đầy nghiêm túc, nếu đã có đáp án vừa lòng rồi thì cũng nên đổi đề tài đi.

“Ách... Cái đó...À chú chưa có kết hôn” Bác tài có chút xấu hổ cười cười.

“Áy, vậy chú cùng bạn gái qua lại đã bao lâu? Khi nào chú định sẽ kết hôn?”

“Cái này...Chú còn chưa có bạn gái nữa....”

“Còn chưa có bạn gái?” Thẩm Mặc Trần mang vẻ mặt đầy kinh ngạc nhìn bác tài, đôi mắt đen sâu lay lay nhẹ chớp, giọng điệu rất bình thường nhặt nhều hỏi “Năm nay chú bao nhiêu tuổi rồi?”

“.....Qua năm là chú sẽ ba mươi một tuổi....” Bác tài có chút bất đắc dĩ cười trừ.

“Vậy trong nhà hẳn sẽ hối thúc chú rất nhiều đi? Cháu thấy trên TV thường xuyên đưa tin, người độc thân về quê ăn tết sẽ bị người nhà thúc giục xem mắt kết hôn.” Thẩm Mặc Trần giả vờ mê mẩn, giả vờ rất là nghiêm túc học hỏi.

“Chuyện này....” Bác tài đã bắt đầu đỏ mặt hời hợt, rõ ràng thời tiết đầu có nóng đầu, mà sao mình lại thấy có cảm giác nóng chịu không nổi vậy nè.

“Có phải chú có yêu cầu quá cao về bạn gái hay không?” Quả Đào nghe mấy xong mấy lời của Thẩm Mặc Trần, lập tức đối với chú tài xế này liền có tò mò.

“không phải...không phải...thật ra trong nhà cũng có giới thiệu vài người, nhưng chính là cảm giác không hợp.”

“Vậy như thế nào là cảm giác đúng rồi?”

“Cái này....Chú cũng nói cũng được....Nhưng mà ít nhất nhìn cũng thuận mắt, ở bên nhau nói chuyện....”

“Chú ơi, trên sách nói, thành gia lập nghiệp, trước lập gia đình sau mới tạo dựng sự nghiệp, tìm bạn gái cũng không cần quá khát khe, hướng chỉ chú lại có yêu cầu mơ hồ như vậy, yêu đương thì phải nhân lúc còn trẻ, lớn tuổi rồi sẽ không còn nhiệt tình nữa.” Thẩm Mặc Trần đứng lúc quảng ra một câu, đâm thẳng một dao vào trái tim đầy vết thương đang chất chồng của bác tài nọ.

“Ha ha...Haha....” Bác tài chỉ biết cười gượng, dưới chân thì dùng hết sức để nhấn ga, nhanh chóng lao xuyên qua dòng xe, sau đó dừng lại ở bên cạnh một tòa cao ốc “Tối rồi, các bạn nhớ nhanh xuống xe đi nào.”

“Dạ, cảm ơn chú.” Quả Đào mở cửa, nhanh đi thẳng xuống xe, ngẩng đầu nhìn tòa cao ốc trước mắt.

Thẩm Mặc Trần thanh toán tiền, cầm hành lý xuống xe, đứng sau lưng Quả Đào, về mặt thông dong mỉm cười nói “Em có thấy khuôn mặt vừa rồi của chú lái xe không, trắng toát.”

“Em có thấy...Haha, là anh có ý phải không, hỏi mấy chuyện riêng tư của người ta như vậy.”

Quả Đào nghe thấy giọng Thẩm Mặc Trần, xoay đầu sang nhìn cậu, đôi mắt trong veo tựa ngọc của cậu long lanh lóe sáng.

“Hừ, ai kêu chú ấy nói chúng ta yêu sớm lại bỏ trốn làm gì.” Thẩm Mặc Trần là loại người có thù không báo ắt không phải là người, tính cách này dần dần lộ ra, nhất là trên mối quan hệ của cậu và Quả Đào tuyệt đối không có phép bất cứ ai nghi ngờ.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hi Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 118: Mang vợ đi thi 6

Chiếc taxi dần dần lẩn vào dòng xe đi xa mất, chú tài xế cầm di động, do dự mà gọi đến người thương “Alo, Tiểu Hồng à, em gần đây thế nào rồi? chuyện là, chuyện là anh muốn mời em ăn cơm...”

Thẩm Mặc Trần cùng Quả Đào sau khi tìm được giáo sư Thẩm, đi đến khách sạn, sau đó ăn vội vàng bữa trưa xong, Thẩm Mặc Trần mang theo Quả Đào đi đến trường thi xem qua một lượt.

Lớp ba thi ở trường cấp ba N thị còn lớp hai thi ở trường cấp hai N thị.

trên đường đến trường thi, bọn họ đi ngang qua đại học N trừ dah, Quả Đào nhìn vào hàng cây ngô đồng xum xuê trước cổng trường, nắm nắm lấy tay Thẩm Mặc Trần nói “Đội lát nữa chúng ta xem xong trường thi thì quay lại đây đi dạo nha?”

“Ừ.” Thẩm Mặc Trần theo ánh mắt cô nhóc nhìn đến cổng trường đại học N rộng lớn đầy khí thế, không hề nghĩ ngợi liền gật đầu đồng ý.

Trường thi thật sự cũng không có gì đẹp, đi vào trường cấp hai, ngay cổng trường đã có bảng hướng dẫn rất bắt mắt, trên đó là bản đồ chỉ vị trí các phòng thật tỉ mỉ, Thẩm Mặc Trần cùng Quả Đào theo hướng dẫn mà đi, xuyên qua hành lang dài, đi qua các lớp học, lầu bốn chính là phòng thi, xem địa điểm thi xong liền nhanh chóng rời đi ra ngoài cổng lớn.

Giao thông công cộng ngoài trường học chính là xe bus đi thẳng đến đại học N, hai người đợi một lát, thì tuyến xe đã đến, liền lên xe rời đi.

Hôm nay là thứ bảy, người trên xe bus rất nhiều, tuyến đường này trạm dừng là đại học N, sau một hồi vòng quanh trung tâm thương mại thành phố, trên xe liền đầy người, Thẩm Mặc Trần kên xe sau đó nắm lấy tay Quả Đào chen chúc trong đám người, khó khăn lắm mới đi đến được giữa xe.

Quả Đào thật cẩn thận nhìn Thẩm Mặc Trần mày nhãn đến cực kỳ, biết cậu không thích chen chúc nơi đông người, huống chi là người này xô đẩy người kia, nhanh mím chặt môi, sợ mình nói lời ra xê chọc cậu nổi giận, lại dẫn lửa đốt mình nữa thì chết.

Chỉ tiếc là đời không như mong muốn, tài xế xe bus, đột nhiên thắng gấp, cả người Quả Đào nhào thẳng vào người Thẩm Mặc Trần, cái trán trắng nõn của cô nhóc đánh thẳng vào ót Thẩm Mặc Trần.

Quả Đào đưa tay xoa trán, trong lòng mặc niệm thôi xong rồi, xong rồi...., cuối đầu chờ Thẩm Mặc Trần nã pháo....

Chỉ là cô nhóc không chờ được sự dạy dỗ của Thẩm Mặc Trần mà bản thân mình ngược lại liền rơi vào trong cái ôm ấm áp.

“Ôm chặt anh, đứng vững một chút.” âm thanh lạnh lùng trầm thấp của Thẩm Mặc Trần nhàn nhạt bên tai cô, lúc này đây cậu ôm cô với tư thế rất là mờ ám, cơ thể Quả Đào gần như là đã dính chặt vào người Thẩm Mặc Trần, một cánh tay dài của cậu dùng sức ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của cô nhóc, tay còn lại thì nắm chặt lấy vòng treo trên xe.

Quả Đào nghe lời ôm lấy eo Thẩm Mặc Trần, lại cảm thấy bản thân ngẩng đầu lên rất mệt mỏi, dứt khoát liền đem đầu dính vào lòng ngực ấm áp của cậu, lúc này họ dựa vào nhau rất gần, ồn ào chung quanh hình như cũng biến mất, toàn bộ thế giới chỉ còn lại tiếng đập của trái tim cậu mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hi Tiểu Oan Gia* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 119: Mang vợ đi thi 7

Thẩm Mặc Trần cúi đầu nhìn đỉnh đầu tóc rối của Quả Đào, không gian chỉ mang hương thơm từ người Quả Đào toát ra, khúc môi không nhịn được mà cong lên, nếu như cô nhóc cứ ngoan ngoãn như thế này thì tốt biết bao.

“Mấy đứa con nít thời nay, haizz, thật sự là nhìn không được rồi, tuổi còn nhỏ mà công khai ôm ấp nhau nơi công công” một bác gái ngay bên cạnh nhìn Thẩm Mặc Trần ôm Quả Đào, vừa lắc đầu vừa chặc lưỡi than vãn.

Thẩm Mặc Tranh lạnh lẽo dùng ánh mắt lạnh đến thấu xương liếc nhìn một cái, bác gái kia lập tức ngậm miệng lại.

trên con đường chính của đại học N, từng hàng cây ngô đồng cành lá xum xuê thẳng tắp hai bên đường, bây giờ đang là mùa xuân, lá xanh mơn mơn lay động trong gió xuân ấm áp, ánh mặt trời xuyên qua từng kẽ lá để lại những bóng râm loang lổ, giống như tình lính nhảy múa trong gió, trên đường là từng

nhóm sinh viên đang đi đến, có nam sinh ôm quả bóng rổ chuẩn bị vào trận, cũng có những nữ sinh ôm sách vở vội vàng chạy đến thư viện, cũng có vài đôi tình nhân tay trong tay với vẻ mặt thật ngọt ngào.

Quả Đào nhìn xung quanh, nhỏ giọng cảm khái..

“không hổ danh là đại học nổi tiếng, khuôn viên trường thật là đẹp.”

“Thích sao?” Thảm Mặc Trần không như Quả Đào nhìn đông nhìn tây, chỉ là ngẩng cao đầu nhìn con đường dài phía trước.

“Dạ, nếu mà sau này có thể thi vào đại học này thì thật tốt.” trong đáy mắt to tròn của Quả Đào tràn đầy sự hâm mộ.

“Vậy thì sau này chúng ta cùng thi vào đại học N, anh đến trước, sau đó sẽ ở đây chờ em.” Thảm Mặc Trần dừng bước chân, xoay người nghiêm túc nhìn Quả Đào, dưới ánh sáng loang lổ dưới tán cây ngô đồng, tạo thành khung cảnh thật xinh đẹp.

anh ở nơi này chờ em

rõ ràng chỉ là một câu nói bình thường, vậy mà lúc này từ trong miệng Thảm Mặc Trần nói ra cùng giọng nói trầm thấp của cậu, lại giống như có ma lực, ánh mặt trời ảm đạm rồi sau lưng cậu thật đẹp, ấm áp, thiếu niên áo trắng mỉm cười nhẹ nhàng, tất cả điều này làm cho trái tim nhỏ bé của Quả Đào không nhịn được mà nhảy thình thịch loạn nhịp.

“Được.” Quả Đào trình trọng gật đầu, sau đó vươn ngón út bên bàn tay phải ra tới trước mặt Thảm Mặc Trần, tình nghịch nói “Ngoéo tay nào!”

Thảm Mặc Trần có chút bất đắc dĩ mà nhìn cô nổi tính trẻ con, ngoài miệng nói cô nhóc trẻ con, nhưng mà vẫn đưa tay ngoéo lấy tay cô, nhìn thấy cô ngoéo chặt ngón tay út của mình mà nói như thật “Ngoéo tay thật cô, một trăm năm không thay đổi.”

đi dạo một vòng khuôn viên đại học N, Thảm Mặc Trần cùng Quả Đào ngồi xe về khách sạn, mục đích cuối cùng của họ đến thành phố N chính là để Thảm Mặc Trần tham gia thi giải vật lý, cho dù là Thảm Mặc Trần có sắp xếp trước đi nữa thì cũng không thể dùng cả ngày dạo chơi được, cần phải trở về ôn luyện.

Chỉ là buổi tối lúc đi ngủ, Thảm Mặc Trần cùng Quả Đào xảy ra chút chuyện đó là Thảm Mặc Trần có nói gì cũng không chịu ngủ chung với Quả Đào, cậu kiên quyết ngủ cùng giáo sư Thảm.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hỉ Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 120: Mang vợ đi thi 8

“Vi sao á, em bảo đảm sẽ không tranh chấp của anh, cũng không đá loạn lên người anh đâu!!!” Quả Đào vội về mặt tội nghiệp mà kiên định nhìn Thảm Mặc Trần đứng bên cạnh giáo sư Thảm, không cam lòng nói.

Thảm Mặc Trần lắc đầu như trống bỏi, lập trường của cậu vững vàng, nhất định không đồng ý.

“Chồng ơi...” Quả Đào tỏ vẻ như chú chó nhỏ bị vứt bỏ, rơi vào đường cùng, chỉ đành đánh tiếng sang giáo sư Thảm, giọng điệu ai oán mà nói “Ba nuôi... anh ấy vì sao không chịu ngủ chung với con?”

Giáo sư Thảm có chút xấu hổ sờ mũi, nghĩ thầm chuyện vợ chồng son hai đứa sao ba biết được, nhưng ngoài miệng vẫn là an ủi con dâu nhỏ “Đào Từ, bây giờ con lớn rồi, là một thiếu nữ rồi, Trần Trần có thể là sẽ xấu hổ khi ngủ cùng con đó...”

“Sao lại phải xấu hổ? Hồi tháng trước anh ấy còn ngủ cùng con mà...” Quả Đào lại quay đầu nhìn Thảm Mặc Trần, nhớ đến tháng trước cô còn xem cậu như lò sưởi ấm áp ôm ngủ cả đêm, chỉ là hôm sau lúc thức dậy, về mặt Thảm Mặc Trần nhìn không được tốt lắm.

“Chuyện này...” Giáo sư Thảm nhất thời bị Quả Đào hỏi đến cứng họng, suy nghĩ cả buổi, đột nhiên nói ra một câu “Ba đi trước đây.” Sau đó liền ném Quả Đào lại, chạy trốn chết.

“Chồng ơi...” Quả Đào nhân lúc Thảm Mặc Trần cũng chú ý, cả người nhào vào lòng cậu, đôi tay mảnh khảnh trắng nõn ôm chặt lấy eo của cậu, nói cái gì cũng không chịu buông ra. “Em phải ngủ chung với anh.”

“Quả Đào...” Thảm Mặc Trần có chút bất đắc dĩ mà đưa tay ra, thử gỡ móng vuốt heo của người nào đó đang ôm lấy eo mình, chỉ ngại là cô nàng đã dùng toàn bộ sức lực cho nên đại khái là trong một chốc lát cậu không thể nào gỡ tay cô nàng ra được.

“anh nếu không chịu ngủ chung với em, thì ít nhất cũng nên nói cho em biết lý do chứ!” Quả Đào ngẩng cái đầu nhỏ lên, đôi mắt to tròn đen trắng rõ ràng sáng long lanh nhìn cậu chăm chăm.

“.....” Thảm Mặc Trần cúi đầu nhìn thái độ mờ mịt ngây thơ của cô nhóc, trong lòng nặng nề mà thở dài, cô nhóc sao lại có thể tin tưởng mình đến như vậy chứ, sao lại không có chút đề phòng nào hết vậy, chỉ là ngoài miệng bắt đầu dĩ nhiên “ Bởi vì em ngủ sẽ rúc vào người anh, tựa như bạch tuộc bám chân quần chật lấy anh....”

“Như vậy thì lại làm sao, khi còn nhỏ em cũng ôm anh như vậy ngủ chung mà?”

“Bây giờ không phải như lúc còn nhỏ nữa, Quả Đào.” Thảm Mặc Trần trợn trắng mắt, cảm thấy chính mình nói chuyện với Quả Đào quả thật giống ông nói gà bà nói vịt lắm

“Có gì khác nhau chứ?”

“Quả Đào...” Đôi tay ấm áp của Thảm Mặc Trần đặt trên cánh tay nhỏ nhắn của cô nàng, cúi đầu, rất nghiêm túc mà nhìn vào mắt cô nàng.” Nếu như em còn ôm anh nữa, anh sẽ nhịn không được mà hôn em đó...”

“.....” Quả Đào mở to hai mắt, rất là kinh ngạc mà nhìn Thảm Mặc Trần, khi nói những lời này, khuôn mặt trắng nõn của cậu vậy mà lại hiện lên màu đỏ ửng, đôi mắt to vô tội của cô nhóc chớp chớp, cái miệng hồng hào có chút dẩu ra “ Hôn thì hôn, dù sao cũng đâu phải là lần đầu anh hôn em đâu...”

.....

Thời gian trong chớp mắt liền lặng động.

Thảm Mặc Trần thật sự đã cạn lời mà cạn lời ngắc đầu, đôi mắt đen nhánh đầy hoang mang không thành lời, nhìn trần nhăm, không biết nên trả lời Quả Đào như thế nào đây.

Mà Quả Đào ngây ngốc vẫn cứ ngắc đầu, vẻ mặt khó hiểu nhìn Thảm Mặc Trần, nghĩ tới nghĩ lui cũng nghĩ không ra, bởi vì nguyên nhân này mà anh ấy liền không chịu ngủ cùng mình sao?

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hỉ Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121: Mang vợ đi thi 9

“Dù sao, hôm nay chính là anh sẽ không ngủ chung với em!” Thảm Mặc Trần nghiêng răng cắn lợi mà nhìn Quả Đào, lời lẽ rất là chính đáng “Nếu mà ngủ cùng với em, ban đêm anh sẽ ngủ không được ngon giấc, sẽ ảnh hưởng đến thi cử ngày mai, Quả Đào em không hi vọng ngày mai anh là đứng cuối cuộc thi chứ?”

“A...” Quả Đào sững sốt một chút, nhủ mày cần thận suy nghĩ một chút, Thảm Mặc Trần chắc chắn không thể là người đứng cuối được, như vậy ba mẹ nuôi sẽ rất buồn lòng “Nhưng mà.....”

“không có nhưng mà gì hết đó, nếu không được thì ngày hôm sau về nhà anh sẽ ngủ chung với em, có được chưa?” Thảm Mặc Trần tỏ ra đã nhượng bộ với Quả Đào.

“Nhưng mà...” Quả Đào còn chút do dự, lực ôm cánh tay cậu có chút giảm đi.

“Cứ quyết định như vậy đi.” Thảm Mặc Trần nhân lúc cô nhóc còn đang hoang mang, nhanh dùng sức, liền gỡ tay cô nàng đang ôm lấy eo mình ra, sau đó nhanh như chớp chạy biến vào phòng bên kia.

“Này, anh.!” Quả Đào tức giận đứng tại chỗ, trơ mắt nhìn Thảm Mặc Trần chạy trốn khỏi phòng mình, liền ngã thẳng xuống giường, nói cái gì mà không nhịn được muốn hôn mình, hừ đều là gạt người hết, anh ấy chính là không muốn ngủ chung với mình mà thôi!

Thảm Mặc Trần, cái tên xấu xa này.....!!!!

Quả Đào trong lòng vừa mắng thầm Thảm Mặc Trần vừa chán nản nằm ngay đơ trên giường, cầm lấy điều khiển TV, tùy tiện nhấn chọn đài linh tinh, hôm nay là thứ bảy, đúng lúc đài Hồ Nam phát sóng chương trình ‘Khoái Lạc Đại Bản Doanh’ Quả Đào vừa xem vừa cười ha ha do MC trêu đùa khách mời.

Bên cạnh phòng cô nàng, giáo sư Thảm đang dùng vẻ mặt bồn chồn mà nhìn con trai mình nói “không thể nghĩ được là thằng nhóc này đã lớn như vậy, còn khóe lóc nháo loạn đòi ngủ cùng ba nữa chứ.”

“Ai muốn ngủ chung với ba?” Thảm Mặc Trần ngồi trên bàn xem sách vật lý, vừa hờ hững nhìn ba mình một cái “trong phòng có hai giường, ba ngủ giường ba, con ngủ giường con, có ai làm phiền ai đâu!!!”

“Vậy con làm gì mà không chịu chung phòng với Đào Tử, không phải là có hai giường sao, hai đứa con đứa nào ngủ giường nấy, cũng đâu có làm phiền

lẫn nhau đâu?” Giáo sư Thẩm bữu môi, một vẻ khinh thường nhìn Thẩm Mặc Trần, thẳng thót nói cho rằng tâm tư của nó ba nó nhìn không ra à? Ba cũng là nhìn con từ nhỏ đến lớn đó nhé.

“Em ấy sẽ làm phiền con.” Thẩm Mặc Trần cũng không ngẩng đầu lên nhìn, chỉ ném mấy lời này cho ba mình.

“Ba là thấy Đào Từ rất ngoan, từ hồi còn nhỏ đã đặc biệt thích ngủ cùng con rồi, lúc ấy con còn nhỏ, lúc ba mẹ Đào Từ không có nhà, liền đem con bé đến nhà chúng ta, mẹ con chỉ cần đặt Đào Từ nằm lên bụng con, con bé sẽ ngoan ngoãn ngủ đến sáng, cả đêm chỉ đói mà tỉnh thôi...” Giáo sư Thẩm giống như là có ý kéo ghế lại ngồi gần con trai, lải nhải nhắc lại mấy chuyện năm xưa.

Thẩm Mặc Trần nhủ mảy, chuyện hồi nhỏ cậu cũng nhớ không rõ lắm, nhưng mà sau chuyện xảy ra ở nhà trẻ, cậu nhớ còn rất rõ. Người mẹ không đáng tin cậy của cậu kia, ném Quả Đào lên bụng cậu thành quen, cho nên Quả Đào bốn tuổi vẫn theo thói quen leo lên bụng cậu nhũ, kết quả là làm cho cậu nửa đêm thức giấc do thở không nổi.

“Được rồi, không cần nói nữa.” Thẩm Mặc Trần đôi mắt vô cùng sắc bén mà nhìn giáo sư Thẩm, nói “Ba, sao ba càng lớn tuổi càng nói nhiều vậy?”

“.....” Giáo sư Thẩm đang còn lải nhải chuyện năm xưa, cuối cùng cũng bị một câu của Thẩm Mặc Trần chặn đứng.

Ngày hôm sau, lúc Quả Đào thức giấc, mặt trời đã lên cao, ánh nắng ban trưa không xuyên thẳng qua màn mà chỉ nghiêng nghiêng chiếu lên chăn của Quả Đào.

Duỗi thẳng cái eo lười biếng, Quả Đào ôm chăn ngồi dậy.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hi Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122: Mang vợ đi thi 10

Bọn họ ở phòng đôi trong khách sạn, cho nên Quả Đào đi chân trần chạy băng băng trên sàn nhàn lạnh lẽo, chạy thẳng đến phòng Thẩm Mặc Trần nhìn một cái, bên trong trống trơn, không có người nào, lại chạy đến bên ngoài phòng khách, liền nhìn đến bữa sáng trên bàn cùng một tờ giấy nhỏ.

trên giấy là chữ viết như mây trời nước chảy của Thẩm Mặc Trần. ‘Quả Đào, anh đi thi, bữa sáng anh để trên bàn, ăn xong ngoan ngoãn chờ anh về, không được phép chạy loạn nhé.’

“A-----” Quả Đào nắm tờ giấy trong tay, há miệng ngáp một cái thật dài, đêm qua cô nhóc xem TV đến khuya muộn, hôm nay liền ngủ thẳng giấc, thuận tay lấy đồ ăn, đang chuẩn bị cho vào miệng, thì nghe được tiếng mở cửa.

“Chồng ơi, anh thi tốt không?” Quả Đào trong miệng ngậm đồ ăn, tung ta tung tãng chạy đến cửa, liền nhìn thấy Thẩm Mặc Trần đeo balo đi vào.

Thẩm Mặc Trần đang đứng ở cửa ngẩng đầu nhìn thấy Quả Đào mặc quần áo ngủ đi chân trần trên sàn, nhủ mảy nói : “đi mang dép lê vào nhanh.”

“A...” Quả Đào cúi đầu nhìn đôi chân trần, chạy nhanh về phòng, mang dép lê vào, lại đưa tay cầm đồ ăn, chạy đến trước mặt Thẩm Mặc Trần hỏi “Thi sao rồi anh?”

“Rất dễ.” Thẩm Mặc Trần tùy tiện ném balo lên ghế sofa ngoài phòng khách, sau đó cầm lấy ấm trà, tự rót cho mình một ly, sau đó nhẹ nhàng uống một hớp, vừa nhướng mày nhìn Quả Đào nói “Em mới thức hả?”

“Đúng á.” Quả Đào có chút ngượng gãi đầu, nói “Đêm qua em xem TV muộn quá, nên sáng nay dậy trễ.”

“Ngủ như chết, buổi sáng đi có kêu em mà em không có phản ứng.”

Thẩm Mặc Trần khinh bỉ nhìn cô nàng một cái, đem ly trà uống hết, sau đó nói với Quả Đào “Nhanh rửa mặt thay đồ đi, chúng ta ra ngoài ăn trưa, buổi rchieuf không có thi, mang em đi chơi, ngày hôm qua gọi ý của bác tài kia cũng không tệ lắm, em muốn đi thủy cung hay vườn bách thú?”

“Buổi chiều có thể đi chơi à?” Quả Đào mở to mắt chờ đợi nhìn cậu, nghiêng đầu suy nghĩ, hưng phấn nói “Em muốn đi thủy cung, em muốn xem cá heo biểu diễn.”

“Vậy còn không nhanh đi thay quần áo?” Thẩm Mặc Trần liếc mắt nhìn cô nàng, bình tĩnh nói.

Công viên thủy cung ở thành phố N có rất nhiều loại cá biển, chủng loại hơn ba ngàn. Là địa điểm vui chơi giải trí đầy giáo dục, diện tích hơn ba mươi ngàn mét vuông, kiến trúc chiếm khoảng một ngàn mét vuông. Công viên thủy cung được chia làm hai loại là cá heo và các loại thủy tộc khác. Trong đó các loại thủy tộc bắt đầu từ đại sảnh, hành lang thủy tinh, rừng mưa nhiệt đới, khu chim cánh cụt, là các công đường hầm kéo dài tạo thành

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hi Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 123: Lặn đầu hên hò 1

Quả Đào cùng Thẩm Mặc Trần hòa vào dòng người, từ thủy cung đến rừng rậm nhiệt đới, san hô đầy màu sắc, cá nước ngọt, cá cảnh nhiệt đới sắc sỡ bơi qua bơi lại.

Rừng nhiệt đới trong thủy cung, rất nhiều cây lâu năm rậm rạp, tiếng chim kêu như sấm, năm màu rực rỡ hiện ra trước mắt thật không khác gì rừng nhiệt đới thật sự.

Quả Đào đứng trước một lồng kính, liên tục vẫy tay với Thẩm Mặc Trần “Chồng ơi, chồng ơi, mau đến nhìn này, ở đây có hai chú cá đang hôn nhau á.”

Thẩm Mặc Trần không chút hoang mang cất bước đến bên cạnh cô, đưa mắt nhìn vào bể cá, đưa tay xoa tóc Quả Đào cười nói “Đây là cá hôn môi”

“Chúng khẳng định là rất yêu nhau đi, anh nhìn kia, thân cá màu hồng phấn, dáng vẻ tròn như quả đào í, a a a, anh nhìn kia, hai con cá ấy lại hôn nhau nữa kia.” Quả Đào tựa vào mặt kính nhìn vào bên trong bể mà riu rít, du khách xung quanh nghe thấy giọng cô bé, đều thấy buồn cười mà nhìn về phía cô, mấy đôi tình nhân sau khi nghe cô nhóc nói như vậy, cũng đến gần xem thử.

Thẩm Mặc Trần đứng bên cạnh Quả Đào, nhìn khuôn mặt của cô nhóc gần như dính vào mặt kính, do dự rằng mình có nên nói cho nhóc con này biết cá hôn môi hôn nồng nhiệt thế này không phải là đang yêu đương mà là đang đánh nhau, bởi vì tập tính của loại cá này bảo vệ lãnh thổ rất cao, một khi gặp nhau sẽ dùng môi mà đánh nhau giải quyết tranh chấp lãnh địa, mãi đến khi một bên chịu rút lui thì mới kết thúc hôn nhau.

Ngay lúc cậu còn do dự, thì hai chú cá kia cũng kết thúc hành động hôn môi nhau, trong đó có một chú cá khéo léo bơi đến chu môi hôn Quả Đào cái bẹt thông qua lớp kính.

Quả Đào tròn xoe đôi mắt, nhìn chú cá hồng hồng nho nhỏ kia cách tám kính mà hôn miệng mình, lập tức vui vẻ mà nhảy cẫng lên, lôi kéo Thẩm Mặc Trần hưng phấn nói “Thấy chưa, thấy chưa, vừa rồi là con cá đó hôn môi em á, có phải là do em lớn lên thật là đáng yêu hay không?” Quả Đào vừa nói vừa đưa tay chỉ chỉ chú cá kia rồi lại chỉ vào mặt mình, cười tùm tùm ...

Thẩm Mặc Trần nhàn nhạt liếc mắt nhìn chú cá hôn môi kia vẫn còn ve vồn ngay mặt kính, cuối cùng cũng hạ quyết tâm nói sự thật cho Quả Đào nào đó hiểu rõ “Nó chỉ là ăn mấy thứ rong rêu dính trên kính thôi, không phải là hôn em đâu.” Cậu dừng một chút lại nói “Nó còn có tên khác là cá lau kiếng đó.”

“...” Nụ cười tươi rói của Quả Đào lập tức cứng đờ ngay khoe miệng, đôi mắt to đen mở to ai oán nhìn chằm chằm Thẩm Mặc Trần cả nửa ngày, cuối cùng cũng than thở một hơi nói “Thẩm Mặc Trần, anh thật không có tình thú...”

Thẩm Mặc Trần nhướng nhướng chân mày, đôi mắt sâu thẳm của cậu nhìn Quả Đào thật lâu, vậy mà dám nói mình không có tình thú? Chẳng lẽ con cá tron lù, cái mõng hồng nhạt xấu xí kia hôn tới hôn lui mới là có tình thú à?

“Ách...” Quả Đào dưới cái nhìn chằm chằm của Thẩm Mặc Trần, trái tim nhỏ bé liền co rúm lại, hậm hực buông tay, xoay người định đi đến phía trước.

Thẩm Mặc Trần vươn bàn tay thon dài ấm áp ra, bỗng nhiên nắm chặt lấy cánh tay của nhóc con, sau đó hơi dùng sức kéo lại, liền kéo Quả Đào vào trong ngực mình, cánh môi mềm mại ấm áp của cậu nhẹ nhàng che lấp cái miệng nhỏ nhắn hồng tươi của cô nhóc, vừa chạm vào liền rời đi.

Quả Đào chưa kịp phản ứng đã bị Thẩm Mặc Trần hôn rồi.

“anh...” Đôi gò má trắng nõn của Quả Đào nháy mắt nổi lên hai rặng mây đỏ rực, cái đầu nhỏ của cô nhanh chóng nhìn tứ phía, nhìn thấy thật sự du khách khác đều chú ý đến cảnh sắc muôn màu trong rừng nhiệt đới, ai cũng không có chú ý tới mới vừa rồi một đôi tình nhân nhỏ đứng ngay trước bể cá hôn môi mà hôn nhau.

“Như vậy là có tình thú chưa?” Bàn tay ấm áp của Thẩm Mặc Trần nắm chặt lấy cánh tay nhỏ bé của Quả Đào, gương mặt tuần tú dựa sát vào mặt cô nhóc, đôi mắt đẹp tựa màu xanh nước biển vô cùng nghiêm túc mà nhìn cô hỏi.

“Có...” Quả Đào thật hết cách mà, vô cùng không biết phần đâu, lại một lần nữa đầu hàng trước thế lực gian ác trước mặt.

“Rất tốt.” Thẩm Mặc Trần vô cùng vừa lòng mà gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hi Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 124: Lặn đầu hẹn hò 2

Lại tiếp tục đi đến nhưng chỗ khác, muốn đi hết khu này phải đi qua hết 74 đường hầm dưới đáy biển, toàn bộ đường hầm này được thiết kế bằng kính theo đường vòm cung, du khách đi bên trong tựa như đang đi dưới đáy biển sâu, san hô muôn màu, rong biển, từng chủng loại cá biển từng đàn từng đàn hiện ra trước mắt.

Chú rùa biển to lớn hơn hai trăm cân, cá mập dài hơn ba mét, từng loại cá voi vô cùng tự tại trên đỉnh đầu các du khách, muôn vạn động vật dưới nước, đẹp không sao tả xiết, Quả Đào ngẩng đầu, nhìn ánh đèn xuyên qua nước biển xanh thăm lập tức có cảm giác như bản thân mình đang ở giữa đáy biển.

Thẩm Mặc Trần nắm tay Quả Đào, chỉ vào các loại cá đang uyển chuyển bơi qua lại trên đỉnh đầu, kiên nhẫn mà giải thích cho cô nhóc “Đây là một loài cá heo, chúng nó khá chậm chạp và không giỏi bơi lội, thường bị các loại cá khác ở biển ăn thịt, tuy nhiên mỗi lần sinh sản có thể lên đến ba trăm triệu trứng cho nên vẫn không bị tuyệt chủng.”

“Còn bên cạnh có cái miệng nhọn dài kia chính là cá lưỡi kiếm, đó là loại cá có tốc độ nhanh nhất trong đại dương, tối đa có thể lên 130km/h, so với tốc độ xe trên đường cao tốc không chênh lệch bao nhiêu.”

“Vậy chúng sẽ không đâm vào nhau trong biển chứ?” Quả Đào nhìn cá kiếm bơi nhanh trước mắt rất là tò mò hỏi.

“.....Người ngốc như em nếu mà nói thì, không chừng sẽ đâm nhau đấy.” Thẩm Mặc Trần cúi đầu nhìn về mặt đầy tò mò của Quả Đào, thuận miệng trả lời.

“Này anh có tinh thần học hỏi hay không? Em đây là đang rất nghiêm túc hỏi anh á!” Quả Đào rất là không hài lòng chuyện anh vậy mà lại so sánh cô với mấy con cá.

“Hẹn hò mà cũng có tinh thần học hỏi hả?” Thẩm Mặc Trần thật rất buồn cười mà nhìn nhóc con ngốc nghếch, đôi mày đẹp của cậu nhướng cao, đôi mắt đen nháy đầy vẻ trêu chọc nhìn Quả Đào nói “anh cũng là rất nghiêm túc mà trả lời câu hỏi của em đó chỉ!”

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hi Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 125: Lặn đầu hẹn hò 3

“Hẹn hò?” Quả Đào bị lời nói hoa lệ này làm cho hoang mang đến nơi rồi.

“Ừ thì sao, không cần làm điệu bộ hoảng hốt đó đâu.” Thẩm Mặc Trần nắm lấy tay Quả Đào đi về phía trước, miệng thì rất là qua loa mà bình tĩnh mà trả lời.

Hẹn hò á, trong lòng Quả Đào vụng trộm nhắc đi nhắc lại mãi hai chữ này, như vậy có tính là hai người lần đầu tiên hẹn hò hay không?

Tính sao? Nhưng mà số lần hai người đi cùng nhau ra ngoài cũng không phải là ít.

không tính ư? Nhưng mà lúc đó hai người còn nhỏ cái gì cũng không biết, mấy chuyện trước kia cũng không tính là hẹn hò đi?

Quả Đào cúi đầu, rồi rầm trong lời nói Thẩm Mặc Trần vừa nói ra, trong lòng vậy mà lại có một cảm giác không rõ ràng đang nhảy nhót.

Công viên vùng biển lạnh, mô phỏng theo thực tế băng tuyết, vừa đi vào cũng không có tường kính vây quanh, bởi vì phần lớn động vật ở đây đều là có thể sống trên bờ.

Quả Đào dựa vào rào chắn, nhìn hai chú gấu bắc cực béo tròn đang đi dạo trên bờ biển, cái mõng tròn tròn xù lông, bước đi uốn a uốn éo, rất là đáng yêu.

Lại nhìn đến bên cạnh, Quả Đào mang vẻ mặt đầy ngạc nhiên mà nắm lấy tay áo Thẩm Mặc Trần thấp giọng nói “Chồng ời, con chó nhỏ bên bên sao có màu trắng vậy?”

Thẩm Mặc Trần nhìn theo ánh mắt của cô nhóc, trên đầu lập tức đen mấy vạch nói “Quả Đào...Đó là cáo Bắc Cực....”

“Cáo Bắc Cực? Là hồ ly á?” Đôi mắt to đen lập tức tỏa ra ánh sáng khác thường.

“Ừ. Em sẽ cảm thấy chúng nó nhìn giống chó, nhưng ít ra em cũng nên đoán đó là sói Bắc Cực chứ, em nghĩ là nơi này lại có thể để mấy chú chó đi vào à?” Thẩm Mặc Trần vuốt tay túm bím tóc của Quả Đào, về mặt đầy khinh bỉ nhìn cô nàng.

“Ai da, nhẹ chút....” Hai tay bé bảo vệ lấy tóc của mình, trừng to mắt liếc nhìn Thẩm Mặc Trần, nhìn hánkiểu ngạo nói “anh cho rằng em không biết loài

sói Bắc Cực đã tuyệt chủng rồi chắc?”

Thẩm Mặc Trần sắc mặt đơ một chút, khóe môi lại cười nhạt một cái, đưa tay ra gỡ trán Quả Đào một cái, từ tốn nói “Tuyệt chủng là sói Nam Cực, sói Bắc Cực vẫn còn, em đừng có một câu là đem toàn bộ chủng tộc người ta ra mà diệt sạch đi.”

“Đúng không đó?” Quả Đào nghiêng đầu suy nghĩ, gật đầu có vẻ không chắc chắn lắm, nhỏ giọng nói “Ai biết Nam Cực còn có sói chứ, ở đó không phải chỉ có mỗi chim cánh cụt sao....”

Thẩm Mặc Trần nhìn cô nàng, vẻ mặt thật bất đắc dĩ.

“A, vậy Nam Cực có gấu không?” Ánh mắt cô nàng lóe sáng, nắm lấy tay Thẩm Mặc Trần, nhỏ giọng hỏi.

“không có.” Thẩm Mặc Trần bình tĩnh trả lời.

“A... thật đáng tiếc....” Quả Đào vô cùng thất vọng, nhìn mấy chú chim cánh cụt đang đi trên tuyết cách đó không xa “Chẳng phải Nam Cực toàn bộ là chim cánh cụt sao?”

“Hừ, Quả Đào, em có tinh thần học hỏi được không, đi xem nhiều sách một chút đi, không cần hỏi chút lại hỏi mấy vấn đề không có tí thông minh có được không.”

“.....”

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hi Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 126: Lần đầu hẹn hò 4

Tinh thần học hỏi, học hỏi cái đầu anh á, chẳng phải là chúng ta đang đi hẹn hò sao?

Quả Đào hưng hưng trợn mắt nhìn Thẩm Mặc Trần, quyết định không thêm đề ý đến cậu nữa, xoay người chạy đến chỗ mấy chú chim cánh cụt.

“Các vị khách quý, khu vực cá heo sắp trình diễn tiết mục hấp dẫn...”

Quả đào hưng hăng mà trợn mắt nhìn Thẩm Mặc Trần liếc mắt một cái, quyết định không hề đề ý đến hắn, xoay người hướng tới chim cánh cụt quán vị trí chạy tới.

“Các vị các du khách, đúng mười sáu giờ có chương trình biểu diễn cá heo đặc sắc, hoan nghênh các vị đến xem!” Giọng nữ nhân viên thông báo vang lên, làm cho bước chân Quả Đào đang chạy đến chỗ chim cánh cụt cũng dừng lại.

“Sao nào? Muốn đến xem cá heo biểu diễn à?” Lúc Thẩm Mặc Trần nhìn thấy cô nhóc dừng chân lại thì đã biết trong lòng cô nhóc nhà mình có suy nghĩ gì.

“Dạ.” Quả Đào gật đầu, xoay người đi về bên cạnh Thẩm Mặc Trần, đôi tay nhỏ nhắn ôm lấy cánh tay hắn làm nũng “Em còn nghe nói có thể chụp ảnh cùng cá heo á, chồng ơi mình đi xem đi.”

Thẩm Mặc Trần nhìn mọi người chung quanh đang vội vã đi đến khu cá heo, nhủ mày một cái khó nhận ra, sau đó gật đầu, nắm tay Quả Đào chậm rãi đi theo sau những người kia.

Chờ đến khi họ đi vào khu cá heo, trên khán đài cơ hồ đã đầy người ngồi.

Quả Đào nhìn chung quanh, tìm cả buổi trời cũng không tìm được chỗ ngồi trống nào, nhưng Thẩm Mặc Trần vẫn cứ bình tĩnh như cũ, quan sát một chút chỗ lô ghê, sau đó lại nhìn đến nơi chuẩn bị biểu diễn, không nói hai lời, dắt tay Quả Đào đi đến vị trí trung tâm.

“Ai, bên kia không có chỗ ngồi, chúng ta còn đi vào bên trong làm gì?” Quả Đào bị Thẩm Mặc Trần nắm lấy bàn tay, xuyên qua dòng người vừa đi vừa nói xin lỗi vì đã quấy rầy người khác, vừa đẩy nghi hoặc nhìn cậu hỏi.

“chỗ này có thể nhìn toàn cảnh sân khấu biểu diễn, hơn nữa khoảng cách rất tốt, phía bên kia không phải là còn chỗ trống hay sao?” Thẩm Mặc Trần cũng không quay đầu, mà vẫn cứ lao thẳng về trước như thường, kiên nhẫn giải thích cho Quả Đào hiểu.

“Nhưng là có một chỗ, chúng ta hai người mà...” Quả Đào ngẩng đầu nhìn về chỗ kia, thật sự thì từ đó có thể xem toàn cảnh sân khấu rất tốt, chẳng qua phần lớn khách tham quan đều là những đôi tình nhân, hoặc là gia đình nam con cái đi theo, thường thì họ cùng ngồi với người bên cạnh có một khoảng cách, cho nên nhìn sơ qua toàn bộ ghế ngồi tuy là chật kín nhưng thật ra cũng không phải là rất nhiều.

“Lại sao nữa vậy?” Thảm Mặc Trần đã nắm cô nhóc đi đến chỗ đây, tự mình trực tiếp ngồi xuống.

Quả Đào tro mắt nhìn Thảm Mặc Trần ngồi yên ổn, khỏe miệng không nhịn được giật giật mấy cái, ý là chỉ cần anh có chỗ ngồi là được chứ gì?

“Em phải làm sao bây giờ?” Quả Đào mở to đôi mắt tròn xoe mong chờ, cái miệng nhỏ dẩu ra, giận dỗi nhìn Thảm Mặc Trần.

Thảm Mặc Trần ngẩng đầu, khỏe miệng cong một nụ cười tự nhiên, đôi mắt đen sâu thẳm giờ phút này lóe sáng như sao trời, cậu đưa bàn tay trắng nõn ra vỗ nhẹ lên đùi mình, ý muốn nói là Quả Đào không cần ngại gì.

anh anh anh... Ý của anh là muốn em ngồi trên đùi anh???

Quả Đào kinh hãi, dưới chân không tự chủ được mà lùi về phía sau, thiếu chút nữa dẫm lên chân người bên cạnh.

Còn không muốn? Em đứng? anh không ngại đâu.

Thảm Mặc Trần đảo ánh mắt liếc cô nàng một cái, dùng ánh mắt ra hiệu cho cô nàng.

Chính là lúc này rất là đông người... Quả Đào lo lắng mà quay đầu, nhìn quanh bốn phía, cũng sắp đến giờ biểu diễn, người đến xem cũng đã ngồi yên ổn, muốn cô nhóc ngồi trên đùi Thảm Mặc Trần trước mặt nhiều người như vậy... cô... cô làm không được đâu!!!!

“cô bé sao còn đứng đó, cô bé như vậy là che tầm mắt của chúng tôi đó.”

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hi Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 127: Lần đầu hẹn hò 5

Bà cụ ngồi phía sau Thảm Mặc Trần lên tiếng trách móc, bên cạnh bà còn có một đứa bé trai đang nghịch ngợm bò trên ghế dựa.

“Cháu...” Đào Từ nghe được lời hỏi thúc của bà cụ, mặt liền đỏ bừng lên, tức thì đứng ngậy tại chỗ cũng không biết làm gì.

Thảm Mặc Trần nhẹ thở dài một cái, đưa tay ra nắm lấy tay Đào Từ hơi dùng sức kéo cô nàng vào trong lòng mình, chỉnh lại tư thế ngồi một chút, liền để cô nàng ngồi ổn thỏa trên đùi mình.

Nháy mắt cậu liền bị hơi thở ngọt ngào cùng hương thơm tươi mát của cơ thể thiếu nữ xâm chiếm, thân thể ấm áp cùng mềm mại của Đào Từ vừa vặn nằm trọn trong lòng cậu.

“Bà nội, bà nội ơi, chị gái đó ngồi trên đùi anh trai kia!” Cậu bé phía sau họ đang mãi chơi đùa vô tình ngẩng mặt lên liền nhìn thấy cảnh Thảm Mặc Trần ôm ấp Đào Từ.

“không được nhìn lộn xộn.” Bà cụ có chút xấu hổ ho khan một cái, sớm biết như vậy bà sẽ không giục cô bé làm gì, sau đó liền đưa bàn tay đầy nếp nhăn che đôi mắt của cháu trai, lầm bầm nói “không nên nhìn, không nên nhìn...”

“Vi sao ạ?” Cậu bé vô cùng khó hiểu mà quay đầu nhìn bà của mình, sau đó bò dậy từ trên ghế, ôm lấy cánh tay bà mình làm nũng nói “Bà nội, con cũng muốn ngồi trên đùi bà.!!!”

Đào Từ cảm thấy mình không còn đường nào để trốn nữa rồi, liền đem cả khuôn mặt chôn rúc vào ngực Thảm Mặc Trần, sau đó vươn nắm tay mềm mại của mình nhẹ nhàng đánh Thảm Mặc Trần một cái, thì thầm “Đều tại anh, dạy hư trẻ nhỏ.”

“Em còn sợ dạy hư trẻ nhỏ sao?” Thảm Mặc Trần gần như không thể nghe thấy mà cười cười, đưa tay sờ sờ đỉnh đầu của Đào Từ, trêu cô “Năm đó lúc anh cũng như cậu bé này, là ai không có chuyện gì cũng nhào đến đè anh ra hôn loạn trên mặt?”

“không cần nói nữa, không cần nói nữa...” Đào Từ vội vàng lên tiếng ngăn lời cậu lại, sợ cậu lại nói tiếp nữa, sẽ lòi chuyện năm đó mình lao vào nhà tắm đem Thảm Mặc Trần ấn vào tường rồi đột ngột hôn bẹp một cái, sau đó sẽ làm cho người tai thính nghe được, mà năm đó thì còn nhỏ nên cũng thấy không có gì, bây giờ nhớ lại, thật sự thấy bản thân mình quá là mạnh bạo đi...

Chờ một chút... Thảm Mặc Trần đang tắm....?”

Đó chẳng phải là... Là... Trần như nhộng sao...”

Chính là ngay cả bản thân mình cũng không nhớ rõ chuyện năm đó chẳng? Đào Từ đột nhiên lại im lặng, nhú mày, cẩn thận nhớ lại chuyện năm đó, thật bất đắc dĩ là cũng lâu năm rồi cho nên, cô cứ chỉ nhớ đại khái một vài chuyện, lại không nhớ rõ được lúc ấy là cả phòng xuân sắc vô biên đi, ai... Sai lầm...

Thẩm Mặc Trần cúi đầu, nhìn cô nàng trong ngực mình, lúc thì đỏ mặt, lúc thì ngo ngắc, lúc lại chau mày, lúc thì phìền muộn, nhìn không được lắc đầu nhẹ một cái, người này suy nghĩ lại không biết bay đi đến đâu rồi đây.

“Ngoan ngoãn một chút, đừng lộn xộn, bằng không bà sẽ đáng vào mộ cháu!” giọng nói của bà cụ từ phía sau lại vang lên.

Đào Từ đem đầu chôn nơi bà vai Thẩm Mặc Trần, trộm nhìn về phía sau, lại thấy bà cụ kia đem cậu bé bế lên đặt trên đùi, có điều cậu bé kia trời sinh hiếu động, huống chi bây giờ còn chưa bắt đầu biểu diễn, liền thấy cậu bé kia xoay qua xoắn lại, chọc cho bà cụ kia giận rồi.

Nhận thấy ánh mắt của Đào Từ, bà cụ kia ngẩn đầu lên, tức giận trừng mắt với cô một cái, làm cho Đào Từ sợ đến mức nhanh chóng đem đầu về chôn chặt trong lòng Thẩm Mặc Trần.

May mắn là lúc này cá heo đã bắt đầu biểu diễn.

Đào Từ ngồi trong lòng Thẩm Mặc Trần nhìn không chớp mắt về phía ba chú cá heo bên trong hồ nước lớn phía trước, dưới sự chỉ huy của người huấn luyện, khi thì đầu đội bóng, lúc thì nhảy xuyên qua vòng tròn, lúc lại tựa như tinh linh tự do xoay tròn trong nước, thậm chí còn có thể để người huấn luyện đứng trên đỉnh đầu của mình, bơi vòng vòng trong nước.

Chung quanh liền vang lên tiếng vỗ tay trầm trồ khen ngợi, Đào Từ đầy hưng phấn cũng nhanh chóng vỗ tay hòa cùng, chỉ là thái độ của Thẩm Mặc Trần lại rất bình tĩnh nhìn về hồ nước trên sân khấu, nhú mày không nói một câu.

Đợi đến khi chương trình kết thúc, người huấn luyện cầm micro nói với khán giả trên sân khấu “ Muốn chụp ảnh lưu niệm cùng cá heo, các vị có thể đi lên phía trước, năm mươi tệ một ảnh, xin đừng bỏ qua.”

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hi Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 128: Lặn đầu hên hò 6

Đôi mắt to tròn của Đào Từ lập tức lấp lánh ánh sáng, cô liền trực tiếp nhảy khỏi đùi của Thẩm Mặc Trần, xoay người lại lôi kéo tay áo của cậu, cười hi hi nói “ Chúng ta chụp ảnh lưu niệm với cá heo đi.”

“Ừ.” Thẩm Mặc Trần nhàn nhạt mà lên tiếng, vẻ mặt không cảm xúc đứng lên, đi theo Đào Từ chậm rãi đi đến hồ cá heo trên sân khấu.

“cô bé, muốn cùng chụp ảnh với cá heo sao?” Người huấn luyện kia iver mặt vui tươi hơn hờ nhìn hai người họ, vẫy vẫy tay với Đào Từ.

“Muốn ạ!” Đào Từ gật gật đầu, lôi kéo Thẩm Mặc Trần chạy đến bên bờ hồ, vẻ mặt đầy hưng phấn nhìn cá heo đang tự do nghịch nước bê trong.

Chỉ nghe được tiếng huyết sáo của người huấn luyện, ba chú heo kia liền lắc lắc cái đuôi bơi nhanh về hướng bọn họ.

“cô bé, có dám ngồi cạnh bờ hồ để cá heo hôn cháu không?” Người huấn luyện vỗ vỗ đầu mấy chú cá heo, xoay người cười tươi hỏi Đào Từ.

Đào Từ ngẩng đầu nhìn Thẩm Mặc Trần, nghĩ nghĩ liền ngoan ngoãn ngồi cạnh bờ hồ.

Chú cá heo kia vươn nửa cái đầu từ trong nước lên, đôi mắt đáng thương nhìn Đào Từ một chút, liền bật dậy, dùng cái miệng dài của mình hôn lên cái má trắng nõn của Đào Từ.

Đào Từ còn chưa kịp nhìn vào máy ảnh để cười thì liền nhìn thấy Thẩm Mặc Trần cau mày đi lên, đưa tay đẩy chú cá heo bên cạnh mình ngược về trong hồ.

“anh...Làm gì vậy...?” Đào Từ khó hiểu nhìn cậu, lại quay đầu nhìn chú cá heo đang bơi vòng trong nước hỏi.

“Ai bảo nó hôn em...” Thẩm Mặc Trần nhìn về phía hồ nước hừ lạnh một cái, xoay người khoanh tay liếc mắt nhìn Đào Từ.

Cho nên là.....?

Đào Từ toát mồ hôi hột, anh.....Đây là ghen với cá heo đó sao....

Chỉ là cô còn chưa kịp nói những lời nà, liền nghe được tiếng nước ào ào vang lên, chú cá heo khi nãy bị Thẩm Mặc Trần đẩy ra, đang dùng đuôi quấy nước, toàn bộ bọt nước đều bắn thẳng lên người Thẩm Mặc Trần....

~~~~~CHO CHỮA~~~~~

Chương 129: Lăn đầu hên hò 7

Cái này... chính là cá heo trả thù công khai phải không...

Đào Từ ngồi bên bờ hồ, mở to miệng, tròn to mắt mà nhìn từng giọt nước chảy dọc theo tóc của Thẩm Mặc Trần, chảy xuống gương mặt trắng nõn của cậu, rồi theo cổ, từ từ đi xuống, áo khoác trên người cũng ướt một mảnh.

Thẩm Mặc Trần lúc này sắc mặt rất rất là khó coi, khuôn mặt tuần tú xanh mét, tức giận nhìn kẻ đầu sỏ gây chuyện trong hồ nước.

Chẳng qua chú cá heo kia vẫn cứ thân nhiên, cảm thấy trả thù cậu như vậy còn chưa đủ, vì thế lúc lặn thân mình bơi đến bên cạnh Đào Từ, dựng thẳng người từ trong nước lên, hôn một cái vào má phải của cô nhóc, sau đó lại bơi về trong nước, vòng sang bên kia Đào Từ, lại thẳng thân mình hôn một cái vào má trái cô nhóc.....

Sau khi bạn cá heo nhô đầu hôn trái phải gương mặt của Đào Từ rồi, lại chìm vào nước, hướng về phía Thẩm Mặc Trần vẫy vẹo cái mõng, tự nhiên tự tại bơi đi~~~

Đào Từ thấy rõ ràng đỉnh đầu của Thẩm Mặc Trần bóc khỏi vì chú cá heo kia chọc cho tức giận.

“Cái này.... Chồng ơi.....Bình tĩnh....” Đào Từ thật cẩn thận mà mở miệng, từ bờ hồ chậm chậm đứng lên, đưa tay nhỏ mềm mại ra nhẹ nhàng lau nước trên đầu giúp cậu.

“cô bé, chụp xong rồi, thấy Mặc Mặc nhà chúng ta vậy mà rất thích cô nhóc đó, năm mươi đồng cho hai bức ảnh của nhóc đi!” người huấn luyện kia có tình ngay lúc này liền lấy ra hai tấm ảnh, đưa đến cho Đào Từ, cười hi hi nói.

Yên lặng... Mặc mặc....?

Đào Từ ngẩng đầu trộm nhìn Thẩm Mặc Trần đang đứng thẳng lưng bên cạnh, chỉ thấy cậu ngay lúc nghe đến cái tên này, trên mặt rõ ràng sùng sốt một chút, sau đó liền quay mặt trừng nhìn cái tên Mặc Mặc đang sung sướng chơi đùa trong hồ nước kia.

Dám hôn cô gái của cậu, lại còn dám trộm tên của cậu!?!???

Chú cá heo tên Mặc Mặc kia dường như cảm nhận được ánh mắt phẫn nộ của Thẩm Mặc Trần, vậy nên liền dựng thẳng người trong hồ nước, hướng về phía Thẩm Mặc Trần kêu một tiếng rõ to, sau đó lại vui sướng vẫy vẹo thân mình trong nước, trái xoay xoay, phải vẫy vẹo, lại xoay người uốn éo cái mõng (cái đuôi), chỉ là không thêm đến gần bờ hồ, ý là muốn nói, có bản lĩnh thì nhào đến đây đi!!! Cậu ngon thì đến đây ~~~~~

Thẩm Mặc Trần lúc này cũng chỉ là cậu bé mười bốn tuổi, nếu mà mười năm sau cậu gặp lại cảnh này, tất nhiên sẽ không bị một con cá heo chọc cho giận đến đỉnh thất khiếu đều bóc khỏi đầu....

Đào Từ vậy mà lại không chú ý đến chuyện chú cá heo kia đang khiêu khích Thẩm Mặc Trần, toàn bộ sự chú ý của cô nhóc tất cả đều nằm trên hai tấm ảnh trong tay của người huấn luyện.

Hai tấm ảnh chụp vô cùng đẹp, chụp đúng lúc chú cá heo đó hôn vào hai má của Đào Từ.

trên ảnh chụp, Đào Từ vói về mặt cười tùm tùm ngồi bên bờ hồ, một chú cá heo lấp ló nửa thân mình, hôn lên trên gò má trắng nõn mềm mại của Đào Từ, toàn ảnh chụp rất ấm áp.

Đương nhiên là, nếu không có chụp cái người nào đó cả người ướt đầm, về mặt đầy tức giận, ánh mắt ngập đầy sát khí, trừng mắt nhìn chú cá heo kia, bức ảnh nhìn hẳn sẽ càng thêm hoàn mỹ hơn nữa.

Đào Từ cầm ảnh chụp đi thanh toán tiền, liền nhanh tay túm Thẩm Mặc Trần rồi đi, cô không dám đảm bảo là Thẩm Mặc Trần có thể nhảy xống hồ tòm chú cá heo kia làm một trận từ chiến hay không, có điều phải nói lại, Thẩm Mặc Trần sẽ chịu bơi hay sao?

Rời khỏi công viên nước thành phố N, gió xuân ấm áp nhẹ nhàng thổi qua, Thẩm Mặc Trần nhìn không được hắt hơi ba cái liền.

“Nhanh cởi áo khoác ra đi, đều bị thấm nước rồi, cứ như vậy mặc trên người, gió thổi qua, sẽ cảm lạnh đó.” Đào Từ có chút đau lòng mà nhìn Thẩm Mặc Trần bên cạnh, lấy khăn tay từ balo ra, lau khô đầu tóc cho cậu, sau đó kéo tay áo khoác cậu, thì thầm nói: “Tránh giành tình cảm với cá heo làm gì a, còn làm cho cả người toàn là nước....”

“Hừ!!!” Thẩm Mặc Trần liếc cô nàng trắng cả mặt, không chút khách khí giật lấy khăn trong tay cô nhóc, lại lau đầu tóc cùng mặt mũi lần nữa, túm lấy tay Đào Từ đến trạm xe công cộng nói: “đi, đi mua áo khoác khác.”

“Dạ.” Đào Từ ngoan ngoãn đi theo cậu, nhìn tay cậu cầm theo áo khoác ướt đầm, một tay lại nắm lấy tay mình, nhìn không được lên nờ nự cười, chẳng qua Thẩm Mặc Trần cởi áo khoác đi, bên trong chỉ mặc một cái áo thun màu trắng, gió xuân thổi qua, cậu lại chịu không được lại hắt hơi mấy cái.

“Có phải lạnh hay không anh?” Đào Từ vội vàng đi gần hơn ôm lấy cánh tay của cậu, lúc này cũng đã là chạng vạng, mặt trời cũng gần xuống núi, nhiệt độ so với lúc trưa có chút thấp hơn vài độ.

“không sao đâu.” Thẩm Mặc Trần lại hắt hơi một cái, hít hít cái mũi, đem đầu vùi vào cổ trắng nõn của cô nhóc, lầm bầm nói: “Để anh ôm một chút liền sẽ hết lạnh.”

Đào Từ nhanh đưa tay ra ôm lấy cậu.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hi Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 130: Lần đầu hẹn hò 8

Hai tay lộ ra bên ngoài của cậu sờ vào lạnh như băng, Đào Từ chịu không được lại dùng sức ôm eo cậu chặt hơn, nghĩ là để nhiệt độ trên cơ thể mình truyền sang cho cậu.

May mắn là chỉ chờ có vài phút, xe bus liền tới, Đào Từ vội vàng nắm tay Thẩm Mặc Trần lên xe.

Bên trong xe chật chội, tuy rằng đông người, nhưng độ ấm trong xe cao hơn rất nhiều so với bên ngoài, thân thể lạnh lẽo của Thẩm Mặc Trần cuối cùng cũng có chút ấm áp.

“thật là, anh so đo với cá heo làm gì chứ....” Đào Từ nhìn sắc mặt dần dần có sắc hồng của Thẩm Mặc Trần, tức giận mà trừng cậu một cái.

Thẩm Mặc Trần yên lặng, không nói lời nào, vẫn cứ nắm tay Đào Từ như cũ, một tay lại nắm vòng treo, qua hồi lâu mới chịu nói với Đào Từ: “thật ra thì chúng nó rất đáng thương.”

“Sao ạ.” Đào Từ nghe cậu nói không đầu không đuôi một câu như thế, không khỏi sùng sốt một chút mở to mắt nghi hoặc nhìn cậu hỏi: “Ài? Đáng thương cái gì á?”

“Những chú cá heo đó.” Đôi mắt đen thâm trầm của Thẩm Mặc Trần lóe lên cảm xúc âm ảm, sừng mặt cậu vậy mà lại có chút thương hại cùng cô đơn, cậu vòng tay ôm lấy eo của Đào Từ thật chặt, cúi đầu hỏi: “Đào Từ, em có biết cá heo sống ở biển, tuổi thọ là bao nhiêu không?”

“Em không biết.” Đào Từ lắc đầu...

“Vốn vẹn là sáu mươi năm” Thẩm Mặc Trần nhàn nhạt trả lời, sau đó lại hỏi tiếp: “Vậy em có biết cá heo sống trong thủy cung có thể sống trong bao lâu không?”

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hi Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 131: Lần đầu hẹn hò 9

“Năm mươi năm?” Đào Từ nghĩ nghĩ, không chắc chắn lắm mà nhìn cậu.

Thẩm Mặc Trần nhẹ lắc đầu, đôi mắt trong suốt như ngọc nhìn chăm chăm vào đôi mắt vô tội của Đào Từ, giọng nói có vẻ xa xôi từ nơi nào vọng đến: “Sai rồi, đại khái chỉ khoảng tám năm thôi.”

“Sao lại ngắn như vậy?” Trong mắt Đào Từ đầy kinh ngạc, “Vì sao lại như vậy?”

“Bởi vì nụ cười của cá heo là sự nguy trang tuyệt vời nhất của tạo hóa.”

Thẩm Mặc Trần thờ dài, có chút không nỡ nhìn Đào Từ lại nói “Khi chúng ta đến công viên nước, nụ cười của chúng đã lừa gạt rất nhiều người, nhưng thật tế chúng không hề vui vẻ.”

“Cá heo là loại động vật có thính giác vô cùng nhanh nhạy, chúng có hệ thống thính giác vô cùng phát triển, có thể phát sóng âm từ thấp đến cao, bởi vậy, thính giác của chúng so với chúng ta nhạy bén gấp ngàn lần. Cũng bởi vì chúng cảm cho nên khi bị loài người đánh bắt và nhốt trong lồng kính ở công viên nước, khi biểu diễn, âm nhạc, cùng tiếng hoan hô hay những âm thanh vụn vặt khác đối với thính giác của chúng chính là một loại tra tấn không ngừng.”

Thẩm Mặc Trần dừng một chút, nhìn qua đoàn người ồn ào chung quanh, nhú nhú mày nói tiếp: “Các buổi diễn lớn, cùng áp lực âm thanh chói tai, làm cho đa số những chú cá heo bệnh loét dạ dày, chúng không thể không dựa vào thuốc điều trị được, những bình dưỡng khí được lắp đặt trong bể chính là để duy trì mạng sống cho chúng, nên chúng mới có thể tiếp tục thể hiện điểm dịu dàng cùng nụ cười xinh đẹp nhất. Nếu xem như là người bình thường thì khi mà tạp âm quá nhiều và cao độ thì cũng sẽ phát điên, huống chi là mấy chú cá heo.”

“....” Đào Tử trầm mặc, cô chưa hề biết được, thì ra cá heo là dùng sinh mạng của mình để biểu diễn, cô cũng không biết được, biểu diễn như vậy đối với chúng là điều khổ sở nhất, cô ngẩng đầu, nhìn đôi mắt bị mấy sợi tóc che lấp của Thẩm Mặc Trần nơi đáy mắt của cậu có chút thương tiếc, trách không được lúc mình nói rằng muốn đi xem cá heo biểu diễn, cậu ấy nhú mày, cô còn tưởng rằng cậu không thích chen chúc nơi đông người, trách không được khi mà mọi người nhiệt liệt hoan hô, dùng sức vỗ tay hò hét, về mặt cậu lại rất vô tình, thì ra cậu đã sớm biết đây chính là sự thương tổn đối với cá heo.

Sinh mệnh bị giam cầm liên trầm trọng như thế, chúng sẽ không bao giờ có thể ở nơi biển lớn xa xôi kia bơi lội với vận tốc 40km/h, chúng cũng không thể lặn sâu dưới đáy biển hơn 300m kia để chơi đùa, tâm tình chúng sẽ chùng xuống, mệt mỏi, buồn bức rồi lấy cái chết để phản kháng.

Người huấn luyện cá heo đẳng cấp thế giới Richard Berry đã tận mắt chứng kiến chú cá heo do chính tay mình thuần dưỡng chọn cách tự sát.

Chú cá heo có tên là Khải Tây, bơi trong vòng tay của Richard, nhìn sâu vào mắt anh ta, hít lấy một hơi, sau đó liền không hít không khí lần thứ hai nữa....

Cũng giống như con người, cá heo cũng là loại hô hấp không tuần hoàn. Bởi vậy, mỗi lần hít thở với chúng đó là cả một sự nỗ lực. Cho nên, khi mà chúng không muốn sống nữa, chúng liền nhịn thở, đây là sự tự sát của cá heo.

Sau khi biết được những điều này, tâm tình Đào Tử trở nên chán chường.

Đại khái là nhận ra tâm tình cô nàng tệ đi, Thẩm Mặc Trần dùng sức ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của cô, sau đó dùng trán mình cọ nhẹ vào trán của Đào Tử, nhẹ giọng an ủi: “Được rồi, đừng nghĩ nhiều nữa, mọi chuyện đều có ngoại lệ, anh nhìn thấy được nhãi cá heo kia có ý hôn em liền sống rất thoải mái đó.”

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hi Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 132: Lặn đầu hên hò 10

“....” Đào Tử cúi đầu, cẩn thận nhìn bức ảnh trong tay, chú cá heo trong ảnh cười như thiên sứ, có lẽ nó khi vừa sinh ra đã sống ở công viên nước rồi, chưa từng rong chơi trên biển lớn, cho nên mới thỏa mãn với cuộc sống hiện tại như thế.

“Đào Tử, đến trung tâm thành phố rồi, chúng ta đi mua quần áo rồi đi ăn cơm chiều nữa, sau đó còn quay về, tối sắp xếp đồ, sáng ngày mai thi xong chúng ta liền về thẳng trường học.” Thẩm Mặc Trần ngẩng đầu nhìn cảnh sắc bên ngoài cửa sổ, sắc trời đã đen hẳn, đèn đường cũng sáng trưng, dòng xe như nước chảy, cao ốc hai bên đường hòa cùng màu sắc đèn neon chìm ngập trong khung cảnh vàng son.

Thẩm Mặc Trần nắm tay Đào Tử xuống xe, gió đêm có chút lạnh, từng cơn gió lạnh thổi qua, cậu lập tức rung mình một cái.

“Vào cửa hàng kia đi.” Thẩm Mặc Trần tùy ý chỉ một cửa hàng gần nhất, nắm tay Đào Tử nhanh đi vào.

“Chào mừng đã đến cửa hàng!” Trong chớp mắt hai người vừa vào cửa, tiếng chào hoan nghênh của người phục vụ trong tiệm vang lên.

“Quý khách muốn mua gì?” một người bán hàng nhiệt tình chu đáo lập tức tiến lên đón họ.

Đào Tử có chút ngại ngùng mà nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của Thẩm Mặc Trần, giờ này là giờ ăn cơm, cho nên khách trong cửa hàng không nhiều lắm, thậm chí có thể nói khách trong cửa hàng cũng chỉ có hai người bọn họ, ánh mắt mấy người bán hàng này như sói thấy thịt, ánh mắt lóe xanh nhìn chăm chăm hai người bọn họ.

Đôi mắt đen thâm trầm của Thẩm Mặc Trần nhanh chóng quét khắp nơi trong cửa hàng, liền nhắm thẳng một chiếc áo khoác lông màu đen, kiểu dáng là áo len dệt kim hở cổ, trước có cổ kéo, chất liệu vải sờ vào tay, cảm giác mềm mại, cảm giác có vẻ vô cùng tốt.

Đào Tử nghĩ là cậu chỉ muốn mua áo lông màu đen đó, nhưng lúc đến phòng thử đồ thì, lại nhìn thấy bàn tay cậu lấy một chiếc áo lông cùng kiểu dáng màu trắng, có mũ liền áo, lựa loại cỡ nhỏ, đưa cho Đào Tử nói “đi thử đi.”

“Em?” Trong lúc Đào Từ không để ý, liền bị cậu nhét áo lông kia vào tay, gãi gãi đầu mình một cái, nghi hoặc hỏi cậu: “Chẳng phải là đến mua áo cho anh sao?”

“Ừ.” Thẩm Mặc Trần gật gật đầu, lại xoay người cầm áo màu đen kia trực tiếp đưa cho người bán hàng, nói: “Cái này trực tiếp tính tiền đi, không cần thử đâu.”

“Vậy vì sao em phải thử chứ?” Đào Từ nhìn Thẩm Mặc Trần vậy mà mua thẳng không cần thử, trong lòng lại rất là tò mò....

“Size của anh, anh tự biết, còn của em...” Đôi mắt đen sâu không đáy của Thẩm Mặc Trần nhìn Đào Từ từ trên xuống dưới, dừng một chút, lại nói: “Vẫn nên thử cho an toàn.”

“.....Này không phải là điểm quan trọng!” Đào Từ bị ánh mắt mờ ám của Thẩm Mặc Trần nhìn quét một lần, chịu không được lấy tay ôm ngực lui về phía sau một bước, nhỏ giọng nói: “Em không có cần mua quần áo, cần gì phải đi thử, đổi tới đổi lui rất phiền.”

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hỉ Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 133: Trang phục tình nhân1

“Đào Từ...” Thẩm Mặc Trần chậm rãi đi lên một bước, cúi đầu thật nghiêm túc nhìn vào mắt cô nàng, thờ nhẹ nhỏ giọng nói: “Chẳng lẽ em không nhìn ra được sao, hai bộ đồ này kiểu dáng giống nhau, anh mặc màu đen, còn em màu trắng, như vậy nhìn vào sẽ thấy chúng ta chính là...”

Thẩm Mặc Trần cố ý dừng lại, gương mặt tuấn tú lại gần sát Đào Từ hơn, ánh mắt đầy sự mê hoặc nhìn cô.

“Chính là.... Hắc bạch song sát....?” không biết vì cái gì mà trong đầu Đào Từ nhảy vọt ra bốn chữ này, sau đó không đợi cô nhóc phản ứng đã nói ra khỏi miệng.

Thẩm Mặc Trần sững sờ tại chỗ, nụ cười mê hoặc nơi khóe miệng tựa như đông cứng dưới gió lạnh -40°C, nếu mà dùng ngón tay chọc chọc vào có lẽ là nụ cười kia sẽ vỡ vụn tan tành rơi đầy đất.

Mấy người bán hàng đứng cách họ không xa nghe được mấy chữ này đi ra từ miệng của Đào Từ, nhất thời không chịu được, che miệng cười khúc khích, sau khi nhận được ánh mắt giết người từ Thẩm Mặc Trần mới vội vàng chạy trốn đến quầy thu.

Thẩm Mặc Trần hít sâu một hơi, nắm chặt tay, không ngừng nhắc nhở bản thân, Đào Từ còn nhỏ.... Đào Từ còn nhỏ....

“Chẳng lẽ em không nghĩ được từ nào khác sao?” Thẩm Mặc Trần nỗ lực bình tĩnh, tiếp tục tặng cho Đào Từ một nụ cười quyến rũ....

“..... Hắc bạch.... Vô thường....?” Đào Từ rất cẩn thận nhìn cậu, tuy rằng khóe môi cậu vẫn treo nụ cười tươi như cũ, nhưng không biết vì sao mà cô cứ cảm thấy ánh mắt cậu nhìn mình tựa như muốn ăn tươi nuốt sống mình vậy.

Nụ cười cứng đờ của Thẩm Mặc Trần ước chừng cũng phải mười giây, sau đó trực tiếp đưa tay nắm lấy áo lông trắng trong tay cô về, rồi lại cảm theo một cái màu đen khác đưa cho cô, cau mày trực tiếp đẩy Đào Từ vào phòng thử đồ nói: “Nhanh thử đi, bớt nói nhảm...”

“Ừ...” Đào Từ nhìn nhìn quần áo trong tay, không hiểu được mình đắc tội với cậu ta chỗ nào, vừa rồi không phải là muốn mình thử màu trắng sao, làm gì mà bây giờ lại biến thành màu đen?

Thẩm Mặc Trần ôm tay tựa phía bên ngoài, cau mày nhìn chằm chằm cửa phòng thay đồ.

một lát sau, cửa phòng mở ra, Đào Từ mặc một cái áo khoác lông màu đi bước ra ngoài.

Hôm nay cô mặc một chiếc váy phòng màu trắng, kèm theo áo khoác nhỏ màu hồng dưa hấu rất đáng yêu, bây giờ lại thành áo khoác lông màu đen bên ngoài, miêu tả dáng người uyển chuyển của cô, điểm trẻ con đáng yêu liền lập tức trở nên ngọt ngào thanh thuần.

“Thế nào?” Đào Từ ngẩng đầu, trong lòng đầy chờ mong mà nhìn Thẩm Mặc Trần, tuy là bị cậu áp chế mạnh bạo đẩy vào phòng thử đồ, có điều dù sao cũng là cô gái nhỏ, đối với cái nhìn về quần áo cũng rất vô cùng để ý.

“Cũng được.” Đôi mày cau chặt của Thẩm Mặc Trần cuối cùng cũng giãn ra, cậu nắm tay Đào Từ, cầm theo áo khoác nhỏ đáng yêu vừa mới thay ra đặt trong phòng thử đồ, đi thẳng đến quầy thu ngân, “Lấy cái này đi, không cần thay ra.”

“Quý khách thật có mắt nhìn, đây chính là bạn gái của cậu đi, áo này cậu chọn chính là hàng mới về của chúng tôi, không ngờ được là còn có thể mặc thành đồ tình nhân như vậy.” Người bán hàng khi nãy cười trộm vừa đem quần áo thay ra của Đào Từ cho vào túi, vừa cười tủm tỉm nói với họ.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hỉ Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 134: Trang phục tình nhân 2

Đồ tình nhân!!!?

Đào Tử liền bị ba chữ như sét đánh bên tai này dọa sợ rồi.

Nhìn không được quay đầu nhìn về mặt bình tĩnh của Thẩm Mặc Trần, lại cúi đầu nhìn áo lông mềm mại ấm áp mặc trên người mình, chị gái ơi, khả năng tưởng tượng của chị sao mạnh mẽ vậy!!!! chẳng lẽ chị nhìn không ra là em đây chưa thành niên sao.....

Thẩm Mặc Trần tính tiền xong, liền lôi kéo Đào Tử với về mặt 囧囧 liền đi rồi.

Ra khỏi cửa hàng, Thẩm Mặc Trần lại hít hơi một cái, cuối cùng cũng đem hồn phách rong chơi tận trời của Đào Tử đi về hiện thực.

“đã mua áo khoác mới, sao còn không chịu mặc lên?” Đào Tử lấy túi giấy trong tay cậu, lấy ra áo lông màu đen kị, vừa rồi trong cửa hàng cậu đã nhờ người cất nhãn, bây giờ cô nàng chỉ cần kéo khóa, giữ áo, vô cùng chăm sóc mà đứng phía sau Thẩm Mặc Trần, ý bảo cậu giờ tay mặc áo vào.

Thẩm Mặc Trần đưa lưng về phía Đào Tử, khoe môi nhẹ nở nụ cười khó nhìn thấy được, dưới sự hầu hạ của Đào Tử, đem áo lông mặc vào, sờ sờ đầu cô nhóc nói: “Ngoan, còn đang chờ em mặc giúp cho anh đó.

“...” Đào Tử lại nghẹn lời rồi.

“Tôi nay muốn ăn gì?” Thẩm Mặc Trần nắm lấy tay của Đào Tử, cho vào trong túi áo, thêm một lớp áo lông thật là ấm áp.

Ánh đèn sáng rõ hai bên đường, đôi trai gái mặc quần áo giống nhau, một cao một thấp, dựa sát vào nhau tự tại mà dạo bước.

Đào Tử ngẩng, đôi mắt to tròn đen láy nhìn Thẩm Mặc Trần, cười đến nắc nẻ nói: “anh không phải nói hôm nay chúng ta hẹn hò sao, em muốn ăn bữa tối dưới nền.”

Lời từ miệng nói ra, Đào Tử liền sùng sốt một chút, là từ khi nào mà Thẩm Mặc Trần sẽ hỏi ý kiến của mình, lại là từ khi nào, Thẩm Mặc Trần lại dịu dàng đến như vậy.

“Bữa tối dưới nền?” Thẩm Mặc Trần nhìn đôi mắt long lanh nước, cô hơi ngửa mặt đáng yêu, đôi môi nhỏ hồng hồng hơi mở ra, câu nói vừa rồi có phải là làm nũng không?

“Dạ.” Đào Tử cười hi hi kéo lấy cánh tay của Thẩm Mặc Trần, nghiêng đầu nói: “trên sách nói ăn tối dưới nền rất lãng mạn.”

“Sách gì?” Thẩm Mặc Trần theo thói quen mà nhíu mày nhìn Đào Tử, cô nhóc này trừ đồng truyện cổ tích ra thì còn xem cái gì nữa?

“Á...” Đào Tử nhất thời cứng miệng, vội vàng cười ha ha nói: “Ai nha, sách gì anh cũng đừng quan tâm, đi thôi, đi thôi!!!”

“A...” Thẩm Mặc Trần cũng không rồi rắm chuyện này nữa, ngẩng đầu nhìn đến nhà hàng tây không xa, lấy tay chỉ chỉ “Vậy thì đi nhà hàng này đi.”

Tiếp tân ở cửa nhìn hai người ăn mặc giống nhau tay trong tay chậm rãi đi đến, chờ đến gần mới nhìn thấy rõ, thiếu niên mảnh khảnh tuấn tú này, là một... Khụ... Là một thiếu niên chưa tan hết nét trẻ con?

“Hai vị là... Khụ... Là anh em?” Người nhân viên phục vụ kia tự hỏi cả nửa buổi, rốt cuộc có kết luận như vậy, sau đó ngẩng đầu nhìn phía sau lưng hai người bọn họ một lượt, buồn bực nói: “Chỉ có hai vị thôi sao? không có người lớn đi cùng sao?”

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hỉ Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 135: Trang phục tình nhân 3

Edit: Lưu Đan

Đào Tử theo bản năng nhìn về phía Thẩm Mặc Trần, quả nhiên sắc mặt của cậu ấy đã có chút khó coi, chỉ là đang tạm thời nhịn không phát tác ra.

Thẩm Mặc Trần nhìn người phục vụ kia bằng cái liếc mắt đầy lạnh lùng, sau đó trầm giọng nói “Chỉ có hai người chúng tôi thôi.”

“Ấy ấy, mời vào trong mời vào trong!” người phục vụ kia không tự chủ được rung mình một cái, trong lòng âm thầm buồn bực, làm sao mà ánh mắt cậu thiếu niên này lại lạnh đến thấu xương như thế chứ, bất quá cậu ta chỉ nhìn thoáng qua mình mà thôi, lại làm mình có cảm giác như ngâm mình trong nước đá vào ngày đông ấy.

Đào Từ nắm tay Thẩm Mặc Trần, ánh mắt rất đồng cảm nhìn người phục vụ kia một cái, trong lòng âm thầm cầu nguyện, hy vọng anh ta sẽ không nói ra hai chữ quan hệ anh em gì đó là được, nếu không nhất định anh ta sẽ chết rất thảm...

“Mời hai người ngồi bên này!” người phục vụ kia dẫn bọn họ đến ngồi nơi cửa sổ, sau đó rất ân cần giúp họ kéo ghế, ý mời họ ngồi xuống, tiếp theo liền đem hai mẫu menu của nhà hàng đưa đến cho họ.

Đào Từ lật từng tờ menu, đôi mắt to đen lấp lánh sáng rõ, nhìn ảnh minh họa trên đó coi bộ ăn rất ngon, cô thật nghĩ là mỗi thứ đều muốn ăn một phần a...

“một phần bò bít tết, một phần mỳ ý, một phần pizza, hai phần bánh kem, một phần bánh ngọt, hai ly nước, như vậy đi.”

Bên kia Đào Từ còn do dự chưa biết chọn cái nào, thì Thẩm Mặc Trần bên này đã lật từng trang, ngón tay trắng nõn không ngừng chỉ trên menu, ý bảo phục vụ lấy những món như vậy.

Người phục vụ kia rất nghiêm túc dùng bút ghi lại yêu cầu của Thẩm Mặc Trần, nghe cậu nói ‘như vậy đi’ liền chuyển mắt sang Đào Từ, có ý tốt hỏi: “cô bé muốn chọn món nào?”

“Tôi...” Đào Từ hơi khẽ mở miệng, còn đang suy nghĩ chưa xong thì Thẩm Mặc Trần đã nói thay lời “Tôi không phải đã gọi xong rồi hay sao?”

Đôi mắt đen thâm trầm của Thẩm Mặc Trần nhàn nhạt nhìn Đào Từ rồi sau đó cau mày nhìn người phục vụ.

“Nhưng mà em gái cậu còn chưa chọn món...” Người phục vụ đưa tay đỡ lấy mắt kính trên mũi mình, không sợ chết mà tiếp tục nói ra mối quan hệ của hai người lần nữa.

Quả nhiên, sắc mặt Thẩm Mặc Trần khi nghe đến hai chữ em gái kia liền lập tức trở nên khó coi vô cùng, giọng nói đầy lạnh lẽo của cậu vang lên hỏi người phục vụ: “Ai nói với anh đó là em gái tôi?”

“Hả?” Người phục vụ kia rõ ràng là rất ngạc nhiên, gãi đầu mình, nhìn hai người ăn mặc quần áo giống nhau y chang, buồn bực nói: “Chẳng lẽ hai người không phải là anh em? Vậy tại sao lại mặc quần áo giống nhau như vậy?”

“...” Đào Từ rất là biết điều cúi đầu, giả vờ nghiêm túc xem menu trong tay mình, khóe mắt lại trộm nhìn Thẩm Mặc Trần.

không nghĩ tới Thẩm Mặc Trần không giận mà còn cười, thái độ rất là ôn hòa nói với anh ta: “anh có lẽ là chưa có bạn gái đi?”

“A... Đúng vậy...” Trong đôi mắt người phục vụ tràn đầy thắc mắc, anh cũng không rõ là tại sao vừa rồi thiếu niên này một vẻ đầy lạnh lẽo bây giờ quay ngược 180° như vậy, lập tức trở nên ấm áp như gió xuân quét vào mặt ấy. lại còn hỏi mình mấy câu rêu rĩa kỳ quái như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hỉ Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 136: Trang phục tình nhân 4

Edit: Lữ Đan

“Khó trách được.” Thẩm Mặc Trần như bừng tỉnh hiểu ra điều gì đó gật gật đầu, sau đó nhìn hắn với ánh mắt vô cùng thương hại: “Cho nên anh hắn là chưa từng cùng cô gái khác mặc đôi đôi tình nhân đi.”

“Ồ...” người phục vụ kia liền đột nhiên cảm thấy có một lưỡi dao sắc bén hưng hăng mà đâm thẳng vào ngực mình, cảm giác bị thương tột cùng.

“Cái đó...” Đào Từ có chút không đành lòng mà ngẩng đầu, một đôi mắt long lanh nước chớp chớp nhìn người phục vụ, nhỏ giọng nói: “đã chọn nhiều như vậy, em cũng không muốn gọi thêm...”

“Được.... Lập tức đến ngay.” anh phục vụ nhỏ bé cố giấu nước mắt, gật đầu với họ rồi rời đi.

một tay Thẩm Mặc Trần chống cằm, rất là nhàn nhã mà nhìn đáng vẻ hốt hoảng chạy đi của anh phục vụ kia, khóe miệng cũng nở ra một nụ cười xấu xa.

“anh làm gì mà cứ luôn bóc vảy vết thương người ta, ngày hôm qua cũng đối xử với chú tài xế như thế này.” Đào Từ cầm ly nước chanh vừa rồi phục vụ mang đến, tùy ý mà uống một ngụm nhỏ, nhìn Thẩm Mặc Trần oán trách...

Thẩm Mặc Trần nhàn nhạt hừ một cái, sau đó quay đầu nhìn Đào Từ, đôi mắt đen nhánh lấp lánh tia sáng “anh với em lớn lên có giống nhau chút nào đâu, con mắt nào của họ nhìn ra được chúng ta là anh em chứ?”

“Đại khái là nhìn em vẫn còn.... Quá nhỏ?” Đào Từ có chút xấu hổ mà nói ra hai chữ ‘quá nhỏ’, bản thân cũng nhin không được mà run run một chút, lạnh quá...

Đôi mắt Thẩm Mặc Trần liếc mắt nhìn ngực Đào Từ một cái, sau đó gật đầu trả lời vô cùng qua loa: “Cũng đúng, nhìn qua cũng không khác gì học sinh tiểu học chưa dậy thì.”

Đào Từ ảo não mà hận không thể đem miệng mình cắn nát, ai kêu mình không có chuyện gì lại nói nhảm làm chi, bản thân mình giống như tượng Phật bằng đất qua sông khó giữ mình còn bày đặt nhàn rồi đi đồng cảm với người khác.

Chỉ là cứng miệng không cam lòng chịu yếu thế đáp trả “Còn không phải là em học sớm một năm sao, lẽ ra bây giờ nên học lớp sáu tiểu học mới đúng, hừ, lại còn nói, anh vậy mà còn nở xuông tay với học sinh tiểu học, cảm thú!!!Biến thái!!!”

“Em nói cái gì?” Thẩm Mặc Trần nheo đôi mắt hẹp dài của mình, hung hăng nhìn chằm chằm Đào Từ.

“không... không có gì...” Nhận ra được bản thân nhất thời lạnh mồm lạnh miệng, vậy mà dám mắng Thẩm Mặc Trần, Đào Từ vội vàng dùng tay mình che lấy miệng, lại không dám tùy tiện nói thêm lời nào.

“.....” Thẩm Mặc Trần không nói gì, chỉ là đôi mắt đen âm trầm tựa biển sâu lóe lóe ánh sáng nguy hiểm nhìn chằm chằm Đào Từ, đôi môi mỏng nhạt bởi vì giận mà kéo thẳng thẳng đường thẳng.

Đào Từ chột dạ mà cúi đầu, ảo não mà hận không thể đem đầu lưỡi của mình cắt rớt xuống, quả nhiên gần mực thì đen, gần đèn thì sáng, cô đi theo Triệu Tuyết lâu như vậy, vậy mà lại đem lời ngoài miệng của Tiểu Tuyết thốt ra.

“Cái này... Hai phần bánh kem... Cùng... Hai ly nước... Hai vị đã chọn...”

anh phục vụ khi nãy bụng đồ ăn rất cẩn thận mà đi đến, mang bánh kem cùng đồ uống đặt trên bàn, sau đó cảm thấy bầu không khí giữa hai người vô cùng quỷ dị.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hi Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 137: Một thân tình lữ trang 5

Edit: Lữ Đan

Lúc vừa rồi lúc mình đến ghi món, hai người kia còn mắt liếc đưa tình, bầu không khí rất chi hòa hợp, chẳng qua mới xoay lưng đi quay lại sao lại thế này.... Giăng co quyết liệt....?

Nhưng lại nhớ đến sự thay đổi từ lạnh lùng sang ấm áp trong chớp mắt của cậu thiếu niên kia, giờ lại nhìn thấy màn này, như thế nào lại cảm thấy cô bé đáng yêu, xinh xắn, lạnh lợi kia lâm vào khổ cảnh, aizzz, thật đáng thương làm sao....

anh phục vụ kia nhanh tay bày đồ ăn, liền bụng khay cấp tốc chạy mất, dường như sợ bản thân mình chỉ cần trễ một bước, sẽ bị bầu không khí của hai người đánh bị thương mất, đến lúc đó đầu gối vô tội sẽ trúng tên, máu rơi đầy đất....

“Ồ...Bánh kem” Đào Từ cúi đầu, động tác nhẹ nhàng đẩy một phần bánh kem đến trước mặt Thẩm Mặc Trần, sau đó một mặt tươi cười nhìn cậu nói: “Ăn đi, rất ngon á!”

Thái độ nghiêm túc của Thẩm Mặc Trần thoáng thả lỏng một chút, chỉ là đôi mắt hồ hững nhìn bánh kem trước mắt, vẻ mặt ghét bỏ nói: “anh không ăn đồ ngọt, đây là gọi cho em”

“Cái đó... Cái đó.....” Mười ngón tay của Đào Từ không biết làm sao liên xoắn xít với nhau, đôi mắt to đen đầy sự mong chờ nhìn Thẩm Mặc Trần: “Em có thể ăn chưa?”

Lập tức Thẩm Mặc Trần liền có cảm giác dở khóc dở cười.

Nghiêm túc tự hỏi bản thân có nên tức giận với Đào Từ hay không, Thẩm Mặc Trần ngẩng đầu, nhìn thấy đôi mắt Đào Từ đáng thương như chú chó nhỏ bị chủ nhân bỏ rơi, cuối cùng cũng chịu thua rồi.

“Ăn đi... Ăn đi....” Cậu bóp cái trán yếu ớt nói.

Đào Từ lập tức mừng rỡ, không chút ngại ngùng mà cầm lấy miếng, hưng hăng xức một miếng lớn bánh kem, sau đó cho vào miệng mình, vẻ mặt đầy thỏa mãn, giống như đã ăn được món ngon nhất thế gian.

“Ăn ngon đến như vậy sao....” Thẩm Mặc Trần có chút ghét bỏ cô, người này thích ăn đồ ngọt như thế, lại không có chút thịt, không biết đồ ăn cô ăn vào chạy đi đâu mất.

Nhìn Đào Từ từng miếng lại từng miếng ăn bánh kem, đôi môi nhỏ hồng xinh trong lúc vô tình dính ít bơ, nhìn qua rất mê người.

Thẩm Mặc Trần đứng lên, cách cái bài véo lấy cằm của Đào Từ, sau đó gấp người xuống liếm nhẹ lên khóe môi cô, sau khi liếm sạch sẽ bơ dính trên đó, lại ngang nhiên tự đắc mà ngồi xuống chỗ của mình, gật đầu nói: “Đúng thật là ăn cũng khá ngon đi!”

Tay Đào Từ còn bung ly kem nhỏ, tay khác đang cầm miếng kem chuẩn bị đưa lên miệng, liền bị cái hôn nhẹ của Thẩm Mặc Trần dọa sợ rồi.

Mấy cô phục vụ kể bên nhìn bọn họ với ánh mắt mờ ám.

Mà anh trai nhỏ phục vụ kia lại bụng khay bò bít tết nóng hổi mới ra lò lên, đứng cách họ không xa lắm, tự hỏi chính mình rằng cuối cùng thì mình vẫn nên đưa đồ ăn lên hay không đây...

A.... Làm khó người ta quá mà....

Mấy năm hành nghề của mình, tuyệt đối đây chính là lần đầu gặp phải vị khách khó nhằn thế này đây, ô ô....

Sau nửa ngày tự hỏi, anh trai nhỏ phục vụ nhỏ cuối cùng cũng đành căng da đầu lên, dùng ánh mắt như cái gì tôi cũng không thấy, đem đĩa đồ ăn đặt lên bàn.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hỉ Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 138: Trang phục tình nhân 6

Edit: Lữu Đan

Đào từ đỏ mặt cúi đầu, mắt mình nhắm chằm chằm bánh kem trước mặt.

anh trai nhỏ phục vụ ngừng đầu nhìn trời, đem hết toàn bộ cảm xúc cùng kinh nghiệm bao năm làm việc, động tác nhanh nhẹn, chính xác mà đặt đĩa đồ ăn trước mặt Thẩm Mặc Trần, sau đó mở nắp ra, cúi người khom lưng ý mời dùng, sau đó chạy trốn nhanh như chớp.

Hai chữ cảm ơn của Thẩm Mặc Trần đối với dáng vẻ chạy mất dạng của anh trai nhỏ phục vụ kia chôn lại trong miệng, cậu kì quái nhìn Đào Từ, buồn bực nói: “anh ta làm gì lại chạy nhanh như vậy chứ?”

thì trốn anh đó!!!

Đào Từ yên lặng tự nói trong lòng, ngoài miệng lại cười hi hi nói: “Có thể là hôm nay bận rộn đi....”

“Đúng không?” Thẩm Mặc Trần khắp chung quanh, nhà hàng này cơ bản cũng coi như đầy chỗ, vì vậy cũng gạt đầu, không cần lãng phí tế bào não trên người anh trai nhỏ phục vụ kia.

Hôm sau giờ Thẩm Mặc Trần thì là 9 giờ sáng.

Đào Từ ngốc tính ở khách sạn vừa ngủ vừa đợi cậu về, lại không nghĩ đến lúc Thẩm Mặc Trần thức dậy, thuận tiện lôi cô dậy theo.

“Làm gì gọi em dậy sớm như vậy?” Đào Từ vừa dụi đôi mắt lèm nhèm ngáy ngủ, vừa mơ màng leo xuống giường, ngáp một cái, rất là bất mãn nhìn Thẩm Mặc Trần hỏi: “Em ở khách sạn đợi anh không được hả?”

“không được.” Thẩm Mặc Trần không cho cô cò kè mặc cả chọn đường sống, chém đinh chặt sắt mà nói.

“Vậy anh đi thi, còn em làm gì?” Đào Từ khép hờ đôi mắt, lảo đảo đi vào nhà vệ sinh, đưa tay lấy cốc nước, lấy kem đánh răng, rồi bắt đầu rửa mặt.

“Ồ bên ngoài đợi anh.” Thẩm Mặc Trần lười biếng tựa cửa nhà vệ sinh, nói như đúng rồi.

“anh xuống phòng ăn dưới lầu đợi em, em nhanh lên đi.” Thảm Mặc Trần ném mấy lời này lại, vai đeo balo, lúi theo vali hôm qua đã thu xếp, ra ngoài.

“Nhớ để chìa khóa trên hộp cứu thương.” Mới ra ngoài không bao xa, Thảm Mặc Trần xoay người nói với Đào Từ.

“Ừm, ừm.” Trong miệng Đào Từ đầy bọt kem đánh răng, qua loa trả lời cậu.

Vì thế cho nên lúc này đây, Đào Từ chán muốn chết mà ngồi trong cửa hàng gà rán, hamburge của trường nhị trung thành phố N, hai tay chống cằm, ngậm có ngậm không cần ông hút trong ly, ngồi cùng trong cửa hàng là một nhóm bác gái, đều nhìn về cửa lớn nhị trung, nhón chân chờ đợi.

“cô bé cũng giống những người ở đây sao?”

nói chung có lẽ là thời gian chờ đợi quá nhàm chán, cho nên một bác gái ngồi không xa Đào Từ, liền câu có câu không bắt chuyện với cô.

“Đứng ạ” Đào Từ gật gật đầu, yếu ớt trả lời, ai, cô thật khổ mà, cứ nghĩ rằng sẽ được ngủ thêm lát nữa, cũng không rõ vì sao mà tinh thần Thảm Mặc Trần lại tốt như vậy, ngày hôm qua cô ngủ rồi mà cậu vẫn còn thu xếp đồ đạc, hôm nay lúc cô thức thì cậu cũng vệ sinh cá nhân xong rồi,

“Hôm nay thi môn vật lý cấp tỉnh, cô bé ở đây chờ ai? Bác đây là chờ cháu gái.” Bác gái kia vẻ mặt tươi cười hơn hờ, lúc nói đến cháu gái, vẻ mặt đầy vẻ kiêu ngạo.

“Àch... Cháu...” Đào Từ bị bác gái này hỏi, chẳng lẽ cô nói là chờ ông xã nhỏ của mình sao? Nếu là trước đây cô không hiểu chuyện, khẳng định là cô sẽ trả lời thẳng như vậy, chỉ là bây giờ đột nhiên cô lại nói không nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hi Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 139: Trang phục tình nhân 7

Edit: Lữ Đan

“Dạ... Cháu chờ anh trai.” Đào Từ cười tủm tỉm trả lời, thậm chí le lưỡi, dù sao bác gái này cũng đâu có quen biết Thảm Mặc Trần.

“Ây da, tình cảm anh em hai cháu thật là tốt.” Bác gái kia vẻ mặt đầy khen ngợi, chỉ nghĩ lại một chút, hỏi: “cô bé hôm nay không đi học sao?”

“A? Ha ha...” Đào Từ xấu hổ cười cười, nói: “Hôm nay cháu xin nghỉ để đi cùng anh trai, cháu sợ lúc anh ấy đi thi lại hồi hộp.”

“thật là cô bé ngoan!” Bác gái chân thành khen ngợi mà nói: “anh trai cháu thành tích rất tốt đi? Nghe nói có thể được trường chọn đi thi cấp tỉnh thì cũng phải đứng thứ nhất thứ hai toàn khối đi, cháu gái bác là đứng nhất khối đây.”

“Dạ, đúng vậy.” Đào Từ gật đầu, dùng sức hút một ngụm nước trái cây, nhìn bác gái hỏi: “Cháu gái bác cũng tham gia thi khối lớp hai ạ?”

“Đúng rồi!” Bác gái cười tươi rồi nói: “Mấy hôm trước còn học đến khuya, nói là nhất định sẽ lấy được hạng nhất.”

“A...” Đào Từ có chút chột dạ gật đầu, nhớ đến hai ngày nay Thảm Mặc Trần đều cùng mình rong chơi, cũng không biết anh có nắm chắc được thứ hạng, lỡ như không được... Phi phi, cô đang suy nghĩ cái gì đây, nếu Thảm Mặc Trần không đoạt được hạng nhất thì còn ai có thể đoạt được chứ.

Bác gái sau khi thấy Đào Từ như bắt đầu đi vào cõi thần tiên, cho nên cũng không nói chuyện gì với cô nữa, vẻ mặt đầy nôn nóng nhìn về phía cửa lớn trường nhị trung.

Cuối cùng cũng nghe được tiếng chuông kết thúc cuộc thi.

một lát sau, cửa lớn của trường liền có lát đác vài học sinh đi ra.

Đào Từ lại tiếp tục nhàn nhã uống nước trái cây, cô hiểu tính của Thảm Mặc Trần, rất ghét nơi đông người, cho nên khẳng định là người cuối cùng đi ra.

Chẳng qua lần này cô đoán sai rồi, người đầu tiên đi ra lại chính là Thảm Mặc Trần.

“đi thôi, nhanh nào!” Thảm Mặc Trần vừa ra khỏi cửa lớn liền vọt thẳng đến cửa hàng đối diện, một tay nắm tay Đào Từ, một tay kéo vali, liền vội vã đi ra ngoài cửa hàng.

“Này? Sao hôm nay anh ra sớm như vậy?” Đào Từ thấy lạ mà mình cậu một cái, vô cùng ngoan ngoãn mà đi theo cậu.

“Ài, tình cảm hai đứa thật tốt, thật là người khác hẳn mọi a!” Bác gái bên cạnh nhìn thiếu niên thanh tú đột ngột từ cửa chạy vào, còn mặc áo khoác giống cô bé kia, liền đoán được đây chắc chắn là anh trai của cô bé.

“Ha ha, đúng vậy, cái đó... Dì ơi, gấp lại sau!” Đào Từ nhanh vẫy tay với bác gái nọ, liền túm lấy tay Thẩm Mặc Trần chạy thẳng ra khỏi cửa, sợ bác gái ấy sẽ nói linh tinh cái gì đại loại như là ‘anh trai cháy thì sao rồi?’...

“Em với người vừa rồi có quen nhau hả?” Thẩm Mặc Trần khó hiểu quay đầu nhìn lại, bác gái trong cửa hàng vẫn còn nhìn theo bọn họ, nhìn thấy Thẩm Mặc Trần quay đầu nhìn mình, bác gái còn cười tươi vẫy tay với cậu.

“không có quen, bác ấy là chờ cháu gái.” Đào Từ cuối cùng cũng kéo được Thẩm Mặc Trần đến chỗ an toàn, thở phào nhẹ nhõm một hơi, mới trả lời cậu.

“À, sau em nên cẩn thận một chút, không cần tùy tiện nói chuyện với người lạ, xoay đầu là bị người bắt cóc cũng không biết đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hi Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 140: Tiều công chúa khổng tước 1

Edit: Lữ Đan

Thẩm Mặc Trần vừa vẫy taxi vừa không quên dặn dò Đào Từ.

“Em ngốc đến vậy sao?” Đào Từ tức giận trừng mắt với cậu, “Người ta đều thích bé trai, em lớn như vậy, bắt về cũng không làm được gì.”

“Em có thể làm cô dâu nuôi từ bé.” một chiếc taxi dừng lại, Thẩm Mặc Trần nhìn chú tài như ý nói mở cốp xe ra, đem vali nhét vào, sau đó mở cửa sau, nhẹ đẩy Đào Từ đi vào trước.

“.....”

“.....”

Thời gian kết thúc cuộc thi của Thẩm Mặc Trần là 11 giờ, may mà trường nhị trung của thành phố N cách nhà ga không xa, chạy một lát đã đến nơi.

Đào Từ được cậu nắm tay dẫn đi, vội vã mà chạy đến cổng mua vé, nhưng nhân viên nói chỉ còn tuyến xe vào buổi tối, đã gần đến giờ trưa tan tầm, đường xá tương đối bị kẹt xe là chuyện thường.

“Làm sao bây giờ...” Đào Từ có chút sốt ruột nhìn Thẩm Mặc Trần, từ thành phố N ngồi xe về thì cũng ít nhất mất đến 3 tiếng đồng hồ, dù cho là họ đi ngay bây giờ thì đến nơi cũng đã hai giờ rưỡi chiều rồi, mà buổi văn nghệ cũng sẽ bắt đầu vào giờ đó.

“không nên gấp gáp.” Thẩm Mặc Trần vẫn mang dáng vẻ bình tĩnh thong dong như thường, đôi mắt đen thâm trầm vô cùng bình tĩnh nhìn khắp nhà ga, sau đó ánh mắt dừng lại mấy chiếc xe đỗ bên ngoài.

“Chúng ta đi xe về.” Giọng nói từ tốn vang lên bên tai Đào Từ, vô hình mà trấn an cảm xúc lo lắng của cô.

“đi xe?” Đào Từ ngược đời mắt đầy khó hiểu nhìn cậu.

“Ừ, bên kia kia.” Thẩm Mặc Trần hất cằm về phía bên ngoài, ý muốn Đào Từ nhìn sang bên đó.

“Cái đó... Có tin được không?”

“đi thôi, nếu mà ngồi xe về thì đại khái chỉ cần hai tiếng là đến nơi rồi, chúng ta còn có thể ăn cơm trong trường được.” Thẩm Mặc Trần không chút do dự mà kéo vali đi thẳng đến xe đậu bên ngoài ga.

Đào Từ suy nghĩ, cảm thấy chóng đời liền không có đường sống, cho nên liền chạy nhanh đi theo, chỉ là vẫn cứ lăm bâu: “An toàn sao, có thể bị lừa bán đi hay không?”

“không phải em nói, bắt em về cũng không biết làm gì sao?” Thẩm Mặc Trần dùng khóe mắt nhìn Đào Từ, lạnh lùng nói.

“Bắt em cũng không làm gì.” Đào Từ so với hàng via hè cũng không cảm thấy có sao cả, sau đó cười hi hi nhìn Thẩm Mặc Trần: “Nhưng mà anh nhìn anh đi, lớn lên trắng nõn, tuấn tú như vậy, anh lại thông minh, lại được người yêu thích, người ta bắt anh về, bán vào nơi núi sâu rừng thẳm, liền có thể bán được với giá vô cùng tốt á.”

“Em thật sự cảm thấy như vậy à?” Thẩm Mặc Trần dừng chân một chút, xoay người rất là nghiêm túc nhìn Đào Từ.

“Đúng vậy.” Đào Từ ra sức gạt đầu, tỏ vẻ khẳng định với lời nói vừa rồi của mình.

“À.” Thảm Mặc Trần hồ hững lên tiếng, kéo vali tiếp tục đi về phía trước, trầm giọng nói: “Nếu em thấy anh rất thông minh, thì làm sao anh bị bắt cóc cho được, thường bị bắt mang đi toàn là những người ngốc nghếch giống em vậy đó.”

“... Vừa rồi em cái gì cũng chưa có nói á.” Đào Từ chỉ thấy đầu mình nhiều vạch đen như đất nòi, đây chính xác là tự mình đào hố chôn mình đây mà....

“Hừ.” Thảm Mặc Trần hơi ngẩng đầu, đi đến trước mặt tài xế, mở miệng nói: “Bác tài, về thành phố Z.”

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hi Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 141: Tiểu Công Chúa Khổng Tước 2

Edit: Lữ Đan

Lúc này trong năm một phòng số 2, giờ tan học buổi trưa sớm đã qua, về mặt Triệu Tuyết nôn nóng nhìn Lăng Vân, ở phòng học đi tới đi lui “Sao lại thế này, rốt cuộc chuyện này là sao, thường ngày Đào Từ mạnh khỏe như con trâu, sao đến lúc quan trọng lại bệnh kia chứ?”

Đôi mắt xinh đẹp của Lăng Vân giờ đây có chút rũ xuống, đôi mi dài che lấp ánh mắt, cậu một tay chống cằm, nhìn Triệu Tuyết đi tới đi lui không dừng chân, đầu đầu nói “Tiểu Tuyết, cậu đừng đi tới đi lui như vậy nữa, đầu tớ choáng váng rồi đây.”

“Đầu choáng váng?” Bây giờ Triệu Tuyết tựa như chìm sợ cảnh con, vội vàng bay thẳng đến trước mặt Lăng Vân, đôi tay nhỏ đặt lên vai cậu, về mặt nghiêm túc nhìn cậu nói “Bạn học Lăng Vân à, cậu còn chịu được à, Đào Từ đã ngã bệnh, cậu không thể như tre già măng mọc, đổ bệnh theo nha!!”

“....” Lăng Vân rất là ghen lời, ngẩng đầu nhìn trần nhà, trầm mặc một lát mới cúi đầu nghiêm túc nhìn Triệu Tuyết nói “Tiểu Tuyết, tre già măng mọc không phải dùng như vậy, cậu mà nói loạn như vậy để ba cậu biết, chắc chắn cậu bị dạy dỗ đó.”

“Này, đây không phải chuyện chính!” Triệu Tuyết chỉ cảm thấy bản thân sắp phát điên rồi, hiện tại cô đang phiền não chuyện Đào Từ vì sao lại phát bệnh, cô bạn còn có thể đến tham gia biểu diễn buổi văn nghệ hay không, chứ không phải thành ngữ nên dùng thế nào!

Thành quả luyện tập cực khổ cả tháng trời của họ đó!!!

cô còn đang rất mong chờ ánh mắt của mấy nam sinh kia nhìn Đào Từ đầy kinh diễm, ái mộ, mê đắm đắm a!!!

“Thảm Mặc Trần đâu?” đột nhiên trong đầu Triệu Tuyết sáng rực, đôi mắt mềm mại nhìn Lăng Vân, giống như người sắp chết đuối mà bắt được cọng rơm cứu mạng.

“A... Cậu ta đi tỉnh thi giải vật lý rồi, không lẽ cậu quên rồi hả?” Lăng Vân có lòng tốt nhắc nhở cô bạn.

“...” Triệu Tuyết khóc không ra nước mắt, “Nếu không chúng ta đến nhà Đào Từ đi? Cậu ấy không phải là đau bụng sao, chúng ta đến lúc này là hợp lý!”

“A, ý kiến không tệ.” Lăng Vân mỉm cười nhìn Triệu Tuyết gật gù, sau đó lại nhìn bộ dạng vui vẻ của cô bạn, không nhịn không nhịn nói một câu “Cái chính là, cậu biết nhà Đào Từ ở đâu sao?”

“....” Được rồi, Triệu Tuyết hoàn toàn hỏng rồi.

một giờ rưỡi chiều.

Thảm Mặc Trần mang theo quả đào của mình an toàn về đến thành phố Z, hơn nữa thì so với thời gian dự tính còn sớm hơn một giờ

Vội vàng ăn con trưa xong, hai người đi thẳng đến trường học.

Buổi diễn văn nghệ tạm biệt đội thiếu niên tiên phong là truyền thống tốt đẹp của các trường trung học của thành phố Z, để cho các bạn học năm nhất tạm biệt giai đoạn thơ ấu cuối cùng của mình, hơn nữa trong cuộc đời mỗi người đều sẽ lưu lại kỷ niệm ý nghĩa, mỗi năm đến thời gian này, toàn bộ giáo viên cùng học sinh cùng nhau xem học sinh mới biểu diễn.

Lúc này, từng khối lớp trong trường đều náo nhiệt, xôn xao ríu rít, trên mặt mỗi học sinh toàn là vẻ mặt chờ đợi, trong cuộc sống học tập buồn tẻ này, thì mỗi lần lễ hội đều đáng mong chờ.

Chỉ là Lăng Vân cùng Triệu Tuyết về mặt lại là lo lắng, hai người đứng ngoài cổng trường, nhón chân nhìn trên con đường vắng vẻ.

“Yên tâm đi, Đào Tử đã nói buổi chiều sẽ đến.” Lãng Vân, nhỏ nhẹ an ủi Triệu Tuyết.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hỉ Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 142: Tiểu công chúa khổng tước 3

Edit: Lữ Đan

“Đương nhiên là cậu ấy sẽ đến, nếu cậu ấy không đến, tớ sẽ tuyệt giao.” Có lẽ là vật cực tất phản, cả sáng lẫn trưa Triệu Tuyết đều nôn nóng lo lắng, nhưng bây giờ lại rất bình tĩnh, ngoài miệng cô nói như vậy, nhưng lại nắm chặt bút chì trong tay, rắc một tiếng liền bị cô nàng bẻ làm đôi.

Lãng Vân rất có tự giác né xa cô bạn hai bước, sợ mình bị vạ lây.

Khi mà hai cô cậu nôn nóng đến bốc hỏa thì một chiếc taxi vàng dừng lại trước mặt hai người.

Thẩm Mặc Trần một tay nắm tay quả đào nhà mình, một tay kéo vali, bình thản tự đặc xuống xe.

Đào Tử vừa xuống xe, còn chưa kịp đứng vững liền thấy hoa mắt, một bóng người vèo một cái vọt thẳng đến trước mặt mình, ngay sau đó có một đôi tay trắng nõn nắm chặt bả vai cô, dùng sức lắc lư “Ô Đào!!! Cậu không phải nói là đau bụng sao, đây là chuyện gì hả???? Cậu sao lại cùng một chỗ với Thẩm Mặc Trần? Còn mang theo vali????”

“Ui...Tớ...” Đào Tử bị Triệu Tuyết lay đẩy hoa cả mắt, bên tai cô là tiếng ổng giận đĩnh ai nhức óc, chỉ đành mang ánh mắt cầu cứu chuyển đến Lãng Vân đang bên cạnh cô bạn.

Đôi mắt hiền lành của Lãng Vân nhàn nhạt đảo qua người Thẩm Mặc Trần, tuy nhìn thấy vẻ mặt vội vàng của Đào Tử, nhưng Thẩm Mặc Trần vẫn là bộ dạng thản nhiên đặc ý như thường, bàn tay thon dài của cậu đặt trên tay cầm vali, gương mặt mỉm cười nhìn Triệu Tuyết đang ép hỏi Đào Tử.

“Chuyện đó... Tiểu Tuyết, bình tĩnh!” Lãng Vân thấy Thẩm Mặc Trần không hề lên tiếng giải thích, chỉ đành tự mình căng da đầu mà kéo Triệu Tuyết ra.

“Bình tĩnh? Tớ rất là bình tĩnh.” Triệu Tuyết tém tém tóc mai, ho khẽ một cái, lại nhìn đáng vẻ đang xem kịch vui của Thẩm Mặc Trần bên cạnh, không khỏi chau mày, chỉ vào hai người nói “Hai người các cậu....không lẽ là bỏ nhà trốn đi?”

“Khụ khụ khụ.....” Đào Tử bị những lời này của Triệu Tuyết thiếu chút nữa thở không thông, vất vả lắm mới đứng vững bước chân, nhìn cô bạn cả giận nói “hai người bọn tớ nhìn kiểu nào mà nói bỏ nhà trốn đi hả????”

“Vậy có gì lại mặc đồ tình nhân lại còn kéo theo vali nữa?” Triệu Tuyết đầu đầy dấu hỏi, cả có thể giải thích là bỏ trốn là hợp lý thôi.

“Đồ tình nhân gì chứ, rõ ràng là thời trang anh em.” Lãng Vân thật là không sợ chết mà nói một câu xanh rờn.

Thẩm Mặc Trần nheo nheo đôi mắt, ánh mắt lạnh lùng nhìn Lãng Vân.

“.....Bây giờ không có thời gian giải thích.” Đào Tử nhìn đồng hồ, vội vã ôm trang phục biểu diễn trong tay, lôi kéo Triệu Tuyết chạy như điên đến phòng thay quần áo, Lãng Vân nhìn Thẩm Mặc Trần một cái đầy khiêu khích, thản nhiên đặc ý mà đi theo hai cô bạn.

“Hừ...” Đôi mắt đen sâu thẳm của Thẩm Mặc Trần lóe lên nguy hiểm, nhìn chằm chằm bóng lưng đã đi xa của họ, mãi đến khi khuất dạng, vậy mà có người dám có ý với quả đào nhỏ của mình...

nói đến sân bóng rổ của trường, đó tuyệt đối là nơi cực tốt, lúc trời mưa thì dùng để học thể dục trong nhà, khi thi đấu có thể xem soái ca chơi bóng, khi hoạt động văn nghệ liền biến thành sân khấu ngay lập tức.

Lúc này mỗi lớp đều biểu diễn một tiết mục, bây giờ trong sân bóng đã có nhiều bạn tham gia biểu diễn đến làm công tác trình diện.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hỉ Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 143: Tiểu Công Chúa Khổng Tước 4

Edit: Lữ Đan

Đào Từ nắm lấy Triệu Tuyết chạy vào phòng thay đồ, một thân váy khổng tước trắng tinh phối cùng trang sức hoa lệ đã làm cho Triệu Tuyết cho dù là một cô gái nhỏ cũng phải ngây người.

“Đào Từ, cậu như vậy thật là đẹp.” Triệu Tuyết nhìn không được khen cô bạn từ tận đáy lòng.

Thiếu nữ trước mặt đáng người là lướt lại thêm váy dài hỗ trợ càng thêm thon thả cao ráo hơn, làn váy du đưa khẽ theo từng bước cô đi, thật giống như chiếc đuôi ngũ sắc của chim khổng tước, mái tóc dài đen nhánh búi gọn trên đỉnh đầu, dùng chiếc trâm cài lấp lánh điểm tô, khuôn mặt cô trắng nõn mềm mại như hoa mùa xuân, đôi mắt to tròn trắng đen rõ ràng, nhẹ nhàng xoay chuyển, liền giống như dòng suối róc rách trên núi cao, mang theo ánh sáng trong suốt, cái miệng nhỏ hồng đầu ra, nghịch ngợm mà đáng yêu, nhìn cả người cô thật như tiên nữ hạ phàm.

“thật sự rất đẹp sao?” Đào Từ đứng tại chỗ xoay một vòng, làn váy dài liền hóa thành áng mây xinh đẹp, cô có chút không chắc chắn nên nhìn Triệu Tuyết, lần trước cô mặc váy này đứng trước mặt Thẩm Mặc Trần, phản ứng của cậu ấy thật sự vô cùng là bình thường tự nhiên.

“thật !!!” Triệu Tuyết dùng hết sức gật đầu, vòng qua vòng lại người Đào Từ, rất tự tin nói “Cậu cứ như này lên sân khấu, cho dù là đứng im một chỗ, cũng có thể thu hút ánh nhìn của người khác, hơn nữa còn có tiếng đàn của Lăng Vân, cùng đáng người xinh đẹp của cậu... Hahaha...”

Triệu Tuyết đột nhiên cười vô cùng gian xảo, đáng khinh bỉ, ánh mắt kia thật giống với mấy tú bà trong kỹ viện nhìn thấy được cây tiền tài, cô vươn cánh tay mềm mại đến, dùng ngón tay vẹo cằm Đào Từ nói “cô bé ~ cô rất nhanh sẽ trở thành hoa khôi đầu bảng của tôi a~~~”

“Cái gì mà hoa khôi đầu bảng a!!” Đào Từ không dùng lời mà gạt bỏ tay Triệu Tuyết ra, duỗi tay mình chọc chọc vào eo cô bạn nói “Cậu đã xem tiểu thuyết quá nhiều rồi chẳng?”

“A, ha ha, đúng vậy, ngại quá, nhất thời khó kìm lòng!!” Triệu Tuyết xấu hổ cười cười, sau đó liền đẩy Đào Từ ra khỏi phòng thay đồ.

Lăng Vân đang ở cửa chờ hai cô, nhìn thấy Đào Từ bước ra, đôi mắt đào hoa của cậu liền không khỏi tỏa sáng, không nén được thành lời khen cô bạn “Đào Từ, cậu thật xinh đẹp.”

Đào Từ rất ngượng mà nhìn Lăng Vân, cậu cũng đã đi thay quần áo biểu diễn rồi, là áo sơ mi trắng cùng quần tây đen, trên cổ áo còn thắt thêm chiếc nơ màu xanh nước biển, so với ngày thường thì thành thực hơn không ít, lộ ra một ít bộ dạng soái ca..

“Nha, không tệ..!” Triệu Tuyết nhìn Lăng Vân trong bộ tây trang, lại đẩy Đào Từ đến bên cạnh cậu, cẩn thận đánh giá một chút, không nhìn được bèn trêu chọc “Hai người nhìn qua rất xứng đôi!”

“nói bậy cái gì đó hả?” Khuôn mặt trắng nõn của Đào Từ nổi lên hóa đá mây hồng, xấu hổ một chút nhìn Lăng Vân bên cạnh đang đầy ý cười.

“đi thôi, sắp bắt đầu biểu diễn rồi.” Nhóm người Triệu Tuyết là ở phòng thay đồ bên này cánh gà, từ chỗ này dễ dàng nhìn được tình huống bên ngoài, bây giờ trong sân đấu bóng rổ, mỗi năm học, mỗi lớp học cũng đã trật tự đi vào vị trí, sân bóng vốn trống không bây giờ liền trở nên đông đúc náo nhiệt.

“Mau nhìn xem, Thẩm Mặc Trần nhà cậu ở bên kia!!” Triệu Tuyết chỉ vào bóng người yên lặng ngồi cuối kia, gào thét với Đào Từ.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hi Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 144: Tiểu Công Chúa Khổng Tước 5

Edit: Lữ Đan

Đào Từ theo ngón tay Triệu Tuyết mà nhìn sang, nhìn một cái đã thấy được Thẩm Mặc Trần trong đám người, bất cứ lúc nào, ở đâu, cậu cũng luôn làm hấp dẫn ánh mắt người khác, chỉ là đôi mày đẹp kia bây giờ có chút nhíu chặt, giống như đang tự hỏi điều gì, da thịt trắng nõn như sứ, dưới ánh đèn trong sân bóng, nhuộm một màu trắng sáng, đôi mắt đen nháy dường như ngã màu, tỏ ra ánh sáng nhu hòa âm áp, trong phút chốc liền có thể lấy mất hồn phách của người khác.

Trái tim nhỏ bé của Đào Từ không nhìn được mà bắt đầu nhảy “Bang bang” không biết có phải hồi hộp do chuẩn bị biểu diễn hà là bởi vì sẽ biểu diễn ở trước mặt Thẩm Mặc Trần.

“Bình tĩnh, bình tĩnh, đây không phải là lần đầu biểu diễn trước mặt anh ấy.”

Đào Từ hít sâu một hơi, không ngừng tự thôi miên bản thân, lần trước biểu diễn chỉ là một cái cây, đứng bất động một chỗ a, hơn nữa khi ấy mình còn nhỏ, mỗi ngày chỉ biết đi loạn theo sau Thẩm Mặc Trần, căn bản là không cần khăn trang gi, bởi vì hình tượng của cô trước mặt cậu sớm đã không có gì đáng nói.

Dường như nhận được ánh mắt của Đào Tử, đôi mày của cậu giãn ra, nhẹ quay đầu lại, ánh mắt nhìn đến chỗ nhóm Đào Tử đang đứng, một cái chớp mắt, Đào Tử liền cảm thấy thời gian như đứng lại, toàn bộ thế giới như im lặng, chỉ còn lại ánh mắt sâu hút của Thẩm Mặc Trần, ánh mắt động lòng người, sáng chói như ánh đèn trên sân khấu, thẳng chiếu rọi vào lòng mình.

Vì cái gì... Bất kể là cô ở đâu, cậu cũng có thể tìm được cô?

Thẩm Mặc Trần cẩn thận nhìn cô bé đang co rúm nơi cánh gà, rõ ràng không chút son phấn, không hề trang điểm lại làm cậu cảm thấy, cô là người xinh đẹp động lòng nhất trong đám người kia, đôi mắt đen nhánh trong như suối trên núi đầy vô tội, mỗi lần chớp nháy liền làm cho cậu như nín thở, Đào Tử... thật sự không còn giống như lúc nhỏ.....

Chỉ là.....

Thẩm Mặc Trần nheo đôi mắt đen dài của mình, vô cùng bất mãn nhìn Lăng Vân đang đứng cạnh Đào Tử, thẳng nhóc thúi đó hôm nay mặc quần áo thân người đáng chó, càng làm nổi bật đôi mắt đào hoa của của ta, bên dưới mấy cô bé kia nhìn cậu ta không dời mắt, nhưng mà đây không phải chuyện quan trọng, quan trọng là thẳng nhóc thúi đó làm gì đứng gần quả đào nhỏ của mình như vậy chứ?

Hừ...

Nhớ lại khi này vào cổng trường, Lăng Vân đã nói câu kia, đây là hấn hạ chiến thư với Thẩm Mặc Trần mình a...

Đào Tử vẫn dĩ nhìn thấy Thẩm Mặc Trần chú ý đến mình còn có chút vui vẻ, chỉ là không biết vì sao, dần dần cảm thấy trong mắt Thẩm Mặc Trần chứa đựng một loại ánh mắt muốn giết người đầy đặc, chẳng lẽ mình đã đắc tội anh ấy chuyện gì rồi?

Hình như... Là không có...

Đào Tử thè lưỡi, nhanh xoay đầu đi, không dám nhìn về phía Thẩm Mặc Trần nữa.

Người trong sân bóng cơ bản đã yên ổn chỗ, ánh đèn trên trần nhà dần tối đi, chỉ để lại ánh đèn trên sân khấu, lập lòe bảy sắc cầu vồng.

Buổi văn nghệ tạm biệt đội thiếu niên sắp bắt đầu.

Tuy là nói biểu diễn văn nghệ, nhưng cuối cùng cũng đâu phải là diễn viên chuyên nghiệp biểu diễn, hưởng chi cũng không ảnh hưởng quá lớn đến học tập.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hi Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 145: Tiểu công chúa khổng tước 6

Edit: Lữ Đan

Tuy là nói diễn văn nghệ nhưng người tham gia cũng đâu phải là nghệ sỹ chuyên nghiệp, hưởng chi cũng không để ảnh hưởng quá lớn đến học tập, giáo viên chủ nhiệm của cũng dành thời gian luyện tập, chọn ra mười bạn học biểu diễn đã là quá, chỉ là do không có thời gian luyện tập cho nên đội hợp xướng cũng lờ mờ trước lời sau không đồng đều, miễn cưỡng cũng đi vào lỗ tai người nghe. Còn có lớp cử ra hai bạn học, đứng giữa sân khấu, giọng điệu bình bình không chút cảm xúc diễn đọc bài thơ “Tổ quốc thân yêu của tôi.”

Dù tiết mục có nhàm chán đến cỡ nào, học sinh dưới sân khấu vẫn cứ vô cùng vui vẻ, cũng là đang trong áp lực học tập, lại trộm được nửa ngày nghỉ ngơi thư giãn, đối với họ mà nói thì là quá thỏa mãn rồi.

◇

Qua lời giới thiệu của MC bên dưới bắt đầu xôn xao lên.

“Còn có biểu diễn múa? Trăm năm khó gặp a!”

“Ô Đào là ai? Cái tên này có chút quen quen...”

“Ài nha, chính là người kia, bạn gai của Thẩm Mặc Trần a!”

“Đúng, đúng, tôi có biết, chính là hai người kết phùng diệt trừ Diệt Tuyệt Sư Thái đó!!!”

Thẩm Mặc Trần ngồi trong phòng nghe được, chung quanh đều là âm thanh bàn luận riu rít... Lập tức đầu đầy vạch đen,... Chỉ là đôi mắt ngọc lại không chớp mắt nhìn về trung tâm sân khấu, một tháng qua, cậu chưa từng xem Đào Tử luyện tập, trong lòng cũng không kim được tò mò, không biết cô bé diễn vai cây thông Noel trong trí nhớ kia, hôm nay sẽ mạnh đến cho cậu niềm vui bất ngờ nào.

một tiếng đàn du dương chậm rãi vang lên, trên sân khấu chỉ để hai bóng đèn, một bóng chiếu thẳng lên người Lăng Vân đang lướt mười ngón tay như múa trên phím đàn, chỉ thấy cậu một thân tây trang, càng làm lộ thêm vẻ khí chất ôn nhuận như ngọc, đôi mắt đào hoa chuyên chú nhìn trên phím đàn, ánh sáng nơi đáy mắt chuyển động, đôi môi mỏng hồng nhạt như hoa đào khẽ mở, mười ngón tay như ngọc thon dài không ngừng là lướt, phút chốc tựa như hoa rộ trong gió, cánh hoa theo gió nhảy múa đầy trời.

Tiết tấu có nhanh có chậm, rõ ràng, cảm xúc trong tiếng nhạc vui tươi nhẹ nhàng.

Đào Từ như hóa thành chim không tước trắng tinh khôi chậm rãi thức tỉnh vào sáng sớm, tư thái ưu nhã, cao quý chậm rãi bước nhỏ đến, giữa đường bắt đầu nhảy múa, chỉ thấy cô khi thì khẽ nghiêng g người, khi thì xoay tròn, khi thì nhẹ nhàng bước đi, khi thì nhảy nhót chạy như bay...

Giống như hồ nước trong xanh bị gió nhẹ thổi qua, từng đợt từng đợt sóng gợn, hồ nước nhẹ nhàng lay động.

Ngón tay trái của cô mềm mại nhẹ động, sau đó kiến chuyển sang ngón tay phải, ngón tay trắng nõn trong suốt, vô cùng xinh đẹp mà rung động.

Bắt đầu là con sóng nhỏ sau dần dần tăng mạnh, sau đó tiếng nhạc càng thêm nhanh hơn, trong khoảnh khắc xoay tròn, cô bước bước nhỏ liền bỗng nhiên như nước chảy xiết, rồi lại bỗng nhiên chậm rãi như mây bay rồi đột ngột như mưa rơi nhẹ nhàng, rồi lại cứng rắn như bàn thạch.

mỗi cái xoay tròn của cô, mỗi cái tung vảy, mỗi cái uốn ngửa người, mỗi động tác múa của cô đều ưu nhã cao quý, giống như công chúa không tước rơi vào nhân gian...

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hi Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 146: Tiểu công chúa không tước 7

Edit: Lữ Đan

Mỗi lần cô xoay người, đều biểu hiện tựa như Không Tước đang tự vui vẻ thưởng thức vẻ đẹp của bản thân, đây là không kiềm chế được vui vẻ, chỉ có thể không ngừng nhảy múa biến ảo tư thái cao quý, biểu hiện vẻ đẹp động lòng người của mình.

Công chúa nhỏ không tước xinh đẹp ưu nhã nhảy múa tận tình, từ sáng sớm ban mai đến hoàng hôn dần xuống, cô cao quý và rất hạnh phúc không người sánh bằng, lúc này, Tô Đào không còn là Tô Đào, ánh đèn không còn màu trắng nữa, âm nhạc cũng không còn mang theo quy luật nữa, trên sân khấu chỉ có một chim không tước cao quý xinh đẹp, làm bạn cũng ánh bình minh, gió mát cùng non nước, hết lòng nhảy múa.

Dần dần âm nhạc chậm dần, dứt đoạn và ngừng lại.

Trong vòng ánh sáng, Đào Từ ngưng nhảy múa, tạo dáng đứng một chân thật xinh đẹp, yên lặng, tạo thành pho tượng cao quý, rồi lại thờ hồn hèn.

Toàn bộ sân bóng, một mảnh yên lặng, mỗi người đều đắm chìm trong điệu múa xinh đẹp kia, tiếng đàn động lòng người như còn lượn lơ bên tai, công chúa không tước cao quý ưu nhã như còn nhảy múa bên hồ, mà bây giờ trên sân khấu Lăng Vân cũng Tô Đào đều đang lặng yên, tạo ra một kiểu ưu nhã vĩnh hằng.

Giây tiếp theo, tiếng vỗ tay cùng tiếng hoan hô ầm vang lên cơ hồ muốn đem nóc nhà sân bóng xóc lên.

Đôi mắt đen sâu thẳm của Thẩm Mặc Trần không giấu nổi tỏa sáng, dường như một ánh nhìn, một cái liếc mắt cũng không nhìn thấy đáy, cảm xúc rục rịch trỗi dậy, người vừa rồi trên sân khấu là quả đào nhỏ của cậu sao?

Cái cô bé mà từ nhỏ nước mũi chảy dài luôn chạy sau lưng mình, cười rộ lên so với khóc còn xấu hơn riu rít gọi “Chồng ơi, chồng ơi.”?

Đào Từ em ấy... Vậy mà.... đã thật sự trưởng thành?

Trở nên ưu nhã, xinh đẹp như vậy lại động lòng người như thế....

Lăng Vân nghe thấy tiếng vỗ tay của khán giả, liền từ tốn đứng dậy từ đàn piano, cúi người chào, sau đó chậm rãi đi đến cạnh Đào Từ, vô cùng tự nhiên mà nắm lấy bàn tay trắng nõn của cô, cúi người đặt một nụ hôn lên đó.

Sau đó nắm tay Đào Từ, lại ưu nhã khom lưng chào khán giả lần nữa, rồi cùng cô sóng vai đi xuống sân khấu.

Dưới khán giả liền vỗ tay hoan hô nhiệt liệt hơn, lẫn trong đó là tiếng huýt sao tinh nghịch của các bạn nam.

Ánh mắt mềm mại của Thẩm Mặc Trần liền lạnh băng, giống như băng tuyết ngàn năm, cả người đều tỏa ra hơi thở tàn khốc, u ám.

Người ngồi cạnh cậu, không tự chủ được mà ôm lấy cánh tay, cảm thấy kỳ lạ, không lẽ không khí xung quanh thấp xuống vài độ.

Triệu Tuyết đứng dưới cánh gà, nhìn hai người từ sân khấu đi xuống, cảm xúc kích động nhảy bổ thẳng ôm lấy Đào Từ, hét lớn “Đào Từ, múa rất đẹp, tớ xem mà động lòng với cậu, chỉ hận bản thân không là nam sinh, liền đem cậu làm của riêng trong túi.”

Về mặt Đào Từ buồn cười nhìn Triệu Tuyết “Cậu nên may mắn mình không phải là nam sinh đi, bằng không sao cậu có được đãi ngộ ôm nhuyển ngọc ôn hương vào lòng thế này đây.”

“Ha ha ha, nói cũng đúng, nói cũng đúng, Đào Từ, cậu không nhận ra khi này có bao nhiêu nam sinh nhìn cậu đến ngây người á, miệng còn không ngậm lại được, nước miếng chảy đầy đất ấy, hahahaha!!!”

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hi Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 147: Tiểu công chúa khổng tước 8

edit: Lữ Đan

Triệu Tuyết cười run rẩy như hoa bay trong gió.

“Nào có chuyện phô trương đến vậy!” Đào Từ nhẹ đẩy đẩy cánh tay Triệu Tuyết, ý bảo cô bớt lại.

Lăng Vân lại gật đầu phụ họa với Triệu Tuyết, cười nói “Tớ cảm thấy Tiểu Tuyết nói cũng không sai đâu, vừa rồi lúc xuống sân khấu, tớ cũng thấy haha!”

Tiết mục của Đào Từ kết thúc, tiết mục khác lại nối tiếp, người xem liền có chút thấy buồn tẻ vô vị, vì thế cả phòng vốn yên tĩnh lại càng yên tĩnh hơn, tiếng thở dài nho nhỏ càng lúc càng nhiều.

“Vừa rồi Tô Đào múa thật đẹp, người cũng rất xinh đẹp đi!”

“Ha ha có phải cậu động tâm không hả?”

“Vậy cậu nói tớ không có hi vọng sao?”

“Ha ha, người ta là bạn gái của Thẩm Mặc Trần đó”

“Thẩm Mặc Trần có gì ghê gớm, không phải chỉ là lớn lên có vẻ đẹp trai, thành tích tốt hơn một chút. Tiền nhà anh đây so với cậu ta còn nhiều hơn!”

“Ui... nói nhỏ chút, Thẩm Mặc Trần đang ngồi bên kia đó...”

“Sặc...”

Vốn dĩ Thẩm Mặc Trần còn nhàn nhã ngồi trong phòng, vừa nghe đến cuộc nói chuyện này, sống lưng cậu chậm rãi thẳng lên, đôi mắt đen nhánh tóe ra ánh sáng khiếp người, chậm rãi nhìn sang mấy bạn học nọ, mấy bạn kua lập tức xiu như quả cà tím, lập tức cúi đầu.

“Hừ...” Thẩm Mặc Trần nhẹ nhàng mà phun ra một giọng kinh thường, mấy người này có can đảm mà tranh quả đào nhỏ của mình sao?

Những người này thật ra cũng không có chút uy hiếp nào, chẳng qua còn Lăng Vân kia. ... Thẩm Mặc Trần nhớ lại khi này cậu ta ở trên sân khấu cúi đầu hôn vào mu bàn tay của Đào Từ, lại nhớ đến bộ dạng cậu ta nắm lấy bàn tay nhỏ bé mềm mại của Đào Từ cùng sóng vai đi xuống dưới, lập tức cảm thấy hận ngứa răng.

Mấy nam sinh khi này còn trêu ghẹo nhau, mắt thấy trên mặt Thẩm Mặc Trần tràn đầy sát khí, vẻ mặt không hiền lành, từ từ nhìn về chính mình, mấy trái tim nhỏ bé sợ đến nỗi đập thành thịch thịch thịch, cả đám cuống quýt cúi đầu, nhìn chân mình, thờ ơ cũng không dám.

Thẩm Mặc Trần chậm rãi đến gần, mấy người bạn nọ cảm thấy hơi thở đầy áp quất đến mặt mình, trong lòng liền có cảm giác hốt hoảng không nói thành lời, liền giống như mây đen bao phủ mặt trời, mang theo hơi thở nặng nề, áp sát mặt đất, ánh mắt cậu bén nhọn tựa thanh đao, cắt nát quần áo của họ, cắt lên da thịt họ, từng giọt từng giọt máu nhỏ ra....

Cái cảm giác này... thật là đáng sợ...

Vẫn luôn đợi Thẩm Mặc Trần đi xa, dần dần không thấy bóng dáng, mấy bạn nọ giống như người chết đuối lâu ngày, hít thở từng đợt từng đợt.

Đào Từ đã thay quần áo, cô sắp váy diễn cẩn thận sau đó cho vào túi giấy, rồi mở cửa phòng thay đồ đưa, liền nhìn thấy Lăng Vân cùng Triệu Tuyết đang vừa cười vừa nói đứng đợi mình bên ngoài.

“Hắc hắc, không ngờ Lăng Vân cậu còn ga lăng như vậy, hình ảnh hôm mu bàn tay Đào Từ khi nãy, làm cho nhiều bạn nữ thét chói tai, khẳng định là có suy nghĩ muốn mình là Đào Từ thì hay biết mấy.” Triệu Tuyết cười tùm tùm nhìn Lăng Vân nói.

“Được rồi, được rồi, hồi nãy cậu không phải chỉ lo khen Đào Từ sao, lúc này mới chịu nhớ đến tớ, một chút cũng không thật lòng a.”

“Hắc hắc, không thể tưởng được thẳng tới trời cao ngươì còn có như vậy thân sĩ một mặt, vừa rồi hôn môi quả đào mu bàn tay cái kia hình ảnh, dưới đài còn có thật nhiều tiểu nữ sinh ở thét chói tai đâu, khẳng định là một đám ảo tưởng chính mình nếu là quả đào thì tốt rồi.” Triệu Tuyết cười tùm tùm
*****

Ngày mai mèo đi làm, mèo hôm nay muốn ngủ sớm một chút, mọi người không cần chờ đợi, ngày mai sẽ sửa đổi.

HOHO~HOHO~ chờ mong đi ~ Thảm Mặc Trần ghen đúng là rất đáng sợ ~

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hi Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 148: Em không hiểu

Edit: Lữ Đan

Trong đôi mắt đẹp của Lăng Vân toàn là ý cười, thấy Đào Từ từ phòng thay đồ đi ra, vội vàng đến đón, giọng điệu dịu dàng nói với cô “Đào Từ, đã thay quần áo xong rồi sao?”

“Ừ.” Đào Từ gật đầu, ngẩng đầu nhìn Lăng Vân mặc tây trắng phẳng phiu, đẹp trai oai phong đứng trước mắt, cười hì hì nói “vẫn là con trai tốt hơn, mặc tây trang là có thể lên sân khấu, xuống cũng không cần thay, đầu giống tớ, phiền muốn chết.”

“Đào Từ nếu là con trai thì tớ tuyệt đối sẽ làm bạn gái cậu.”

Triệu Tuyết vừa nghe cô nói liền hai mắt sáng rỡ, ôm cánh tay Đào Từ làm nũng.

“Nếu tớ là con trai, sẽ không múa được điệu múa không tước, đến lúc đó tớ sẽ giống như Lăng Vân ngồi sau phím đàn, mười ngón tay tung bay, mê chết mấy em nữ, sau đó để Lăng Vân nhảy múa, ha ha!” Đào Từ đưa tay chọc vào ót Triệu Tuyết một cái, chớp chớp mắt nhìn cô bạn,

“Nếu nói như cậu, mặc kệ cậu là nam hay nữ đều phải làm công sự với Lăng Vân, không được như thế người ta sẽ ghen.” Triệu Tuyết như muốn chơi xấu, ôm chặt lấy tay Đào Từ, gương mặt trắng nõn mướt mà liên tục cọ lên người cô.

Lăng Vân cười cười nhìn Triệu Tuyết, trong lúc nhất thời lòng đùa nghịch nổi lên, liền học dáng vẻ của cô, duỗi tay ôm chặt lấy cánh tay còn lại của Đào Từ, giọng điệu chua lè nói “không được, không được, Đào Từ là của tớ, không thể để cậu giành mất.”

Đào Từ rất là bất đắc dĩ nhìn hai người kia, lại đem mình thành như món đồ chơi mà tranh giành qua lại, âm ỉ vui đùa không dứt bên tai, cuối cùng vẫn là Triệu Tuyết không để ý, Đào Từ đã bị Lăng Vân cướp đi mất.

Vốn dĩ đang cân bằng, đột nhiên mất điểm tựa, cả người Đào Từ như nhào thẳng vào lòng ngực Lăng Vân.

Nháy mắt mùi hương thanh thuần thiếu nữ tỏa ra từ thân thể mềm mại của Đào Từ.

Chỉ là Lăng Vân còn chưa kịp cảm thụ được hương thơm ngọt ngào trong lòng, thì đột nhiên biến mất, nhìn kỹ lại, chỉ thấy vẻ mặt đẹp trai của Thảm Mặc Trần xanh mét, đứng ở sau lưng Đào Từ, túm cổ áo Đào Từ như túm con gà con trong tay, trực tiếp đem cô quay trở về lòng ngực mình.

Ánh mắt Thảm Mặc Trần mang theo sát khí, đôi mắt đen hun hút kia tựa như không thấy đấy, nháy mắt toát ra tia sáng lạnh lẽo.

Đào Từ bị Thảm Mặc Trần ôm vào ngực, chỉ cảm thấy không khí xung quanh giảm xuống vài độ, ánh sáng trong phòng thay đồ dường như tối lại.

Cái đó... Đây là anh đang tức giận sao....

Đào Từ khăn trương nuốt nước bọt....

Lăng Vân vẫn là đáng vẻ bình thản như cũ, đôi mắt hiền lành lóe sáng, đôi môi mỏng khẽ cong lên, vẻ mặt mang tươi cười nhìn Thảm Mặc Trần.

“Thảm Mặc Trần, cậu sắp đem Đào Từ của nhà chúng tôi ép hồng rồi.....” Lăng Vân đột nhiên mang vẻ mặt bất cần cười nói, lại không sợ chết bởi thêm một câu như vậy.

“Đào Tử là của tôi.” Giọng điệu của Thẩm Mặc Trần vô cùng lạnh lẽo, mấy chữ này cơ hồ là đi từ kẽ răng mà ra, đôi mắt tựa ngọc thạch giờ phút này đã đầy bão tuyết trong đấy.

“Bây giờ là của cậu, tương lai không nhất định là của cậu.” Lăng Vân cố tình mang vẻ mặt tươi cười ảm áp như cũ, ánh mắt như đao kiếm kia tựa như chém vào bông, không hề có chút sát thương nào với cậu.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hỉ Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 149: Em còn không hiểu 2

Edit: Lữ Đan

Triệu Tuyết đứng giữa cậu và Thẩm Mặc Trần, cảm giác như có tia lửa điện bắn vào nhau, phát ra nhiệt muốn nướng chín cô nàng.

“Cái đó...Hai người...” Triệu Tuyết mở miệng thì thào, chuẩn bị nói vài câu khuyên nhủ hai người một chút, lại thấy Lăng Vân cùng Thẩm Mặc Trần đều đưa ánh mắt nhìn mình, ánh mắt kia còn mang theo lực sát thương quá cao, lập tức bấm vằm kẻ ngoài lề là cô.

“Hừ!” Thẩm Mặc Trần nặng nề hừ một tiếng, chỉ để lại câu “Chúng ta cứ chờ xem.” Rồi ôm Đào Tử xoay người đi thẳng ra ngoài.

“Ai ai.... Các cậu đi đâu vậy, sắp đến tiết mục bình chọn thứ hạng rồi đó!”

Triệu Tuyết nhìn khuôn mặt đáng thương của Đào Tử bị Thẩm Mặc Trần bắt đi, vội càng thét lớn theo bóng lưng gần đi khuất của họ, chỉ là người nào đó bước chân dừng cũng không dừng, liền mang Đào Tử đi mất.

“thật là, Lăng Vân cậu chọc Thẩm Mặc Trần tức giận làm gì a!” Triệu Tuyết quay đầu, nhìn vẻ mặt vẫn như thường của Lăng Vân ai oán “Cậu thừa biết Đào Tử và Thẩm Mặc Trần là một đôi, còn cố ý nói như vậy, cậu có ý gì hả?”

“Có ý chứ.” Lăng Vân cười cười nhìn Triệu Tuyết, đôi mắt đào hoa lại nhìn thoáng qua nơi họ đi mất, nhẹ thờ dài một hơi.

Cậu chỉ là có thể thừa lúc tình cảm của Đào Tử đối với Thẩm Mặc Trần đang còn trong sáng nỗ lực thêm một chút.

“Chúng ta...Đây là đang làm gì a....” Đào Tử rất cẩn thận mà nhìn Thẩm Mặc Trần, thoát nhìn cậu có vẻ tâm trạng không tốt, vì cái gì chứ, vừa rồi lúc mới về trường còn tốt mà...

cô bị Thẩm Mặc Trần ôm thẳng đi ra khỏi cửa sân bóng rổ, sau đó lại trực tiếp kéo thẳng lên sân thượng trên tầng thực nghiệm, lúc này toàn bộ giáo viên cùng học sinh đang xem biểu diễn, toàn bộ trường học gần như trống trơn, từ trên sân thượng nhìn ra ngoài, có thể nhìn thấy cây bạch quả to lớn đỉnh đặc, cùng hàng hoa tử đằng rung rinh trong gió, từng khóm hoa hải đường xanh tốt, mùa xuân ấm áp, vườn trường khắp nơi là hoa cỏ đua nở.

Chỉ là cảnh xuân trong trường xinh đẹp đến như vậy mà lại so với vẻ sắc mặt Thẩm Mặc Trần lại càng khó coi hơn.

Cậu kéo Đào Tử đi qua, liền đứng bên cạnh lan can, không nói một lời, dùng cánh tay trắng nõn ôm lấy bả vai cô, sức ôm lại không giảm chút nào.

“Cái đó...Chồng ơi....? Đào Tử đưa một cánh tay nho nhỏ ra, quơ quơ trước mặt cậu, nghĩ muốn cậu chú ý đến.

Đôi mắt đen sâu thẳm của Thẩm Mặc Trần cuối cùng cũng chịu nhìn đến khuôn mặt trắng nõn của cô, cô đã thay bộ váy biểu diễn trên sân khấu ra rồi, mái tóc dài đen nhánh lại cột thành cái đuôi ngựa lúc lắc sau đầu, theo động tác của cô mà đong đưa, đôi mắt to tròn ngập nước của cô vô tội nhìn cậu, cái miệng hồng be bé khẽ mở, giờ đây cô gần như đã quay lại là cô bé đáng yêu thường ngày rồi, đã không còn đáng vẻ lóa mắt như trên sân khấu.

Chỉ là cậu biết, Đào Tử bây giờ mới bắt đầu trưởng thành, tương lai một ngày nào đó, cô nhất định sẽ trở thành điểm chú ý của mọi người, có lẽ lúc đó, cô đã không còn là quả đào nhỏ duy nhất của riêng mình cậu.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hỉ Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 150: Em còn không hiểu 3

Edit: Lữ Đan

“rõ ràng là em trêu chọc anh trước....” Thảm Mặc Trần hơi dùng sức ôm lấy bà và cô, đem cả người côôm vào trong ngực, một bàn tay khác với những ngón tay thon xoa nắn khuôn mặt mềm mại của cô, nhẹ nhàng vuốt ve, đôi mắt tựa như ngọc thạch của cậu nhìn sâu vào ánh mắt vô tội của co, mang theo chút dụ dỗ, khẽ nói “Đào Tử, em nên chịu trách nhiệm như thế nào đối với anh...”

“Cái...Cái gì a....” Đào Tử chỉ cảm thấy cậu nhìn mình thâm tình như vậy, trong đầu liền có chút căng thẳng, cái gì mà chịu trách nhiệm chứ, Thảm Mặc Trần rốt cuộc muốn nói gì a....

Giấy tiếp theo, cánh môi hồng thắm của cô đã bị cậu ngậm chặt, hơi thở ấm áp của cậu, vây quanh côchặt chẽ, đôi môi mỏng nhạt trần trọc qua lại trên môi mềm của cô, nhẹ nhàng mà gặm cắn...

“Ừm...”

Này này, đây là trường học đó nha!! Lỡ như có người nhìn thấy thì làm sao bây giờ????

Đôi tay nhỏ của Đào Tử dùng sức vỗ lên bà vai Thảm Mặc Trần, dùng sức giẫy giụa có ý muốn thoát khỏi cái ôm của cậu.

Ánh mắt Thảm Mặc Trần càng thêm sâu thẳm, đem hai tay nhỏ không ngoan ngoãn của Đào Tử nắm chặt lại ở phía sau, để cho cô không còn lộn xộn, một tay khác vòng qua vòng eo mảnh khảnh của cô, để cả người cô thêm gần sát người mình.

Đào Tử mở to hai mắt, nhìn khuôn mặt tuấn tú của cậu gần trong gang tấc, đôi lông mày có chút nhíu chặt, lông mi đen dài khẽ run, cánh mũi của cậu thẳng tắp tạo ra đường cung thật đẹp, cọ trên má mình, còn môi cậu vẫn không lùi bước mà lưu luyến trên cánh môi mình như cũ.

anh hai... Muốn hôn thì về nhà hôn a!!!

Lỡ như thầy giáo thấy được thì làm sao bây giờ!!!

Trong lòng Đào Tử gào thét, tựa như trăm ngàn con mãnh thú chạy qua.

Chỉ tiếc, Thảm Mặc Trần không hiểu được tâm tình của quả đào nhỏ nhà mình lúc này, mà Đào Tử cũng không biết anh chồng nhỏ của mình đang cảm thấy bất an.

Đúng, Thảm Mặc Trần bức người như vậy, cũng sẽ bất an, ngoại hình trời sinh đủ soái, thành tích học tập ưu tú, cậu đứng nơi nào thì nơi đó biến thành phong cảnh xinh đẹp nhất, trước nay đều được nữ sinh chào đón, được thầy cô giáo yêu thương, cậu muốn gì đều có được như trở bàn tay.

Rốt cuộc thì cậu cũng chỉ là một thiếu niên mới chớm nở tình yêu, đối mặt với cô gái mình thích, trong lòng sẽ hoang mang, cậu xác định là mình thích Đào Tử, vậy còn Đào Tử, cô có thật sự biết thích là gì không, có lẽ Đào Tử có thói quen có cậu bầu bạn, nếu có một ngày, Đào Tử có người khác bên cạnh, liệu có thể thích người đó chứ?

Trong lòng Thảm Mặc Trần tràn đầy bất an, loại bất an này khi nhìn thấy Lăng Vân ôm Đào Tử vào ngực càng thêm rõ ràng, bởi vì Đào Tử không từ chối cậu ta ôm mình.

Lúc này đây, chỉ có đem cô ôm vào trong ngực, cảm nhận được thân thể mềm mại của cô, cánh môi ấm áp của cô, mới có thể đem bất an tràn đầy trong lòng cậu vùi vùi.

Chẳng qua....

Đào Tử chớp chớp đôi mắt trong veo, tro mắt nhìn Thảm Mặc Trần hôn càng lúc càng hăng, hơi thở của cậu càng lúc càng dồn dập, giống như chưa hôn đến ngát thở thì chưa bỏ qua vậy, trong lòng quỳnh lên, hai hàm răng theo bản năng mà dùng sức cắn vào môi cậu một cái.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hỉ Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 151: Em còn không hiểu 4

Edit: Lựu Đan

“Ôi...” Thảm Mặc Trần nhất thời bị đau, buông cánh tay đang nắm chặt tay Đào Tử ra, chỉ là cánh tay ôm eo cô còn chưa chịu buông ra.

“Em làm gì đó hả?” Đôi mày cậu nhíu chặt.

“Em...” Đào Tử nhìn cậu chau chặt mày, trong lúc nhất thời không biết mở lời giải thích làm sao, một ngón tay thon trắng nõn nhẹ nhàng đưa lên xoa xoa cánh môi ẩm áp của cậu, nhògnhògn nói “Đau không....”

“nói thừa!” Thắm Mặc Trần tức giận liếc nhìn cô, đưa ngón tay ra, nâng cằm cô lên, nhìn chăm chăm vào mắt cô hỏi “Sao lại cắn anh? Hả?”

“Cái đó... Đây là lớp học đó...Bị người ta nhìn thấy thì không tốt đâu...”

Khuôn mặt trắng nõn của Đào Tử liền có hai rặng mây đỏ bừng, đôi mắt to trong trẻo không dám nhìn thẳng mặt Thắm Mặc Trần, ngập ngừng lúng túng nói.

“Người khác đều đi xem văn nghệ, sẽ không có ai thấy...” Giọng nói Thắm Mặc Trần có chút thấp, có chút ảm ức, ngón trỏ của cậu hơi dưng sức, đưa khuôn mặt của Đào Tử ngẩng lên đối diện mặt cậu, liền hạ xuống cái hôn nhẹ nhàng.

“Chỉ là...” Đào Tử còn nghĩ muốn nói điều gì nữa, chỉ tiếc là cô vừa mở miệng, thì đầu lưỡi ẩm ướt trơn trượt của cậu đã chui vào, xúc cảm mềm mại như vậy, cẩn thận tìm tòi mọi góc ngách khoang miệng cô, mang theo đều không thể chống cự, đem cô kéo đến gần thêm lần nữa.

“Khụ khụ....”

trên sân thượng đột nhiên vang lên tiếng ho khan.

Đào Tử hết hồn, vội vàng đẩy Thắm Mặc Trần ra, nhìn lồi vào sân thượng.

Chỉ thấy Lãng Vân cùng Triệu Tuyết đang ngẩng đầu nhìn trời, vẻ mặt đầy xấu hổ.

“Sao lại là cậu?” Thắm Mặc Trần vô cùng bất mãn mà nhìn Lãng Vân, nhưng tay ôm Đào Tử lại không hề buông ra chút nào, đôi mắt đen thâm thúy hóa thành mũi tên bén nhọn, đánh thẳng đến chỗ Lãng Vân.

“Chuyện đó...Đào Tử, buổi văn nghệ đã kết thúc, Thầy Triệu gọi cậu cùng Lãng Vân đến nhận thưởng!” Triệu Tuyết vội vàng quăng lại câu này rồi nhanh chóng lôi kéo Lãng Vân chạy như bay.

Gió nhẹ thổi qua sân thượng trên lầu thực nghiệm, mang theo hơi thở ẩm áp mùa xuân cùng mùi hương thơm cỏ cây nồng đậm, mặt trời cũng đã nghiêng về tây, từng sợi nắng phảng chiếu trên người Thắm Mặc Trần cùng Đào Tử, giống như là tiếc nuối cho nụ hôn vừa bị cắt ngang khi nãy.

Đào Tử đưa tay vén mấy sợi tóc bị gió thổi ra sau tai, đỏ mặt đẩy cánh tay của Thắm Mặc Trần nói “Chủ nhiệm gọi em qua...”

“Ừ...” Thắm Mặc Trần nhàn nhạt trả lời, lại vẫn cứ ôm cô không buông ta.

“.....” Đào Tử lại nhẹ nhàng đẩy cậu.

Thắm Mặc Trần cúi đầu, nhìn cái miệng nhỏ phỉm hồng sáng bóng của Đào Tử, trong mắt cô còn tràn ngập sương mù mê muội chưa tan, bắt an trong lòng bị chính mình đè xuống, cậu buông lỏng cánh tay đang ôm chặt eo Đào Tử, không nói lời nào liền xoay người đi xuống.

Gi? Gi? Cứ vậy mà đi hả?

Đào Tử nhìn bóng dáng rời đi của Thắm Mặc Trần, trong lòng tràn đầy tò mò, người này tự nhiên chạy xông vào phòng thay đồ lôi kéo mình đến sân thượng, chỉ là để hôn một chút, sau đó liền chạy???

Bạn đang đọc truyện Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hi Tiểu Oan Gia được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 152: Em còn không hiểu 5

Edit: Lữu Đan

Còn không để cô kịp suy nghĩ, liền nghe được tiếng gào đầy giận dữ của Triệu Tuyết bên dưới lầu “Ô Đào! Thắm Mặc Trần nhà cậu đã xuống rồi, cậu còn ngốc trên sân thượng làm gì hả? Chờ sao mọc hay chờ trăng lên hả??!!!”

“Đến ngay.” Đào Tử bị tiếng rống giận này làm hoảng sợ vội vàng lớn tiếng đáp lại. cũng liền chạy xuống dưới lầu.

Chờ đến khi cô xuống dưới, sớm đã không còn thấy bóng dáng của Thẩm Mặc Trần đâu cả, Triệu Tuyết đang đứng ở cửa chờ cô, thấy cô xuống liền vội vã chạy đến ôm lấy cánh tay của cô, lôi kéo cô chạy như bay về sân bóng rổ.

Ngay cửa sân bóng rổ, từ xa liền thấy được thân ảnh mập mạp của lão Triệu chủ nhiệm lớp, còn chưa chờ được bọn họ đi đến, thầy đã lãnh lớt nói cười “Tô Đào!!! Lãng Vân!! Làm tốt lắm! Lần diễn văn nghệ này chúng ta chắc chắn là hạng nhất rồi, lát trao giải hai trò cùng lên sân khấu nhận thưởng đi.”

Đào Từ thở hồng hộc mà đứng trước mặt thầy Triệu, vừa thở phì phò vừa gật đầu. Triệu Tuyết thật sự là có thể chạy nước rút được, ngày thường nhìn không ra gia hỏa này lại chạy nhanh như gió, quả thật là điên a .....

Nhìn lại Lãng Vân bên cạnh, tuy rằng cũng cùng chạy với các cô, sắc mặt lại không đổi, tim lại không đập nhanh, hơi thở cũng không chút loạn, chẳng lẽ là thể lực mình quá kém?

Đào Từ lắc lắc đầu, sao có thể chứ, tốt xấu gì cô cũng có thời gian dài học múa a, tự hồi nửa ngày, cuối cùng cô nàng đem nguyên nhân mình thở hổn hển kia đổ hết lên đầu cái hôn khi này, khẳng định là như vậy đi, mỗi lần bị Thẩm Mặc Trần hôn cô đều thở không nổi.

“Ôi, sao Tô Đào lại đỏ mặt?” Lão Triệu rất là kỳ quái mà nhìn thấy Đào Từ chớp mắt đã đỏ mặt, vừa rồi khi chạy đến đây cũng đâu có như vậy a “Đúng rồi, trò đi thay trang phục biểu diễn lên sân khấu nhận thưởng a, nhanh, nhanh đi thay quần áo đi.”

“A!!!!? Lại phải thay quần áo a?” Khuôn mặt nhỏ của Đào Từ tức khắc suy sụp, sớm biết vậy khi nãy mình không cần thay ra.

“Ừ, đi nhanh đi!” Lão Triệu vô cùng bình tĩnh gật đầu, vẫy vẫy tay với Đào Từ, không hề gợn sóng.

Vì thế bạn học Đào Từ của chúng ta bị ai vô cùng, lại phải chạy đi thay đồ lần nữa, thay váy khổng tước, sau đó đợi hội diễn kết thúc cũng bạn học Lãng Vân một thân tây trang, dưới sự áp bức của lão Triệu, tay trong tay cũng nhau lên sân khấu lãnh thưởng.

“Ai, ai, bạn học mặc váy trắng ở giữa, cười một cái đi, trò sao lại có vẻ mặt đau khổ thế hả, sao chú có thể chụp ảnh được đây!!!” Người phụ trách chụp ảnh trao giải ôm máy ảnh vô cùng bất mãn mà nói với Đào Từ.

Chú ơi, cháu sao cười được đây!!!

Đào Từ căng da đầu lên, liền miễn cưỡng cười một cái.

Trong phút chốc, liền có một ánh mắt sắc bén bắn thẳng về phía cô.

Thẩm Mặc Trần đứng ngay lối vào sân bóng rổ, dựa người tựa cửa, sắc mặt tái xanh mà nhìn về mặt hiền lành cười vô hại của Lãng Vân, đem cánh tay ôm lấy vai Đào Từ, đối với màn ánh cười tươi như đóa hoa nở rộ.

Ô ô ... Chồng ơi... Em đây là vô tội.

Đào Từ rất cẩn thận mà ngẩng đầu nhìn Thẩm Mặc Trần đứng ở cửa ra vào, lại thấy cậu hề hững nhìn mình rồi xoay người thẳng bước đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện Góc Nghéch Và Phúc Hắc: Hoan Hi Tiểu Oan Gia được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 153: Em còn chưa hiểu 6

Edit: Lữ Đan

Quá trình trao giải kết thúc, sân bóng rổ ồn ào cuối cùng cũng dần dần khôi phục yên tĩnh.

Lãng Vân từ toilet đi ra, liền cảm giác hơi lạnh thấu xương ập thẳng đến mặt mình, theo bản năng muốn tránh nhưng lại chậm mất một nhịp.

Nắm đấm của Thẩm Mặc Trần không trái không phải, nặng nề mà đánh thẳng vào mặt Lãng Vân.

“A...” Lãng Vân bị đánh bất ngờ nên bị đẩy lui về sau hai bước, vừa vững gót chân, đỡ lấy gương mặt vừa bị đánh, tức giận ngẩng đầu, nhìn Thẩm Mặc Trần đang mang vẻ mặt hề hững đứng trước mặt mình, tức giận hỏi “Cậu làm gì thế hả?”

“Cảnh cáo!” Thẩm Mặc Trần lắc lắc cổ tay phải vừa mới đánh Lãng Vân, đôi mắt đen như mực nhìn chằm chằm Lãng Vân nói “không được tùy tiện chạm vào Đào Từ.”

“Bệnh thần kinh!” trên má trắng nõn của Lăng Vân bắt đầu nổi dấu vết đỏ hồng, trong đôi mắt đẹp của cậu đột nhiên như bắn ra lửa.

Trong chớp nhoáng, một thân soái ca tây trang màu đen, bị cậu tùy tiện kéo một cái, liền ném xuống đất, tiếp theo nắm đấm đánh thẳng đến người Thẩm Mặc Trần.

“không xong! không xong! Đào Tử, chồng cậu đánh nhau với Lăng Vân trong toilet rồi!” một bạn nữ cùng khối đột nhiên hét hoảng chạy vọt vào lớp, thẳng chạy đến trước mặt Đào Tử, hoảng hốt nói.

“Cái gì!!!” Đào Tử và Triệu Tuyết bật dậy cùng lúc, nhìn nhau một cái rồi cùng vội vã chạy đến bên đó.

Phía toilet cũng đã có rất nhiều học sinh vây kín, nhưng lại không có ai dám nhảy ra ngăn cản, thật sự là chuyện quá tàn bạo, hình ảnh quá máu me.

Bởi vì mới chuẩn bị lao lên can ngăn, liền bị Thẩm Mặc Trần cũng Lăng Vân hất ra, hung hăng mà nói với bạn ấy “Bớt lo chuyện người khác đi.”

Vì thế mà bây giờ, bạn học vây quanh rất biết phối hợp mà đứng cách bọn họ vài mét, vây thành vòng tròn, ngoài miệng la hét “Các cậu đừng đánh nhau nữa, đừng đánh nhau nữa...”

Lúc Đào Tử chạy đến, trong ngoài hành lang toilet lần ba, chật như nêm, cô cùng Triệu Tuyết sốt ruột mà dậm chân, vừa lớn tiếng kêu “Các cậu nhường đường một chút.” Vừa cố gắng chen vào trong.

không biết là ai nhìn thấy Đào Tử, la to lên một tiếng “Vợ Thẩm Mặc Trần đến rồi, mấy cậu tránh ra!”

Đám người đang vây xem vô cùng tự giác mà tránh ra.

Đào Tử liếc mắt là đã có thể nhìn thấy Thẩm Mặc Trần cùng Lăng Vân trong vòng vây của mọi người, hai người đang đánh nhau nảy lửa.

một tay Thẩm Mặc Trần túm lấy tay Lăng Vân, tay khác cung thành nắm đấm, đột nhiên vung lên người Lăng Vân như mưa, mà Lăng Vân cũng vừa dùng tay miễn cưỡng ngăn cản lực đánh đến của Thẩm Mặc Trần, một bên dùng sức vung chân đá Thẩm Mặc Trần.

“Dừng tay, mau dừng tay!!” Trong lòng Đào Tử quýnh lên, nhảy bổ về phía Thẩm Mặc Trần.

“Đào Tử!” Thẩm Mặc Trần trong lòng hét hoảng, nhanh thu lại tay dấm vừa lao ra, ngược lại ôm lấy Đào Tử, chỉ là Lăng Vân, chân kia tung cước thu lại không kịp, mắt thấy sắp đá trúng người Đào Tử, Thẩm Mặc Trần liền ôm Đào Tử xoay người lại, nhận lấy cú đá mạnh mẽ kia.

“A...” Thăng nhóc thúi, dùng sức mạnh như vậy làm gì!!! Thẩm Mặc Trần ôm Đào Tử miễn cưỡng đứng vững, tức giận quay đầu trừng mắt nhìn Lăng Vân.

“Quả đào!” Thẩm Mặc Trần trong lòng cả kinh, chạy nhanh thu hồi đã lao ra

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hỉ Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 154: Em còn chưa hiểu 7

Edit: Lữ Đan

“Đào Tử, cậu không sao chứ?” Lăng Vân trong lòng cũng hét hoảng, không nghĩ đến Đào Tử lại nhảy thẳng vào giữa hai người.

“Tớ không có sao...” Đào Tử được Thẩm Mặc Trần ôm vào ngực rất an toàn, chỉ thấy khuôn mặt tuần tú trắng nõn của cậu sưng tím, mai tóc lộ xộn lệch qua một bên, nút áo sơ mi cũng mất hai viên, áo sơ mi bị lôi kéo cũng bung ra, quần tây đen cũng in bảy tám dấu chân lộn xộn, dùng bốn chữ để miêu tả bộ dạng cậu lúc này chính là “Thảm nhìn không nổi!”

Lại quay đầu nhìn Thẩm Mặc Trần, trừ bỏ quần áo có chút lộn xộn, cơ bản không bị thương gì, nếu không phải do Đào Tử đột ngột nhảy vào, không chừng cú đá kia của Lăng Vân cơ bản là không trúng cậu.

“Lăng Vân... Cậu...” Triệu Tuyết đi về phía Lăng Vân, tuy là cũng rất muốn giả vờ quan tâm, an ủi cậu vài câu, nhưng mà sau khi nhìn thấy bộ dạng của cậu, nhất thời không nhìn được, dùng ngón tay chỉ mặt Lăng Vân, bật cười thành tiếng.

Sắc mặt Lăng Vân vốn dĩ đã khó coi lại càng thêm khó coi hơn.

“Đều giải tán hết cho tôi!” ngay lúc Triệu Tuyết còn muốn nói gì đó, thì xuất hiện giọng nói sắc bén bên ngoài đám đông.

Các bạn học vừa mới đứng quanh đây, trong nháy mắt như chim di trú, sôi nổi rời đi.

“Đây là chuyện gì hả?” Thầy tổng ban kỷ luật cau mày nhìn bốn học sinh còn lại, hai nam hai nữ, trong đó có một đôi còn ôm chặt lấy nhau. “Thẩm Mặc Trần? Tô Đào? Lãng Vân? Triệu Tuyết?”

không nghĩ được, thầy Tổng vậy mà đọc tên từng người.

“Theo tôi về phòng giáo vụ.” Thầy Tổng ra lệnh một tiếng, liền dẫn đầu đi đến văn phòng, “Lãng Vân, mặc áo khoác vào!”

“A...” Lãng Vân cong lưng, nhặt lấy áo khoác bị mình ném xuống sàn khi nãy, tùy tiện mà mặc chồng lên áo sơ mi.

Khi mấy người bọn họ đi đến văn phòng, vừa đúng lúc chuông tan học vang lên, học sinh từ các phòng học đi ra, nối tiếp không dứt, tất cả đều mang dáng vẻ tò mò đánh giá họ, mà bạn học khi nãy vây xem, nước miếng bay đầy trời mà giải thích cho người khác chuyện đánh nhau mới vừa xảy ra.

Trong văn phòng giáo vụ.

Đào Từ nắm lấy góc áo của Thẩm Mặc Trần, cúi đầu đi vào văn phòng, lần trước đến đây, là bởi vì Diệt Tuyệt Sư Thái nói bọn họ yêu sớm, ai, không thể tưởng tượng được mình và phòng giáo vụ thật là có duyên, một năm học ngắn ngủi mà đã đến hai lần, phun phun, cô suy nghĩ cái gì đâu không, quý tài cùng giáo vụ thì có chỗ nào là có duyên chứ.

“Thẩm Mặc Trần, cậu là học sinh thành tích đứng đầu khối, Lãng Vân, Tô Đào vừa biểu diễn Tước Chi Linh, cũng cầm giải thưởng hạng nhất, Triệu Tuyết, trò không phải con gái của thầy Triệu sao, bốn người các trò tốt cuộc là có chuyện gì, sao lại đánh nhau trước cửa toilet hả?” Thầy Tổng ngồi trên bàn làm việc của mình, tùy tiện châm một ly nước, ánh mắt nghiêm khắc nhìn họ.

Thẩm Mặc Trần hờ hững nhìn Lãng Vân, lại nhìn Đào Từ bên cạnh mình, ánh mắt nhìn thẳng thầy Tổng không nói gì.

Lãng Vân thấy Thẩm Mặc Trần không nói gì, cũng liền im lặng không lên tiếng.

Nhưng mà Triệu Tuyết mang vẻ mặt nôn nóng nhìn bọn họ, liền giải thích với thầy Tổng “Thầy ơi, bọn họ không phải là đánh nhau đâu, con bảo đảm với thầy.”

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hi Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 155: Em còn chưa hiểu 8

Edit: Lưu Đan

“Ha, bọn họ là không đánh nhau???” Thầy Tổng cúi đầu uống nước, ngẩng đầu lên nhìn, rất có hứng thú mà nhìn Lãng Vân nói “Vậy bọn họ làm gì? Luận bàn võ công hả?”

“Cái này...” Triệu Tuyết bị thầy hỏi nói không thành lời, quỳnh quáng cả lên, giải thích lung tung “Chúng con là tập luyện cho tiết mục năm sai, sang năm... Sang năm tụi con muốn tặng cho đàn em bài biểu diễn võ thuật Thiếu Lâm! Đúng!!! chính là võ thuật Thiếu Lâm!”

“Võ thuật Thiếu Lâm???” Thầy Tổng không vội không vàng, nuốt nước trong miệng xuống, nhìn về mặt cầu xin của Triệu Tuyết, nhàn nhạt cười nói “Triệu Tuyết, con là nói giỡn với thầy hả? Hai người bọn họ nếu bây giờ, một người có thể đánh ra được một bộ quyền Thiếu Lâm Tự, thầy lập tức liền tha cho mấy đứa, cũng sẽ không truy cứu chuyện này nữa!”

“...” Về mặt Triệu Tuyết liền uể oải, cô cũng chỉ là thuận miệng nói thôi, trong hai người họ sao có thể có người biết võ Thiếu Lâm đâu, cô biết Lãng Vân từ nhỏ chỉ học đàn, sớm thi qua cấp mười, đối với đánh đấm này nọ căn bản không có hứng thú. nói là cần bảo vệ đôi tay thật tốt, chỉ là không thể nghĩ được hôm nay lại đánh nhau với Thẩm Mặc Trần.

Còn Thẩm Mặc Trần, cả trường ai mà không biết, cậu ta chưa bao giờ học giờ thể dục, có cho là đi học thì cũng chỉ là ngồi phơi nắng bên cạnh sân thể dục thôi, càng không thể nào sẽ biết được bài quyền Thiếu Lâm đâu.

Ai...thật là vô vọng a....

Triệu Tuyết thở dài một hơi....

Lại không nghĩ đến, Thẩm Mặc Trần vốn luôn không hé môi bây giờ lại nhìn thẳng vào mắt thầy Tổng, hờ hững hỏi “Lời này thật không?”

“Hả?” Thầy Tổng rất ngoài ý muốn mà ngẩng đầu nhìn Thẩm Mặc Trần, chuyện cậu bạn học này chưa bao giờ học thể dục, thầy cũng biết đến, dù sao cũng là nhân vật nổi tiếng trong trường, đều được các thầy cô các khoa yêu thích, chỉ là vắng vẻ thầy thể cục làm thầy đau cả đầu.

Chỉ là... một học sinh chưa lần nào lên lớp thể dục sao có thể biết võ thuật Thiếu Lâm chứ?

Thầy Tống bùng ly nước, liền gật gù, trầm giọng nói “Thầy là người dạy học, nói được thì làm được!”

Vừa dứt lời, Thẩm Mặc Trần liền đi đến giữa phòng, ôm quyền nói với thầy Tống “Võ thuật thiếu lâm được chia làm hai loại. Võ đơn hai đường tiểu hồng quyền, đại hồng quyền mười hai đường, ba đường La Hán quyền, thất tinh quyền hai đường, đối kháng có Lục hợp quyền sáu đường, hôm nay con vì thầy sẽ diễn thử ba đường La Hán quyền.”

Thầy Tống nghe được một loạt lời này của Thẩm Mặc Trần, cái miệng há hốc, cái cằm muốn rơi xuống đất.

Mà Thẩm Mặc Trần thật sự bài bản đánh một bài La Hán quyền, còn vừa đánh vừa giải thích

Mắt thấy tay Thẩm Mặc Trần tựa như cong, vòng về sau, hoặc lẹ hoặc xuống...

không chỉ thầy Tống mà ngay cả Đào Từ, Lăng Vân, Triệu Tuyết cũng là có vẻ mặt đầy kinh ngạc, nhìn cậu ra quyền nhẹ nhàng như gió, bước chân vững vàng, một chiêu một thức rõ ràng, nhưng thật sự rất có khí thế.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hi Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 156: Em còn chưa hiểu 9

Edit: Lữ Đan

Lăng Vân không tự chủ được mà sờ sờ mặt mình còn đau đớn nóng rát, trong lòng lập tức sầu khổ vô cùng, trách không được khi nãy mình đánh nhau với Thẩm Mặc Trần, hoàn toàn không chiếm được chút lợi nào từ cậu ta, thì ta, tên gia hoa này vậy là người học võ.

Thẩm Mặc Trần!! Cậu còn có thể biến thái như vậy sao!!!

Đội cậu đánh xong bộ La Hán Quyền, trong phòng hoàn toàn yên ắng, vài người dùng ánh mắt kỳ quái nhìn cậu.

Thẩm Mặc Trần lại chẳng chút nào để ý, nắm lấy tay Đào Từ, nói với thầy Tống “Chúng con đi trước, thầy Tống hẹn gặp lại.”

nói xong, người liền biến mất sau cánh cửa phòng giáo vụ.

Lăng Vân cùng Triệu Tuyết thừa dịp thầy Tống còn chưa kịp phản ứng, nhanh chân đuổi theo bọn họ, cũng biến mất trong chớp mắt.

Trong văn phòng chỉ để lại chủ nhiệm giáo dục đang không khép miệng được với vẻ mặt đầy khiếp sợ.

Triệu Tuyết nhìn vết thương trên mặt Lăng Vân, tuy là muốn cười nhưng cũng cố gắng nhịn xuống, vẻ mặt tràn đầy đau lòng, dịu dàng hỏi cậu “Lăng Vân, cậu không sao chứ?”

Lúc này trong trường cũng không có người, học sinh tan học nên đã về nhà, chỉ để lại học sinh học lớp tự học buổi tối, đang ăn cơm chiều ở nhà ăn hoặc ở mấy quán hàng nhỏ ngoài cổng trường. Lăng Vân cúi đầu, còn đang đắm chìm trong buồn bực vừa rồi, hơn nữa còn nghiễm túc tự hỏi, với đối thủ biến thái như Thẩm Mặc Trần, rốt cuộc có nên kiên trì đối đầu với cậu ta hay không, trong lúc nhất thời liền không chú ý đến câu hỏi của Triệu Tuyết.

“Này, tớ hỏi cậu đó!!” Triệu Tuyết dịu dàng không quá ba giây, thấy Lăng Vân không có phản ứng, liền đưa tay nắm chặt áo cậu.

Lăng Vân quay đầu nhìn lại, dưới bầu trời trong xanh, đôi mắt cô cong cong như trăng non, khuôn mặt mềm mại trắng trẻo, cái miệng hồng hồng hơi dẩu ra, tóc dài đuôi ngựa tùy ý đung đưa theo gió.

“Ồ... Cậu hỏi cái gì?”

“Tớ hỏi cậu không sao chứ?” Triệu Tuyết nổi giận mà trừng cậu một cái, đưa ngón tay ra chọc chọc eo cậu “Đừng tưởng tớ không nhìn ra ý đồ nhỏ nhen của cậu nha, muốn tranh giành Đào Từ cùng Thẩm Mặc Trần, cậu cần phải về nhà tập luyện thêm cơ tốt vào, bằng không đến lúc đó chính mình nát như tương còn không biết.”

“Ha, ai nói là tớ muốn tranh Đào Từ!” Đôi mắt đẹp của Lăng Vân gọn sóng, tuy rằng trên mặt xanh xanh tím tím lại chẳng ảnh hưởng gì đến sự hiền lành dịu dàng của cậu, đôi môi nhạt màu cong lên một đường ấm áp, dường như hoa bay đầy trời rơi đầy đầy cốc, gió thổi qua cả mặt đất liền xao động.

“không cần chối, tớ cũng không phải ngu ngốc, tớ nhìn ra được!” Triệu Tuyết chu chu cái môi hồng, kinh thường mà nhìn Lăng Vân, sau đó gõ thẳng lên trán cậu, hung hãn nói “Tớ cảnh cáo cậu, ngày thường đáng bậy đánh bạ thì không sao, nếu thật cậu muốn phá Đào Từ cùng Thẩm Mặc Trần, tớ thành quỷ cũng không tha cho cậu.”

“A...Lời này lẽ ra là Thẩm Mặc Trần nên nói với tôi mới đúng...”

Lăng Vân liếc nhìn Triệu Tuyết bằng ánh mắt sâu xa đầy ý tứ, sau đó đầy mờ ám nháy mắt mấy cái với cô bạn “Chẳng lẽ người cậu thích là Thẩm Mặc Trần?”

“Tớ nhỏ a!! Tớ thích cái đầu quý cậu á!!! Đừng để tớ nói bậy!!”

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hỉ Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 157: Em còn chưa hiểu 10

Edit: Lữu Đan

Triệu Tuyết nhất thời kích động, không tự chủ được dùng sức vỗ vai Lăng Vân.

“Ui...” Lăng Vân đau đến nhe răng trợn mắt, ôm vai mình bức bối nhìn Triệu Tuyết “Hai người là đồng đảng hả?”

“Cho đáng, ai bảo nói bậy!” Triệu Tuyết hung hăng trợn mắt nhìn cậu, sau đó cẩn thận mà nhìn chỗ mình mới đập vào, nhỏ giọng hỏi “Đau không?”

“Ừ hừ...” Lăng Vân gật đầu, nhìn Triệu Tuyết đang đến gần mình, trong đôi mắt trong veo kia của cô tràn đầy lo lắng và đau lòng, đột nhiên cười một cái trêu chọc: “Tớ biết rồi, sau này không nói bậy nữa, vì thật ra cậu thích đầu quý là tớ đây.”

“Cậu...” Triệu Tuyết bị Lăng Vân bất thành linh nói một câu làm nghẹn họng, lực trên tay lại không tự chủ lại hung hăng đánh một cái vào người cậu bạn nói: “Cậu đi tìm chết đi!!”

“Oái...!!!!Muru sát chồng à...!!!”

“Còn dám nói!!!” Giọng Triệu Tuyết tăng cao mấy độ Db

“Bốp----!”

“Oái----!!!” Trong sân trường quanh quẩn tiếng kêu thảm thiết tận mây xanh của Lăng Vân.

Bên này, Thẩm Mặc Trần túm Đào Từ, không nói lời nào đi thẳng đến cổng trường.

“Chuyện đó.... Chồng oi....???” Đào Từ cẩn thận lên tiếng.

“.....”

“Cái kia..... honey.....???”

“.....”

“Tiểu mặc mặc???”

“.....”

“Tiểu Trần Trần???”

“.....”

T_T.....

Ô ô ô..... Thẩm Mặc Trần đều không để ý tới mình.....

Đào Từ nhìn bàn tay của mình bị cậu nắm chặt, uất ức cúi đầu.

Rốt cuộc là sao, mỗi lần đều im lặng không để ý đến mình, mình rốt cuộc là sai ở chỗ nào....?

Ai... Lòng dạ đàn ông... Như kim đáy biển a...

“đi lấy đồ đi.” Thẩm Mặc Trần túm quả đào nhà mình đến cửa phòng bảo vệ, cuối cùng cũng lạnh lùng phun ra một câu với cô.

“A...” Đào Từ nhìn thoáng qua bàn tay được cậu buông ra, ngoan ngoãn đi lấy đồ.

Dọc đường đi thẳng về nhà, Thẩm Mặc Trần đều không mở miệng nói thêm câu nào với cô.

Ăn xong cơm chiều, Thẩm Mặc Trần liền đi về phòng ngủ sớm, Đào Từ ôm gối ngồi ở sofa ngoài phòng khách xem gameshow trên truyền hình, nghĩ nghĩ một chút, vẫn là quyết định đi tắm xong lại tìm cậu.

Chờ đến khi Đào Từ, tắm rửa chải đầu xong, thay quần áo ngủ nhìn đồng hồ đã là chín giờ đêm, thời gian trôi nhanh quá...

cô ôm gối gấu nhỏ lên rề rà mình đi ra từ cửa ban công phòng của mình, dọc theo ban công, đi thẳng đến cửa phòng Thẩm Mặc Trần, đưa tay đẩy cửa, liền phát hiện, cửa ban công bên phòng Thẩm Mặc Trần đã khóa mất.

Làm sao bây giờ...

Gõ cửa hay không đây?

Ngay khi Đào Từ còn đang do dự, cửa phòng cậu đột nhiên mở ra, Thẩm Mặc Trần đứng ngay cửa, lạnh lùng nhìn cô hỏi “Làm gì đó?”

“A...” Quả Đào bị thái độ này của cậu dọa rồi, gãi đầu nhỏ của mình, căng da đầu nói “Chuyện là... Em muốn ngủ chung với anh...”

“...” Thẩm Mặc Trần mang vẻ mặt đầy phức tạp nhìn quả đào ngọc nhà mình đang cúi đầu, em có biết là những lời này dễ làm người ta hiểu lầm lắm hay không?

“Vi sao?” Cậu vẫn mang vẻ mặt lạnh nhạt như cũ mà đứng ở cửa, cũng không né ra cho Đào Từ đi vào mà cũng không đóng cửa lại.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hỉ Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 158: Em muốn ngủ chung với anh 1

Edit: Lữ Đan

“anh đã đồng ý với em rồi!!!” Đào Từ đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn thẳng Thẩm Mặc Trần nói vô cùng hợp lý hợp tình: “Ồ thành phố N anh không chịu ngủ chung với em, nói là sợ ảnh hưởng đến chuyện thi cử ngày hôm sau, anh nói chờ khi về nhà sẽ ngủ với em!!”

“...” Thẩm Mặc Trần rất là cạn lời mà nhìn cô, chuyện này mà cô cũng nhớ rõ đến như vậy, bây giờ rốt cuộc là mình nên nổi giận hay nên vui vẻ đây?

Nhân lúc Thẩm Mặc Trần đang thất thần, Đào Từ nhanh nhẹn len người vào trong, sau đó nhào lên giường cậu làm một chữ “Đại” thật to.

Ai... Thẩm Mặc Trần hết cách đành thở dài, lắc lắc đầu, đem cửa ban công đóng lại, đi vào phòng.

Quả đào nhỏ của cậu lăn lộn mấy vòng trên giường cậu, mơ hồ nhớ đến chuyện nào đó, đột nhiên ngồi dậy, nhìn Thẩm Mặc Trần đầy tò mò hỏi: “Đúng rồi, chồng ơi, anh sao lại biết vô Thiếu Lâm vậy?”

“anh không biết.” Thẩm Mặc Trần nhìn quả đào nhỏ ngu ngốc đang chiếm đoạt giường của mình một cái, chậm rãi đi đến bàn học ngồi xuống ghế, nhàn nhàn trả lời.

“A??? anh không biết???” Đào Từ mang vẻ mặt ngạc nhiên nhìn cậu: “không phải vừa rồi ở phòng giáo vụ, anh biểu diễn cho thầy Tổng xem sao?”

“Ừ...” Thẩm Mặc Trần neho neho đôi mắt nhìn Đào Từ, trong đôi mắt đẹp loe lóe tia sáng đầy nguy hiểm, giọng nói đầy dụ dỗ: “Muốn biết không?”

“Có!!!” Đào Từ gật đầu như giả vờ, hoàn toàn không để ý đến nguy hiểm đang đến gần.

“Lại đây!!!” Thẩm Mặc Trần đưa tay ngoắc ngoắc cô.

Lại nữa rồi... Lại cái tư thế gọi chó con...

trên đầu Đào Từ chảy moog hôi to như hạt đậu, thở dài, chỉ đành nghe lời đi đến trước mặt cậu.

Chỉ là còn chưa đứng vững, đã bị Thẩm Mặc Trần dùng sức kéo vào trong lòng ngực, hơi thở ấm áp của cậu phun lên tai cô, mang theo sự mê hoặc kèm dụ dỗ, nhẹ giọng nói “Hôn anh đi.”

“Àm” một cái, khuôn mặt nhỏ của Đào Từ liền đỏ lên, bây giờ cô đang ngồi trên đùi của Thẩm Mặc Trần, bị cậu chặt chẽ ôm trong lòng ngực, cái trán của cậu chạm vào trán cô, khoảng cách giữa hai người chỉ cách nhau 3 hoặc 4cm, đôi mắt đen nhánh của cậu chăm chăm nhìn cô, trong mắt dường như có lực hấp dẫn, làm cho cô hoang mang, hơi thở ấm áp của cậu phun trên mặt cô, này này này... Tư thế kiểu này, ai hôn ai còn có gì khác nhau sao?

“Hừ...???” Thẩm Mặc Trần nhìn thái độ do dự của Đào Từ, từ hơi thở nhẹ nhàng hừ thành tiếng.

Ai...Ai nói tò mò giết chết con mèo....

Đào Từ quyết tâm, cuối cùng đôi tay cũng ôm lấy mặt cậu, đem đôi môi nhỏ hồng của mình hướng lên, khi Đào Từ đưa môi đến gần kia, cánh môi mềm mại của cậu trong chớp mắt cong lên vẻ rất hài lòng.

Chỉ là cánh môi đáng yêu của Đào Từ lại không ngừng chà xát trên môi cậu, đôi đen mở to, chớp cũng không chớp, nhìn biểu hiện của Thẩm Mặc Trần, Ai... Sao anh không có vẻ gì vui vẻ vậy?

Chẳng lẽ cách làm của mình không đúng?

Đào Từ nghĩ ngợi, cuối cùng từ bỏ cách dùng răng gặm môi cậu, mà đưa đầu lưỡi nhỏ nhỏ ướt át non mềm ra, nhẹ nhàng liếm liếm cánh môi của cậu.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hỉ Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 159: Em muốn ngủ với anh 2

Edit: Lữ Đan

Tay Thẩm Mặc Trần ôm Đào Từ dùng thêm sức, con bé ngốc này thật sự chính là muốn kiểm nghiệm sự kiên nhẫn của mình mà, thân thể mềm mại của cô bị cậu ôm chặt vào lòng, xung quanh đều là hơi thở thơm mát của cô, cánh môi mềm mại ấm áp của cô lại chỉ cọ tới cọ lui trên môi mình, lại còn dùng hàm răng nhỏ gặm tới gặm lui, cái cảm giác này, quả thật chính là đang đùa bỡn mình đây mà.

Ông cụ Mao có nói, nếu hôn môi mà không lấy hôn nhân làm mục đích, vậy hết thấy chính là chơi trò lưu manh!!!!

(Mèo: Này này, ông cụ Mao có nói mấy lời này thật sao?)

Thẩm công tử: cô tránh ra cho tôi!!!)

Cậu hơi nhú mày lại, nếu còn như vậy cậu sẽ tự mình ra tay....

Cũng may cậu vừa thay đổi thái độ, Đào Từ liền nhanh thu lại hàm răng của mình, thay vào đó là đầu lưỡi nhỏ ướt át của mình, nhẹ nhàng mà liếm môi cậu, cảm giác như vậy càng làm trái tim cậu thêm ngứa ngáy, càng làm cậu muốn ngừng mà không được...

Ô ô .... Đến vậy rồi mà anh còn chưa hài lòng sao.....

Đào Từ nhìn đôi mày nhíu chặt của Thẩm Mặc Trần, trong lòng khóc chín dòng sông rồi, trái tim như nghẹn lại, dứt khoát bằng bất cứ giá nào.

Đầu lưỡi nhỏ bé không còn đảo quanh trên cánh môi cậu nữa, mà là đang ra sức cạy mở khớp hàm của cậu, muốn thăm dò thế giới bên trong chỉ thuộc về cậu....

Cảm nhận được đầu lưỡi no mềm của cô đang trần trọc lưu luyến trong khoang miệng mình, Thẩm Mặc Trần cũng ném kiên nhẫn chờ đợi qua một bên, đưa tay nâng ót cô, dùng sức thêm cho nụ hôn này.

Đào Từ như cảm thấy một dòng điện truyền từ lưỡi lan rộng đến toàn thân, cả người đều có cảm giác tê dại, nếu không phải là bây giờ mình đang ngồi trên đùi Thẩm Mặc Trần, cô cũng không chút nghi ngờ là mình sẽ trực tiếp xụi lơ ngồi dưới đất rồi.

Cần sao...???

Mỗi lần hôn môi đều mất hồn mất vía như vậy, long trời lở đất.... Gân cốt mệt mỏi.... mất hết sức lực....

Ngay lúc Đào Từ sắp thở không nổi, Thẩm Mặc Trần cuối cùng cũng chịu dừng lại.

Cậu cúi đầu nhìn Đào Từ, chỉ thấy đôi mắt to trong suốt đang ngập trong sương mù, khuôn mặt nhợt nhạt nổi lên tầng mây đỏ ửng, cái miệng nhỏ hồng bị mình hôn đến có chút sưng, hô hấp hỗn loạn hồi lâu.

“Ngốc, em không biết dùng mũi để thở sao?” Thầm Mặc Trần nhẹ nhàng hôn nhẹ hai cái vào đôi môi hồng của cô, nhin không được đưa tay nheo nheo cái mũi của cô.

“Nhưng mà... anh hôn em... Em liền không tự chủ được mà ngưng thở...anh nghĩ là em muốn a...” Đào Từ có chút ai oán nhìn cậu một cái, chỉ là cái liếc mắt vừa rồi vừa trách này, lại biểu lộ hết vẻ đẹp yêu kiều của cô gái nhỏ.

Thầm Mặc Trần cuối cùng cũng cười nhẹ ra.

“anh không giận? thật tốt quá!” Đào Từ nhìn Thầm Mặc Trần tươi cười, liền vui vẻ lên, đôi tay trắng nõn vòng qua ôm vai cậu, vui vẻ nói “Em biết rồi, sau này anh có giận nữa, em liền hôn anh, như vậy anh sẽ không còn giận.”

“Hừ.” Thầm Mặc Trần nhìn nhìn cô một cái, đối với kết luận vừa rồi của cô cũng không nói gì.

“Nhưng mà vì sao hồi nhỏ mỗi lần em hôn anh đều nổi giận vậy?” Đào Từ nghiêng đầu nhớ lại mình khi còn nhỏ, mỗi lần mình hôn cậu, khuôn mặt cậu liền xanh mét bỏ đi không nói lời nào, hoặc là dứt khoát không thèm để ý đến mình nữa.

Chương 160 Em muốn ngủ cùng anh 3

Edit: Lữ Đan

“không phải em muốn biết vì sao anh biểu diễn võ Thiếu Lâm sao?” Thầm Mặc Trần nhẹ giọng hỏi, nhân lúc Đào Từ còn chưa có phản ứng thì nhanh chóng đổi đề tài.

“Ồ ha, đúng vậy! Vì cái gì á?” Đào Từ lúc này mới chợt nhớ ra lý do vì sao lúc đầu mình phải hi sinh sắc đẹp...

“Thường ngày mấy bác gái trong tiểu khu mỗi ngày đều tập thái cực trong quảng trường, anh không có việc gì làm đi theo họ học mấy ngày.”

“... không phải chứ, em thấy họ chỉ đánh thái cực, đâu có đánh giống như la hán quyền đâu...” Đào Từ với vẻ mặt không tin được nhìn cậu.

“thì đánh bộ pháp của họ nhanh hơn, lại biểu hiện tăng thêm chút lực là được.” Thầm Mặc Trần tỏ vẻ không sao cả nhướn nhướn chân mày, đưa tay xoa xoa rồi đầu tóc Đào Từ, cười xấu xa nói “Dù sao thì thầy Tổng cũng chưa từng thấy la hán quyền tròn méo ra sao.”

“Vậy... Đối với võ Thiếu Lâm anh cũng không biết luôn đi?” Đào Từ lập tức trợn mắt há mồm, vẻ mặt không thể tin nổi nhìn Thầm Mặc Trần.

“À... Cái đó hà...” Thầm Mặc Trần đứng dậy khỏi bàn học, đi đến kệ sách lục lọi, tùy tiện lấy ra một cuốn: “Tung Sơn quyền thuật thiếu lâm pháp.” Hướng Đào Từ mà lắc lắc nói “Mấy lời giải thích kia là đúng, đây là sách của ba anh, hồi nhỏ anh có đọc qua vài lần, tùy tiện lật mấy trang, miễn cưỡng nhớ được một chút.”

“Ý anh là, anh lấy lời giải thích võ thuật chính thống kết hợp với mấy chiêu dưỡng sinh của các bác gái, tùy tiện chế ra bộ La Hán quyền để thầy Tổng xem?”

“Em muốn nói vậy cũng không sao.” Thầm Mặc Trần đem cuốn sách “Tung sơn quyền thuật thiếu lâm pháp” bỏ lại kệ sách, sau đó xoay người buông tay Đào Từ.

anh anh anh .... anh quá xấu xa rồi!!!

Sao lại có thể lòi gạt thầy giáo chủ nhiệm kỷ luật chứ!!!

Đào Từ lấy ánh mắt nghiêm khắc trách cứ nhìn Thầm Mặc Trần.

“Chẳng lẽ em muốn bị gọi ba mẹ lên?” Thầm Mặc Trần có chút buồn cười nhìn Đào Từ hỏi “Nếu thầy giáo biết chúng ta đánh nhau, là phải xử phạt, Đào Từ, em đành lòng nhìn anh bị phạt sao?”

Hình như là ...không đành lòng.

Đào Từ nhìn Thầm Mặc Trần hiềm khi trung vệ mặt vô tội kia, nghĩ lại nghĩ, nghiêng đầu hỏi: “Vậy anh vì sao lại đánh nhau với Lăng Vân?”

“không vì sao cả!!” Thầm Mặc Trần có chút tức giận nhìn Đào Từ, không thể hiểu được mà không muốn trả lời câu hỏi này của cô.

“Chính là...”

“Đừng là gì nữa, giờ không còn sớm, nhanh đi ngủ, ngày mai còn phải đi học!” không được Đào Từ nói thêm câu nào, Thầm Mặc Trần đã tiện tay ném quả đào nhỏ nào đó lên giường, sau đó lấy một cái gối trong tủ đồ ra ném cho cô, lạnh giọng nói: “anh đi tắm một cái, em ngủ trước đi.”

“A... Được rồi...” Đào Từ ngoan ngoãn mà xốc chăn lên, ôm gối đầu mềm mại chui vào chăn, sau đó nằm yên.

Thầm Mặc Trần lại lấy đồ ngủ, vắt trên vai, lúc ra khỏi phòng còn thuận tay tắt đèn cho Đào Từ, chỉ để lại đèn ngủ trên đầu giường, tản ra ánh sáng nhẹ nhàng.

“Chồng ơi, anh tắm nhanh lên nhé! Em đợi anh quay về.” Đôi mắt to trong tròng của Đào Từ dưới ánh sắc vàng nhạt ảm áp của đèn ngủ, rạng rỡ sáng ngời, tràn đầy chờ đợi nhìn về phía Thẩm Mặc Trần.

Đáp lại cô nàng chỉ là một tiếng “Rầm” đóng lại của cánh cửa.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hi Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 160: Em muốn ngủ với anh 3

Edit: Lữ Đan

Tay Thẩm Mặc Trần ôm Đào Từ dùng thêm sức, con bé ngốc này thật sự chính là muốn kiểm nghiệm sự kiên nhẫn của mình mà, thân thể mềm mại của cô bị cậu ôm chặt vào lòng, xung quanh đều là hơi thở thơm mát của cô, cánh môi mềm mại ảm áp của cô lại chỉ cọ tới cọ lui trên môi mình, lại còn dùng hàm răng nhỏ gặm tới gặm lui, cái cảm giác này, quả thật chính là đang đùa bỡn mình đây mà.

Ông cụ Mao có nói, nếu hôn môi mà không lấy hôn nhân làm mục đích, vậy hết thảy chính là chơi trò lưu manh!!!!

(Mèo: Này này, ông cụ Mao có nói mấy lời này thật sao?)

Thẩm công tử: cô tránh ra cho tôi!!!)

Cậu hơi nhú mày lại, nếu còn như vậy cậu sẽ tự mình ra tay....

Cũng may cậu vừa thay đổi thái độ, Đào Từ liền nhanh thu lại hàm răng của mình, thay vào đó là đầu lưỡi nhỏ ướt át của mình, nhẹ nhàng mà liếm môi cậu, cảm giác như vậy càng làm trái tim cậu thêm ngứa ngáy, càng làm cậu muốn ngừng mà không được...

Ô ô .... Đến vậy rồi mà anh còn chưa hài lòng sao.....

Đào Từ nhìn đôi mày nhíu chặt của Thẩm Mặc Trần, trong lòng khóc chín dòng sông rồi, trái tim như nghẹn lại, dứt khoát bằng bất cứ giá nào.

Đầu lưỡi nhỏ bé không còn đảo quanh trên cánh môi cậu nữa, mà là đang ra sức cạy mở khớp hàm của cậu, muốn thăm dò thế giới bên trong chỉ thuộc về cậu....

Cảm nhận được đầu lưỡi no mềm của cô đang trần trọc lưu luyến trong khoang miệng mình, Thẩm Mặc Trần cũng ném kiên nhẫn chờ đợi qua một bên, đưa tay nâng ót cô, dùng sức thêm cho nụ hôn này.

Đào Từ như cảm thấy một dòng điện truyền từ lưỡi lan rộng đến toàn thân, cả người đều có cảm giác tê dại, nếu không phải là bây giờ mình đang ngồi trên đùi Thẩm Mặc Trần, cô cũng không chút nghi ngờ là mình sẽ trực tiếp xụi lơ ngồi dưới đất rồi.

Cần sao...???

Mỗi lần hôn môi đều mất hồn mất vía như vậy, long trời lở đất.... Gân cốt mệt mỏi.... mất hết sức lực....

Ngay lúc Đào Từ sắp thở không nổi, Thẩm Mặc Trần cuối cùng cũng chịu dừng lại.

Cậu cúi đầu nhìn Đào Từ, chỉ thấy đôi mắt to trong suốt đang ngập trong sương mù, khuôn mặt nhỏ nhắn nhợt nhạt nổi lên tầng mây đỏ ửng, cái miệng nhỏ hồng bị mình hôn đến có chút sưng, hô hấp hỗn loạn hồi lâu.

“Ngốc, em không biết dùng mũi để thở sao?” Thẩm Mặc Trần nhẹ nhàng hôn nhẹ hai cái vào đôi môi hồng của cô, nhịn không được đưa tay nheo nheo cái mũi của cô.

“Nhưng mà... anh hôn em... Em liền không tự chủ được mà ngưng thở... anh nghĩ là em muốn a...” Đào Từ có chút ai oán nhìn cậu một cái, chỉ là cái liếc mắt vừa dỗi vừa trách này, lại biểu lộ hết vẻ yêu kiều của cô gái nhỏ.

Thẩm Mặc Trần cuối cùng cũng cười nhẹ ra.

“anh không giận? thật tốt quá!” Đào Từ nhìn Thẩm Mặc Trần tươi cười, liền vui vẻ lên, đôi tay trắng nõn vòng qua ôm vai cậu, vui vẻ nói “Em biết rồi, sau này anh có giận nữa, em liền hôn anh, như vậy anh sẽ không còn giận.”

“Hừ.” Thẩm Mặc Trần nhìn nhìn cô một cái, đối với kết luận vừa rồi của cô cũng không nói gì.

“Nhưng mà vì sao hồi nhỏ mỗi lần em hôn anh đều nổi giận vậy?” Đào Từ nghiêng đầu nhớ lại mình khi còn nhỏ, mỗi lần mình hôn cậu, khuôn mặt cậu liền xanh mét bỏ đi không nói lời nào, hoặc là dứt khoát không thèm để ý đến mình nữa.

Chương 160 Em muốn ngủ cùng anh 3

Edit: Lưu Đan

“không phải em muốn biết vì sao anh biểu diễn võ Thiếu Lâm sao?” Thẩm Mặc Trần nhẹ giọng hỏi, nhân lúc Đào Từ còn chưa có phản ứng thì nhanh chóng đổi đề tài.

“Ồ ha, đúng vậy! Vì cái gì á?” Đào Từ lúc này mới chợt nhớ ra lý do vì sao lúc đầu mình phải hi sinh sắc đẹp...

“Thường ngày mấy bác gái trong tiểu khu mỗi ngày đều tập thái cực trong quảng trường, anh không có việc gì làm đi theo họ học mấy ngày.”

“... không phải chứ, em thấy họ chỉ đánh thái cực, đâu có đánh giống như la hán quyền đâu...” Đào Từ vờ về mặt không tin được nhìn cậu.

“thì đánh bộ pháp của họ nhanh hơn, lại biểu hiện tăng thêm chút lực là được.” Thẩm Mặc Trần tỏ vẻ không sao cả nhướn nhướn chân mày, đưa tay xoa xoa rồi đầu tóc Đào Từ, cười xấu xa nói “Dù sao thì thầy Tổng cũng chưa từng thấy la hán quyền tròn méo ra sao.”

“Vậy... Đối với võ Thiếu Lâm anh cũng không biết luôn đi?” Đào Từ lập tức tròn mắt há mồm, vẻ mặt không thể tin nổi nhìn Thẩm Mặc Trần.

“À... Cái đó hả...” Thẩm Mặc Trần đứng dậy khỏi bàn học, đi đến kệ sách lục lọi, tùy tiện lấy ra một cuốn: “Tung Sơn quyền thuật thiếu lâm pháp.” Hướng Đào Từ mà lắc lắc nói “Mấy lời giải thích kia là đúng, đây là sách của ba anh, hồi nhỏ anh có đọc qua vài lần, tùy tiện lật mấy trang, miễn cưỡng nhớ được một chút.”

“Ý anh là, anh lấy lời giải thích võ thuật chính thống kết hợp với mấy chiêu đường sinh của các bác gái, tùy tiện chế ra bộ La Hán quyền để thầy Tổng xem?”

“Em muốn nói vậy cũng không sao.” Thẩm Mặc Trần đem cuốn sách “Tung sơn quyền thuật thiếu lâm pháp” bỏ lại kệ sách, sau đó xoay người buông tay Đào Từ.

anh anh anh .... anh quá xấu xa rồi!!!

Sao lại có thể lời gạt thầy giáo chủ nhiệm kỷ luật chứ!!!

Đào Từ lấy ánh mắt nghiêm khắc trách cứ nhìn Thẩm Mặc Trần.

“Chẳng lẽ em muốn bị gọi ba mẹ lên?” Thẩm Mặc Trần có chút buồn cười nhìn Đào Từ hỏi “Nếu thầy giáo biết chúng ta đánh nhau, là phải xử phạt, Đào Từ, em đành lòng nhìn anh bị phạt sao?”

Hình như là ... không đành lòng.

Đào Từ nhìn Thẩm Mặc Trần hiềm khi trưng vẻ mặt vô tội kia, nghĩ lại nghĩ, nghiêng đầu hỏi: “Vậy anh vì sao lại đánh nhau với Lăng Vân?”

“không vì sao cả!!” Thẩm Mặc Trần có chút tức giận nhìn Đào Từ, không thể hiểu được mà không muốn trả lời câu hỏi này của cô.

“Chính là...”

“Đừng là gì nữa, giờ không còn sớm, nhanh đi ngủ, ngày mai còn phải đi học!” không được Đào Từ nói thêm câu nào, Thẩm Mặc Trần đã tiện tay ném quả đào nhỏ nào đó lên giường, sau đó lấy một cái gối trong tủ đồ ra ném cho cô, lạnh giọng nói: “anh đi tắm một cái, em ngủ trước đi.”

“A... Được rồi...” Đào Từ ngoan ngoãn mà xốc chăn lên, ôm gối đầu mềm mại chui vào chăn, sau đó nằm yên.

Thẩm Mặc Trần lại lấy đồ ngủ, vắt trên vai, lúc ra khỏi phòng còn thuận tay tắt đèn cho Đào Từ, chỉ để lại đèn ngủ trên đầu giường, tản ra ánh sáng nhẹ nhàng.

“Chồng ơi, anh tắm nhanh lên nhé! Em đợi anh quay về.” Đôi mắt to trong trẻo của Đào Từ dưới ánh sáng vàng nhạt ấm áp của đèn ngủ, rạng rỡ sáng ngời, tràn đầy chờ đợi nhìn về phía Thẩm Mặc Trần.

Đáp lời cô nàng chỉ là một tiếng “Rầm” đóng lại của cánh cửa.

có mùi mờ ám đâu đây, có ai ngủi ra không ????

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hỉ Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 161: Em muốn ngủ cùng anh 4

Edit: Lưu Đan

Thẩm Mặc Trần có chút ảo não mà ngẩng đầu lên, mặc cho dòng nước tùy ý chảy trên khuôn mặt mình.

“Đáng chết!” Đến tốt cùng là bắt đầu từ khi nào, mình lại cảm thấy Đào Tử không còn là cái phiền phức nữa, ngược lại có chút chờ mong cô thân mật với mình, lại bắt đầu từ bao giờ, mình hi vọng Đào Tử chỉ thuộc về duy nhất một mình mình, không muốn người khác tùy tiện chạm vào bé con....

Đôi tay Thẩm Mặc Trần chống tường, cúi đầu dòng nước âm chạy dọc theo sợi tóc cậu, khuôn mặt tinh xảo cùng cái cổ đẹp của cậu mà chậm rãi rơi xuống.

rõ ràng là bộ dạng cái gì cũng không biết, vậy mà lại cố tình nói ra câu nói đó làm người không thể ngăn được nhịp tim tăng cao.

Cậu nhớ đến đôi mắt sáng lấp lánh của Đào Tử, mang theo chút chờ mong nhìn cậu, giọng nói dịu dàng, cô bé nói “Chồng ơi, em muốn ngủ cùng anh!”

“Chồng ơi, anh tắm nhanh nhé! Em chờ anh quay lại.”

Rốt cuộc cô nhóc có biết được đáng về của mình như vậy, thật giống như một quả đào đáng yêu, ngọt ngào, chọc người nhìn không được muốn hung hăng cắn lên một ngụm.

Thẩm Mặc Trần tắm xong, trên đầu còn phủ khăn tắm liền đi về phòng.

Trong phòng, ánh đèn vẫn mang ánh sáng dịu nhạt như cũ, cô bé con nằm trên giường cũng đã đi vào giấc mộng đẹp ngọt ngào.

Gia hòa này, ngủ cũng nhanh quá đi!

Thẩm Mặc Trần ngồi ở mép giường, cẩn thận mà đánh giá Đào Tử đang ngủ ay.

Cầm của cô bé tuy rằng có dài ra, nhưng khuôn mặt vẫn là tròn tròn, làn da trắng nõn dưới ánh sáng nhạt của đèn ngủ, có thể thấy được lông măng giống như mây quả đào mộng nước, đôi mắt đen nhánh ngày thường luôn to tròn, bây giờ cũng đã nhắm chặt lại, làm mi cong dài trong lúc ngủ khẽ run nhẹ, cánh môi anh đào khẽ mở ra, cái mũi khéo léo theo hô hấp mà động đậy.

không có tư thế phòng bị khi ngủ như vậy, chỉ là có mình cậu là có thể nhìn thấy.

Nghĩ đến đây, cậu khẽ cúi xuống, môi mỏng khẽ cong, hiện ra nụ cười, nhẹ nhàng mà mỗ lên môi nhỏhồng của cô một cái.

Đôi tay nắm lấy khăn tắm trên đầu, dùng sức lau khô tóc, sau đó nhẹ nhàng nhấc chăn lên, cẩn thận chui vào nằm bên cạnh người Đào Tử.

Dường như cảm nhận được hơi ấm bên người, Đào Tử trở mình, tay chân như bạch tuộc tám chân ôm chầm lấy Thẩm Mặc Trần.

Lúc này, cậu cũng không thử đẩy cô bé ra, mà trở tay ôm lấy eo cô , đem đầu dựa vào cô, bình yên đi vào giấc ngủ.

Ngay hôm sau lúc đi học, chủ nhiệm lớp là lão Triệu sau khi nghe được chuyện từ thầy Tống, liền túm ba cô cậu vào văn phòngm dạy dỗ tư tưởng một trận.

Lúc chiều vừa ngồi vào ghế, lão Triệu hạ quyết tâm, liền chia cắt cái tam giác sắt bọn họ, ba người ba nơi.

Đào tử với Triệu Tuyết bởi vì một năm nay cao lên không ít, ngồi ở bàn thứ hai có chút che tầm nhìn của các bạn khác, phụ huynh của vài học sinh cũng đã đến tìm lão Triệu, yêu cầu đổi chỗ cho con họ lên phía trước một chút.

Lão Triệu tuy có lòng riêng, nhưng cũng không tốt với con gái mình đến mức quá bất công, chỉ đành đem vị trí của hai cô bé dời về sau hai bàn.

Mà Lăng Vân bị ném qua tổ khác, cùng Đào Tử và Tiểu Tuyết cách xa nhau ra.

“Ai...” Triệu Tuyết bất đắc dĩ thở dài một hơi, xoay người nhìn Đào Tử nói, “Cái này thì tốt rồi, ba đứa mình bị bắt tách ra...”

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hỉ Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 162: Đi học lớn từ học huỷ tổi

Chương 162: Đi học lớp tự học buổi tối

Edit: Lưu Đan

“không sao, có đầu sỏ tớ đây thì còn có một ngày ba chúng ta tụ lại thôi!” Đào Từ vỗ bả vai cô bạn một cách cho có lệ.

“Ha ha...” Phía sau vang lên tiếng cười nhạt.

Đào Từ quay lại nhìn, bắt gặp người ngồi sau hai người họ lại là Khúc Vũ.

Nam sinh đeo mắt kính, dáng vẻ cao gầy, không thích nói chuyện cùng ai, nhìn hai cô bạn gật đầu, lộ ra nụ cười ảm áp.

Đào Từ có chút ngượng mà cười cười với cậu, rồi nhanh quay đầu đi.

Khúc Vũ đúng thật là không thích nói chuyện với người khác, ngày thường chỉ cười cười nhàn nhạt, đối với mọi người luôn là dáng vẻ hào hoa phong nhã, ôn nhu như ngọc.

Cứ như vậy từng ngày trôi qua, trong nháy mắt Thảm Mặc Trần đã lên lớp ba mà Đào Từ cũng đã là học sinh lớp hai.

Học sinh lớp ba áp lực học tập hầu như tăng lên không ít, trừ bỏ những ngày dạy quá giờ, trường học yêu cầu, các học sinh lớp ba đều cường chế đi học lớp tự học buổi tối.

Điểm này yêu cầu với Thảm Mặc Trần thì không là gì cả, nhưng với Đào Từ mà nói, quả thật là tin dữ động trời.

“anh đi học lớp buổi tối, còn em thì phải làm sao đây?” Đào Từ nhìn Thảm Mặc Trần bằng ánh mắt đáng thương, vẻ mặt như bị ai vứt bỏ.

“Đơn giản thôi, từ mai em cũng đăng kí lớp tự học buổi tối đi, như vậy đợi anh tan lớp, vẫn có thể đưa em về nhà.” Thảm Mặc Trần vô cùng bình tĩnh mà lật lật sách trên tay, đầu cũng không ngẩng lên mà trả lời cô bé.

“Nhưng phải 9 giờ rưỡi mới tan lớp tự học buổi tối đó, người ta thật khổ mà....”

Đào Từ vô cớ không cam lòng nhìn cậu, cô bé thích ngủ còn hơn cái mạng, bình thường 9 giờ là đã ngủ rồi, nếu mà 9 giờ rưỡi mà tan lớp, vậy thì về nhà sớm nhất cũng gần mười giờ mới được ngủ, như vậy chẳng phải là vô duyên vô cớ thiếu mất một giờ để ngủ sao?

“nói như thế...” Thảm Mặc Trần cuối cùng cũng ngẩng đầu lên khỏi cuốn sách, nhìn bé Đào Từ đang nhăn nhó chặt mày, nghĩ nghĩ, nhìn cô hỏi: “Vậy không ấy buổi chiều tan lớp em tự về nhà một mình?”

“Cái này không được...” Đào Từ chu cái miệng nhỏ, không vui nhìn cậu, nói “Ba mẹ thường xuyên đi công tác, em ở nhà một mình sẽ sợ.”

Thảm Mặc Trần nhún vai, nói như vậy cậu cũng hết cách rồi.

“anh có thể không đi học lớp tự học buổi tối không?” Đôi mắt to đen ngập nước của Đào Từ đầy chờ mong mà nhìn cậu, lạ nói “anh là đứng nhất khối, học hay không học lớp buổi tối thật ra với anh mà nói cần bản không sao cả?”

“Đúng vậy.” Thảm Mặc Trần gật gật, tỏ vẻ tán đồng với lời nói của Đào Từ, ngay sau đó lại bồi thêm “Nhưng mà nhà trường cường chế đi học nha, anh cũng không có cách nào khác...”

Ồ ô....

Đào Từ bẽ bẽ ngón tay, nghiêm túc tự hỏi bản thân có muốn đi học tiết tự học buổi tối với Thảm Mặc Trần hay không?

Chỉ là Lăng Vân cùng Tiểu Tuyết bọn họ cũng không đi học tự học buổi tối, bây giờ tuy là lớp hai, nhưng trong ban vẫn có vài người đi, một mình cô đơn ngồi trong phòng học, cả một người nói chuyện cũng không có nữa...

Ai.... Suy nghĩ một chút đều cảm thấy chua xót á....

Đào Từ rối rắm cả buổi tối, ngày hôm sau rút cuộc mang đôi quần mắt thâm đen cùng vẻ mặt đầy anhedonia sinh ngồi sau xe đạp của Thảm Mặc Trần, nói với cậu rằng “Em quyết định, từ hôm nay trở đi em cũng đi học lớp tự học buổi tối.”

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hỉ Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 163: Đi học lớp tự học buổi tối 2

Edit: Lưu Đan

“Ừ, không tệ.” Thảm Mặc Trần gật gù đầu, cố ý nhin cười chậm chậm chạy đến trường.

thật ra là cậu không nói cho Đào Tử biết là mình được tuyển thẳng, chuyện này là chuyện đã chắc chắn, nên chuyện đi học lớp tự học buổi tối, căn bản là không có ai ép buộc cậu.

Chỉ là...

Cậu thích nhìn gương mặt rối rắm của ai đó kia.

Hơn nữa lớp tự học buổi tối này đối với Đào Tử, cũng không có hại gì, cũng đỡ việc mỗi ngày cô nàng vội vội vàng vàng làm bài tập rồi lại đi xem TV, tuy rằng thành tích trong lớp cô cũng thuộc loại khá, nhưng muốn thi đậu nhất trung thì vẫn phải cần cố gắng nhiều hơn.

Mặc kệ là như thế nào, cậu cũng hi vọng Đào Tử cũng có thể học chung một trường.

Chẳng qua, Thảm Mặc Trần chưa từng mắc sai lầm, nhưng lại quá sơ suất khi quyết định cho Đào Tử đi học lớp tự học buổi tối.

Học kỳ mới bắt đầu.

Thời tiết tháng chín vẫn còn chút khô nóng, quạt trần phàn phật quay, tiếng rầm rang liên miên không ngừng ngoài cửa sổ, tiết tự học đầu tiên của Đào Tử trong mùa thu oi bức đã bắt đầu.

“một người... Hai người... Ba người...” Đào Tử ngồi tại chỗ, đưa bàn tay trắng nõn ra lên lúc đếm số bạn học trong lớp tự học.

Tổng cộng có mười hai người học lớp tự học buổi tối! ???

Ai... Đào Tử bất đắc dĩ mà thở dài, một tay chống cằm, một tay cầm bút, xoay xoay.

Tò Đào? cô ấy sao lại đến lớp tự học?

Khúc Vũ ngồi sau lưng Đào Tử, ngẩng đầu nhìn thoáng qua bóng lưng xiêu vẹo trên bàn của cô bạn học, ánh mắt trong suốt đầy vẻ tò mò.

Nhưng tò mò này cũng chỉ thoáng qua trong đầu, sau đó lại tiếp tục cúi đầu làm bài tập.

“Ai.....”

Bên tai liên vang lên tiếng thở dài lần thứ nhất của cô bạn.

Đào Tử nhìn đồng bài tập trên bàn, đôi tay chống cằm, khuôn mặt trắng mồm mím của cô bị bàn tay tỳ vào tạo một vết thật sâu.

Chương trình học của lớp hai tăng thêm môn vật lý, giáo viên dạy môn này là một thầy giáo cao tuổi, mỗi ngày lên lớp với đầu tóc rối mù, cái chính là tiếng phổ thông không chuẩn, mà nói lại nhanh, thật giống như nhân viên hướng dẫn bán hàng trên TV, khóa học mới có một tuần ngắn ngủi mà Đào Tử như lọt vào sương mù, hoàn toàn không hiểu thấy nói gì hết.

Bây giờ mà nhìn đồng bài tập trước mặt này, ừm... ABCD rốt cuộc là chọn cái nào đây... cô cảm thấy đáp án nào cũng không sai cả, ai... Nếu có Thảm Mặc Trần ở đây thì có thể hỏi anh ấy rồi.

“Bạn Tô Đào, cậu đang thấy phiền gì sao?” Phía sau đột nhiên truyền đến một giọng nói trong trẻo, chỉ là nói rất nhỏ, đủ để mình Tô Đào nghe được.

Đào Tử xoay đầu lại, nhìn đến người sau lưng mình là Khúc Vũ đang cười cười, làn da trắng dưới ánh đèn càng thêm trơn bóng, đôi mắt trong suốt với cái nhìn đầy tò mò, cách lớp mắt kính mỏng đang nhìn mình.

Đào Tử ngại ngùng mà cười nói “Có phải đã làm phiền đến cậu hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hỉ Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 164: Đi học lớp tự học buổi tối 3

Edit: Lưu Đan

“Tớ chỉ tò mò.” Khúc Vũ nhẹ nhàng đỡ lấy mắt kính trên mũi mình, bộ dáng hiền lành như trước, cười nhẹ nói “Từ lúc bắt đầu tự học đến giờ, mới hai

mười phút mà cậu chờ dài mười hai lần, là có chuyện phiền não gì sao?”

“Ặc... Haha...” Đào Từ xấu hổ gãi đầu, thật sự sẽ rất xấu hổ nếu đem chuyện mình bị bắt đi học lớp tự học, vì thế chỉ đành làm bộ khổ sở đáng thương, đem vở bài tập vật lý trên bàn quơ quơ trước mặt cậu, buồn bực nói “không phải, thầy giáo nói nhanh quá, nghe không hiểu được gì.”

“A, vì chuyện này à.” Khóe môi Khúc Vũ cong cong, đem vở bài tập vật lý của mình đã làm xong dưới ngăn bàn ra, ôn hòa nói với Đào Từ “Chỗ nào không hiểu? Tớ có thể giải thích giúp cậu.”

“thật á? Vậy cảm ơn cậu.” Đào Từ cười tủm tỉm nhìn Khúc Vũ, trong lòng kích động vô cùng, mình sao không nghĩ đến, Khúc Vũ chính là đứng nhất lớp đó sao, có cái gì không hiểu đều có thể hỏi cậu ấy.

Chỉ là... Đào Từ nhận vở bài tập của cậu xong, cẩn thận xem xem, tuy rằng đa phần đều là số cùng chữ cái, nhưng những cái khác chữ hán viết rất đẹp, rất cẩn thận tựa như rồng bay phượng múa.

Chữ viết này... Nhìn có chút hơi quen mắt a...

“Sao vậy? Có chỗ nào không hiểu sao?” Khúc Vũ nhìn đôi lông mày nhíu chặt của Đào Từ, cũng không nói, nên không khỏi hỏi cô.

“không phải... Chỉ là cảm thấy... Chữ của cậu có chút quen mắt.” Đào Từ tay cầm vở của cậu, tay cầm bút đưa lên miệng gặm “Rốt cuộc là thấy ở đâu nhì...?”

“Đúng không...” Ánh mắt Khúc Vũ hơi lóe lóe cười nói “Đều là bạn học chung lớp, có lẽ lần trước thầy giáo gọi tớ lên bảng làm giải bài tập, nên cậu thấy qua?”

“Ừ... nói cũng đúng...” Tư duy Đào Từ rất đơn giản, nghe xong những lời này của Khúc Vũ, nên cũng không nghĩ nhiều, liền chỉ vào một đề bài trong đó, hỏi cậu “Bài này thì làm sao?”

“Ừ, bài này...” Khúc Vũ cầm lấy đề bài, nhìn sơ qua, liền cầm bút trong tay giải thích cách tính toán lên giấy nháp của Đào Từ.

Ngày thu gió đêm oi bức, dù cho cửa sổ lớp có mở toang ra cũng không mang theo chút mát mẻ nào.

Dưới sự kiên nhẫn giảng giải của Khúc Vũ, Đào Từ nhanh chóng làm xong đồng bài tập.

“thật cảm ơn cậu, làm mất thời gian của cậu quá!” Đào Từ sung sướng nhìn một đồng bài tập của mình, không thể ngờ được, năng lực diễn đạt của Khúc Vũ lại tốt đến như vậy, bài tập phức tạp đến như vậy dưới sự giảng giải của cậu nhảy mắt liền trở nên dễ hiểu như vậy.

“không cần ngại, tớ rất sẵn lòng” Khúc Vũ cười hiền với Đào Từ, sau đó dùng bút gỗ gõ xuống vở của mình nói “Hôm nay tớ làm bài tập xong sớm, bây giờ làm bài tập khác.”

“Oa, thật lợi hại!” Đào Từ thật tâm khen ngợi cậu bạn, người này rõ ràng đã làm bài tập xong từ lâu mà lại tự nguyện ngồi ngốc trong phòng đợi tiết tự học buổi tối, khó trách mỗi kỳ thi đều đứng nhất.

“Tớ với Thẩm Mặc Trần, ai lợi hại hơn?” Khúc Vũ cười tủm tỉm hỏi cô.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hỉ Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 165: Đi học lớp tự học buổi tối 4

“Ai?” Đào Từ khi nghe đến câu hỏi này, có chút sửng sốt, sau đó cẩn thận suy nghĩ, nhìn khuôn mặt hiền lành của Khúc Vũ, cười tủm tỉm nói “Cả hai người cùng lợi hại như nhau, đều là người đứng hạng nhất, có đều cậu tương đối có kiên nhẫn, tính tình lại tốt, tự nguyện giảng bài tập cho tớ, còn Thẩm Mặc Trần thì nói công thức này nọ ra, để tớ tự suy nghĩ, nếu làm sai, còn sẽ bị anh ấy mắng...”

“thật không? Cậu ấy dữ lắm à?” Khúc Vũ giật mình, chống cằm nhìn Đào Từ, rất có hứng thú tiếp tục hỏi “Cậu ấy không phải bạn trai cậu sao? nói như vậy thì bạn trai phải dịu dàng với bạn gái có đúng hay không?”

“A...” Đào Từ cau mày, nghiêm túc tự hỏi bản thân vấn đề này, sau đó lắc đầu nói “Tớ cũng không rõ lắm, chưa gặp qua cách chung đụng của đôi tình nhân nào cả...”

Ừ.” Khúc Vũ tỏ vẻ đồng ý mà gật đầu, sau đó lại cười nói “Nếu là tớ, khẳng định sẽ đối xử dịu dàng với bạn gái của mình.”

“Phải không?” Đào Từ ngắc đầu, nhìn gương mặt trắng nõn thanh tú của Khúc Vũ, nấp sau lớp kính mỏng là đôi mắt dịu dàng, cả người cậu toát ra hơi thở ôn nhuận, làm người không chút nghi ngờ lời nói của cậu.

Khúc Vũ lần này không có trả lời Đào Từ mà chỉ cười khẽ, nụ cười tựa như đêm hè đầy sao mang theo gió nhẹ mát lạnh.

“VẬY... CẬU CÓ BẠN GÁI À?” Đào Từ trong nháy mắt dâng lên tò mò với Khúc Vũ, ở điểm nào đó cậu cùng Thẩm Mặc Trần thật sự rất giống nhau, đều rất là ưu tú, đều không thích nói chuyện, là người cuồng học tập, đều là học bá, nếu là như vậy có phải hay không lại có thêm một Thẩm Mặc Trần?

“không có.” Lúc này Khúc Vũ vô cùng chắc chắn mà trả lời Đào Từ.

“A, vậy cậu có yêu thích nữ sinh nào không?” đôi mắt to tròn nhìn cậu với tràn đầy ham học hỏi.

“Hả?” Khúc Vũ làm như không đoán được cô sẽ hỏi vấn đề này, biểu tình rõ ràng có chút sững sốt, sau đó biến mất.

“thật á? Là ai á?” Tính hóng hớt của Đào Từ hừng hực bốc lên, không thể tưởng tượng được, Khúc Vũ cũng sẽ có yêu thích bạn nữ nha, người như cậu ấy Tiểu Tuyền nói là cậu luôn luôn không để ý chuyện bên ngoài, một lòng đọc sách, đời trước khẳng định là một hòa thượng.

trên mặt Khúc Vũ vẫn là nụ cười như gió mát trong lành, sau đó lắc đầu, tiếp tục nhìn đề bài trước mặt mình, nhẹ giọng nói “Bạn học Tô Đào, cậu còn có bài tập khác làm chưa xong đó?”

“Ai da...” Khuôn mặt Đào Từ trắng nõn mềm mại lập tức nhả lại, chỉ là thấy Khúc Vũ tiếp tục nghiêm túc làm bài, bản thân cũng thấy ngượng khi quấy rầy người ta, vì thế quay người đi, lấy bài tập toán ra, tiếp tục làm bài tập.

“Ting...” Chuông báo giờ nghỉ tiết học buổi tối vang lên.

Đào Từ đột nhiên quay người lại, đem đầu nằm lên bàn Khúc Vũ, chớp chớp đôi mắt to tròn, tò mò hỏi “nói đi, nói đi, là ai vậy, tớ sẽ không nói với người khác đâu!”

“nói cái gì?” Khúc Vũ bị cô đột ngột như vậy làm cho hoảng sợ, sớm đã quên mất vấn đề khi nãy của hai người.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hỉ Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 166: Đi học lớp tự học buổi tối 5

“nói, người cậu thích là ai đó?”

“Bạn học Tô Đào, cậu sao lại cố chấp với chuyện này như vậy?” Khúc Vũ mang vẻ mặt dờ khóc dờ cười nhìn cô.

“Gọi tớ Đào Từ là được rồi!” Đào Từ đưa tay chống cằm, nhìn về mặt rồi rầm của Khúc Vũ, tròn mắt đảo vòng, lại nói “Vậy nếu là cậu không muốn nói người đó là ai, thì miêu tả đáng về bạn ấy một chút đi.”

“Miêu tả đáng về?”

“Ừ, như vậy, tớ hỏi cậu, cậu trả lời!” Đào Từ đối với chuyện này, rõ ràng không theo kịp Khúc Vũ, tay nhỏ vung lên, rất dũng cảm nói “Người kia học cùng trường với chúng ta sao?”

“Ừ.”

“Là học chung khối với chúng ta sao?”

“Ừ.”

“Bạn ấy xinh đẹp không?”

Khúc Vũ cười cười, gật đầu, lại lắc đầu.

“Có ý gì đó? Bạn ấy rất cuộc là xinh đẹp hay không xinh đẹp á?”

“cô ấy có khi sẽ rất xinh đẹp, nhưng phần lớn là cô ấy rất đáng yêu.”

“A, a!!” Đào Từ đột nhiên nhìn cậu cười xấu xa, duỗi tay chọc chọc cánh tay cậu trêu “Vậy là cậu thích cô bạn ấy xinh đẹp hay là đáng yêu.”

Vấn đề này, Khúc Vũ không trả lời, chỉ là khóe môi hiện lên nụ cười dịu dàng.

“Được rồi, vấn đề tiếp theo, ừm... cô bạn ấy biết cậu thích cô ấy không?”

“Biết.” Khúc Vũ gật đầu, rất bình tĩnh mà nhìn Đào Từ, mỉm cười nói “Tớ đã nói với cậu ấy.”

“Vậy, cô ấy cũng thích cậu sao?” Đào Từ nghiêng đầu nhìn cậu, tuy rằng Khúc Vũ không phải là soái ca làm người nhìn chói mắt, nhưng cậu lại có khí chất độc đáo riêng mình, chỉ là một cái cười âm áp, làm cho người ta thêm tin cậy “Cậu ưu tú như vậy, cô ấy khẳng định cũng thích cậu đi?”

“.....” Tuổi cười trên mặt Khúc Vũ nhạt dần, sau đó chậm rãi lắc đầu.

“Hả?” Đào Từ nhìn cô đơn trên mặt Khúc Vũ, không khỏi tròn mắt ngạc nhiên hỏi “không thích? Hay là không biết?”

“cô ấy có người yêu rồi, nhưng người đó không phải tớ.” Giọng nói trong trẻo có chút lạnh nhẹ nhàng truyền đến, rõ ràng là giọng điệu tự nhiên mà lại làm người cảm thấy đau lòng.

Đào từ trong khoảng thời gian ngắn như thế cũng không nói được lời nào an ủi cậu, trách không được vừa nãy cậu không muốn nói cho mình, người cậu thích là ai, thì ra là như vậy.

“Cậu cũng đừng khổ sở, người ưu tú như cậu, có lẽ là cô ấy không biết, nếu cô ấy biết nói không chừng sẽ thích cậu đó.” Đào Từ suy nghĩ nửa ngày, rốt cuộc mới nói được một câu an ủi như vậy.

“không sao.” Khúc Vũ lắc đầu, một bàn tay tự véo cằm mình, cười cười nhìn Đào Từ nói “Thích một người, không nhất thiết là ở bên cạnh người ấy, huống chi bây giờ tớ cũng không thể cho cậu ấy hứa hẹn điều gì.”

“A... Vậy nếu là vậy...” Đào Từ đang định nói thêm điều gì, tiếng chuông vào học vang lên, cô nhìn thấy Khúc Vũ ôn hòa cười với mình, liền cúi đầu, tiếp tục làm bài tập, chỉ là cô xoay người lại, nhìn bài tập của mình phát ngốc.

Ai... Vì cái gì lại không thể ở bên nhau???

Sau giờ tan học, Đào Từ ngồi sau xe của Thẩm Mặc Trần, ôm eo cậu, cảm thái như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hi Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 167: Đi học lớp học buổi tối 6

Edit: LĐ

Sau giờ tự học buổi tối, Đào Từ ngồi sau xe đạp của Thẩm Mặc Trần, ôm eo cậu, nói lời cảm khái như vậy.

“Sao thế? đi học một tiết tự học thôi mà trở nên đa sầu đa cảm như vậy?” Giọng nói trầm thấp của cậu rõ ràng đã làm trái tim Đào đang rối rắm phiền muộn của Đào Từ bình ổn lại.

“Đúng vậy, người ưu tú nhìn qua thì chuyện gì cũng thuận lợi, làm cho người ta hâm mộ, nhưng thật ra bọn họ cũng có chuyện không thể theo ý muốn của mình được.”

“Ừ...” Hiếm có được chuyện Thẩm Mặc Trần không phản bác lời nói của Đào Từ mà chỉ nhẹ nhàng gật đầu.

“anh cũng có chuyện không như mong muốn sao?” Đào Từ mở to đôi mắt trong veo của mình, không tin được mà nhìn lưng của Thẩm Mặc Trần, cậu nhìn có vẻ gầy, nhưng lại cao vượt bậc, từ nhỏ đến lớn vẫn luôn để cô phía sau lưng, che chở cô thật tốt.

“không có.” Thẩm Mặc Trần nói ra hai chữ, chắc chắn kiên định mà trả lời Đào Từ.

“Vậy anh ừ cái gì chứ?” Đào Từ có chút bất đắc dĩ mà chớp chớp mắt, nhưng là nghĩ đến Thẩm Mặc Trần không nhìn thấy, liền đưa tay ra trộm nhéo eo cậu một cái.

“Bởi vì chuyện đến cuối cùng nhất định sẽ như anh mong muốn. “Giọng nói trầm thấp của Thẩm Mặc Trần vang lên trong đêm yên tĩnh, mang theo đầy tự tin cùng đậm ý cười.

“Xì... Chán...” Đào Từ ngồi sau xe đạp, nhàn nhã tự đắc mà đóng đưa hai chân, gió đêm có chút lạnh, đèn đường mờ nhạt soi trên người bọn họ, đưa bóng dáng hai người kéo ra hết ngắn lại dài, cô chưa bao giờ nghi ngờ lời của cậu, cũng tin cậu nhất định là có năng lực như vậy, đem mọi chuyện trở thành như ý muốn.

Kì thi đầu năm hai đã trôi qua.

Ngày phát bài thi, khắp phòng đầy ắp tiếng xôn xao, lúc này đề thi vật lý đặc biệt trở nên biến thái, người đạt tiêu chuẩn trong lớp chỉ có mấy người, miễn bàn chuyện có người điểm cao.

Triệu Tuyết cầm bài thi của mình không nở nhìn, trên đó còn chinh 60 điểm đồ tươi.

“không tệ nha, không phải là đạt tiêu chuẩn rồi sao?” Đào Tử thò đầu sang, nhìn bài thi của Triệu Tuyết, lần thi này người đạt đủ điểm rất ít, cô bạn cũng đạt 60 điểm sao còn có vẻ mặt bị thương như vậy chứ.

“Đủ điểm cái đầu cậu ỉ!” Triệu Tuyết giận dữ mà trắng mắt nhìn Đào Tử “Điểm của bài thi này tất cả là 120 điểm, cậu đừng nói là cậu không biết nhé?”

“Hả? không phải là 100 điểm sao?” Đào Tử vô tội nhìn Triệu Tuyết, vẻ mặt rõ ràng là không biết gì.

“Cho nên nói lần, giáo viên ra đề lần này bị hư não rồi!” Triệu Tuyết bị phần mà nhìn bài thi của mình, bài thi này còn phải đem về cho phụ huy ký tên, nghĩ đến thái độ của cha già nhà mình khi nhìn thấy số điểm... Trời ạ... “Đào Tử, cậu được mấy điểm?”

“không biết nữa, còn chưa có phát bài thi cho tớ nữa.” Đào Tử lật úc cũng khăn trương vô cùng mà nhìn người bạn học đang phát bài thi kia, trong lòng lặng thầm cầu nguyện bản thân nhất định phải đạt đủ điểm.

Bạn học kia cầm một chồng bài thi đến gần, trên mặt không có bất cứ thái độ nào nhìn Đào Tử, sau đó đem bài thi trong tay đưa cho cô.

Đào Tử hồi hộp mà nhắm chặt hai mắt, vô cùng thành kính mà cầu nguyện dùng hai tay nhận lấy bài thi, sau đó không đợi cô mở mắt, liền bị Triệu Tuyết thẳng tay đoạt đi mất.

“Woa, có nhầm hay không! Đào Tử cậu thi được 96 điểm đó!!!!” Tiếng gào của Triệu Tuyết vang bên tai cô, Đào Tử nhanh mở mắt nhìn bài thi trong tay cô bạn.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hỉ Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 168: Đi học lớp học buổi tối 7

Edit: LD

Triệu Tuyết cầm bài thi trong tay, một cái là 96 điểm một cái là 60 điểm đồ tươi, thật là trái ngược.

“Woa, thật tốt quá, đã đạt đủ điểm rồi!” Đào Tử nhảy nhót cầm lấy bài thi của mình, vui vẻ nói, sau đó đột nhiên lại nhớ đến cái gì, xoay người sang chỗ khác, tò mò nhìn bài thi của Khúc Vũ, trên đó là 113 điểm, quả nhiên không phải là người a!!!!

không cần nghĩ, lần này khẳng định Khúc Vũ lại đứng nhất rồi.

Khúc Vũ ngẩng đầu, tầm mắt nhìn Đào Tử, dừng lại trên bài thi vật lý trong tay cô, sau đó cười nói với Đào Tử: “không tệ, 96 điểm, đứng thứ hai.”

“Thứ? Đứng thứ hai?” Đào Tử kinh ngạc, miệng đã mở to như chữ O, cái tay nhỏ trắng nonc không tin được mà chỉ chính mình.

“Ừ.” Khúc Vũ nhẹ gạt đầu, mỉm cười nói: “Buổi sáng tớ mới giúp giáo viên sao chép số điểm, trừ tớ ra, không có điểm nào cao hơn cậu.”

“thật vậy hả, thật hả, thật hả?” Đào Tử nhất thời quá vui mừng, vậy mà lại hỏi đến ba lần.

Khúc Vũ sắp không nhịn được cười, lại quay người lại, lắc lư cánh tay câu Triệu Tuyết nói: “Cậu xem, Tiểu Tuyết, tớ nói lớp học thêm buổi tối thật có tác dụng đó, nhanh nhanh đi cùng tớ đi học lớp buổi tối đi!!!”

Triệu Tuyết đầy buồn bực nhìn Đào Tử.

Đến lúc học tiết thể dục, Đào Tử lại tiếp tục khuyên Triệu Tuyết đi học lớp tự học buổi tối.

“Đến đi, Tiểu Tuyết, Khúc Vũ rất tốt, có gì không hiểu đều có thể hỏi cậu ấy, cậu ấy đều kiên nhẫn trả lời.” Đào Tử cùng Tiểu Tuyết ngồi cạnh sân thể dục, nhìn người đi lại bên trong sân.

“Khúc Vũ?” Triệu Tuyết đột nhiên mang vẻ mặt đầy mờ ám nhìn Đào Tử nói: “Cậu ta thích cậu, nên đương nhiên là đối với cậu có kiên nhẫn rồi, chẳng lẽ cậu đã quên lúc trước tớ đã nói với cậu, là mỗi ngày cậu ấy đều để sữa trong ngăn bàn cậu sao?”

“Ai nha, sữa bò kia không phải là cậu ấy để đâu.” Đào Tử vội vàng phẩy tay, nhògọng nói với Triệu Tuyết: “Sau có một một ngày tớ đến trường khá

sớm, sửa kia là do bạn học cùng khoá chúng ta để, nè, chính là cái bạn đá cầu trên sân đó, mặc áo xanh nước biển đó, tớ đã nói với cậu ấy, sau cậu ấy liền không để nữa.”

“À, thì ra là vậy.” Triệu Tuyết nhìn cái người trong sân kia, suy nghĩ gì đó rồi gật đầu.

“Hơn nữa,” Đào Từ đột nhiên thật là thần bí mà đến trước mặt Triệu Tuyết, nói nhỏ bên tai cô bạn: “Khúc Vũ đã có người thương rồi.”

“thật hay giả? Tên nhóc đó mà có người thương rồi à?” Triệu Tuyết kinh ngạc, giọng nói liền không khỏi lớn hơn.

“Cậu làm gì kinh ngạc như vậy? Vừa rồi cậu còn không phải nói là cậu ấy thích tớ sao?” Đào Từ, vội vàng đưa tay bịt kín miệng Triệu Tuyết, liếc mắt nhìn cô bạn một cái.

“Thích cậu là chuyện bình thường, ngay cả cái người không ai dám đến gần Thẩm Mặc Trần kia cũng đều thích cậu, người khác thích cậu cũng chẳng phải là kỳ quái, nhưng Khúc Vũ vậy mà lại thích người khác, vậy đúng là không bình thường!!!” Triệu Tuyết vô cùng nghiêm túc gật đầu, nhìn Đào Từ nói.

Quả đào 囧.....

“Tiểu tuyết, logic của cậu thật đúng là... Kỳ lạ... Ha ha ha... Ha ha ha...” Đào Từ mang vẻ mặt hết cách để nói nhìn cô bạn mình.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hỉ Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 169: Hai người giống nhau 1

Edit: LD

“Này không có gì, không cần sùng bái tớ!” Triệu Tuyết không chút để ý mà phát tay, đột nhiên đề sát Đào Từ nhỏ giọng hỏi: “Người Khúc Vũ thích là ai á?”

“không biết nữa, cậu ấy không chịu nói cho tớ biết.” Đào Từ rất là vô tội, chớp chớp mắt, nhìn nhìn hai tay của cô bạn.

“Có cái con mèo béo á~ Chẳng lẽ người cậu ấy thích đúng là cậu?” Triệu Tuyết cười đến mặt mũi đỏ ửng.

“Đừng nói vậy, nữ sinh kia biết Khúc Vũ thích cô ấy, lại không có thái độ gì, ai, cậu nói, người ưu tú như Khúc Vũ như vậy, thế mà cũng có sẽ có người không muốn?” Đào từ ngồi đó, hai đùi nhàn rỗi đung đưa, vẻ mặt không có cách nào giải thích được.

“Ồ... Cậu ấy thật sự có người để thích sao?” Triệu Tuyết đột nhiên đem tay đặt trên trán, chặn ánh mặt trời, nhìn khắp nơi ngoài sân thể dục.

“Cậu nhìn gì vậy?”

“Tìm Khúc Vũ, ai, cậu xem, cậu ta đang ở bên kia đánh bóng rổ.” Triệu Tuyết giống như đã tìm ra đại lục mới, vẻ mặt đầy kích động kéo Đào Từ qua, chỉ vào sân thể dục, ý nói cô nhìn.

Đào Từ nhìn theo tay chỉ của Triệu Tuyết.

Chỉ thấy Khúc Vũ một thân đồng phục bóng rổ màu trắng, một động tác đẹp mắt giữ bóng vượt qua hàng phòng thủ, tiếp theo là cho bóng lượn dưới háng đối phương, liền vọt lên khung rổ, trước mặt cậu nháy mắt liền có ba người, nhưng cậu vẫn như cũ không chút hoang mang dừng lại, nhảy lên, chuẩn bị ném bóng vào rổ, ngay trong nháy mắt, đường bóng đi đến rổ kia đột nhiên thay đổi, cậu là truyền cho đồng đội phía sau.

Bởi không có người phòng thủ, người đồng đội kia đơn giản ba bước đã đến rổ bóng, đội của Khúc vũ liền chia ra làm hai.

“Truyền bóng thật đẹp mắt!” Triệu Tuyết vui vẻ đến nổi vỗ bả vai Đào Từ một cái, thiếu chút nữa đem cô rơi khỏi chỗ.

“Ha ha, Đào Từ, ngại quá, tớ không phải là cố ý.” Đối mặt với ánh mắt giận dữ của Đào Từ, Triệu Tuyết xấu hổ cười cười, nhanh đưa tay xoa xoa bả vai cô bạn, “Có điều phải nó lại, Khúc Vũ lớn lên cũng không tồi, thành tích lại tốt, thể dục cũng tốt, ngày thường đối xử người cũng hoà đồng, lại nói, không thể so là kém với Thẩm Mặc Trần của nhà cậu đâu.”

“Ừ.” Đào Từ vô cùng ngắn gọn gật đầu.

“Lại nói, Thẩm Mặc Trần nhà cậu, tính tình thì kém, còn không đam mê thể thao, tuy rằng người lớn lên là rất đẹp trai, vóc dáng cao ráo, nhưng phỏng chừng là cũng chỉ có cậu mới có thể nhìn được cậu ta, lần trước tớ còn thấy một cô bé lớp dưới, gửi thư tình cho Thẩm Mặc Trần của cậu, cậu ta một cái cũng không liếc mắt nhìn, trực tiếp lướt qua người cô bé mà đi, tớ cũng là trơ mắt nhìn về mặt cô bé đó từ vui sướng liền trở nên đau lòng

muốn chết, sau khi Thảm Mặc Trần đi qua, cô bé còn đứng ở đó khóc rất lâu đó!”

“thật hay giả vậy? Có nói quá không đó?” Đào Tử về mặt không tin được nhìn Triệu Tuyết, người này hay thích nói quá lắm đó.

“Đương nhiên là thật rồi.” Triệu Tuyết tức giận mà liếc cô bạn trắng cả mắt, lại nói: “Có điều tớ cảm thấy cô bé kia cũng đáng, đã biết rõ là Thảm Mặc Trần có cậu rồi, còn đưa thư tình cho cậu ta, này không phải là rõ ràng muốn đào góc tường nhà cậu sao, tớ ghét nhất là tiểu tam!”

“Được rồi, đừng làm bộ tức giận nữa, tớ còn không giận, cậu giận cái gì!” Đào Tử nhệnhàng vỗ vai Triệu Tuyết, cười tùm tùm.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hi Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 170: Hai người giống nhau 2

Edit: LD

“Cậu vì sao lại không tức giận chứ! Cậu là không sợ Thảm Mặc Trần bị người ta cướp đi sao?”

“A?” Đào Tử bị Triệu Tuyết hỏi đến ngẩn ngơ, gãi gãi đầu mình, kỳ quái hỏi: “Tớ vì sao phải giận chứ?”

“Chẳng lẽ cậu thấy cô gái khác đưa thư tình cho Thảm Mặc Trần nhà cậu, cậu cũng không ăn giấm sao?”

“Ách...” Đào Tử nghiêng đầu cẩn thận nghĩ, giống như mình thật đúng là không có ghen nha, “không ăn giấm đâu, từ nhỏ đến lớn, người ta đưa thư tình cho anh ấy nhiều lắm, tớ quen rồi, nếu mà ghen á, tớ còn không chua đến chết sao?”

“Ai, thật là không hiểu, Thảm Mặc Trần nhà cậu, rốt cuộc là thích cậu ở điểm nào chứ, thần kinh thì thô, người thì ngốc nghếch, trừ khi nhảy múa, hào quang bắn ra bốn phía làm người kinh diễm ra thì ngày thường đúng thật là người ngốc mà.” Triệu Tuyết mang vẻ mặt ghét bỏ nhìn cô bạn.

“Này, cậu có lầm không, tớ có chỗ nào ngốc, tớ không phải là thi vật lý đúng thứ hai sao? Môn học khác tuy không ưu tú như Thảm Mặc Trần, nhưng tốt xấu gì cũng là đĩnh học sớm một chút không phải hả!” Đào Tử đưa tay chọc chọc Triệu Tuyết, rất là nghiêm túc phản bác lại.

“.....”

Ngủ ngốc! Triệu Tuyết trợn trắng mắt, không thành lời nhìn trời.

“đang nói gì thế?” Lăng Vân vừa rồi còn đá cầu trong sân, bây giờ liền thở hồng hộc chạy đến chỗ các cô, kéo áo thể dục của mình, tùy ý mà lau mồ hôi trên đầu.

“Dù sao cũng không phải nói cậu!” Triệu Tuyết tức giận nhìn cậu.

“Làm gì dữ vậy, cẩn thận sau lại không gả được!” Lăng Vân chớp chớp đôi mắt xinh đẹp nhìn Triệu Tuyết, khuôn mặt trắng nõn kia bởi vì vận động nhiều mà nhuộm màu đỏ ửng.

“Gả không được thì gả không được, không cần cậu lo!”

“Được rồi, đến lúc đó mà gả không được, tớ có thể cố gắng mà lấy cậu là được!” Lăng Vân vẫn mang vẻ mặt tươi cười như cũ, nói ra lại làm Triệu Tuyết tức muốn chết.

“Ai cần cậu làm người tốt! Tớ là gả không được cũng sẽ không gả cho cậu!” Triệu Tuyết giận dữ hét vào mặt Lăng Vân.

“Ai nha, nói nhỏ một chút, lỗ tai muốn điếc rồi nè!” Đào Tử bắt đắc dĩ mà đưa tay lên che lỗ tai mình, sao mà Triệu Tuyết gần đây hung dữ với Lăng Vân như vậy, mà Lăng Vân lại vẫn cứ mang bộ dáng thích thú.

Chẳng lẽ.....

Đôi mắt to đen của Đào Tử mở to, vô cùng mờ ám mà quét qua lại trên người Lăng Vân cùng Triệu Tuyết, không môi không tự giác mà cười một cái đầy bồn chồn.

“Ha ha... hai người các cậu... Chẳng lẽ...?” Đào Tử đưa ngón tay nhỏ bé ra, chỉ vào hai người họ.

“Cậu mau đem ý nghĩ xấu xa trong đầu vất đi cho tớ!” Triệu Tuyết quay đầu giận dữ hét với Đào Tử.

“Tớ có nghĩ cái gì đâu a!” Đào Tử vô tội mà nhìn cô bạn, đùa dai nói “Này, tiểu tuyết, cậu sao lại đỏ mặt? Chẳng lẽ là do lời tớ nói vừa rồi?”

“.....”

“Ai nha, càng đồ thêm nha, Tiểu Tuyết có phải cậu bị bệnh rồi không??” Đào Từ làm bộ đưa tay sờ trán Triệu Tuyết, lại bị cô bạn lập tức dùng tay gạt ra.

“không nói chuyện với mấy cậu nữa!” Triệu Tuyết để lại một câu, sau đó liền nhảy xuống, chạy về phía lớp học.

“Này này, Tiểu Tuyết, có phải cậu là đang xấu hổ hay không á???”

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hi Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 171: Hai người giống nhau 3

Edit: LD

Đào Từ thật không sợ chết, hô to sau lưng cô bạn.

“đi chết đi!!” Triệu Tuyết ở xa xa tức giận gào thét.

“Ha ha ha ha ha!” Đào Từ thật không chút hình tượng ôm bụng cười to, không thể tưởng tượng được, Tiểu Tuyết thường ngày mạnh miệng ghê lắm vậy mà cũng có lúc xấu hổ đỏ mặt.

“Đừng cười nữa!” Lăng Vân đứng bên cạnh cô, đôi mắt đẹp của cậu dừng lại trên người Đào Từ một lúc, sau liền cắt lời cô: “Cậu cười cũng quá vang dội rồi đó, người trong sân thể dục đều là đang nhìn cậu đấy.”

“...” một câu thôi, thành công ngăn chặn Đào Từ đang cười điên cuồng lại.

“A, được rồi.” Đào Từ xoa xoa mặt mình vì cười mà nóng lên, nhìn Lăng Vân còn đứng bên cạnh, nghiêm mặt hỏi “Chúng ta nói chuyện khác đi, Lăng Vân cậu thi vật lý được bao nhiêu điểm?”

Chỉ thấy Lăng Vân vừa khôi phục sắc mặt, đột nhiên lại đỏ lên, môi mỏng có chút dài ra, cuối cùng cũng nhẹ nhàng phun ra mấy chữ “89 điểm.”

“không tệ nha, nghe nói lần này người đạt điểm chuẩn không quá mười người.” Đào Từ gật gật đầu ý nói khẳng định với Lăng Vân.

“Cậu biết người đứng hạng nhất bao nhiêu điểm sao?” Lăng Vân không chú ý đến ý mà nhìn đôi mắt to trong trẻo của cô, lại nói tiếp: “113, tớ kém cậu ấy hẳn hai mươi mấy điểm!”

“A, cậu là nói Đoàn Vũ đó hả, cậu ấy mỗi ngày đều làm bài tập xong, sau đó còn đi học lớp tự học buổi tối để làm mấy đề bài khác, biết thái y chàng Thẩm Mặc Trần!”

“Cậu cho là tớ ở nhà không làm thêm đề bài khác sao?” Lăng Vân nhìn Đào Từ, trong mắt đẹp đầy buồn bực, bắt đắ dĩ mà lắc đầu, bỏ lại Đào Từ, cũng đi về phía lớp học.

“Ách...” Đào Từ nhìn Lăng Vân đi xa dần, trong đầu chỉ có một suy nghĩ, đây là cậu ấy vội vàng đi an ủi Tiểu Tuyết sao?

không thể không nói, Đào Từ đối với tình cảm của người khác tương đối là miễn cảm.

(Người đọc: Này, vậy cậu làm quái gì mà lại chậm chạp, ngu ngốc đối với tình cảm của Thẩm Mặc Trần?)

Tác giả: Hắc hắc, không như vậy thì không vui, ai bảo Thẩm Mặc Trần khi bé luôn không để ý đến Quả Đào nhỏ làm chi!)

Rất xa, Khúc Vũ đứng ở trên sân bóng rổ, nhìn Đào Từ ngồi trên xà kép cười ngây ngô, khoe môi không tự giác tạo thành nụ cười.

“Khúc Vũ, đón bóng!” Phía sau truyền đến tiếng hô của đồng đội.

“Đến ngay!” Khúc Vũ thu hồi ánh mắt, lại bắt đầu thi đấu một lần nữa.

Mấy tháng qua, Thẩm Mặc Trần ngạc nhiên phát hiện, từ khi đi học lớp buổi tối, Đào từ eo cũng không nhúc, chân cũng không mỏi, đầu cũng chẳng rút gân, ngẫu nhiên buổi tối trở về kiểm tra bài tập của cô nàng, vậy mà làm đúng rất nhiều, có gì cần hỏi cậu cũng ít hơn.

“không tệ nha, đi học lớp buổi tối lại tiến bộ nhanh như vậy!” Thẩm Mặc Trần sau khi kiểm tra bài tập hôm nay của cô, lại giúp cô bỏ sách vào lại trong

cặp.

“Đó là đương nhiên, em thông minh có được không!” Đào Tử mang về mặt đầy kiêu ngạo nhìn cậu, vô cùng tự đắc mà nói: “Lần thi này bằng xếp hạng của em tăng cao á, từ hạng mười tám lên hạng sáu rồi đó!”

“Ừ, nếu mà biết trước được thành tích em tăng nhanh như vậy, hẳn nên là đầu năm nhất cho em đi học buổi tối rồi.” Thẩm Mặc Trần vô cùng tán thành gật đầu.

“không cần đâu, sao anh nhần tâm vậy!” Đào Tử vừa rồi còn kiêu ngạo, liền biến mất ngay kập tức, khuôn mặt đau khổ nhìn cậu nói: “thật ra mỗi ngày người ta cũng như vậy mà.”

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hi Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 172: Hai người giống nhau 4

Edit: LĐ

“Ừ, lẽ ra nên cho em đi học lớp buổi tối sớm một chút, cũng đỡ phải mỗi ngày làm phiền anh, hết học đông lại học tây.” Thẩm Mặc Trần đưa đôi mắt đen nhánh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nàng nhần như quả Khổ Qua, đưa tay xoa xoa đầu cô.

“thật làm một chút cũng không dượng!” Đào Tử chú cái miệng nhỏ xinh vô cùng là bắt mắt nhìn Thẩm Mặc Trần, sau đó quay đầu, nhìn đèn đường bên ngoài cửa sổ, cảm thán nói: “lại đến mùa đông rồi, lại sắp thi cuối kỳ, thi xong liền nghỉ đông, học kỳ sau anh lại thi lên cao trung?”

“Ừ.” Thẩm Mặc Trần cũng đứng lên, đi đến bên cạnh cửa sổ, theo ánh mắt của Đào Tử nhìn ra ngoài, cây ngô đồng trong tiểu khu, cây liễu, câu đình hương sớm đã không còn lá, chỉ có cây tùng còn giữ lại màu tươi xanh, hàng cây tử đằng cũng đã trơ cành, nhìn không thấy một chút màu xanh biếc.

Mùa đông là mùa tiêu điều.

Hai người liền im lặng đứng ở cửa sổ nhìn ra ngoài như vậy, ai cũng không nói chuyện.

thật lâu sau, cũng là Đào Tử mở miệng trước: “Sau ba năm, khi anh chờ khi anh thi tốt nghiệp, chúng ta có phải còn như thế này, đứng trước cửa sổ mà cảm thán chuyện thi đại học hay không?”

Thẩm Mặc Trần cúi đầu, nhìn đôi mắt long lanh của Đào Tử có chút hoang mang, con bé này, khi nào lại trở nên, thích buồn xuân thương thu vậy?

“Ừ.” Cậu nhẹ nhàng kên tiếng, đưa cánh tay thon dài ra, ôm lấy bờ vai mảnh khảnh của Đào Tử, không hề nói gì.

Kỳ thi cuối thi qua đi, thành tích của Đào Tử vô cùng tốt, lọt vào hạng thứ ba toàn ban, đương nhiên, hạng nhất không cần nói, đó là Khúc Vũ.

Mà Thẩm Mặc Trần, tuy rằng là đứng nhất khối, nhưng là kỳ nghỉ đông cuối cùng của sơ trung, lại đi học thêm.

Trường trung học Nhất Trung rất coi trọng điểm thi, đầu tháng ba, sau khi thi cuối kỳ, nghỉ ngơi hai ngày, liền đi học lại bình thường, nghe nói đợt học này kéo dài đến ngày ba mươi tết mới nghỉ, sau đó ngày tám sang năm liền đi học lại.

Đào Tử ôm gối vô cùng sung sướng khi thấy người gặp học mà ngồi trên sofa phòng khách, nhìn Thẩm Mặc Trần xách cặp sách vội vã chạy ra cửa, cười tủm tỉm nói: “Ông xã, đi đường cẩn thận nha!”

“....” Thẩm Mặc Trần cau mày, không có gì để nói nhìn bộ dáng tiểu nhân đắc chí của Đào Tử, cậu đi đến gần, đưa tay vò loạn đầu cô nàng, nhẹ nhàng nói: “Em đừng vui mừng quá sớm, chờ em lên lớp ba, anh đã lên năm nhất, khi ấy, đến lượt anh ngồi trên sofa mà cười nhạo em đó!”

“Hắc hắc, chuyện sang năm thi sang năm lại nói, tục ngữ nói rất đúng, sáng nay có rượu sáng nay say, ngày mai buồn bã thì mai buồn, đợi chút anh ra ngoài, em lại leo lên giường ngủ một giấc!”

“Ngủ đi, ngủ đi, ngủ rồi thành con heo nhỏ, để xem em còn vui đến cỡ nào.”

“Hắc hắc, em là heo nhỏ, anh chính là chồng của heo nhỏ!” Đào Tử vô cùng không để ý mà vẫy vẫy tay, sau đó ngẩng đầu nhìn thoáng qua đồng hồ treo tường ở phòng khách, có lòng tốt nhắc nhở: “anh lại không nhanh đi đi, không sẽ muộn đấy!”

“Biết rồi.” Thẩm Mặc Trần không chút lo lắng mà đi ra phía cửa, đôi giày, lúc chuẩn bị đi ra ngoài, đột nhiên quay đầu nhìn Đào Tử nói “Buổi chiều, đi thư viện mượn giúp anh mấy quyển sách đề thi tốt nghiệp mấy năm trước nhé!”

Chương 173: Tình cờ gặp ở thư viện 1

Edit: LĐ

“Ừm, ừm, nhớ rồi, anh đi nhanh đi.” Đào Từ phát tay với anh.

Tuy rằng mùa đông, nhưng ánh mặt trời vẫn tươi đẹp, đáng yêu trên bầu trời xanh thẳm như thường, nhưng không chói mắt, chỉ toả ra ấm áp hiền hoà, chiếu vào người thật ấm áp, thật thoải mái.

Ăn cơm trưa xong, Đào Từ liền mang theo bao tay cùng khăn quàng cổ, trang bị kỹ càng mà đi ra cửa.

Khi trước hai nhà bọn họ mua nhà ở, nơi này cũng chỉ là nơi hoang vắng, ngay cả cái chợ bán rau cũng không có, ra ngoài đợi nửa tiếng đồng hồ cũng không có một chiếc taxi, không thể nghĩ được có mấy năm gần gũi, chung quanh tiểu khi không chỉ nổi lên nhiều khách sạn, ngay cả toà thị chính, khu trung tâm hành chính, thư viện cũng đã dời về đây.

Thư viện thành phố Z cùng phòng triển lãm tranh nằm trong một toà nhà năm tầng, kiến trúc bên trong xen kẽ, cấu trúc đơn giản mà thoải mái, tổng diện tích toà nhà này khoảng hai mươi ngàn mét vuông.

Lầu một là đại sảnh chung, hàng năm tổ chức các loại triển lãm.

Lầu hai là khu sách báo cùng sách kham thảo, cũng có thiết bị tự động mượn sách, khu đọc sách rộng hai trăm mét vuông, có sắp xếp hơn bảy mươi chỗ ngồi.

Lầu ba là khu lưu trữ sách cung cấp hơn hai ngàn năm trăm đầu sách các loại, hơn mười vạn sách báo tổng hợp.

Lầu bốn là phòng nghe thuyết giảng, là nơi thuyết giảng văn hoá thành phố Z, hàng năm tổ chức hội đàm văn hoá, giao lưu văn hoá.

Tầng năm là tầng triển lãm tranh.

Đào Từ tung tăng đi vào thư viện, trong thư viện có mở máy sưởi, nháy mắt đã cuốn đi khí lạnh đi vào cùng cô.

Coi bao tay cùng mũ, Đào Từ đi thẳng đến khu mượn sách ở lầu hai.

Bởi vì qua giờ cơm trưa, người trong thư viện cũng không có nhiều, toàn bộ lầu hai yên ắng, Đào Từ nhẹ nhàng mà đi vào trong, đột nhiên liền bị một bóng người ngồi bên cửa sổ thu hút.

Khu đọc sách được lắp kính, lúc này ngoài cửa sổ là một bầu trời xanh thẳm, ánh mặt trời ấm áp xuyên qua cửa kính vào trong, để lại ánh sáng ấm đầy mặt đất, một bàn gần ngay cửa sổ, là một bóng người mảnh khảnh mang tai nghe, cúi đầu nghiêm túc xem sách.

Đào Từ rón ra rón rén mà đi ra phía sau người nọ, đột nhiên đưa tay vỗ vỗ vai cậu, khi cậu quay đầu sang trái thì cô liền đứng bên phải.

Khúc Vũ quay đầu nhìn bên trái, không có ai, lại nhìn sang phải, khuôn mặt trắng nõn thanh tú, nở ra nụ cười ấm áp nhẹ giọng nói: “Đào Từ, là cậu á.”

“Đúng á.” Đào Từ tùy tiện ngồi đối diện với Khúc Vũ, vô cùng tò mò nhìn cậu hỏi: “Sao cậu ở thư viện?”

“Tôi đọc sách á.” Khúc Vũ cười cười, “Tớ ở thư viện rất lạ sao?”

Đào Từ nghiêm túc mà nghĩ, lắc lắc cái đầu nhỏ nói: “không, vô cùng phù hợp với người chăm chỉ hiếu học như cậu, nỗ lực cố gắng, nỗ lực phấn đấu, giữ gìn hình tượng.”

“Ha ha...” Khúc Vũ bị những lời hình dung của cô chọc cho cười thành tiếng, lắc lắc quyển sách trên tay, nói với Đào Từ: “Cậu chắc chắn đây là chăm chỉ hiếu học sao?”

Đào Từ cẩn thận nhìn lại, lại thấy trong tay Khúc Vũ cầm rõ ràng là một quyển tiểu thuyết võ hiệp “Gi, cậu chẳng lẽ không phải là đang cầm sách đề thi hay sao?”

Chương 174: Tình cờ gặp ở thư viện 2

Edit: LD

“Cậu thật sự nghĩ tớ là người cuồng bài tập ha?” Khúc Vũ hết cách mà cười, lại theo thói quen chống cằm nhìn Đào Tử: “Ngày thường đi học đã làm nhiều bài tập rồi, kỳ nghỉ cũng nên nghỉ ngơi thật thoải mái chứ?”

“Ách... Hắc hắc...” Đào Tử ngượng ngùng gãi đầu, nhìn cậu nhét tai nghe ở lỗ tai, còn một tai nghe lại nằm vắt vẻo trên vai, nhanh chuyển sang câu chuyện khác nói: “Cậu đang nghe bài hát gì á?”

“Cho cậu nghe thử này.” Khúc Vũ vô cùng tự nhiên đem tai nghe khác cho Đào Tử.

Đào Tử nhanh đứng dậy, cách một cái bàn, nhận lấy tai nghe Khúc Vũ đưa, trong lúc vô tình lại chạm phải ngón tay trắng nõn của cậu, một cảm giác lạnh lạnh.

Trong tai nghe là tiếng đàn guitar hoà cùng tiếng piano đơn giản uyển chuyển truyền đến, còn có giọng nữ buồn bã cất giọng hát:

“Mây mờ giăng kín ngoài cửa xe

Tương lai có người vẫn sẽ đợi em

Nhìn trái, nhìn phải rồi nhìn về phía trước

Tình yêu có bao nhiêu ngã rẽ trước khi đến với em?

Rồi em sẽ gặp được ai

Em sẽ phải nói gì đây??

Người em vẫn chờ tương lai anh còn cách em bao xa nữa?

Nghe tiếng gió từ phía tàu điện ngầm và từ biển người ấy

Em xếp hàng đứng đợi, nằm trong chiếc vé mang con số tình yêu.

Em bay về phía trước

Bay ngang qua dòng thời gian

Tình yêu thường làm chúng ta tổn thương

Em nhìn về con đường nhỏ

Nơi dẫn lối tới mộng ước thật nhỏ hẹp

Gặp anh là điều bất ngờ tuyệt vời nhất.

Rồi sẽ có một ngày em tìm ra đáp án cho câu đố ấy.”

“Bài hát này là... “Gặp gỡ” của Tôn Yến Tư?” Đào Tử có chút kinh ngạc mà nhìn cậu, khoảng thời gian trước, quán nhỏ trước trường học mỗi ngày đều mở bài nhạc này, ca từ cô rất nhanh nhớ.

“Ừm.” Khúc Vũ nhẹ gật gật đầu, lấy lại tai nghe, mỉm cười nói với Đào Tử: “Vô tình một lần mua bút trong cửa hàng văn phòng phẩm trước trường học nghe được, cảm thấy khá hay.”

“Là không tệ!” Đào Tử gật đầu, lại nói: “Còn bài hát khác không?”

“không có.”

“không có?”

“Ừm, chỉ lặp lại mỗi bài này thôi.” Khúc Vũ cười híp mắt nhìn cô, ánh sáng ngoài cửa sổ xuyên qua cửa sổ phản chiếu lên người cậu.

“Ách... Cậu thật đúng là... một người chung thủy nha...” Đào Tử suy nghĩ nửa ngày, chỉ ra được mỗi câu như vậy.

Khúc Vũ chỉ cười hiền hoà, đối với sự nhận xét kỳ quái của Đào Từ, cậu đã sớm quen “Còn cậu, đến thư viện làm gì vậy?”

“Tớ đến mượn sách!” Đào Từ đem bao tay ném lên bàn của Khúc Vũ, vừa đưa tay tháo khăn quàng cổ, vừa nói: “Thảm Mặc Trần bảo tớ đi mượn cho anh ấy mấy cuốn đề thi, có điều sau khi thư viện làm mới, tớ cũng là lần đầu đến, không nghĩ là được gặp cậu đầu tiên.”

“Đề thi tốt nghiệp mấy năm trước?” Khúc Vũ ngẩng đầu nhìn Đào Từ, sau đó liền hiểu ra nói: “A, kỳ sau là cậu ta liền thi tốt nghiệp rồi.”

“Đúng vậy.” Đào Từ gật đầu, nghiêng đầu nghiên cứu nửa ngày, nói: “Ồ đây rộng như vậy, cũng không biết sách anh ấy cần nằm ở đâu nữa.”

“Cái này tớ biết.” Khúc Vũ gấp lại cuốn tiểu thuyết trên bàn, đứng dậy nói với Đào Từ: “đi theo tớ, tớ thường đến thư viện nên tớ sẽ đưa cậu đi tìm.”

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hi Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 175: Vô tình gặp ở thư viện 3

Edit: LĐ

“Được.” Đào Từ vội vàng đứng lên đi theo Khúc Vũ, đi hai bước lại quay đầu nhìn lại sách vở của cậu cùng khăn quàng cổ, bao tay của mình, nghĩ nghĩ hỏi: “Đề đồ ở đó có sao không?”

“không sao đâu, coi như là chiếm chỗ ngồi.” Khúc Vũ cười cười nói với cô.

Đào Từ đi sau cậu, nhìn thấy cậu quen thuộc đi xuyên qua từng kệ sách, thuận miệng hỏi: “Khúc Vũ nhà cậu ở gần đây sao?”

“không tính là gần nhưng cũng không phải xa...” Khúc Vũ quay đầu lại nhìn Đào Từ, nhận thấy cô còn đứng lại trước một kệ sách báo, vì thế lại đi ngược lại bên cạnh cô nói: “Ăn cơm xong, ngồi xe buýt đến đây, đại khái cũng mất hai mươi phút thì đến, này, cậu có hứng thú với nhiếp ảnh mỹ thuật sao?”

Đào Từ tuy tiện cầm một sách ảnh lật lật, ánh mắt dừng lại trên mấy bức ảnh phong cảnh tươi đẹp, hình ảnh sắc nét, màu sắc rõ ràng, độ sáng trên ảnh chụp hài hoà, ngẩng đầu lên nhìn Khúc Vũ: “Cảm thấy thật là đẹp.”

“Đúng thật là rất đẹp.” Ánh mắt Khúc Vũ nhìn vào đôi mắt long lanh của Đào Từ, sau đó cười nhẹ nói: “thì thì lấy quyển này đi.”

“Chỉ là thẻ mượn sách giới hạn chỉ được mượn ba quyển mà thôi...” Đào Từ lại có chút do dự nhìn tập ảnh, nghĩ nghĩ rồi lại trả nó về trên kệ sách, nhỏ giọng nói: “Tớ chỉ mang theo một thẻ mượn sách thôi... Còn phải mượn sách cho Thảm Mặc Trần nữa...”

“Vậy cậu dùng thẻ của tớ đi, dù sao chiều nào mỗi ngày tớ cũng đến thư viện đọc sách, thì cũng giống như mượn về thôi.” Khúc Vũ đi đến phía sau Đào Từ, cầm lấy cuốn sách ảnh kia, cười cười đưa cho cô bé.

“thật không?” Đào Từ liền vui vẻ hẳn lên, vội vàng đưa tay ra nhận lấy quyển sách kia, nghĩ nghĩ lại hỏi: “Nếu chiều này đọc xong quyển sách này ở thư viện, tớ có thể dùng thẻ của cậu mượn sách khác được không?”

“Được.” Khúc Vũ chỉ cười, gật gật đầu.

Đào Từ lại hoàn toàn không nhận ra, mình cười rất ngây ngô.

Sách thi đại học, thi thạc sĩ, tham khảo thi nhân viên công vụ có thì nhiều mà còn sách thi tốt nghiệp lại ít đến đáng thương.

Khúc Vũ đưa Đào Từ đi tìm sách ôn luyện tìm kiếm cả nửa ngày cũng không tìm được sách đề thi tốt nghiệp mấy năm trước.

“Tớ nhớ là lúc trước đặt ở đây...” Khúc Vũ đứng ở kệ sách, ngón tay vuốt ve cầm, buồn bực nói.

Ánh mắt Đào Từ chăm chú nhìn từng tựa sách trên kệ, cuối cùng hết cách mà ngửa đầu than thở nói: “Tìm không thấy nha! không có lý nào!! Đây chính là kì thị học sinh trung học mà!!!”

Chờ một chút.....

Đào Từ đột nhiên dùng ngón tay chỉ vào một cuốn sách nằm trên đầu kệ sách, vui mừng nói: “Ồ đó kia, tớ thấy rồi, có nhầm hay không, đặt cao như vậy, ai mà nhìn thấy được.”

Khúc Vũ cũng ngẩng đầu nhìn, trên đỉnh kệ sách đúng thật là ít người chú ý đến, đại khái là người mượn loại sách này khá ít, mới có thể đem mấy loại

sách này đặt cao như vậy.

“Vội không tới...” Đào Từ liêu mạng nhón chân mà không tới, ngay cả sách cũng không chạm được.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hi Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 176: Vô tình gặp ở thư viện 4

Edit: LD

Mà Khúc Vũ vẫn đứng sau lưng cô, dễ như trở bàn tay mà lấy mấy cuốn sách kia xuống.

“Cao thật là tốt!” Đào Từ nhìn cậu không tốn chút sức nào mà liền lấy được sách, về mặt đây hâm mộ mà nhìn cậu.

“Cậu năm nay không phải cũng là cao không ít sao? Bằng không lão Triệu sao lại đem cậu cùng Triệu Tuyết đẩy xuống ngồi dưới hai bàn?”

Khúc vũ cầm mấy cuốn sách trong tay, cười trừ Đào Từ: “nói không chừng sang năm cậu lại cao hơn, lão Triệu lại đem cậu ngồi sau với tớ ấy.”

“Gi?” Đào Từ vội về mặt đây ngạc nhiên nhìn cậu nói: “thì ta cậu còn biết nói đùa nha!”

Khúc Vũ cười cười, dùng sách trong tay nhẹ nhàng gõ đầu Đào Từ, nhẹ giọng nói: “Tớ trong ấn tượng của cậu rồi cuộc là người thế nào?”

“Người cuồng làm bài tập, bậc thầy giảng bài!” Đào Từ nhanh mà nói ra hai câu, sau đó là bộ khoa trương mà che lại đầu mình, hét nhỏ lên: “Ai nha, thì ra là cậu còn biết đánh người.”

Sau giờ trưa ánh mặt trời xuyên qua cửa kính thư viện, trên kệ sách, cùng dưới đất tràn đầy ánh nắng, Khúc Vũ mang ánh sáng đứng trước cửa sổ, nhìn cô bé trước mặt, đang nhăn mày thanh tú, cái miệng nhỏ hồng hào đang chu chu, về mặt nghịch ngợm đang nhìn mình, ánh mặt trời lộng lẫy soi thẳng trên mặt cô, càng làm cho làn da trắng nõn mềm mại thêm trong suốt, dưới ánh mặt trời, từng cái nhũ mày, từng nụ cười của cô, giống như thời gian cả đời mà khắc sâu vào trong đầu cậu.

Khoé môi, không tự giác mà hiện ra nụ cười ấm áp.

Lúc chuẩn bị rời thư viện, Đoạn Vũ cầm thẻ sách của mình đi đến quầy đăng ký mượn sách cho Đào Từ, cúi đầu nhìn đề sách, đều là mấy loại sách kỳ quái như là ‘cách cấp cứu khẩn cấp’ ‘Cách xử lý ánh sáng hình ảnh’ ‘thế giới chưa có lời giải đáp’ gia hỏa này hứng thú toàn kỳ quái?

Ngẩng đầu nhìn đã thấy cầm sách ‘Đề thi tốt nghiệp hàng năm’ đi đăng ký cho Đào Từ, lại thấy cô đang nhỏ giọng nói gì đó với nhân viên thư viện gì đó, một lát sau liền thấy người nhân viên đó đưa cho cô giấy cùng bút, sau đó liền thấy cô cúi xuống cái bàn bên cạnh, vô cùng nghiêm túc mà viết gì đó.

Chờ đến khi nhân viên thư viện đem sách đăng kí mượn rồi quét xong, Khúc Vũ cầm sách ra cửa, nhất thời tò mò, nhìn qua hỏi: “Đào Từ, cậu viết gì vậy?”

“A, viết xong rồi.” Đào Từ ngồi dậy, đem bút trong tay trả lại cho nhân viên thư viện, thuận tiện một tiếng cảm ơn, sau đó đem giấy trong tay đưa cho Khúc Vũ nói: “Đây là tờ giới thiệu cho cậu mấy ca khúc, nghe rầy êm tai, đừng nghe đi nghe lại mỗi bài ấy.”

Khúc Vũ nhận lấy giấy cô đưa, cẩn thận mà nhìn, sau đó vô cùng nghiêm túc gấp lại, đưa vào trong túi, mỉm cười nói: “Được, tớ về tìm nghe thử.”

“Ừm.” Đào Từ cười tùm tùm gật đầu, sau đó nhận lấy mấy cuốn sách trong tay Khúc Vũ, vừa đem mũ cùng khăn quàng cổ, bao tay mặc thật tốt, một bên xoay qua hỏi cậu: “Tớ đây đi về trước nha, chờ tớ đọc xong liền đem sách đến đây, dù sao buổi chiều là cậu ở đây đúng không?”

Đoạn Vũ cười cười gật đầu, vẫy vẫy tay với cô, nhìn bóng dáng cô dần đi xa.

Bạn đang đọc truyện *Ngốc Nghếch Và Phúc Hắc: Hoan Hi Tiểu Oan Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.